

Джон Твелф Гоукс

ТЕМНА РІКА

Джон Твелф Гоукс
ТЕМНА РІКА

John Twelve Hawks
THE DARK RIVER

Джон Твелф Гоукс
ТЕМНА РІКА

КНИЖКОВИЙ
 КЛУБ
СВЯТОГО ДОВІДКИ

Харків
2008

ББК 84.7СПО
Т26

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This translation is published by arrangement with the Doubleday
Broadway Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Висловлюємо щире подяку літературному агентству
«Andrew Nurnberg Associates Baltic, Latvia»
за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Переклад з англійської:

«The Dark River: Book 2 of The Fourth Realm Trilogy»
by John Twelve Hawks, Doubleday, a Division of Random House, Inc.
New York, USA, 2007

Перекладач *Володимир Горбатько*

Дизайнер-обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-966-343-873-3 (укр.)
ISBN 978-0-38551-429-3 (англ.)

© John Twelve Hawks, 2007
© Hemiro Ltd., видання українською мовою, 2008
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2008

Моїм дітям присвячую

Примітка автора

«Темна ріка» — це літературний твір про вигадані події, в основу яких покладено навколишню дійсність.

Читач із фантазією та любов'ю до пригод зможе помацати сонячний годинник, схований під вулицями Рима, податись до Ефіопії та опинитися поруч зі святилицем в Аксумі або пройти через термінал «Центральний» у Нью-Йорку й поглянути на таємничий малюнок на стелі головного вестибюля.

Складники описаної в романі Великої машини теж є цілком реальними або перебувають у процесі створення. У майбутньому, що вже не за горами, як приватні, так і державні інформаційні системи тотального контролю будуть відстежувати кожен аспект нашого життя. А центральний комп'ютер пам'ятатиме, куди ми ходимо та що купуємо, які електронні повідомлення надсилаємо та які книжки читаємо.

Кожне посягання на приватне життя виправдовується проникною культурою страху, котрий, здається, оточує нас скрізь і всюди та щодня стає дедалі сильнішим. Кінцеві наслідки цього страху я відобразив у своєму фантастичному видінні Першого царства. Його похмура темрява існуватиме завжди, і їй завжди протистоятимуть співчуття, хоробрість і любов.

Джон Твелф Гоукс

Дійові особи

У «Мандрівнику» Джон Твелф Гоукс познайомив читачів зі старим як світ конфліктом, що й досі триває під поверхнею нашого сьогодення. У цей конфлікт утягнуто три групи людей: члени Братства, Мандрівники й Арлекіни.

Кеннард Неш — це лідер Братів: групи сильних особистостей, що протистоять будь-яким нападкам на усталений суспільний порядок. **Натан Бун** — начальник служби безпеки цієї таємної організації. Вороги дали Братам назву Табула, бо його члени вважають, що люди та їхня свідомість — це «табула раса», тобто чистий аркуш, на якому їм дозволено надряпати свою проповідь нетерпимості і страху. У вісімнадцятому столітті англійський філософ Джеремі Бентам придумав **Паноптикон** — зразкову в'язницю, де один наглядач має змогу спостерігати за сотнями в'язнів і залишатися при цьому невидимим. І Бун, і Неш сподіваються, що створювана в розвинутих країнах комп'ютеризована система стеження дозволить їм заснувати свій власний віртуальний Паноптикон.

Століттями Брати намагалися знищити Мандрівників, тобто чоловіків та жінок, здатних поширювати свою енергію на одне з шести царств. Кожне з цих царств являє собою окрему паралельну реальність, про існування якої розповідали провидці з усіх релігійних конфесій. Мандрівники повертаються звідти в наш світ, збагачені новими глибокими ідеями й одкровеннями, котрі загрожують захитати усталений порядок, і тому Брати вважають, що саме Мандрівники є джерелом соціальної нестабільності. Одним з останніх живих Мандрівників був **Метью Корріган**, але він зник, коли найманці Братів напали на його будинок. Двоє його синів, що вціліли після нападу, **Майкл** та **Габріел Коррігани**, жили поза межами Системи, аж

поки не дізналися, що мають здібності, потрібні для того, щоб стати Мандрівниками.

Мандрівників могли знищити ще багато років тому, якби їх не захищала невеличка група відданих послідовників, що звались Арлекінами. Одного разу Метью Коррігана врятував Арлекін німецького походження на ім'я *Шип*, якого вбив у Празі Натан Бун. Доньку Шипа, *Майю*, послали до Америки, щоб вона знайшла там братів Корріганів. Майї допомагає Арлекін-француз на ймення *Луна*, який часто нагадує їй легендарну жінку-Арлекіна *Благословенну Матір*, котра безслідно зникла. Побувавши в Лос-Анджелесі, Майя знайшла собі двох спільників: учителя бойових мистецтв *Голліса Вілсона* та молоду жінку на ім'я *Віккі Фрезер*.

З розповіді ми дізнаємося, що Майкл Корріган став на бік Братів, а його молодший брат, Габріел, переховується разом із Майєю, Голлісом та Віккі. Над Новою Гармонією — комуною, яку заснував Метью Корріган у штаті Аризона, — купчаться хмари й починається снігопад...

Передмова

Коли члени комуни Нова Гармонія поверталися додому вечеряти, з неба, яке вже темнішало, почали падати вертляві сніжинки. Дорослі, що працювали на підпірній стіні біля центру громади, хукали на задубілі від холоду руки й казали, що, мабуть, скоро буде завірюха, а дітлахи закидали голови назад і кружляли, роззявивши роти й намагаючись спіймати на язички малесенькі кристалики льоду.

Еліс Чен була маленькою серйозною дівчинкою в джинсах та блакитній нейлоновій куртці. Їй щойно минуло одинадцять, але обом її найкращим подругам, Гелен та Мелісі, незабаром мало виповнитися тринадцять. Останнім часом ці дівчатка тільки й розмовляли, що про несерйозну дитячу поведінку своїх однолітків і про тих хлопців з Нової Гармонії, котрі, на їхню думку, були недолугими й інфантильними.

Еліс дуже кортіло поганятися за сніжинками, однак вона вирішила, що це не по-дорослому — вертїтися, висолопивши язика, наче дитинчата з початкових класів. Тож, сильніше на-сунувши на голову в'язану шапочку, вона почимчикувала за своїми приятельками по одній зі стежин, які в різних напрямках перехрещували каньйон. Бути дорослою — ой як нелегко! Тому Еліс із полегкістю зітхнула, коли Меліса ляснула Гелен, вигукнула «Цур ти!» й кинулася від неї навтьоки.

І троє дівчаток побігли ущелиною, хихочучи та ганяючись одна за одною. Холодне нічне повітря пахло сосною й мокрою землею, а здалеку долітав легенький запах вогнища, що палало біля теплиці. Коли подруги йшли через галявину, сніжинки на якусь мить припинили свій лет і завели танок — наче ціла юрма вайлуватих білих привидів здумала потинятися між дерев.

Здалеку донісся механічний звук двигуна, що працював, і той звук ставав дедалі гучнішим, і дівчатка зупинилися. За кілька секунд над їхніми головами вигулькнув гелікоптер із написом «Лісова охорона штату Аризона» і погуркотів далі вздовж каньйону. Дівчаткам уже доводилося бачити подібні гелікоптери, але тільки влітку, тому поява цього гвинтокрила в лютому стала дивиною.

— Напевне, когось розшукують, — припустила Меліса. — Точно: якийсь турист подався роздивляти індіанські руїни й заблукав.

— А вже сутеніє, — додала Еліс. «Як це страшно — залишитись отак наодинці в лісі, — подумала вона, — а потім знесилено, із завмираючим від страху серцем, пробиратися крізь снігові замети!»

Гелен простягла руку й ляснула Еліс по плечу.

— Тепер цур ти! — вигукнула вона, і дівчата знову кинулися навипередки по стежині.

* * *

Знизу на гелікоптері було встановлено прилад нічного бачення й температурний давач. ПНБ вбирав усе видиме світло й нижні частоти інфрачервоного спектра, а температурний давач виявляв тепло, випромінюване різними предметами. Обидва пристрої посилали свою інформацію до комп'ютера, який обробляв її і видавав цілісне відеозображення.

За вісімнадцять миль від Нової Гармонії Натан Бун сидів у вантажівці для розвозки хліба, переобладнаній на автомобіль електронного стеження. Відсorbнувши кави (без цукру та вершків), він побачив, як на екрані з'явилося чорно-біле зображення комуни.

Керівник служби безпеки Братів являв собою охайно вдягненого чоловіка з коротким сивим волоссям та окулярами в сталевій оправі. У його поведінці та зовнішності було щось суворе й навіть неблаганне. Полісмени та прикордонники при першій зустрічі з ним мимоволі відповідали йому «Так, сер», а люди цивільні зазвичай відводили очі, коли Натан Бун про щось їх запитував.

Ще під час служби у війську Бунові доводилось мати справу з приладами нічного бачення, але відтоді техніка зробила великий крок уперед, і ця нова подвійна камера стеження була набагато досконалішою порівняно з тодішнім устаткуванням. Тепер він мав змогу одночасно спостерігати за об'єктами як зовні, так і всередині: наприклад, бачити, як хтось прогулюється попід деревами, а хтось — миє посуд на кухні. Проте найкориснішим був комп'ютер, спроможний аналізувати кожне джерело світла й досить точно визначати, чи є певний об'єкт людиною або просто розпеченою пательнею. Бун уважав цю нову камеру свідченням того, що наука й техніка — та й саме майбутнє — були однозначно на його боці.

Окрім нього, у вантажівці сидів Жорж Косет — експерт з електронного стеження, котрий спеціально прилетів із Женеви. Це був блідий молодик із численними ознаками харчової алергії на обличчі. Усі вісім днів спостереження він кожної вільної хвилини переглядав в Інтернеті комікси й робив ставки на їхніх вигаданих героїв.

— Ану, дай мені підрахунок, — сказав Бун, дивлячись пряму відеотрансляцію з гелікоптера.

Зосередившись на моніторі, Косет почав набирати команди.

— Усі джерела тепла чи тільки людей?

— Тільки людей, будь ласка.

Клац. Клац. Пальці Жоржа швидко забігали по клавіатурі, і за кілька секунд на екрані з'явилися контури всіх шістдесяти восьми мешканців Нової Гармонії.

— Наскільки точними є ці дані?

— Від дев'яноста восьми до дев'яноста дев'яти відсотків. Можливо, з нашого поля зору випали один чи два мешканці, котрі були на межі зони сканування.

Бун зняв окуляри, протер їх клаптиком фланелевої тканини і знову поглянув на екран. Упродовж багатьох років Керманічі проповідували своїй пастві вчення про Світло, яке, на їхню думку, існує в кожному індивідумі. А ось тепер реальне, а не духовне світло стало новим методом виявлення. І схватися від нього неможливо — навіть у темряві.

* * *

Увійшовши до кухні, Еліс унесла з собою сніжинки, що прилипили до її волосся, але не встигла дівчинка зняти куртку, як вони розтанули. Будинок, де мешкала її родина, був споруджений у південно-західному стилі: з пласким дахом, маленькими вікнами та нечисленними зовнішніми прикрасами. Як і решта будинків у каньйоні, він був зроблений із солом'яних брикетів, скріплених сталевую арматурою та покритих спеціальною водонепроникною штукатуркою. На першому поверсі були просторі кухня й вітальня з широкими сходами, що вели на другий поверх. Там розташовувалися спальня Еліс, невеличкий кабінет і ванна. Завдяки грубим стінам кожне вікно мало широке підвіконня; на одному з них у кухні дозрівали в кошику плоди авокадо, а поруч лежали загадкові стародавні кістки, знайдені далеко в пустелі.

З каструлі, що кипіла на газовій плиті, виходила пара, густо осідаючи на шибках. Цієї холодної ночі Еліс відчула себе наче в посадочному блоці космічного корабля, що потрапив на дно тропічної лагуни. Стерши вологу зі скла, можна побачити рибу-лоцмана, що пропливає повз білосніжний корал.

Як і зазвичай, її мати залишила на кухні розгардіяш: немиті миски, чашки та ложки, базилікові стебла й розкриту коробку з борошном — приходьте, любі миші, їжте досхочу! Еліс заходилася все це прибирати й витирати стіл. Від швидких рухів кіска на її голові почала розгойдуватися — туди-сюди, туди-сюди. Вона витерла помиті миски та чашки, а помиті ложки розклала на чистому рушникові — як скальпелі на столі хірурга. Коли Еліс прибирала борошно, з другого поверху спустилася її матір із купою медичних журналів у руках.

Лікар Джоан Чен була невеличкою жіночкою з коротким чорним волоссям. Вона працювала терапевтом і перебралася зі своєю донькою до Нової Гармонії після того, як її чоловік загинув в автокатастрофі. Кожного дня перед вечерею Джоан перевдягалася з джинсів та фланелевої сорочки в довгу сукню та шовкову блузку.

— Дякую, сонечко. Але не треба було прибирати зі столу. Я б і сама з цим упоралась... — Джоан сіла в різьблене крісло біля каміна й поклала журнали собі на коліна.

— А хто прийде до нас сьогодні на вечерю? — запитала Еліс. Мешканці Нової Гармонії завжди ходили один до одного в гості, щоб разом попоїсти.

— Мартін та Антоніо. Бюджетна комісія щось там має вирішити.

— А ти хліба купила?

— Звичайно ж, купила, — відповіла Джоан, але потім непевно поворушила правицею, наче гортаючи сторінки пам'яті. — Тобто, *гадаю*, що купила.

Еліс понишпорила на кухні й відшукала буханець хліба, куплений, щонайменше, три дні тому. Потім розламала буханець навпіл, натерла часником і побризкала олією, відкрила духовку. Поки хліб підсмажувався, вона накрила на стіл і дістала велику таріль для макаронів. Нарешті впоравшись, Еліс хотіла *мовчки* пройти повз матір до своєї кімнати на знак протесту, що їй доводиться виконувати так багато хатньої роботи. Однак коли вона наблизилася до крісла, мати нахилилась і взяла її за руку.

— Спасибі, моя люба. Добре, що в мене є така гарна доня.

* * *

Розвідники розташувалися по периметру Нової Гармонії, а решта найманців щойно виїхали з мотелю в Сан-Лукасі. Бун послав електронне повідомлення Кеннардові Нешу, теперішньому керівникові Братів. Через кілька хвилин надійшла відповідь: *проведення раніш узгодженої акції підтверджується.*

Бун зателефонував водію всюдихода, у якому їхала перша група.

— Вирушайте до Пойнт-Дельта. — Це означало: «Усім службовцям — прийняти пігулки АСТ!»

Кожен найманець мав при собі пластиковий пакет з антистресовими таблетками. Вони називали їх «озвірин», а прийняти їх перед операцією називалось «озвірити». Цей медпре-

парат тимчасово унеможлиблював стрес, спричинюваний сильними відчуттям провини або жалю.

Початкову інформацію щодо пігулок АСТ було роздобуто в Гарвардському університеті, коли неврологи виявили, що в травмованих пацієнтів, котрі приймали кардіологічні ліки пропранолол, знизився ризик психологічного шоку. Науковці з Вічнозеленого фонду, дослідницької установи Братів, швидко збагнули потенційну вигоду цього відкриття й дістали грант від Міністерства оборони США на вивчення впливу нового медпрепарату на військовиків в умовах реальних бойових дій. Таблетки АСТ придушували гормональну реакцію мозку на шок, огиду й страх. Таким чином зменшувалася можливість формування спогадів, що травмували психіку.

Натан Бун ніколи не приймав пігулок АТС або якихось інших протитравматичних препаратів. Якщо ти віриш у те, що робиш, якщо віриш у свою правоту, то відчуття провини тобі не знане.

* * *

Еліс пробула у своїй спальні, аж поки решта членів бюджетної комісії не прийшла до них пообідати. Першим прибув Мартін Грінвалд. Він стиха постукав у двері й почекав, поки Джоан вийде його привітати. Мартін був літнім чоловіком із кремезними ногами; на обличчі він мав товсті окуляри. Колись він був успішним бізнесменом, але одного разу на швидкісній автостраді в нього відмовив двигун, і на допомогу йому прийшов чоловік на ім'я Метью Корріган. Метью виявився Мандрівником, духовним наставником, що мав здатність полишати своє тіло й пускатися в мандри іншими світами. Упродовж кількох тижнів він спілкувався з родиною Грінвалдів та їхніми друзями, а потім усіх їх обійняв на прощання та пішов геть. Комуна Нова Гармонія була втіленням ідей цього Мандрівника — спробою створити новий спосіб життя, незалежний від Великої машини.

Про Мандрівників Еліс дізналася від інших дітлахів, але достоту не відала, хто вони й чим займаються. Їй було відомо, що існують шість різних світів, котрі зветься царствами. Світ, у якому вона жила — світ зі свіжим хлібом та брудними тарілка-

ми, — був Четвертим царством. Третім царством був ліс, де мешкали добрі тварини, — і це прекрасно! Але існувало також якесь Царство голодних привидів і ще якесь місце, де люди завжди ворогували між собою.

Габріел, син Метью, був молодиком років двадцяти з гаком — і Мандрівником, як його батько. Якось у жовтні він переночував у Новій Гармонії разом із жінкою-Арлекіном, яку звали Майя. Нині вже був лютий, та дорослі й досі теревенили про Габріела, а дітлахи сперечалися про Арлекіна. Рікі Катлер казав, що, мабуть, для Майї вбити людину — усе одно що муху пристукнути, що вона знає якийсь прийомчик під назвою «тигрятча лапа»: один стусан у серце — і ворог падає мертвим. Натомість Еліс вирішила, що «тигрятча лапа» — то щирісінька туфта, вигадана користувачами Інтернету. Майя ж була цілком реальною людиною з плоті і крові. Ця молода жінка з густим чорним волоссям і загадковими блакитними очима носила свій меч у довгому тубусі, котрий вона чіпляла через плече.

Через кілька хвилин після приходу Мартіна у двері хтось загнунав, а потім до будинку ввійшов без запрошення Антоніо Карденас. Цей веселий і дещо безцеремонний чоловік атлетичної статури колись працював за контрактом у Г'юстоні. Коли до каньйону прибула перша група, він збудував на узвишші три вітряки, котрі забезпечували комуну електроенергією. У Новій Гармонії всі любили Антоніо; дехто з молодших хлопців навіть копіював його манеру носити пасок для інструментів — якомога нижче.

Двоє чоловіків привітно посміхнулись Еліс і спитали про її уроки гри на віолончелі. Потім усі повсідалися за дубовий стіл — як і більшість меблів у будинку, його було зроблено в Мексиці. Подали макарони, і дорослі почали обговорювати питання, що стояло перед бюджетною комісією. Нова Гармонія заощадила достатню суму грошей, щоб придбати складну акумуляторну систему накопичення електроенергії. Наразі діюча система давала змогу кожній родині користуватися піччю, холодильником і двома обігрівачами. Більша кількість акумуляторів означала можливість послуговуватися більшим числом електроприладів, але, мабуть, це не було слухною думкою.

— Гадаю, економніше було б тримати пральні машини в комунальному центрі, — зазначив Мартін. — До того ж я вважаю, що ми зможемо обійтися без автоматів для кави та мікрохвильових печей.

— А я не згодна, — заперечила Джоан. — Бо мікрохвильовки споживають менше енергії.

Антоніо кивнув і додав:

— А я звук уранці випивати чашечку капучино.

* * *

Прибравши зі столу брудні тарілки, Еліс поглянула на стінний годинник над раковиною. Була середа, на штат Аризона спустилася ніч, а в Австралії тимчасом іще був вівторковий день. У неї лишилося десять хвилин, щоб приготуватися до музичного уроку. Поглинуті своєю розмовою, дорослі не звернули на Еліс ані найменшої уваги, коли вона хутко вдягла довге зимове пальто, взяла футляр із віолончеллю та вийшла надвір.

І досі сніжило. Коли Еліс крокувала від дверей до воріт, гумові підосви її черевиків легенько поскрипували. Будинок і горід оточувала глинобитна стіна шість футів заввишки — влітку вона слугувала захистом від оленів. Минулого року Антоніо поставив великі ворота, на яких було вигравірувано сцени з життя в Райському саду. Придивившись до темної дубової поверхні, можна було розібрати зображення Адама та Єви, квітучого дерева й змія-спокусника.

Еліс поштовхом відчинила ворота й пройшла під аркою. Стежину до комунального центру замело снігом, але це її не турбувало. Гасовий ліхтар, що його вона несла поперед себе, злегка розгойдувався, вихоплюючи з темряви сніжинки, що падали й падали. Сніг укривав сосни та гірські махагонієві дерева, а купу дров він перетворив на пагорб, схожий на сплячого ведмедя.

Комунальний центр складався з чотирьох просторих будинків, що оточували подвір'я. В одному з них містилася середня школа для старших учнів, у якій вісім кімнат були устатковані для навчання через Інтернет. Маршрутизатор у коморі був з'єднаний із кабелем, котрий вів до супутникової антени, змонто-

ваної на пагорбі, що вивищувався неподалік. Телефонних ліній у Новій Гармонії не було, а мобільники в каньйоні не працювали. Члени комуни користувались або Інтернетом, або супутниковим телефоном, установленим у комунальному центрі.

Еліс увімкнула комп'ютер, витягла віолончель з футляра й поставила стілець із прямою спинкою перед веб-камерою. Потім підключилася до Інтернету, і за мить на великому моніторі з'явилася вчителька, що навчала її грати на віолончелі. Міс Гарвік була літня жінка, котра колись грала в знаменитому Сіднейському оперному театрі.

— Ти вправлялась у грі, Еліс?

— Так, пані.

— Тоді почнімо з пісні «Зелені рукави»*.

Еліс торкнулася смичком струн, і її тіло затріпотіло в унісон із першою нотою. Граючи на віолончелі, дівчинка почувалася більшою, дорослішою, значущішою, і цей потужний приплив позитивної енергії зазвичай зберігався впродовж кількох годин після того, як вона припиняла грати.

— Дуже добре, — похвалила її міс Гарвік. — А тепер зіграй мені ще раз частину В. І особливу увагу зверни на висоту звуку в третьому такті, а також на...

Раптом монітор згас. Спочатку Еліс подумала, що вийшов з ладу генератор. Однак електричні лампочки горіли й ледь чутно шумів вентилятор у комп'ютері.

Коли Еліс перевіряла кабелі з'єднання, двері скрипнули, і до кімнати ввійшов Браян Гейтс — п'ятнадцятирічний юнак із темними карими очима та світлим волоссям до пліч. Гелен і Меліса вважали Браяна привабливим, проте Еліс не любила про таке говорити. Вони з Браяном товаришували як любителі музики; він грав на трубі та працював зі вчителями з Лондона й Нового Орлеана.

— Привіт, Віолончелістко. Не знав, що в тебе сьогодні заняття.

— У мене дійсно зараз мав бути урок, але зламався комп'ютер.

— Ти нічого не чіпала?

* Англійська народна пісня. — Тут і надалі прим. пер.

— Звісно ні. Я просто підключилася до Інтернету та з'єдналася з міс Гарвік. Ще кілька секунд тому все було гаразд.

— Не турбуйся. Я все владнаю. У мене самого за сорок хвилин урок з новим учителем із Лондона. Він грає в ансамблі «Джазове плем'я».

Браян поклав футляр із трубою та стягнув із себе куртку з капюшоном.

— Як тобі ведеться з навчанням, Віолончелістко? Чув, як ти вправлялася в четвер. Класно виходило.

— Треба й мені вигадати тобі прізвисько, — сказала Еліс. — «Браяніссіма» тобі подобається?

Браян посміхнувся, сідаючи за комп'ютер.

— «Іссіма» — це закінчення жіночого роду. Придумай щось інше.

Одягаючи пальто, Еліс вирішила залишити віолончель у комунальному центрі й податися додому. Двері з кімнати для музичення вели до невеличкої комірчини. Обійшовши гончарний круг, дівчинка прихилила віолончель до стіни в кутку за двома мішками з гончарною глиною — щоб її ніхто не помітив. І саме цієї миті вона почула в кімнаті для музичення чоловічий голос.

Повернувшись до прочинених дверей, Еліс зазирнула в шпарину — і їй аж дух забило від переляку: в сусідній кімнаті вона побачила величезного бороданя, який наставив на Браяна гвинтівку. На чужинцеві був зелено-брунатний маскувальний костюм, схожий на ті, що вона бачила на мисливцях, коли їхала до Сан-Лукаса. Щоки здорованя вкривав темно-зелений маскувальний крем, а гумова лямка кріпила до голови спеціальні окуляри. Вони були зсунуті на лоб і віддалено нагадували Еліс ріг на голові химерної потвори.

— Як тебе звати? — запитав Браяна незнайомець монотонним, позбавленим емоцій голосом.

Браян промовчав. Він повільно підвівся й відштовхнув стілець убік.

— Я поставив тобі запитання, хлопче.

— Мене звуть Браян Гейтс.

— У цьому приміщенні є хто-небудь, окрім тебе?

— Ні. Тільки я.

— А що ти тут робиш?

— Намагаюся вийти в Інтернет.

Бородань тихо розсміявся.

— Даремна справа, хлопче. Ми щойно перерізали кабель на пагорбі.

— А ти хто?

— Я б на твоєму місці не виявляв зайвої цікавості, чуваче. Якщо хочеш дорости до зрілого віку, мати гарну дівку, машину й таке інше, тоді відповідай на мої запитання. Де Мандрівник?

— Який мандрівник? Після того, як почався снігопад, тут нікого не було.

Чужинець погрозово змахнув гвинтівкою.

— Не вдавай із себе дурника. Ти прекрасно знаєш, про кого йдеться. Мандрівник був тут з Арлекіном на ім'я Майя. Куди вони поділися?

Браян ледь помітно змістив вагу з однієї ноги на іншу, наче збираючись кинутися до дверей.

— Я чекаю на твою відповідь, чуваче.

— Пішов під три чорти...

Браян стрибнув уперед, але цієї миті бородань вистрелив із гвинтівки. Постріл пролунав так оглушливо, що Еліс мимоволі аж відсахнулася від дверей. Цілу хвилину стояла вона в темряві, усім тілом відчуваючи вібрацію звуку, а потім повернулася до дверей. Чоловік із гвинтівкою зник, а на підлозі лежав Браян, скрутившись калачиком навколо калюжі яскраво-червоної крові.

Тіло Еліс лишилося таким, як і було, але її «я» — дівчинка, що гралася зі своїми подругами й цигикала на віолончелі — раптом стало набагато меншим. Їй здалося, що вона мешкає всередині порожньої статуї, обережно позираючи звідти на навколишній світ.

Несподівано почулися голоси. То вбивця Браяна повернувся з іще шістьома чоловіками. Усі вони були вдягнуті в маскувальні костюми й мали на головах навушники з маленькими мікрофонами, що кріпилися біля рота на вигнутих штативах. Гвинтівки в усіх були різні, але кожна мала на стволі лазерний приціл.

Їхній командир — коротко стрижений немолодий чоловік в окулярах із тонкою металевою оправою — щось тихо говорив у свій мікрофон. Потім кивнув головою та вимкнув передавач, пристебнутий до ременя.

— Отже, так! Саммерфілд і Глісон займають позицію зі своїми термічними давачами. Вони зупинять кожного, хто спробує втекти, але я не хочу, щоб справа дійшла до цього.

Хтось кивнув. Один із чоловіків почав випробовувати свій лазерний приціл, і на білій стіні застрибала маленька червона цятка.

— Пам'ятайте: зброя, яку ви зараз тримаєте, була зареєстрована на прізвища тих людей, які тут мешкають. Якщо з якоїсь причини вам доведеться скористатися незареєстрованою зброєю, то в такому випадку відстежуйте місце її застосування, ціль і кількість зужитих патронів. — Командир почекав, поки всі кивнули на знак згоди, а потім сказав: — Гарзд. Кожен знає, що йому слід робити. Ходімо.

Шестеро незнайомців пішли, прилаштовуючи до очей великі окуляри, але їхній командир лишився в кімнаті. Походжаючи туди-сюди, цей чоловік час від часу щось говорив у мікрофон.

— Так. Слухаюся. Тепер — наступний об'єкт.

Він не звертав жодної уваги на труп Браяна — наче зовсім його не помічав, але коли на підлозі з'явилася тоненька цівка крові, він мимоволі переступив через неї, все ще походжаючи по кімнаті.

Еліс сіла в кутку комірчини, обхопила руками коліна й заплющила очі. Треба було щось робити: знайти матір, попередити інших, але вона навіть поворухнутися не могла. У її голові роїлися думки, і дівчинка пасивно спостерігала за ними, наче то були розпливчасті картинки на екрані телевізора. Хтось плакав, хтось голосно розмовляв — і раптом почувся знайомий голос.

— Де мої діти? Я хочу бачити своїх дітей...

Тихенько підійшовши до дверей, Еліс побачила, що командир нападників привів до кімнати Джанет Вілкінс. Родина Вілкінсів приїхала з Англії до Нової Гармонії лише кілька місяців тому. Місіс Вілкінсон була огрядною метушливою жінкою, яку, здавалося, лякало все довкола: гримучі змії, каменепади та блискавки.

Командир міцно тримав місіс Вілкінс за лікоть. Провівши жінку через кімнату, він посадовив її на стілець із прямою спинкою.

— Ось так, Джанет. Умоцуйся якнайзручніше. Тобі принести води?

— Ні, не треба. — Тут місіс Вілкінс помітила труп і настрахано відвернулася. — Я... Я хочу бачити своїх дітей.

— Не хвилюйся, Джанет. Їм нічого не загрожує. За кілька хвилин я тебе до них відведу. Проте спершу ти маєш дещо для мене зробити. — Командир засунув руку в кишеню, витягнув звідти клаптик паперу й подав його місіс Вілкінс.

— Ось. Читай, — звелів він.

У кімнаті на тринозі стояла відеокамера. Чоловік розмістив її на відстані п'яти футів від Джанет Вілкінс і пересвідчився, що вона потрапила у відеошукач. — Ось так. Ну ж бо, читай.

І місіс Вілкінс почала читати, тримаючи тремтячими руками папірець:

— «За останні кілька тижнів члени Нової Гармонії отримали послання від Бога. Ми не можемо ставити ці послання під сумнів. Ми знаємо, що вони — правдиві...»

Тут вона замовкла й похитала головою, наче промовляючи: «Ні, я не можу цього читати». Командир, стоячи за відеокамерою, витягнув з кобури пістолет.

— «Але серед нас є невірні, — продовжила місіс Вілкінс. — Люди, які були послідовниками вчення Сатани. Тому нам конче треба очиститися, щоб усі ми змогли потрапити до Царства Небесного».

Командир опустил пістолет і вимкнув відеокамеру.

— Дякую, Джанет. Добрий початок, але цього не досить. Ти знаєш, чому ми тут і кого шукаємо. Мені потрібна інформація про Мандрівника.

Місіс Вілкінс заплакала, і її обличчя спотворила гримаса страху й жалю.

— Присягаюся, я нічого не знаю...

— Усі все знають.

— Цього хлопця тут уже нема. Він кудись поїхав. Але мій чоловік казав мені, що Мартін Грінвалд одержав від нього листа кілька тижнів тому.

— І де ж цей лист?

— Мабуть, у помешканні Мартіна. Там є невеличкий кабінет. Командир наказав у мікрофон:

— Ідіть до будинку Грінвалда, що в секторі п'ять. Обшукайте його кабінет, чи немає там листа від Мандрівника. Це — першочергове завдання. — Вимкнувши радіо, він підступив до місіс Вілкінс. — Може, ти ще щось знаєш?

— Я не є прихильницею Мандрівників чи Арлекінів. Я не підтримую нікого. Я просто хочу бачити своїх дітей.

— Звичайно ж. Я тебе пречудово розумію, — сказав командир тихим заспокійливим голосом. — І тому відсилаю тебе до них.

Із цими словами він підняв пістолет і вистрілив у жінку. Тіло місіс Вілкінс глухо гупнулось об підлогу. Командир глянув на мертву жінку так, наче вона була не більше, ніж купою сміття, засунув пістолет у кобуру й вийшов з кімнати.

Еліс здалося, що час зупинився, а потім знову рушив, але якось конвульсивно, мов сіпаючись. Здається, проминула вічність, поки вона розчинила двері та пройшла через кімнату для музичення. Утім, коли Еліс потрапила в коридор, час понісся надто стрімко, і вона встигла запам'ятати дуже обмаль: бетонні стіни, двері, що ніби манили до себе, а ще — чоловіка в окулярах із металевою оправою, що стояв у протилежному кінці коридору. Він націлив на неї пістолет і щось закричав.

Еліс кинулася в інший бік, рвучко розчахнула двері й вискочила в рятівну пітьму ночі. І досі падав сніг, але темрява оточила її як чарівне накривало-невидимка. Коли Еліс вийшла з ялівцевих заростів і попрямувала до свого будинку, її обличчя та голі руки аж пекло від холоду. Усередині й досі горіло світло, і це мало бути доброю ознакою. Проходячи під аркою, вона доторкнулася до райського дерева, яке Антоніо вигравіював на їхніх воротах.

Вхідні двері були незамкнені. Увійшовши всередину, Еліс побачила тарілки з вечерею, що й досі стояли на столі.

— Агов! — тихенько покликала вона. Проте ніхто не відповів. Намагаючись рухатися якомога безгучніше, Еліс оглянула кухню, а потім увійшла до вітальні. Куди ж їй тепер податися? І куди сховалися дорослі?

Дівчинка завмерла та прислухалася: чи не чути голосів або чогось іншого, що підкаже їй, як чинити. Тихо гудів обігрівач, а за вікном вітер жбурляв у шибки жмені сніжинок. Вона ступила крок уперед і раптом почула слабкий звук, наче десь капала вода. Звук почувся знову — трохи гучніше. Еліс обійшла диван і побачила калюжу крові. Цієї миті з горішнього поверху злетіла червона краплина й упала на підлогу.

Еліс рушила вперед, повільно підіймаючись сходами на мансарду. Туди вели лише чотирнадцять сходинок, але їй здалося, що то була найтриваліша подорож у її житті. Сходинка. Іще одна. Їй кортіло спинитись, але ноги самі несли її вперед.

— Мамо, будь ласка, — шепотіла Еліс, наче випрошуючи для себе щось дуже особливе. — Будь ласка...

І тут вона побачила перед собою материн труп.

Цієї миті з грюкотом розчинилися вхідні двері. Скрутившись калачиком, Еліс сховалася в тінь за кілька дюймів від ліжка. До будинку ввійшов якийсь чоловік, гучно промовляючи в мікрофон.

— Так, сер. Я знову в секторі дев'ять...

Почулося хлюпання, й Еліс, обережно визирнувши з мансарди, побачила, як чоловік у маскувальному костюмі поливає меблі якоюсь прозорою рідиною. Повітря наповнилося різким запахом бензину.

— Тут дітей немає — тільки уражені об'єкти. Раймонд перехопив двох людей, що бігли до лісу, але то були дорослі. Так, сер. Їхні тіла ми занесли всередину.

Чоловік кинув порожню каністру на підлогу, повернувся до дверей і чиркнув сірником. Якусь мить він тримав його перед своїм обличчям, і Еліс устигла помітити на ньому — ні, не жорстокість чи ненависть! — звичайнісінький послух. Чоловік кинув сірник на підлогу, і бензин миттєво спалахнув. Із задоволеним виглядом убивця вийшов з будинку й зачинив за собою двері.

Кімнату швидко заповнив чорний дим, а Еліс, похитуючись і намагаючись не впасти, непевними кроками зійшла вниз. Із північного боку будинку, на висоті приблизно шести футів було невелике вікно. Підсунувши материн стіл до стіни, вона клацнула клямкою, вилізла через вікно надвір і впала в сніг.

Еліс хотіла лишень одного: десь заховатися, як ховається в норі маленька тваринка. Кашляючи і плачучи від диму, вона востаннє пройшла крізь різьблені ворота. Повітря повнилося ядучим хімічним смородом, наче десь неподалік горів смітник. Пройшовши попід глинобитною стіною до заростів юки, Еліс почала видряпуватися скелястим схилом до краю каньйону. Піднявшись вище, вона побачила, що горять усі будинки, і полум'я пожежі скидалося на бурхливий яскравий потік. Схил ставав дедалі крутішим, і дівчинці довелося хапатися за гілляччя та траву, щоб підтягуватися вгору.

Коли Еліс майже дісталася краю, вона раптом почула тріск. То вдарила в замерзлу землю куля — якраз поперед нею. Вона різко кинулася вбік і покотилася вниз, закривши обличчя руками. Футів за двадцять її стрімке падіння зупинив кущ шипшини. Оговтавшись, Еліс пригадала, що сказав своїм людям командир у комунальному центрі. *Саммерфільд і Глісон займають позицію зі своїми термічними давачами.* А що означає «термічний»? Температуру, тепло. Стрілець побачив її саме тому, що її тіло випромінювало тепло.

Лежачи на спині, Еліс згрібала голими руками сніг. Засипавши ним ноги, вона випросталась і почала обкладати снігом груди й живіт. Потім укрила ліву руку, а правицею обгорнула шию й обличчя, залишивши тільки невеличкий отвір навколо рота. Холодний сніг обпікав шкіру, проте дівчинка все одно лежала під кущем, намагаючись не ворухитися. І коли холод пронизав усе її тіло, остання часточка її маленького «я» затріпотіла, як слабкий вогник свічки, а потім потьмяніла та згасла.

Розділ 1

Майкл Корріган сидів у глухій кімнаті дослідницького центру Вічнозеленого фонду на півночі Нью-Йорка та спостерігав, як молода французенка ходить по універмагу «Прентамп» у Парижі. Встановлені в цьому магазині камери стеження зводили всю гаму кольорів до чорного, білого та відтінків сірого, але йому було добре видно, що ця жінка — досить висока й приваблива брюнетка. Йому сподобалися її коротка спідниця, чорна шкіряна куртка та черевики — на високих підборах зі штрипками на кісточках ніг.

Спостережна кімната, у якій сидів Майкл, нагадувала приватний кінозал. Там був великий плаский відеоекран і вмонтовані в стіну гучномовці. Але в цьому «кінозалі» було лишень одне глядацьке місце: брунатне шкіряне крісло з комп'ютерним монітором та клавіатурою, що кріпилися на обертальному сталевому штативі. Той, хто сидів у цьому кріслі, мав змогу набирати команди для системи на клавіатурі або насунути на голову навушники з мікрофоном і поговорити з персоналом нового комп'ютерного центру в Берліні. Коли Майкл уперше сів у це крісло, йому довелося навчатися користуванню програмами стеження й каналами несанкціонованого доступу до спостережних систем. Зате нині він міг уже сам виконувати прості операції стеження.

Молода брюнетка ввійшла до відділу косметики. Кілька днів тому Майкл сам побував з ознайомчою перевіркою в цьому універмазі й тому гадав, що його об'єкт зараз підніметься ескалатором до відділу моди. Хоча було заборонено встановлювати камери в кімнатах для перевдягання, в кінці великої зали все ж прилаштували кілька таємних камер. Завдяки цим пристроям час від часу можна було бачити, як з кімнат для

перевдягання виходять жінки, щоб глянути на себе у велике дзеркало в повний зріст.

* * *

Присутність Майкла в спостережній кімнаті була ще одним доказом зростання його впливу в команді Братів. Він теж був Мандрівником — як його батько та молодший брат Габріел. Мандрівників завжди вважали провісниками містики, божевільними або визволителями. Вони мали здатність покидати свої тіла й посилати свою свідому енергію — Світло — до іншої реальності. А поверталися вони з видіннями та осяяннями, які змінювали світ.

Мандрівники завжди наштотувалися на опір влади, але в сучасну добу група людей, що звалися Братами, навчилася розпізнавати Мандрівників ще до того, як вони могли стати справжньою загрозою усталеному суспільному ладу. Спонукані ідеями Джеремі Бентама, англійського філософа вісімнадцятого століття, Брати захотіли створити віртуальний Паноптикон: невидиму тюрму, до якої потрапить кожен індивід у розвинутому світі. Вони вважали, що позаяк люди знатимуть наперед, що за ними стежать, то автоматично коритимуться правилам.

Автономна камера спостереження стала справжнім символом сучасної доби. З комп'ютеризованих інформаційних систем утворилася Велика машина, котра могла поєднувати зображення та інформацію для стеження за великими масами людей. Упродовж тисячоліть можновладці прагнули забезпечити безперервність та ефективність контролю за своїми підданими. І ось, нарешті, їхня мрія про тотальний соціальний контроль перетворилася на реальну можливість.

Брати з'явилися в житті Майкла та Габріела, коли хлопці підростали на фермі в штаті Південна Дакота. Група найманців, намагаючись убити батька, напала на їхнє помешкання й підпалила всі споруди. Брати Коррігани вижили, але їхній батько зник. Багато років потому брати, яких матір виростила поза Мережею, опинилися в Лос-Анджелесі. Спочатку На-

тан Бун і його люди спіймали Майкла, а згодом — і Габрієла. Перегодом їх відвезли до дослідницького центру Вічнозеленого фонду.

Науковці Братів створили потужний квантовий комп'ютер, що працював на субатомних частках, які давали змогу встановлювати зв'язок з іншими царствами, досліджувати котрі могли лише Мандрівники. Цей новітній квантовий комп'ютер мав відстежувати Мандрівників, коли вони перетинали чотири бар'єри, що відокремлювали інші світи, але молода жінка-Арлекін на ім'я Майя знищила комп'ютер і врятувала Габрієла.

Щоразу, розмірковуючи над недавньою зміною свого статусу, Майкл мусив визнати, що напад Майї на дослідницький центр явив собою поворотну точку в його особистій трансформації. Він показав свою відданість — ні, не братові, а Братам. Коли розчистили уламки й установили новий периметр безпеки, Майкл повернувся до центру. Він і досі був в'язнем, але, зрештою, кожен у цьому світі невдовзі мав стати в'язнем однієї гігантської тюрми. Різниця полягала лише в мірі вашого усвідомлення цього. У світі мала скластися нова конфігурація влади, і Майкл Корріган збирався стати на стороню переможця.

* * *

Лише кілька сеансів стеження — і нездоланна сила Великої машини звабила Майкла. Було в ній щось таке, що давало змогу відчутти себе Богом, котрий споглядає світ з Небес. Ось молода жінка в чорній шкірянці зупинилася біля прилавку з косметикою й заговорила з продавцем. Майкл одягнув навушники й натиснув на кнопку. Новий комп'ютерний центр Братів у Берліні відразу ж вийшов на зв'язок.

— Це Майкл. Я хотів би поговорити з Ларсом.

— Будь ласка, зачекайте хвилинку, — відповів жіночий голос із німецьким акцентом. За кілька секунд на лінії з'явився Ларс. Його допомога завжди була доречною та вчасною, і він ніколи не ставив непотрібних запитань.

— Слухай, Ларсе, я в паризькому магазині «Прентамп», — сказав Майкл. — Об'єкт — біля косметичного прилавку. Чи можна ознайомитися з її особистими відомостями?

— Зараз подивлюся, — відповів Ларс.

У правому нижньому кутку екрана з'явилася невелика червона пляма. Це означало, що Ларс мав доступ до цього самого зображення. Часто ту саму систему спостереження використовували кілька операторів або який-небудь знудьгований охоронець, що сидів десь у кімнаті стеження. Охоронці — а вони мали бути першим рубежем оборони від терористів і кримінальників — часто займалися тим, що стежили за жінками в крамницях і спостерігали, як вони повертаються на автостоянку. Якщо ввімкнути аудіосистему, то можна почути, про що базікають між собою ці охоронці, коли якась симпатична жіночка в короткій спідниці сідає в спортивне авто.

— Ми можемо розкласти її обличчя на алгоритм і порівняти його з фотографіями в базі даних французької паспортної служби, — пояснив Ларс. — Але набагато легше просто скористатися номером її кредитної картки. Поглянь на свій монітор і клацни по відповідній телекомунікаційній опції. Набери на клавіатурі якомога більше інформації: місцезнаходження телефону, дата, час — теперішній, звісно ж. Програма «Хижак» перевірить її номер, тільки-но його буде передано.

Продавець провів картку жінки через сканер, і на екрані відразу ж висвітилися цифри.

— Ось так, — сказав Ларс голосом чаклуна, який щойно показав своєму учневі новий трюк. — Тепер клацаєш двічі...

— Я знаю, що робити. — Майкл перевів курсор на кнопку перехресного посилання — і майже відразу на моніторі почала з'являтися додаткова інформація. Молоду жінку звали Клариса Марі дю Портай. Двадцять три роки. Кредитні проблеми — відсутні. Ось номер її телефону. Ось її домашня адреса. Програма переклала англійською з французької список речей, які вона придбала через кредитну картку за останні три місяці.

— А тепер поглянь сюди, — сказав Ларс. У квадраті в правому верхньому кутку екрана з'явилася зернисте зображення з ву-

личної камери спостереження. — Бачиш отой будинок? У ньому вона мешкає. На третьому поверсі.

— Дякую, Ларсе, з рештою я розберуся сам.

— Погортавши кредитний архів, ти побачиш, що вона заплатила за візит до гінеколога. Може, подивимось, чи приймала вона протизаплідні пігулки? А може, аборт зробила?

— Дякую, не треба, — відповів Майкл.

Маленька червона пляма зникла з екрана, і він знов опинився наодинці з Кларисою. Несучи в руках маленький пластиковий пакет з косметикою, вона пройшла по магазину й стала на ескалатор. Майкл надрукував кілька нових напрямків і перемкнувся на іншу відеокамеру. Чоло Клариси закривало пасмо брунатного волосся, яке затуляло очі. Вона відкинула його рукою й обвела поглядом новий асортимент товарів. Майкл подумав, що вона, можливо, хоче придбати сукню для якоїсь особливої події. Звернувшись іще раз до Ларса, він дізнався адресу її електронної пошти.

Ковзнули й розчинились автоматичні двері, і до кімнати ввійшов Кеннард Неш. Відставний армійський генерал і колишній радник з національної безпеки, він зараз очолював виконком Братів. Своєю кремезною статурою та рвучкими манерами Кеннард Неш чимось нагадував Майклові футбольного тренера.

Майкл перемкнувся на іншу камеру спостереження — прощай, Кларисо! — проте генерал устиг помітити молоду жінку. Він посміхнувся, як поблажливий батько, що застукав сина за читанням чоловічого журналу.

— Місцезнаходження? — спитав він.

— Париж.

— Вона приваблива?

— Безперечно.

Коли Неш наблизився до Майкла, його тон став серйознішим.

— Я маю новину, яка може тебе зацікавити. Містер Бун і його помічники щойно успішно завершили практичне дослідження комуни Нова Гармонія в Аризоні. Вочевидь, твій брат з Арлекіном побували там кілька місяців тому.

— А де вони зараз?

— Ми достаменно не знаємо, але дещо вже нам відомо. Аналіз електронної пошти, накопиченої в одному з переносних комп'ютерів свідчить, що Габріел, мабуть, перебуває лише за кілька миль звідси — теж у Нью-Йорку. Нам поки що не вистачає потужності комп'ютера, щоб обшукати весь світ, але ми можемо наразі зосередитися на конкретному місті.

Статус Мандрівника забезпечив Майклові певні здібності, котрі допомагали йому виживати. Коли він в особливий спосіб розслаблявся — не думав, а просто спостерігав, — йому вдавалось уповільнити своє сприйняття настільки, що він устигав помітити миттєві зміни виразу на чиемусь обличчі. Майкл бачив, коли хтось брехав, міг угадувати думки та почуття, що їх люди зазвичай намагалися приховати у своїх повсякденних стосунках.

— Скільки часу знадобиться, щоб знайти мого брата? — спитав він.

— Не знаю. Проте ми зробили великий крок уперед. Досі ми шукали їх і в Канаді, і в Мексиці. Ніколи не думав, що вони подадуться до Нью-Йорка. — Неш тихо розсміявся. — Ця молода Арлекінка просто навіжена.

Раз — і Майклів мозок уповільнив плин часу. Він устиг побачити вагання в посмішці Неша. Швидкий погляд ліворуч. А потім — ледь помітне, злегка презирливе викривлення губів. Може, генерал і не брехав, але, без сумніву, приховував якийсь факт, котрий давав йому змогу почуватися зверхньо.

— Нехай роботу в Аризоні завершить хтось інший, — сказав Майкл. — Гадаю, Бунові слід негайно вирушати до Нью-Йорка.

І знову Неш посміхнувся — як гравець у покер, що мав на руках самі козирні карти.

— Містер Бун залишиться там іще на один день, щоб проаналізувати додаткову інформацію. Його люди знайшли лист під час обшуку одного помешкання. — Генерал Неш зробив паузу, і його заява повисла в напруженій тиші.

Майкл пильно глянув у вічі Нешу.

— А чому це так важливо?

— Тому що цей лист — від твого батька. Виявляється, він і досі живий, просто тривалий час від нас переховувався.

— Що? Ви в цьому впевнені? — Майкл зіскочив з крісла та почав швидко ходити по кімнаті. Неш казав йому правду чи просто влаштував ще одну перевірку на лояльність? Він придивися до обличчя генерала та прослідкував за рухами його очей. Той виглядав зверхньо й погордливо — неначе впивався демонстрацією своєї влади.

— Де ж він зараз? Як ми зможемо його знайти?

— Наразі нічого не можу тобі сказати. Ми не знаємо, коли було написано той лист. Бун не знайшов конверта з поштовою маркою чи зворотною адресою.

— А про що ж ідеться в листі?

— Твій батько був натхненником створення Нової Гармонії. Він хотів уселити мужність у своїх друзів і попередити їх про Братів. — Неш спостерігав за Майклом, а той міряв кроками кімнату. — Не схоже, щоб ця новина тебе втішила.

— Після того як ваші люди спалили наш будинок, Гейб і я підтримували цей міф. Ми переконали один одного, що наш батько вижив і намагається розшукати нас, поки ми їздимо по Сполучених Штатах. Подорослішавши, я збагнув, що мій батько не знайде мене й не допоможе. Я був сам-один.

— Значить, ти вирішив, що він загинув?

— Не знаю, куди зник мій батько, але він так і не повернувся. Тому цілком імовірним було припустити, що він помер.

— Не знаю, не знаю. Може, нам пощастить організувати щасливе возз'єднання родини.

Майклові закортіло гепнути Неша об стіну й дати йому по пиці так, щоб з неї злетіла його зверхня усмішечка. Натомість він відвернувся й хутко оговтався. Він і досі був в'язнем, але ситуація не безнадійна. Йому слід утвердитись і спрямувати Братів у потрібному напрямку.

— У Новій Гармонії ви повбивали всіх. Я правильно вас зрозумів?

Неша явно роздратувала Майклова відвертість.

— Група Буна виконала своє завдання.

— А поліція знає, що трапилось? У новинах про це повідомляли?

— А чому це тебе хвилює?

— Я хочу розказати вам, як знайти Габріела. Якщо засоби масової інформації ще не знають, то Бун має потурбуватися, щоб вони довідалися про все.

Неш кивнув.

— Це і є частиною нашого плану.

— Я знаю свого брата. Габріел побував у Новій Гармонії і зустрічався з тамтешніми мешканцями. Тому ця подія не може не зачепити його за живе. Він обов'язково має якось відреагувати, зробити якийсь імпульсивний учинок. Нам слід бути напоготові.

Розділ 2

Габріел мешкав із друзями в Нью-Йорку. Священик на ім'я Оскар Ернандес домовився про їхнє проживання на незайнятому горищі господарчої будівлі в китайському кварталі. У бакалії на першому поверсі робили ставки на спортивні змагання, тому там було п'ять окремих телефонних ліній, а ще — факс, сканер і швидкісний Інтернет. За невеличку плату господар бакалійної крамниці дозволяв Габріелові й іншим користуватися цими електронними засобами для конкретизації та підтвердження їхніх нових посвідчень особи. Чайна-таун був годящим місцем для таких операцій, оскільки всі власники тутешніх крамниць віддавали перевагу готівці, а не кредитним та банкоматним карткам, які перебували під контролем Великої машини. Решту споруди винаймали різні бізнесові структури, котрі брали на роботу нелегальних іммігрантів. Цех із пошиття одягу був на першому поверсі, а на другому якийсь підприємець штампував піратські DVD-диски. Удень до будинку навідувалася маса всіляких незнайомців, але надвечір усі розходилися.

На четвертому поверсі розташовувалася велика кімната з полірованою підлогою та вікнами в протилежних кінцях. Колись у ній виробляли фальшиві сумочки начебто від відомих дизайнерів, і відтоді біля ванної залишився прикручений болтами до підлоги промисловий швацький станок. Через кілька днів після приїзду Віккі розвішала на мотузках для білизни клапти брезенту, спорудивши таким чином щось на кшталт чоловічої спальні для Габріела та Голліса й жіночої спальні для себе та Майї.

Під час нападу на дослідницький центр Вічнозеленого фонду Майю було поранено, і її одужання стало низкою

маленьких перемог. Габріел добре запам'ятав той день, коли вона змогла вперше сісти в ліжку й повечеряти, і той перший ранок, коли вона прийняла душ без допомоги Віккі. Через два місяці після їхнього приїзду Майя вже могла виходити на прогулянку з друзями, щоб кульгаючи, навідатися на Моско-стрит до гонконгської фірми кондитерських та хлібних виробів. Вона чекала біля ятки на вулиці, — похитуючись, але рішуче намагаючись стояти без сторонньої допомоги, — поки літня китаянка підсмажувала на чорній пательні млинці.

Із грошима проблем не було: вони вже встигли отримати два пакунки стодоларових купюр, що їх надіслав їм Липа — Арлекін, котрий мешкав у Парижі. За вказівками Майї, вони створили собі фальшиві посвідчення особи, включно зі свідоцтвами про народження, паспортами, водійськими правами та кредитними картками. Голліс і Віккі орендували явочну квартиру в Брукліні, щоб мати змогу на її адресу отримувати пошту. Роздобувши всі потрібні фальшиві документи, вони мали намір покинути Нью-Йорк і знайти собі конспіративне помешкання десь у Канаді чи в Європі.

Інколи Голліс жартома називав їхню компанію «чотирма втікачами», і Габріелові починало здаватися, що вони, нарешті, потоваришували. Інколи ввечері кожен з них окремо готував якусь страву, щоб потім сісти разом за стіл, попоїсти, а опісля — пограти в карти й пожартувати стосовно того, кому доведеться мити посуд. Навіть Майя інколи посміхалась і приєднувалася до їхньої компанії. У такі моменти в Габріела послаблювався самоконтроль, і він на деякий час забував, що він — Мандрівник, а Майя — Арлекін і що йому доведеться назавжди розпрощатися з дотеперішнім життям.

* * *

Однак того вечора в середу все змінилося. Друзі просиділи дві години в джаз-клубі в районі Вест-Віллідж. Коли вони поверталися пішки до Чайна-тауну, водій-розвізник викинув на тро-

туар зв'язаний мотузкою стос газет. Габріел випадково глянув на газети — і заляк як укопаний.

ВОНИ ВБИЛИ СВОЇХ ДІТЕЙ!
Шістдесят сім людей загинуло
під час культового самогубства в Аризоні

У статті на першій шпальті йшлося про Нову Гармонію, де Габріел побував кілька місяців тому й зустрівся з Керманичем Софією Бріггз.

Придбавши три примірники газети, вони поквапилися до свого помешкання. Як повідомляла поліція Аризони, спонукою до вбивства стала релігійна манія. Репортери вже встигли взяти інтерв'ю в колишніх сусідів загиблих родин. Усі свідки погоджувалися з тим, що люди з Нової Гармонії були явчо не при тімі, бо полишили гарну роботу й затишні домівки заради нелегкого життя в пустелі.

Голліс швидко проглянув статтю в «Нью-Йорк таймс».

— Якщо вірити написаному, зброя була зареєстрована на мешканців комуни, — сказав він.

— Це нічого не доводить, — заперечила Майя.

— Поліція знайшла відео, записане якоюсь англійкою, — сказав Голліс. — Схоже, вона хотіла зробити щось на кшталт звернення перед тим, як узятися до знищення зла.

— Кілька тижнів тому я отримала електронну пошту від Мартіна Грінвалда, — наполягала Майя. — У ній не йшлося про жодні проблеми.

— А я й не знав, що Мартін надіслав тобі повідомлення, — здивовано озвався Габріел, дивлячись, як змінилося Майїне обличчя. Він одразу ж збагнув, що Майя приховує від них щось важливе.

— Ну то й що? — відказала вона, намагаючись уникнути погляду Габріела, та рушила до імпровізованої кухні.

— Що ж він розповів тобі, Майє?

— Я визнала за краще...

Габрієл рвучко підвівся та зробив до неї крок.

— Скажи мені, про що він тобі розповів!

Майя наблизилася до дверей, які вели на сходи. Габрієлові здалося, що вона ладна втекти, аби тільки не відповідати на його запитання.

— Мартін отримав листа від твого батька, — нарешті сказала вона. — Він цікавився, як живуть люди в Новій Гармонії.

На якусь мить Габрієлові здалося, що горище, споруда й усе місто раптом кудись ізникли, наче випарувалися; що він, маленький хлопчик, стоїть у снігу й дивиться, як над задимленими руїнами їхнього будинку кружляє сова. Його ж батько пропав, щез назавжди.

Закліпавши очима, він повернувся до дійсності: Голліс був розлючений, Віккі мала ображений вигляд, а Майя, здавалося, виклично пишалася тим, що приховала новину від нього.

— Отже, мій батько — живий?

— Так.

— А що з ним трапилося? Де він зараз?

— Не знаю, — сказала Майя. — Мартін виявив обачливість і не переслав цієї інформації через Інтернет.

— Але чому ж ти мені не сказала, що...

Майя перервала його та швидко відповіла:

— Бо знала, що ти захочеш з'їздити до Нової Гармонії, а це небезпечно. Я планувала з'їздити до Аризони сама, коли ми виберемося з Нью-Йорка та знайдемо конспіративне житло.

— А я гадав, ми всі робимо одну справу, — озвався Голліс. — Ми нічого одне від одного не приховуємо. І ми — одна команда.

Віккі зробила крок уперед, намагаючись, як зазвичай, виступити в ролі миротворця.

— Сподіваюся, Майя розуміє, що помилилася.

— Ти думаєш, вона почне перепрошувати? — поцікавився Голліс. — Ми ж не Арлекіни. А для неї це означає, що ми їй не рівня, що ми — з іншого рівня. Вона ставилася до нас як до недоумкуватих дітлахів.

— Це не було помилкою! — вигукнула Майя. — Усі члени Нової Гармонії загинули. Якби там був Габріел, він би теж загинув.

— Гадаю, я маю право сам вирішувати, що мені робити, а що — ні, — сказав Габріел. — Мартіна вбито, і тепер ми не маємо ніякої інформації.

— Однак ти живий, Габріеле. Так чи інакше, але мені вдалося вберегти тебе. Це — моє завдання як Арлекіна. Мій єдиний обов'язок.

Із цими словами Майя відвернулася, клацнула клямкою і, прожогом вискочивши з помешкання, із грюкотом зачинила за собою двері.

Розділ 3

Слово *зомбі* ніяк не йшло з голови Натана Буна, тихим шепотом проникаючи в його свідомість. Воно було зовсім недоречним у кімнаті відпочинку в приватному терміналі аеропорту біля Фінікса в штаті Аризона. Кімната була обставлена меблями пастельних кольорів, а на стінах висіли фото танцювальників з індіанського племені гопі. Весела молода жіночка на ім'я Черіл щойно подала невеличкій групі пасажирів шоколадні булочки з гарячою кавою.

Бун усівся за дисплейний термінал і ввімкнув свій переносний комп'ютер. За вікном був похмурий вітряний день, і панчоку вітропокажчика тріпало туди-сюди. Його люди вже завантажили на чартерний літак герметичні ящики зі зброєю та куленепробивними жилетами. Відразу після заправки літака пальним Бун і його група мали вилетіти на схід.

Нав'язати поліції та мас-медіа своє бачення подій у Новій Гармонії виявилось аж ніяк не важкою справою. Технічні спеціалісти Братів устигли напередодні зламати захист урядових комп'ютерів і зареєструвати цілий список стрілецької зброї на ім'я Мартіна Грінвалда й інших членів комуни. Балістична експертиза й відеозаява Джанет Вілкінс про Божі послання переконали представників влади, що в Новій Гармонії практикували релігійний культ, саме через який її члени наклали на себе руки. Ця трагічна подія виявилася наче здійсненою на замовлення для вечірніх новин, і тому нікому з репортерів не спало на думку розслідувати її ретельніше. Тому про неї швидко забули.

Один з найманців доповів, що якась дитина примудрилася дістатися контрольного периметра, і Бун подумав, що, можливо, то була та сама азійська дівчинка, яку він бачив у комуналь-

ному центрі. Коли так, то в подальшому могли б виникнути проблеми, але поліція не знайшла в Новій Гармонії жодної живої душі. Якщо дівчинці вдалося пережити напад, то вона або померла в жорстоких умовах пустелі, або ж заховалася в якомусь із будинків, що пізніше згорів дощенту.

Бун увімкнув систему кодування, вийшов в Інтернет і почав переглядати свою електронну пошту. Серед повідомлень він знайшов багатообіцяльні новини стосовно пошуку Габрієла Коррігана в Нью-Йорку й негайно надіслав відповідь. Передивляючись інші повідомлення, він знайшов також три е-мейла від Майкла, в яких той цікавився пошуками свого батька. *Будь ласка, повідомте про досягнуті результати*, писав Майкл. *Брати воліють ужити невідкладних заходів*.

— От нахабний сучий син! — пробурмотів Бун і відразу ж озирнувся — чи хтось, бува, не почув його? Начальникові служби безпеки Братів здалося недоброю ознакою те, що якийсь Мандрівник безцеремонно віддає йому накази. Так, Майкл зараз був на їхньому боці, але для Буна він однаково залишався ворогом.

Єдиною біометричною інформацією про Майклового батька було фото на водійському посвідченні, зроблене приблизно двадцять шість років тому, і єдиний відбиток пальця біля нотаріально засвідченого підпису. Це означало, що не було сенсу порпатися в загальній урядовій базі даних. Брати мали скористатися пошуковими комп'ютерними програмами й перевірити електронну пошту та телефонні дзвінки на предмет будь-якого обміну даними, в яких ішлося про Метью Коррігана чи будь-яку інформацію про Мандрівників.

Протягом кількох останніх місяців Братам удалося завершити створення нового комп'ютерного центру в Берліні, але Буну не дозволяли користуватися ним для забезпечення своїх таємних операцій. Генерал Неш загадково мовчав про плани керівництва щодо берлінського центру, але все одно було ясно, що він мав забезпечити якісний прорив у майбутній діяльності Братів. Скорше за все, наразі здійснювалися випробування чогось на кшталт програми «Двійник», яка була першим кроком

у створенні віртуального Паноптикону. Коли ж Бун поскаржився на брак доступу до комп'ютерного ресурсу, то персонал у Берліні знайшов спосіб тимчасово розв'язати проблему: замість комп'ютерного центру було запропоновано використовувати зомбі, щоб вони допомагали здійснювати пошуки.

Зомбі називався будь-який комп'ютер, інфікований вірусом чи так званим «троянським конем», що давало змогу сторонньому користувачеві потайки контролювати його. Ці потаємні користувачі керували діями комп'ютерів у всьому світі, застосовуючи їх для розсилки спаму або для того, щоб здирати гроші з власників погано захищених веб-сайтів. Якщо власники сайтів відмовлялися платити, то робота їхніх серверів блокувалася або неприпустимо вповільнювалася величезною кількістю одночасно надісланих повідомлень.

Мережі зомбі-комп'ютерів, що називаються бот-нети, можна купити, вкрасти чи перепродати на чорному ринку в Інтернеті. За останній рік технічні фахівці Братів придбали багато бот-нетів у різних кримінальників і розробили нову програму, котра змушувала захоплені комп'ютери виконувати складні й делікатні завдання. І хоча ця система не була досить потужною, щоб охопити всі комп'ютери світу, за її допомогою можна було розшукувати конкретні об'єкти.

Бун почав набирати на клавіатурі команду для комп'ютерного центру в Берліні. *Якщо допоміжна система працює, то починайте пошук Метью Коррігана.*

— Вибачте, містере Бун...

Від несподіванки він здригнувся й відірвався від роботи. За кілька футів від дисплейного терміналу стояв пілот чартерного літака — гладенько виголений молодик у темно-синій уніформі.

— Якись проблеми?

— Жодних. Ми заправились і готові до злету.

— Я щойно дістав нову інформацію, — сказав Бун. — Змініть наш пункт призначення на аеропорт графства Вестчестер і зв'яжіться з відділом транспорту. Скажіть, що мені потрібна достатня кількість автівок для того, щоб забрати всіх моїх людей до Нью-Йорка.

— Слухаюся, сер. Я зателефоную їм негайно.

Бун почекав, поки пілот вийде, а потім знову заходився натискати на кнопки. «Нехай комп'ютери шукають цю примару, — подумав він. — А я протягом наступних двох днів знайду Габрієла».

За хвилину він закінчив друкувати й надіслав своє повідомлення до Берліна. Коли він вийшов на асфальтову смугу, приховані вірусні програми вже ожили в захоплених комп'ютерах по всьому світу. Фрагменти комп'ютерного інтелекту почали збиратися воедино — наче армія зомбі, що беззвучно заповнювала величезну кімнату. Не маючи уявлення про час, вони покірливо чекали, доки надійде команда розпочати пошук.

У передмісті Мадрида чотирнадцятилітній хлопчик бавився грою, яка потребувала витримки й фантазії. У Торонто пенсіонер, колишній будівельний інспектор, коментував на Інтернет-форумі гру своєї улюбленої хокейної команди. Минуло кілька секунд — і робота їхніх комп'ютерів дещо вповільнилась, але ніхто з них цього не помітив. На перший погляд, усе лишилося, як і було, але тепер електронні слуги вже корилися новим хазям і виконували нову команду:

Знайти Мандрівника!

Розділ 4

Габріел натиснув на кнопку на своєму мобільнику й перевіряв час. Була перша година ночі, але з вулиці й досі чувся шум. Засигналив автомобіль, а потім здалеку долинув звук поліційної сирени. По кварталу роз'їжджало якесь авто з гучно ввімкненою стереосистемою, і гупання репового басу нагадувало приглушені удари серця.

Мандрівник розстебнув блискавку свого спального мішка й сів. Світло вуличних ліхтарів пробивалося крізь побілені вікна, і йому було видно Голліса Вілсона, котрий спав на розкладачці за кілька футів від нього. Колишній учитель бойових мистецтв дихав рівномірно та спокійно, тому Габріел вирішив, що Голліс заснув. Уже минула доба відтоді, як він дізнався, що люди в Новій Гармонії загинули, а його батько — живий. «Як же мені знайти того, хто зник з мого життя п'ятнадцять років тому?» — подумав Габріел. Залишився його батько в цьому світі чи подався в якесь інше царство? Габріел знову ліг і підняв ліву руку. Пізньої ночі він особливо гостро відчував принадність — і небезпечність — своїх нововідкритих здібностей.

На кілька хвилин він зосередився на Світлі всередині свого тіла. Потім настав найважчий момент: не послаблюючи зосередженості на Світлі, він спробував поворухити рукою, стараючись при цьому не думати про неї. Інколи це здавалося неможливим: як же можна спочатку наказати частині свого тіла рухатись, а потім відразу ж про цей наказ забути? Габріел глибоко вдихнув, і пальці його руки сіпнулися вперед. Маленькі цятки Світла, схожі на сузір'я, попливли в імлістій темряві, тимчасом як сама рука обм'якла й виглядала неживою.

Він поворухнув рукою — і Світло знову поглинулося тілом. Габріел тремтів і важко дихав. Він знову сів на ліжку, витягнув

ноги зі спального мішка й опустив ступні на холодну дощату підлогу. «Ти поводишся як теплень, — подумав він. — Це ж не якісь там фокуси на публіку. Або переходи в інший вимір, або залишайся в цьому світі».

У футболці та бавовняних шортах Габріел прослизнув крізь прогалину в брезентових завісах і вибрався в основну частину кімнати. Він сходив до туалету, а потім пішов на кухню, щоб попити води з-під крана. На дивані біля жіночої спальні сиділа Майя. Видужуючи після вогнепальної рани, Арлекін здебільшого спала. Зате тепер, коли Майя мала змогу самостійно ходити містом, її невгамовна енергія була через край.

— Усе гаразд? — пошепки спитала вона.

— Так. Просто пити хочу.

Габріел відкрутив кран з холодною водою й напився прямо з нього. Що йому подобалось у Нью-Йорку, так це вода. Коли вони з Майклом жили в Лос-Анджелесі, водогінна вода мала там легкий хімічний присмак.

Габріел перетнув кімнату й сів біля Майї. Незважаючи на їхню сварку через його батька, йому подобалося дивитись на неї. У Майї було чорне волосся, яке вона успадкувала від своєї сикхської матері, і жорсткі риси обличчя її батька-німця. Вона мала виразні блідо-блакитні очі, схожі на дві акварельні цятки на білому тлі. На вулиці вона ховала свої очі за окулярами й носила перуку. Проте Арлекін Майя не могла приховати своєї характерної постави. І в бакалійній крамниці, і у вагоні метро вона зберігала збалансовану позу бійця, готового прийняти перший удар і не впасти.

Коли вони вперше зустрілись у Лос-Анджелесі, Майя здалася Габріелові найекстраординарнішою людиною з тих, що йому коли-небудь доводилося бачити. Ця Арлекін була в багатьох сенсах сучасною жінкою й експертом у всіх різновидах спостережної техніки. Та, окрім цього, вона ще й несла на своїх плечах тягар столітніх традицій. Майїн батько, Шип, навчав свою маленьку доньку, що Арлекіни *прокляті плоттю та врятовані кров'ю*. Мабуть, йому вдалося переконати Майю, що вона несе в собі якусь величезну провину, яку можна заглидити лише тоді, коли вона важитиме своїм життям.

Майя бачила світ чітко та ясно — з усіма сумнівами й дурощами вона рішуче покінчила багато років тому. Габріел знав, що вона ніколи не порушить правил і не закохається в Мандрівника. До того ж наразі його власне майбутнє виглядало настільки невизначеним і непевним, що він теж чудово розумів: змінювати їхні стосунки було б у край необачно й безвідповідально.

Він і Майя грали чітко визначені ролі Мандрівника й Арлекіна, але все одно його вабило до неї фізично. Коли вона одужувала після поранення, йому часто доводилося носити її з ліжка на диван, і при цьому він вдихав запах її шкіри та волосся, відчував вагу її тіла. Інколи брезент не прилягав досить щільно, і він чув, як Майя розмовляла з Віккі, бачив, як Віккі перевдягала Майю. Між ними нічого не було — але між ними було все. Навіть сидючи з нею на дивані, він почувався водночас і приємно, і ніяково.

— Може, трохи поспиш? — ніжно спитав Габріел.

— Я не можу заплющити очей. — Коли Майя втомлювалася, її британський акцент ставав сильнішим. — Мій мозок не хоче спати.

— Я тебе розумію. Подекуди здається, що думок забагато, а місця для них — замало.

На якийсь час запанувала тиша, і Габріел сидів, прислухаючись до її дихання. Він нагадав собі, що Майя збрехала про його батька. А може, вона знає ще якісь таємниці? Щось таке, що йому конче варто знати? Арлекін відсунулася від нього на кілька дюймів, щоб вони не сиділи надто близько. Майїне тіло напружилось, і Габріел почув, як вона вхопила ротом повітря, наче збиралася вчинити щось небезпечне.

— Я теж думала про нашу вчорашню сварку.

— Тобі слід було розповісти мені про батька, — сказав Габріел.

— Я намагалась уберегти тебе від небезпеки. Ти що — не віриш?

— Але я все одно невдоволений. — Габріел нахилився до неї. — Ось послухай. Виходить, мій батько надіслав листа людям у Новій Гармонії. Ти справді не знаєш, звідки прийшов лист?

— Я вже розповідала тобі про програму «Хижак». Уряд регулярно стежить за електронною поштою. Мартін ніколи б не відправив життєво важливої інформації через Інтернет.

— А звідки мені знати, що ти кажеш правду?

— Ти — Мандрівник, Габріеле. Ти можеш глянути на моє обличчя й пересвідчитися, що я не брешу.

— Я гадав, що мені не треба цього робити. Тільки не з тобою. — Габріел підвівся з дивана й пішов до свого ліжка. Але заснути було важко. Він знав, що Майя піклується про нього, проте, здавалося, вона ніяк не могла збагнути, як сильно хотів він знайти свого батька. Тільки батько міг розповісти, що йому робити тепер, коли він дізнався про свій статус Мандрівника. Габріел відчував, що з ним відбуваються зміни, він стає іншою особистістю, але не розумів — чому.

Коли він нарешті заснув, йому наснився батько. Він простував нью-йоркською вулицею. Габріел закричав і побіг за ним, однак батько був надто далеко й не почув. Метью Корріган завернув за ріг, а коли Габріел добіг до рогу, батька вже ніде не було видно.

Габріелові снилося, що він стоїть під вуличним ліхтарем на чорному, блискучому від дощу тротуарі. Озирнувшись, він побачив камеру спостереження, змонтовану на покрівлі будинку. На ліхтарному стовпі була ще одна камера, а в різних точках вулиці — ще півдюжини. Саме тоді він збагнув, що Майкл теж стежить за ним, але його брат мав велику перевагу: і камери, і сканери, і решту пристроїв Великої машини. Це було як перегони — жадливе й виснажливе змагання, в якому Габріел був приречений на поразку.

Розділ 5

Хоча Арлекіни й уважали себе останніми захисниками історії, їхні історичні знання ґрунтувалися радше на традиції, а не на фактах з підручників. Провівши дитинство та юність у Лондоні, Майя запам'ятала розташування всіх традиційних місць страти. Батько показав їй кожне з них під час щоденних занять з володіння зброєю та навичками вуличного бою. У Тайберні страчували небезпечних кримінальників, у лондонському Тауері — зрадників. Висохлі трупи піратів роками висіли на пристані у Вовпінгу. У різні часи можновладці страчували іудеїв, католиків і багатьох інших розкольників, що поклонялись іншому Богові чи мали якийсь інакше світобачення. У Вест-Смітфілді було місце, де страчували еретиків, відьом та жінок, котрі вбили своїх чоловіків. А ще там страчували Арлекінів, котрі захищали Мандрівників.

Те саме болісне відчуття накопичених упродовж віків страждань з'явилося у Майї відразу ж, щойно вона ввійшла до будинку кримінального суду в нижньому Мангеттені. Стоячи в проході, вона поглянула вгору — на годинник, який висів на стелі зали, що по висоті займала два поверхи. Білі мармурові стіни, світильники в стилі арт-деко й гарно оздоблені перила сходів свідчили про витончено-сентиментальні смаки минулої доби. Потім Майя опустила очі й почала вивчати світ навколо себе: судові виконавці та правники, жертви та свідки — усі вони купчилися, тупцяючи на брудній підлозі біля невеличкої брами з металодетектором, крізь яку їм усім треба було пройти.

Дмитрій Аронов був немолодим товстуном із трьома пасмами масного чорного волосся, що виглядали приклеєними до його лисої маківки. З потертим шкіряним портфелем у руці цей російський емігрант наблизився до металодетектора.

Увійшовши до брами, він несподівано озирнувся й зиркнув на Майю.

— Що трапилось? — запитав його охоронець. — Проходьте далі...

— Іду, іду, пане офіцере, звичайно ж, іду.

Аронов пройшов крізь браму, а потім зітхнув і закотив очі, неначе щойно згадав про забуту в авті теку з важливими документами. Він пройшов назад крізь пункт пропуску й пішов слідом за Майєю крізь обертальні двері. На якусь мить вони зупинилися нагорі широких сходів і глянули у вікно на краєвид нижнього Мангеттену. Була четверта година дня. Над містом висіли важкі сірі хмари, а сонце виглядало як розмита пляма світла в західній частині неба.

— Ну як? Що скажете, міс Стренд?

— Нічого — поки що.

— Ви самі переконалися. Ніхто не здіймає галасу, ніхто нікого не заарештовує.

— Кортить поглянути на вашу продукцію.

Вони спустилися сходами, пробралися, петляючи, крізь застряглі в пробці автомобілі на Центральній вулиці й увійшли до невеличкого парку посеред площі. Колись на місці Басейнового парку було водоймище, куди скидали неочищені водостокки. Це був непривітний клапоть землі, затемнений високими спорудами, що стояли довкола. Попри те що написи на кількох щитах забороняли мешканцям Нью-Йорка годувати голубів, невеличка їх зграйка однаково перелітала з місця на місце, шукаючи собі поживи.

Майя та її супутник сіли на одну з дерев'яних лав якраз за межею досяжності камер спостереження. Аронов поклав портфель на лаву та зробив знак рукою.

— Будь ласка, ознайомтеся з моїм товаром.

Майя клацнула замком портфеля й розкрила його. Зазирнувши всередину, вона побачила пістолет, схожий на 9-міліметровий автоматичний. Він мав додаткові верхній і нижній стволи та рельєфне руків'я. Коли вона взяла пістолет у руку, він видався їй дуже легким — як дитяча іграшка.

Аронов почав розхвалювати свій товар, промовляючи як управний комівояжер:

— Корпус, руків'я та курок — з високощільної пластмаси. Стволи, затвор і бойок — з надтвердої кераміки, міцної як сталь. Як ви щойно мали змогу переконатися, пістолет у зібраному стані є непомітним для будь-якого стандартного металодетектора. В аеропортах — дещо важче. У більшості з них встановлено об'ємні сканери або генератори мікрохвиль. Але ви можете розібрати пістолет на окремі частини і сховати їх, скажімо, в переносному комп'ютері.

— А чим він стріляє?

— З кулями завжди були проблеми. ЦРУ розробило такий самий пістолет, тільки безгільзовий. Цікаво, еге ж? Зібравшись воювати з терористами, вони створили ідеальну терористську зброю. Проте мої друзі з Москви вдалися до простішого варіанту. Дозвольте...

Аронов засунув руку в портфель. Він відвів затвор, і Майя побачила щось схоже на коротку брунатну цигарку з чорним кінчиком.

— Це — паперовий патрон із керамічною кулею. Уявіть собі, що це сучасний еквівалент системи, використовуваної в мушкетах вісімнадцятого сторіччя. Боезаряд згорає у два етапи й виштовхує кулю зі ствола. Щоправда, він повільно перезаряджається... — із цими словами Аронов узявся лівою рукою за пістолет і клацнув змінним стволом, установивши його в положення для стрільби. — Ви маєте змогу зробити два швидкі постріли, але вам більше й не потрібно. Куля прошиває вашу ціль, як шрапнель.

Майя відхилилася від портфеля й озирнулася довкола — чи, бува, ніхто не підглядає. Над ними нависав сірий фасад будівлі кримінального суду. На вулиці стояли припарковані поліцейні авта й біло-блакитні автобуси для перевезення в'язнів. Довкола парку гудів транспорт, а від Аронова линув квітковий запах одеколону, який змішувався з легким ароматом мокрого листа.

— Вражає, еге ж? Важко не погодитись.

— Скільки?

— Дванадцять тисяч доларів. Готівкою.

— За пістолет? Яка дурниця!

— Моя люба міс Стренд! — Росіянин посміхнувся й похитав головою. — Буде важко, майже неможливо знайти іншого продавця з таким товаром. Тим більше, що нам уже доводилося мати спільні справи. Ви знаєте, що мої вироби — найвищої якості.

— Та я ж навіть не бачила, як цей пістолет стріляє!

Аронов закрив портфель і поставив його на тротуар собі під ноги.

— Якщо бажаєте, ми можемо з'їздити до мого друга в Нью-Джерсі. Він має гараж із грубими стінами. Сусідів поблизу немає. Набої недешеві, але я дозволю вам зробити два безкоштовні постріли перед тим, як ви зі мною розрахуетесь.

— Дайте подумати.

— Сьогодні о сьомій вечора я проїду повз вуличний вхід до Центру Лінкольна. Якщо ви там на мене чекатимете, то матимете, як виняток, індивідуальну знижку до десяти тисяч доларів плюс шість набоїв надодачу.

— Індивідуальна знижка — це вісім тисяч.

— Дев'ять.

Майя кивнула на знак згоди.

— Я дам вам ці гроші, якщо все працюватиме так, як ви сказали.

Вийшовши з парку й перетнувши Центральну вулицю, Майя зателефонувала Голлісу по мобільному. Він негайно ввімкнувся, але нічого не сказав.

— Ти де? — запитала вона.

— Парк Колумба.

— Я буду там за п'ять хвилин. — Майя кинула телефон у сумочку й узяла генератор випадкових чисел — електронний пристрій розміром із сірникову коробку, що висів у неї на шиї на шнурку.

Майя та інші Арлекіни називали своїх ворогів Табула, бо ця організація вважала людську свідомість чистим аркушем

паперу, на якому можна було нашкрябати свої гасла, сповнені страху та ненависті. Тимчасом як члени Табула вважали, що все можна поставити під контроль, Арлекіни культивували філософію випадковості. Інколи вони робили свій вибір, кидаючи кості або користуючись генератором чисел.

Непарне число означає поворот ліворуч, пригадала Майя. *Парне — праворуч*. Вона натиснула на кнопку, і коли на дисплеї висвітилося число 365, повернула ліворуч і попрямувала Центральною вулицею повз Гоган-Плейс*.

* * *

Через десять хвилин Майя дісталася Парка Колумба — прямокутного шматка асфальту з жалюгідно-кволими деревами за кілька кварталів на схід від Чайна-тауну. Габріел полюбляв бувати в цьому парку під вечір, коли там збиралося багато літніх китайців. Вони були членами всіляких земляцтв, організованих за принципом «хто з якої провінції чи села походить». Вони про щось теревенили, підкріплювалися закусками, принесеними в пластикових коробках та пакетах, і розважались іграми в китайське доміно та інколи в шахи.

Голліс Вілсон сидів на парковій лавці. На ньому була чорна шкірянка, що приховувала автоматичний пістолет сорок п'ятого калібру, придбаний у Дмитрія Аронова. Коли Майя вперше зустріла Голліса в Лос-Анджелесі, він носив численні кіски по плечі завдовжки та стильний одяг. У Нью-Йорку ж Віккі коротко підстригла його, і він навчився арлекінському правилу ховатися: треба завжди мати на собі або носити з собою щось таке, що є фальшивою посвідкою особи. Того дня він прикріпив до своєї шкірянки два значки з написами *Хочеш схуднути? Спробуй засоби «Гербалайф»!* Нью-йорківці, щойно забачивши їх, одразу ж відверталися.

За той час, що Голліс оберігав Габріела, він устиг вивчити незшиту ксерокопію книги «Шлях Меча» що містила роздуми

* Будівля за номером 100 на Центральній вулиці, названа так на честь Френка Гогана — непідкупного окружного прокурора Нью-Йорка.

про бойове мистецтво, написані Горобцем — легендарним японським Арлекіном. Майя виросла з цією книжкою, а її батько постійно повторював відомий вислів Горобця, що Арлекін мусить завжди «культивувати хаотичність і випадковість». Її дратувало, що Голліс намагався заволодіти цією книгою, яка була головним складником її підготовки.

— Скільки ти вже тут сидиш? — спитала вона.

— Десь дві години.

Вони подивилися через парк на інший ряд лав, де Габріел грав у шахи з літнім китайцем. Мандрівник теж змінив свою зовнішність за час перебування в Нью-Йорку. Віккі підстригла його дуже коротко, і зазвичай він носив в'язану шапочку та затемнені окуляри. Коли вони вперше зустрілися в Лос-Анджелесі, Габріел мав довге каштанове волосся й недбало-невимушені манери молодика, котрий узимку займався лижним спортом, а влітку — серфінгом. За останні кілька місяців він схуд і своєю змарнілістю нагадував людину, яка щойно одужала після тривалої хвороби.

Голліс зайняв дуже добру оборонну позицію, звідки було прекрасно видно майже весь простір парку. Майя дозволила собі трохи розслабитись і порадіти з того, що вони й досі живі. Коли вона була маленькою, то називала ці швидкоплинні миті «діамантами». Діамантами були ті короткі проміжки часу, коли вона почувалась у достатній безпеці й могла усвідомити щось приємне чи красиве: призахідне рожеве небо, вечірні зорі або ті вечори, коли її мати подавала на стіл смакоту «роган джош» — баранину з приправою каррі.

— Що було сьогодні вдень? — спитала вона.

— Гейб читав у спальні книжку, а потім ми трохи поговорили про його батька.

Майя уважно стежила за тим, як до Габріела підійшли три бабці. Вони часто сиділи на вході до парку та пропонували поворожити на долю за десять доларів. Щоразу, коли Габріел проходив повз них, вони простягали руки долонями вгору, права кисть під лівою, як ті жебраки, що просять милостиню. Сьогодні ж ворожки просто засвідчили Габріелові свою по-

вагу — одна з них поставила на розкладний столик пластянку з чаєм.

— Не хвилюйся, — сказав Голліс. — Вони й раніше таке робили.

— Утім, це дає привід для зайвих розмов.

— Ну то й що? Його тут ніхто не знає. Ворожки просто відчують його енергетику — от і все.

Мандрівник подякував жінкам за чай. Вони вклонились, а потім повернулися на свій пост біля входу. А Габріел повернувся до своєї гри.

— Аронов з'явився на зустріч? — запитав Голліс. — Судячи з його текстового повідомлення, він збирався запропонувати щось нове.

— Він спробував продати мені керамічний пістолет, який можна пронести крізь детектор металу. Схоже, що його виготовили російські спецслужби.

— Що ти йому сказала?

— Я ще не вирішила. Ми маємо зустрітися сьогодні о сьомій вечора. Потім ми поїдемо до Нью-Джерсі, щоб я змогла зробити кілька пробних пострілів.

— Такий пістолет може стати в пригоді. Скільки він за нього хоче?

— Дев'ять тисяч доларів.

Голліс розсміявся.

— А де ж знижка для постійних клієнтів?

— То що, будемо купувати чи ні?

— Дев'ять тисяч готівкою — то грубі гроші. Треба порадитися з Віккі. Вона знає, скільки ми маємо наразі грошей і скільки в змозі витратити.

— Вона на горищі?

— Так. Готує вечерю. Ми повернемося туди, коли Габріел скінчить гру.

Майя підвелася з лави й пішла навпростець по сухій траві туди, де Габріел грав у шахи. Коли вона не усвідомлювала своїх емоцій і не контролювала їх, їй завжди кортіло бути поруч із ним. Вони не були близькими друзями — це не можливо. Але

Майї здавалося, що Габріел заглядав їй просто в серце й бачив її наскрізь.

Габріел кинув на неї швидкий погляд і посміхнувся. Такий швидкий погляд, така коротка мить, але вона негайно відчула радість... і роздратування. «Не будь дурепою, — сказала собі Майя. — Завжди пам'ятай: ти тут для того, щоб захищати його, а не піклуватися про нього».

Вона проминула Четгем-сквер і пішла Східним Бродвеем. На тротуарі було повно туристів і китайців, що купували їжу на вечерю. Смажені качки та копчені курчата висіли на гаках просто в запітнілих вітринах; задивившись на них, Майя ледь не наскочила на молодика, що ніс молочне поросся, загорнуте в прозорий целофан. Пересвідчившись, що її ніхто не бачить, Майя відімкнула двері й увійшла до будинку на Кетрін-стрит. Знову замкнені двері. Знову ключі. Нарешті вона добралася до мансарди.

— Віккі?

— Я тут.

Майя відсунула брезентову завісу й побачила Вікторію з Сін-Фрезера, яка сиділа на ліжку й рахувала готівку, отриману з різних країн. У Лос-Анджелесі Віккі була скромно вдягнутою парафіянкою Святої церкви Айзека Т. Джоунза. Але тепер вона мала на собі, як сама висловлювалася, артистичний прикид: розцяцьковані блакитні джинси, чорну футболку й намисто з острова Балі. Її волосся було заплетене в численні кіски, і на кінчику кожної красувалася намистинка.

Віккі відірвала погляд від стосів купюр і посміхнулася.

— Ще одна партія грошей прибула на адресу бруклінської квартири. Хочу підрахувати загальну суму.

Жіночі речі зберігалися в картонних коробках або висіли на вішалці, що її придбав Голліс на Сьомій авеню. Майя зняла плащ і повісила його на пластмасові плічка.

— Як пройшла твоя зустріч із росіянином? Голліс казав, що йому, мабуть, запроглося продати тобі ще один пістолет.

— Він запропонував мені особливу зброю, але вона дорого коштує.

Сівши на розкладачку, Майя стисло розповіла Віккі про керамічний пістолет.

— *І виросте із зерня паросток*, — мовила Віккі, перехоплюючи червоною gumкою пачку стодоларових банкнот.

Майя вже встигла ознайомитися з набором фраз, якими рясніла збірка проповідей Айзека Джоунза — засновника церкви, парафіянкою якої була Віккі. Вислів «*І виросте із зерня паросток, або що посієш, те й пожнеш*» означав, що завжди слід спершу подумати про наслідки своїх можливих дій.

— Необхідні гроші ми маємо, але це — небезпечна зброя, — вела далі Віккі. — Якщо вона потрапить до рук кримінальників, то вони накоять багато лиха, використавши її проти невинних людей.

— Це стосується будь-якої зброї.

— Ти обіцяєш знищити цей пістолет, коли ми нарешті будемо в безпечному місці?

«*Harlekine versprechen nicht*, — подумала Майя німецькою. — *Арлекіни не обіцяють нічого*». Їй навіть здалося, що вона почула батьків голос.

— Я подумаю. Може, й знищу, — відповіла вона. — Це все, що я можу тобі сказати.

Поки Віккі лічила гроші, Майя встигла перевдягнутися. Їй треба було зустрітися з Ароновим біля концертної зали в Центрі Лінкольна, тому вона мала виглядати як жінка, що збралася на світську вечірку. Це означало високі закриті черевики, чорні брюки, блакитний светр і довгий вовняний піджак. Оскільки йшлося про чималеньку суму грошей, вона вирішила прихопити зброю — короткоствольний револьвер «магнум» 357-го калібру з алюмінієвим корпусом. Брюки були досить просторими, і кобури, захованої нижче литки, видно не було.

Майїн металевий ніж кріпився еластичним бинтом до її правого передпліччя, а меч — до лівого. Меч мав гостре тригранне лезо й Т-подібне руків'я, яке давало змогу під час прямого удару докласти додаткової сили.

Раптом Віккі припинила рахувати гроші, і на її обличчі з'явився вираз зніченості та невпевненості.

— Майє, у мене проблема. Я... не знаю, я б хотіла з тобою про неї поговорити.

— Кажи.

— Мене вабить Голліс. І я не знаю, що мені з цим робити. Раніше він мав багато подруг, я ж у цій справі маю обмаль досвіду. — Віккі скрушно похитала головою. — Якщо чесно, то ніякого досвіду взагалі.

Майя вже встигла помітити зрослою симпатію між Голлісом та Віккі. Уперше в житті їй довелося бачити еволюцію людей, до яких приходило кохання. Спочатку вони спостерігали одне за одним, коли хтось із них уставав з-за столу. Або починали трохи подаватися вперед, коли хтось із них говорив. Коли вони не були разом, то один говорив про другого з трохи недоречним і дурнуватим піднесенням. Цей нещодавній досвід привів Майю до думки, що між її батьком та матір'ю ніколи не було кохання. Просто вони дуже поважали одне одного й були неабияк віддані непорушності свого шлюбу. Але це не було коханням. Арлекіни цуралися сильних почуттів.

Майя засунула револьвер у кобуру на нозі. Перевіривши надійність липучки, якою кріпилася ця кобура, Майя опустила халяву, довжина якої сягала середини черевика.

— Ти не до тієї звернулася, Віккі, — відповіла вона. — Я не можу тобі щось порадити.

Арлекін узяла дев'ять тисяч доларів з ліжка й рушила до дверей. Тієї миті настрої у Майї був рішучий, вона почувалася готовою до бою, але все довкола в кімнаті раптом нагадало їй про ту допомогу, яку Віккі надавала їй під час одужання. Віккі годувала Майю, міняла перев'язки й сиділа біля ліжка, коли та мучилася від болю. Вона була подругою.

«До біса друзів!» — подумала Майя. Арлекіни дотримувались обов'язку допомагати одне одному, але дружба з іншими громадянами вважалася марнуванням часу. Під час нетривалої спроби жити нормальним життям у Лондоні Майя зустрічалася з чоловіками й товаришувала з жінками, котрі працювали з нею в дизайнерській студії. Ніхто з тих людей не був для неї другом. Вони ніяк не могли зрозуміти її незвичного світоспри-

йняття; не могли збагнути, що вона завжди перебувала в стані очікування небезпеки, завжди була готова до нападу.

Її рука торкнулася клямки, але дверей Майя не відчинила. «Поглянь на факти, — сказала вона собі. — Розріж своє серце та препаруй свої почуття. Ти ж просто заздриш Віккі, от і все. Заздриш чужому щастю».

Вона повернулася до «спальні».

— Вибач мене за мої слова, Віккі. Зараз стільки всього відбувається.

— Знаю. Я сама винна, що зачепила цю тему.

— Я поважаю тебе й Голліса. Я бажаю вам обом щастя. Поговорімо про це, коли я повернуся ввечері.

— Гарзд, — сказала Віккі, заспокоївшись. — Домовились.

Коли Майя нарешті вийшла з будинку, вона відчула полегшення, бо наближалася її улюблена пора дня — перехід від дня до вечора. Ліхтарі ще не ввімкнули, і їй здавалося, що повітря повниться маленькими чорними цятками темряви. Тіні втрачали свої гострі краї, і їхні межі поступово розмивались. Як чисте й гостре лезо ножа, Арлекін легко пронизала натовп і рушила містом у потрібному їй напрямку.

Розділ 6

Майя пішла на північ від алей Чайна-тауну до широких авеню околиць Мангеттену. Це була видима частина міста, де Велика машина вже утверджувала своє панування. Але Майя знала про існування складного й заплутаного світу під поверхнею тротуару, про лабіринт ліній метро, залізничних колій, напівзабутих проходів та комунікаційних тунелів з електричними кабелями. Половина Нью-Йорка була схована від людських очей, закопана глибоко в скелясту породу, на якій тримались і багатоповерхівки іспанського Гарлему, і склобетонні вежі на Парк-авеню. А ще існував — теж прихований — паралельний світ людей: групи всляких єретиків та щирих вірян, нелегальних іммігрантів з фальшивими посвідками та респектабельних громадян з подвійним життям.

За годину Майя стояла на мармурових східцях, що вели до Центру Лінкольна. Театрально-концертні споруди облямовували периметр великої площі з підсвіченим водограєм посередині. Більшість вистав іще не розпочалась, але музики в чорних костюмах з інструментами у футлярах поспішали по східцях і перетинали площу, кваплячись до різних концертних зал. Майя переклала гроші в кишеню із застібкою-зіпом у внутрішній частині піджака й озирнулася. Неподалік чітко виднілися дві спостережні камери, але вони були спрямовані в натовп біля водограю.

До паркувального майданчика під'їхала таксівка. Аронов сидів іззаду. За помахом його руки Майя спустилася східцями й сіла поруч.

— Доброго вечора, міс Стренд. Дуже приємно бачити вас ізнову.

— Пістолет має працювати безвідмовно, інакше я його не куплю.

— Ну звичайно ж. — Аронов сказав адресу, і водій, молодик з коротким волоссям, що стояло сторч, вивів авто задки на проїжджу частину. Проїхавши кілька кварталів, вони опинилися на Дев'ятій авеню й вирушили в південному напрямку.

— Ви гроші взяли? — спитав Аронов.

— Не більше, ніж ми домовилися.

— Ви дуже недовірлива особа, міс Стренд. Мабуть, мені слід найняти вас помічником.

Коли вони перетнули Сорок другу вулицю, Аронов дістав кулькову ручку й записник у шкіряній палітурці, наче збирався робити якісь нотатки. Потім почав розповідати про свій улюблений нічний клуб у Стейтен-айленді, де працювала стриптизерка, котра колись належала до трупи Московського балету. Це була безглузда балаканина, схожа на ту, до якої вдається продавець авто, щоб згайнувати час, поки він іде з вами через стоянку. Майї стало цікаво, чи не є керамічний пістолет фальшивкою й чи не збирається Аронов просто поцупити її гроші. А може, вона даремно хвилюється? «Він же знає, що я маю при собі револьвер, бо сам мені його продав», — подумала Майя.

Водій звернув праворуч на Тридцять восьму авеню й поїхав за дороговказами до Лінкольнівського тунелю. Була година-пів, і потоки авт сходилися на в'їзді до тунелю, а потім розділялися на окремі ряди. Три нарізні дворядні тунелі під річкою вели до Нью-Джерсі. Хоча машин було багато, вони мчали зі швидкістю дев'яносто миль на годину. Дивлячись у вікно, Майя спостерігала за силовим кабелем, який то опускався, то підіймався по білій кахляній стіні тунелю.

Вона рвучко обернулася, коли росіянин раптом завовтузився біля неї на сидінні. Він клацнув авторучкою, і на її кінчику з'явилася голка. Усе трапилося за якусь мить, але Майя чітко та ясно запам'ятала кожну деталь. Ухопивши Аронова за кисть, вона, замість протидіяти удару, спрямувала всю його силу вниз, а потім різко рвонула руку нападника вліво.

Голка вп'ялася Аронову в ногу. Він заверещав від болю, і тепер уже Майя щосили вдарила його в обличчя, другою рукою й далі утримуючи голку в нозі. Росіянин почав хапати ротом

повітря наче потопаючий, а потім обм'як і важко прихилився до дверей авта. Майя торкнулася його шиї — ще живий. Хай би яка хімічна речовина наповнювала хитромудру ручку, то був лише якийсь транквілізатор. Засунувши руку в зовнішню кишеню плаща Аронова, вона видобула звідти керамічний пістолет і поклала його у свою сумочку.

Передне сидіння від заднього відокремлювала прозора плексигласова перегородка, і Майя побачила, що водій щось каже в мікрофон. Дверцята по обидва боки виявилися замкненими. Вона спробувала опустити бокові вікна, але їх теж було заблоковано. Озирнувшись назад, Майя побачила чорний джип одразу за їхнім автом. Спереду сиділи двоє, і найманець у пасажирському кріслі теж щось казав у мікрофон.

Майя витягла револьвер і постукала стволом по плексигласовій перегородці.

— Відімкни двері! Мерщій! — вигукнула вона.

Водій побачив зброю, проте не виконав наказу. У Майїному мозку зберігався осередок спокою та врівноваженості — як кружальце, окреслене крейдою на асфальті, і вона намагалась утриматися в його межах. Скорше за все, перегородка між сидіннями куленепробивна. Можна розбити бокове вікно, але вибратися через такий вузький отвір буде нелегко. Тому вона вирішила, що найбезпечніше покинути авто крізь замкнені двері.

Майя застромила револьвер за пояс, витягла свій металевий ніж і просунула його кінчик між віконною рамою й декоративною пластиковою панеллю. Панель відійшла, та лише на якихось півдюйма. Тому Майя дістала свій меч і встромила його в утворений отвір. Натиснувши обидва леза вниз, вона нарешті зламала пластикову панель, за якою виявилася внутрішній сталевий щит. Він був досить грубим і міг витримувати постріли зі стрілецької зброї, але кронштейни, на яких він кріпився, виглядали слабкими.

Ставши навколішки на підлогу, Майя наставила револьвер на один із кронштейнів і вистрелила. Постріл був таким гучним, що в неї аж у вухах задзвеніло. Не чекаючи, поки в голові вщухне гул пострілу, вона відігнула сталевий щит — і побачила за ним клямку, сталевий прут і приводний механізм автоматич-

ного замка. Далі вже було нескладно. Устромивши лезо в точку з'єднання прута й приводного механізму, Майя підважила ножем, замок клацнув — і відімкнувся.

Вона здолала першу перешкоду, але поки що їй не вдалося вибратися на свободу. Таксі рухалося надто швидко, і навряд із нього можна було безпечно вискочити. Майя глибоко вдихнула, наче збираючись видихнути з себе весь свій страх. До виїзду з тунелю лишалося п'ятдесят футів. На виході рух автомобілів на якусь мить уповільниться, коли вони змінюватимуть рядність. Майя підрахувала, що в її розпорядженні буде не більше ніж дві секунди, щоб вискочити *до того*, як таксівка знову набере швидкість.

Водій зрозумів, що бокові двері розблоковано. Зиркнувши в дзеркало заднього огляду, він щось сказав у мікрофон. Щойно авто виїхало з тунелю, як Майя вхопилася за двері й вистригнула. Цієї миті двері гойднулися вперед, а потім авто підскочило на вибоїні — Майя вдарилась об двері, але втрималася. Водій спрямував таксі крізь ряди — і машини заскреготіли гальмами та завихляли, намагаючись їх об'їхати. На якусь частку секунди озирнувшись назад, водій утратив пильність, і таксівка врізалася в бік блакитного приміського автобуса. Майю відірвало від дверей і кинуло на дорогу.

Вона заледве підвелась і роззирнулася. В'їзд до тунелю з боку Нью-Джерсі був схожий на глибокий штучний каньйон. Праворуч від неї виднілася висока бетонна стіна, а далі, на крутосхилі, — будинки. Ліворуч були кабінки для оплати проїзду крізь тунель. Чорний джип зупинився приблизно за двадцять футів від таксі, з нього вийшов чоловік у костюмі з краваткою та витріщився на Майю. Він не витяг пістолета: навколо було дуже багато свідків, а біля кабинок для сплати стояли три поліційні авта.

Майя побігла до з'їзду з головної дороги.

* * *

За п'ять хвилин вона вже була у Вігокені — занехаяному передмісті з ґрунтовими проїздами між триповерховими дерев'яними будинками. Пересвідчившись, що ніхто не бачить, Майя пере-

лізла через кам'яну стіну, що огороджувала подвір'я занедбаної католицької церкви, й витягла свій мобільник. Голліс відповів не відразу, а через п'ять чи шість гудків.

«Вихід нагору! Безневинні діти!» Упродовж останніх трьох місяців Майя розробила три плани порятунку. Команда «Вихід нагору!» означала, що всі, хто є в мансарді, мусять негайно вибратися на дах пожежними сходами, а «Безневинні діти!» — що місцем наступної зустрічі є Томпкінс-Сквер-парк у Нижньому Іст-сайді.

— Що трапилося? — запитав Голліс.

— Роби, що кажу! Мерщій вимітайтеся звідти!

— Ми не можемо, Майє.

— Ти що, здурів?..

— У нас гості, Майє. Їдь додому якомога швидше.

Майя знайшла таксі та щодуху помчала назад на Мангеттен. Пригнувшись на задньому сидінні, вона наказала водієві зменшити швидкість і їхати по Кетрін-стрит. Біля будівельного майданчика група підлітків грала в баскетбол, але поблизу їхнього будинку, здавалося, нікого не було. Вискочивши з таксі, Майя похапливо перетнула вулицю й відімкнула зелені двері.

Потрапивши на нижній марш сходів, вона відразу ж витягла зброю. Чути було, як гуркочуть по вулиці машини і як скриплять під її ногами дерев'яні сходи. Підійшовши до дверей, Майя стукнула один раз і підняла револьвер.

Перелякана Віккі відчинила двері, і Майя прослизнула в кімнату. За кілька футів від себе вона побачила Голліса з обрізом у руках.

— Що трапилося? — спитав він.

— Це була пастка, — відповіла Майя. — Табула дізналися, що ми в Нью-Йорку. Чому ви й досі тут?

— Я ж сказав тобі, що в нас гості.

Із цими словами Голліс кивнув ліворуч. Брезентові завіси чоловічої спальні були відсунуті, і Майя побачила, що на розкладачці сидить Оскар Ернандес, священник, котрий орендував мансарду, а поруч із ним — якийсь молодий латиноамериканець у червоному спортивному светрі.

— Майє! Слава Богу, ти жива! — Ернандес підвівся й радісно посміхнувся. Він був водієм міського маршрутного автобуса, проте, коли займався церковними справами, завжди вдягав свою колорадку. — Ласкаво просимо! А ми вже почали переживати за тебе.

З жіночої спальні почувся голос немолодої жінки. Майя покvapилась туди й відхилила завіску. На розкладачці сиділа, розмовляючи з Габріелом, Софія Бріггз, Керманич, яка жила в покинутій ракетній шахті біля Нової Гармонії. Це вона навчила Габріела користуватися здатністю виходити в інші царства.

— А, повернення Арлекіна! — Софія розглядала Майю з таким виглядом, наче та була представницею рідкісного виду рептилій. — Добрий вечір, моя люба. Ніколи не думала, що випаде побачити тебе знову.

Щось ворухнулося в затінку біля батареї опалення. Собака? Софія привезла з собою свого собаку? Ні, то сиділа на підлозі маленька дівчинка, обхопивши руками коліна. Коли Майя підійшла ближче, вона побачила її обличчя, яке не виражало жодних емоцій. Це була азійська дівчинка з Нової Гармонії.

Отже, там загинули не всі.

Розділ 7

Помітивши, що Майя кинула погляд на дівчинку, Габріел повернувся до Софії та сказав:

— А я гадав, що там загинули всі.

— Усі, окрім Еліс Чен — доньки Джоан. Я знайшла її в ракетній шахті, де її охороняли мої гарненькі королівські змії. Найманці Табула прийшли нас шукати, однак оглянули лишень основний поверх.

— А як ви дісталися Нью-Йорка?

— Доктор Брітз поїхала до Остіна, що в Техасі, і поговорила з одним парафіянином нашої церкви, — пояснив Ернандес. — Дехто з нас і досі вірить у несплачений борг. Ми захищатимемо Мандрівників, Арлекінів та їхніх друзів.

— Але чому ж вони приїхали сюди?

— Річ у тім, що ми з Еліс — свідки, — відповіла Софія. — Нас передавали від церкви до церкви, поки хтось не встановив зв'язок із його превелебністю отцем Ернандесом.

— Мушу сказати, що ви не туди приїхали. Я не візьму на себе обов'язок захищати вас і цю дівчинку, — сказала Майя та підійшла до Еліс. — У тебе є бабуся й дідусь? Або тітка з дядьком?

— Еліс утратила дар мови, — пояснила Софія. — Не дивно — після отриманої психічної травми.

— Коли я була в Новій Гармонії, я чула, як вона розмовляла. — Стоячи над Еліс, Майя повільно спитала: — Назви ім'я. Я хочу знати ім'я людини, яка про тебе потурбується.

— Дай їй спокій, Майє, — Габріел підвівся з ліжка та присів біля дівчинки. — Еліс... — почав він пошепки, але відразу ж відчув ауру невимовного горя, яка оповивала її. Це відчуття було таким потужним та зловісним, що Габріел ледь не впав

навколішки. На мить він страшенно пожалкував, що став Мандрівником. Як же його батькові вдавалося витримувати такий біль, що його він сприймав від інших людей?

Габрієл підвівся та впритул глянув на Майю:

— Вона залишиться з нами.

— Ці двоє зв'яжуть нас по руках і ногах. А нам треба вшиватися звідси, *негайно*.

— Вона залишиться з нами, — повторив Габрієл. — Інакше я звідси нікуди не піду.

— Нам не доведеться довго з ними возитися, — зауважила Віккі. — Отець Ернандес має друзів десь на фермі у Вермонті.

— Вони живуть повністю за межами Мережі — без кредитних карток, телефонів, без будь-якого зв'язку із зовнішнім світом узагалі, — додав Ернандес. — Ви можете залишатися там скільки завгодно.

— І як же, ви думаєте, ми туди доберемося? — спитала Майя.

— Треба поїхати підземкою до станції «Центральна». Сьогодні о десятій вечора по гарлемській лінії звідти вирушає потяг. Зійдете в місті під назвою Тен-Майл-Рівер і чекатимете на пероні. Там вас зустрине один наш парафіянин і відвезе на своєму авті на північ.

Майя похитала головою.

— Після того як Табула дізналися, що ми в Нью-Йорку, ситуація докорінно змінилася. Вони задіють усі системи стеження, тому нам буде небезпечно пересуватися. На вулицях і в метро — скрізь спостережні камери, а комп'ютери відсканують наші зображення й чітко встановлять наше місцезнаходження.

— Я знаю про камери. І саме тому привів із собою провідника, — відповів Ернандес.

Він трохи підніс руку — і молодий латиноамериканець неквапливо вийшов на середину кімнати. На ньому була бейсболка та широке вбрання з рекламою різних спортивних команд. Хлопець намагався триматись невимушено, але помітно нервувачав і мав вигляд людини, радої догодити.

— Це мій племінник — Назарій Ромеро. Він працює в ремонтній бригаді Управління міського транспорту Нью-Йорка.

Назарій поправив свої широченні спортивні брюки, наче це було частиною церемонії знайомства, і сказав:

— Усі звать мене Назом.

— Приємно познайомитися, Назе. Мене звати Голліс. То як же ти збираєшся доправити нас до «Центральної»?

— Спочатку — найголовніше, — почав Наз. — Я не є парафіянином церкви мого дядька, зрозуміло? Я виведу вас із міста, але за гроші. Якщо конкретно, то тисячу баксів мені і тисячу — моему приятелеві Девону.

— Тільки за те, що ти доправиш нас до станції?

— Вас ніхто не вистежить. — Із цими словами Наз підніс праву руку, наче присягаючись у суді. — Даю гарантію.

— Це неможливо, — сказала Майя.

— Ми поїдемо на станцію без камер і подорожуватимемо на поїзді без пасажирів. Вам доведеться лише виконувати мої вказівки й заплатити мені після всього.

Голліс підвівся та майже впритул підійшов до Наза. У лівій руці він тримав рушницю, але нікого не збирався нею лякати.

— Наразі я теж не парафіянин, але й досі пам'ятаю багато проповідей. У своєму Третньому посланні з Міссісіпі Айзек Джонз наголошував, що той, хто схибить зі шляху правдивого, потрапить через чорну ріку до міста Вічної ночі. Не думаю, що тобі кортить провести там вічність...

— Чоловіче, я нікого не продаю. Я просто пропоную бути вашим провідником.

Усі подивились на Майю, чекаючи на її рішення.

— Ми візьмемо вас із дитиною — до ферми у Вермонті, — сказала вона Софії. — А потім ви будете полишені самі на себе.

— Як скажеш.

— Вирушаємо за п'ять хвилин, — вела далі Майя. — Кожен може взяти або рюкзак, або одну сумку чи пакет. Віккі, роздай гроші, щоб вони всі не були в тебе однієї.

Еліс тихо сиділа на підлозі, спостерігаючи, як інші почали швидко збирати свої речі. Габріел запхав у брезентову сумку дві футболки, новий паспорт і пачку стодоларових купюр. На мить він завагався, не знаючи, що робити з самурайським

мечем, котрий Шип подарував його батькові, але тут до нього підступила Майя, забрала меч і обережно засунула цей талісман у чорний металевий тубус, у якому носила на плечі свій арлекінський меч.

Поки всі збиралися, Габріел приніс Софії Бріггз чашку чаю. Керманіч була сильною та вольовою жінкою, яка провела на самоті більшість свого життя, однак після нелегкої подорожі манівцями до Нью-Йорка навіть вона мала зморений і виснажений вигляд.

— Спасибі, — мовила Софія та вдячно торкнулася руки Габріела. Він на мить відчув, наче вони знову в покинутій ракетній шахті в Аризоні і Софія Бріггс навчає його вивільняти внутрішнє Світло з тіла.

— Упродовж останніх кількох місяців я багато про тебе думала, Габріеле. Як тобі велося тут, у Нью-Йорку?

— Та все нормально. Знаєте... — раптом він стишив голос, — ви навчили мене долати бар'єри, але я й досі не навчився *бути* Мандрівником. Я вже дійсно бачу світ по-іншому, проте не знаю, як мені слід переінакшувати речі.

— А ти більше не займався дослідництвом? Не виходив в інші царства?

— Я зустрів свого брата в Царстві голодних привидів.

— Там було небезпечно?

— Я вам про це пізніше розповім, Софіє. Наразі ж хочу дізнатися про батька. Він прислав листа до Нової Гармонії.

— Так. Мартін показував його мені, коли я приходила до нього вечеряти. Твій батько цікавився, як ведуться справи в комуні.

— А там була зворотна адреса? Мартін же мав йому якимось відповісти, еге ж?

— На конверті була адреса, але Мартін збирався його знищити. Там був напис «Монастир Тайберн, Лондон». Тільки й того.

Габріелові здалося, що тьмяне горище наповнилося світлом. Монастир Тайберн, Лондон*. Мабуть, там жив його батько.

* Історичне місце страти.

Їм лишалося тепер тільки поїхати до Великої Британії та знайти його.

— Ви чули? — сказав він, звертаючись до інших. — Мій батько — в Лондоні. Він надіслав листа з монастиря Тайберн.

Майя подала Голлісу автоматичний пістолет сорок п'ятого калібру й узяла жменю куль для свого револьвера. Кинувши погляд на Габріела, вона несхвально похитала головою:

— Спочатку треба дістатися безпечного місця, а вже потім будувати плани на майбутнє. Усі готові?

Отець Ернандес погодився залишитися на горищі ще годину, топлячи піч і не вимикаючи світла, щоб створити враження, що ніхто нікуди не поїхав. Усі решта вилізли крізь вікно на рятувальні сходи й по них видряпалися на дах. На пласкому даху втікачам здалося, що вони стоять на платформі, яка висить над містом. Над Мангеттеном пливли хмари, а місяць проглядав крізь них наче розмитий контур, намальований крейдою.

По кількох низьких стінах вони перебралися на дах сусіднього будинку на Кетрін-стріт. Захисні двері було замкнено на ключовий засув, але для Майї це не становило перешкоди. Витягнувши тоненький динамометричний ключ, вона вставила його в замкову шпарину та злегка повернула штифт. Потім увіпхнула слюсарний захват понад ключем і почала проштовхувати ним верхні шпильки в корпус ключа. Коли остання шпилька клацнула, ставши на місце, Майя поштовхом розчинила двері й вивела всіх униз, на перший поверх складського приміщення. Голліс відчинив двері, і втікачі вийшли у провулок, що вів до Олівер-стріт.

Було вже близько десятої вечора. Вузькі вулиці заповнили парубки й дівчата, яким кортіло поласувати качкою по-пекінськи та млинцями з овочами перед тим, як протягом цілої ночі витанцьовувати в клубі чи на дискотеці. Виходячи з таксі, вони відразу приступали до вивчення меню, що висіли в ресторанних вітринах. Хоча Габріел та його супутники розчинилися в юрмі, хлопцеві таки здавалося, що всі спостережні камери міста спрямовані на них і відстежують кожен їхній рух. Це відчуття посилилося, коли вони вийшли через Ворт-

стрит на Бродвей. Наз ішов попереду, за ним — Голліс, а потім Софія та Еліс. Габріел чув, як Наз розповідав, що підземку перетворили на складну систему з потягами, керованими комп'ютерами. На деяких лініях машиніст тільки те й чинив, що цілу робочу зміну сидів, утупившись у панель управління, котра працювала замість нього.

— Комп'ютер, розташований у Брукліні, дає команду потягам рушати й зупинятися, — пояснював Наз. — А машиністові лишається тільки через кілька зупинок натискати на кнопку, показуючи, що він не спить.

Габріел озирнувся й побачив, що Майя йде за кілька футів від нього. Лямки сумки та футляра для меча утворили на її грудях подобу чорної літери Х. Її очі напружено зиркали в різні боки, наче камери, що безперервно вивчають зону небезпеки.

Згодом вони звернули ліворуч на Бродвей і наблизились до трикутного парку. Неподалік виднівся Сіті-Холл — велика біла споруда з широкими сходами, що вели до коринфських колон. Цей псевдогрецький храм розміщувався лише за кілька сотень футів від Вулворт-Білдінгу — готичного собору зі шпилем, що впинався в нічне небо.

— Може, камери нас і відстежують, — зазначив Наз. — Але це до лампочки. Наступна камера далі по вулиці. Он там, бачите? На ліхтарі біля світлофора. Можливо, вони помітили, як ми йдемо по Бродвею, але зараз ми зникнемо.

Зійшовши з тротуару, Наз повів їх крізь відлюдний парк. На асфальтових доріжках було ледь жевріюче охоронне освітлення, але їхня маленька групка залишалася в темряві.

— Куди ми йдемо? — спитав Габріел.

— Якраз під нами — покинута станція метро. Її збудували років зі сто тому й закрили відразу після Другої світової. Камер там немає. Копів — теж.

— А як ми доберемося звідти до «Центральної»?

— За це не турбуйтеся. Мій друг має з'явитися хвилин за п'ятнадцять.

Пройшовши повз купку занехаяних і миршавих сосен, вони наблизились до цегляної технічної споруди. Із західного її боку

був заґратований вентиляційний отвір, і Майя відчула характерний запах підземки. Наз провів їх навколо будинку до сталевих дверей. Не звертаючи уваги на всілякі застережні знаки — НЕБЕЗПЕКА! СТОРОННІМ ВХІД ЗАБОРОНЕНО! — він витягнув з рюкзака в'язку ключів.

— Де ти їх дістав? — спитав Голліс.

— У шафці мого начальника. Буцімто запозичив ненадовго два тижні тому. І зробив копії.

Відімкнувши двері, Наз завів своїх супутників усередину. Там була сталева підлога, а навколо — силові щити та електрокабелі; отвір у кутку вів на сходи. Двері за ними бемкнули й зачинилися, і в обмеженому просторі ляснула гучна луна. Еліс уже була кинулася бігти, але швидко опанувала свій страх. Вона нагадувала напівдику тваринку, котру знову повернули до клітки.

Схожі на гігантську викрутку гвинтові сходи вели вниз до площадки, де над захисними дверима жевріла єдина лампочка. Щось невдоволено бурмочучи, Наз почав порпатись у в'язці ключів, намагаючись знайти серед них потрібний і відімкнути двері. Нарешті він знайшов його, але двері все одно не відмикалися.

— Ану, дай я спробую. — Голліс підняв ногу та прицільно вдарив нею в замок. Двері різко розчинилися.

Один по одному втікачі ввійшли до покинутої станції метро «Сіті-Холл». Оригінальні світильники були порожні, але хтось пустив по стіні електричні дроти й підключив до них близько десятка лампочок. Кабінка для продажу жетонів стояла посередині вестибюля. Вона мала невеличкий куполоподібний дашок із бляхи та була схожа на кабінку стародавнього кіно-театру — з білетєрами й зафонами із червоного оксамиту. За нею виднілися дерев'яні турнікети й бетонна платформа з коліями обабіч.

Підлогу вкривав шар сірувато-білої пилуки; повітря було затхле та смерділо чимось схожим на машинне мастило. У Габрієла з'явилось таке відчуття, наче його зачинили в усипальниці — аж тут він глянув угору, на склепінчасту стелю, і вона

нагадала йому про середньовічну церкву, де інтер'єр має арки, що йдуть знизу та сходяться вгору. Сам тунель теж складався з неабиякої кількості арок, освітлених великими матовими лампами в потьмянілих мідних світильниках. Ані тобі реклами, ні камер спостереження. Стіни та стелю прикрашали білі, червоні та темно-зелені керамічні кахлі, що утворювали складні геометричні фігури. Від цього ввесь інтер'єр станції скидався на святилище, де можна сховатися від безладу, що панував нагорі.

Габрієл відчув слабкий порух повітря, а потім почув віддалений гуркіт, що ставав дедалі гучнішим. За кілька секунд з-за повороту вигулькнув підземний потяг і без зупинки проскочив станцію.

— Це — приміський номер шість, — повідомив Наз. — Він тут розвертається та знову прямує на околицю міста.

— Так он як ми потрапимо до «Центральної»! — висловила здогадку Софія.

— На шостому не поїдемо. Надто багато людей. — Назарій глянув на годинник. — Нас забере цілком приватний поїзд, де не буде нікого. Треба трохи почекати. Девон має приїхати за кілька хвилин.

Наз нервово походжав біля кабінки для жетонів і з полегкістю зітхнув, забачивши, як у тунелі з'явилося світло фар.

— Онде він їде. Давайте мені першу тисячу — негайно.

Віккі передала йому пакунок стодоларових банкнот, і їхній провідник пройшов крізь дерев'яний турнікет на платформу. Коли єдиний вагон із вагонеткою, забитою вщент мішками зі сміттям, виїхав на станцію, Наз помахав рукою. У кабінці машиніста сидів дуже високий і худий чорношкірий чоловік. Він зупинив потяг і відчинив подвійні двері. Наз потиснув своєму приятелеві руку, сказав кілька слів і передав йому пакунок із грошима.

— Мерщій! — вигукнув він. — Наступний потяг буде тут за хвилину!

Майя завела групу у вагон і наказала сісти обличчями в протилежний від вікон бік — щоб ніхто не помітив. Усі підкорилися

наказу — навіть Еліс. Здавалося, вона прекрасно розуміла, що відбувається, але жодного разу вираз її обличчя не змінився.

— Ласкаво просимо до сміттепотягу! — сказав Девон, стоячи у дверях маленької, як коміррка, кабінки машиніста. — Нам доведеться кілька разів змінювати колію, але все одно хвилин за п'ятнадцять будемо на станції «Центральна». Ми зупинимося на технічній платформі, бо там немає відеокамер.

Наз посміхнувся так, наче щойно утнув магічний трюк.

— Ось бачите? Що я вам казав?

Девон натиснув на важіль, потяг сіпнувся й вирушив з покинутої станції, набираючи швидкість. Під вулицями Мангеттену вони прямували на північ, і вагон розгойдувало туди-сюди. На станції «Спринг-стрит» Девон зупинив поїзд, але дверей не відчинив. Дочекавшись, коли в тунелі спалахнуло зелене світло, він знову натиснув на важіль.

Габрієл підвівся, ставши біля Майї. Вікно у дверях було трохи опущене, крізь щілину проривався потік теплого повітря. Коли потяг змінив колію, виникло таке враження, що вони подорожують через якусь таємничу частину підземного міста. Ось попереду показалося світло; воно віддзеркалилося на рейках. Почулося якесь торохтіння, і вони вїхали на станцію «Блікер-стрит». Раніше Габрієлові вже доводилося їздити іст-сайдською лінією, але цього разу все сприймалося по-іншому. Тут, у царстві тіней, вони були в безпеці, ще на крок віддалившись від недремного ока Великої машини.

«Астор-плейс». «Юніон-сквер». Раптом двері до кабінки машиніста рвучко розчинились, і показався Девон. Він не торкався важелів управління, але потяг рухався далі сам по собі.

— Що за чортівня...

— Якась проблема? — спитала Майя.

— Наш потяг — технічний, — пояснив Девон. — І зазвичай я керую ним особисто. Утім, коли ми виїхали з останньої станції, то управління перебрав на себе комп'ютер. Я спробував зв'язатися з центром управління, але радіо не працює.

Наз підскочив і здійняв руки вгору, неначе намагаючись запобігти суперечці.

— Це фігня. Нічого не сталося. Мабуть, далі на лінії ще один потяг.

— Якби це було так, то вони зупинили б нас на «Блікер-стріт». — Девон повернувся до кабінки й торкнув важіль управління. Попри його зусилля, вагон проминув станцію «Двадцять третя вулиця» з тією ж самою помірною швидкістю.

Майя витягла керамічний пістолет, який дістався їй від Аронова.

— Я хочу, щоб потяг зупинився на наступній станції.

— Ми не зможемо цього зробити, — відповів Наз. — Усім керує комп'ютер.

Пасажири зіп'ялися на ноги — навіть Софія Бріг'тз та дівчинка. Вони трималися за палі посеред вагона; у вікнах миготіли електричні вогники, а колеса цокали, немов годинник.

— А тут є аварійне гальмо? — спитала Майя в Девона.

— Авжеж, але не знаю, чи воно спрацює. Комп'ютер наказує потягу рухатись далі.

— А двері можна відчинити?

— Поки вагон не зупиниться — ні. Проте я можу відімкнути запобіжний замок, і ви матимете змогу розчинити їх вручну.

— Добре. Починайте негайно.

Коли потяг проїжджав станцію «Двадцять третя вулиця», усі глянули у вікно, і кілька пасажирів, що стояли на платформі, здалися їм людьми, що застигли в часі.

Майя повернулася до Голліса.

— Штовхай двері. Коли виїдемо на «Сорок другу вулицю», будемо вистрибувати.

— Я залишусь у потязі, — сказав Наз.

— Ти підеш із нами.

— Облиште. Мені не потрібні ваші гроші.

— Гроші мене наразі не цікавлять. — Майя підняла пістолет і наставила його на коліно Наза. — Я хочу не потрапити під камери спостереження й сісти на потяг, що вирушає з «Центральної».

Коли потяг проминув станцію «Тридцять третя вулиця», Девон відімкнув запобіжний замок. Голліс розсунув двері й три-

мав їх розчиненими. Через кожні кілька метрів вагон з гуркотом проносився повз двотаврову балку, що підтримувала стелю тунелю. Скидалося на те, що вони мчали безкінечним коридором, з якого не було виходу.

— Увага! — вигукнув Девон. — Приготувались!

На стінці вагона був червоний важіль з Т-подібною ручкою. Девон ухопився за цю ручку, щосили рвонув її донизу, і відразу почувся несамовитий скрегіт метала об метал. Вагон затремтів, уповільнив хід, але колеса все одно крутилися. Пасажири, що стояли на станції «Сорок друга вулиця», відсахнулися від краю платформи.

Спочатку стрибнули Еліс та Софія, за ними — Віккі, Голліс та Габріел. Вагон рухався так повільно, що Габріелові навіть удалося встояти на ногах. Підвівши очі, він побачив, як Майя витягла з вагона Наза. Невдовзі потяг, колеса якого досі скреготіли, зник у тунелі. Люди на платформі перелякались, а якийсь чоловік витяг мобільний і почав тицяти пальцем, набираючи номер.

— Ушиваймося! — вигукнула Майя, і вони всі побігли.

Розділ 8

Фургон об'їхав захисний бетонний бар'єр перед входом до станції «Центральна» з боку Вандербільт-авеню. До нього наблизився охоронець із Національної гвардії, але Натан Бун дав знак одному з найманців — нью-йоркському детективові на ім'я Рей Мітчелл. Той опустив скло й показав охоронцю свій поліцейний жетон.

— Нам зателефонували і сказали, що на станції орудує двійко наркоторговців, — сказав він. — Подейкують, із ними була маленька китаянка. Уявляєте? Скоро дурманом торгуватимуть немовлята.

Охоронець вишкірився й опустив гвинтівку.

— Я в Нью-Йорку вже шостий день, — відповів він. — Бачу, тут усі трохи схиблені.

За кермом залишився найманець із Південної Африки на ім'я Вандерпул, а Бун з Мітчеллом та його напарником, детективом Краузе, вийшли з фургона. Рей Мітчелл був невисоким на зріст балакучим чоловіком, котрий полюбляв убиратися в авторський модельний одяг. Краузе являв собою його протилежність: великий, незграбний і завжди чимось невдоволений коп із червоною пікою. Бун платив їм авансом щомісяця й час від часу видавав премії за додаткову роботу.

— І що тепер? — спитав Краузе. — Куди ж вони поділися після того, як зіскочили?

— Постривайте. — Через навушники з мікрофоном Бун безперервно діставав інформацію від двох груп найманців та з комп'ютерного центру Братів у Берліні. Тамтешні техніки вже встигли вломитися в спостережну систему нью-йоркської транспортної мережі й користувалися її можливостями для пошуків утікачів. — Вони й досі на цій станції, в переході, — сказав

він. — Камери показують, як вони йдуть до одного з приміських поїздів.

— То що, ходімо до цього потяга? — спитав Мітчелл.

— Ще рано. Майя знає, що ми за нею слідкуємо, і це впливає на її поведінку. Найголовніше для неї — це втекти від камер. Мітчелл посміхнувся та глипнув на свого напарника.

— Саме тому ми її спіймаємо.

Бун зазирнув у фургон і витягнув звідти алюмінієву валізку з радіоспостережними пристроями й три комплекти інфрачервоних окулярів.

— Ходімо всередину. Я хочу вийти на зв'язок з нашою оперативною групою на П'ятій авеню.

Трое чоловіків увійшли до станції та спустилися вниз мармуровими сходами, спорудженими як копія входу до Паризької опери. У вестибюлі Мітчелл наздогнав Буна.

— Я хочу дещо уточнити, — почав він. — Ми допомагатимемо вам у Нью-Йорку долати можливі офіційні перешкоди, але ми нікого не збираємося затримувати.

— А я й не прошу вас цього робити. Працюйте з представниками влади — і все.

— Нема проблем. Я зв'яжуся з транспортною поліцією та скажу, що ми на кінцевій станції.

Мітчелл дістав свою бляху, начепив її на куртку й кудись похапцем подався одним з коридорів. Краузе зостався з Буном наче той велетень-охоронець, і вони підійшли до інформаційної кабінки, на даху якої було встановлено чотирибічний годинник. Сам розмір головного вестибюля, його аркові вікна, біла мармурова підлога та кам'яні стіни — все затверджувало Буна в його переконанні щодо їхньої остаточної перемоги в цій таємній війні. Через термінал щороку проходили мільйони людей, але майже ніхто з них не знав, що ця споруда була прихованою демонстрацією моці Братів.

На початку двадцятого століття одним з найпотужніших прихильників та спонсорів Братів в Америці був Вільям К. Вандербільт — залізничний магнат, котрий фінансував спорудження станції «Центральна». Він поставив вимогу, щоб аркову стелю

головного вестибюля прикрасили сузір'ями зодіаку та щоб вона була п'ять поверхів заввишки над мармуровою підлогою станції. Зірки мали розташуватись у такому порядку, в якому вони були в небі над Середземномор'ям під час народження Христа. Але ніхто — навіть єгипетські астрологи першого століття нашої ери — не бачили такого дивовижного розташування: знаки зодіаку були зображені у зворотному порядку.

Бун немало втішався, читаючи різноманітні теорії, що пояснювали, чому зірки намалювали саме таким робом. Найпопулярнішою версією було те, що художник скопіював малюнок, знайдений у середньовічному рукописі і що зірки були зображені з погляду когось, хто перебував за межами нашої сонячної системи. Ніхто так і не пояснив, чому архітектори Вандербільта дозволили цьому химерному малюнку з'явитися на стелі такої значущої споруди.

Очільники Братів знали, що дизайн стелі не мав нічого спільного з середньовічним уявленням про небеса. Для того, хто перебував *усередині* порожнистої стелі та спостерігав за пасажирами, що поспішали до своїх потягів, сузір'я якраз розташовувалися правильно. Більшість зірок на зеленувато-блакитному небі була позначена електричними лампочками, що блимали, але стеля також мала з десяток отворів для стеження. У минулому поліціянти та залізничні охоронці спостерігали в біноклі за переміщенням підозрілих громадян. А в наші дні вже все населення потрапило під недремне око сканерів та інших електронних пристроїв. Зворотний порядок знаків зодіаку означав, що тільки ті, хто дивився згори, бачили наш усесвіт під правильним кутом зору. Решта натомість уважала, що зірки розміщено там, де їм належить.

Задзвонив супутниковий телефон, і колишній британський військовик на прізвище Саммерфілд зашепотів Бунові у вухо. Оперативна група вже прибула до входу з боку Вандербільтавеню й припаркувалася позаду фургона. Для цього завдання до групи набрали головним чином тих, хто попрацював в Аризоні. Акція в Новій Гармонії справила добрий вплив на моральний дух цих чоловіків: здійснене за наказом звірство міцно

об'єднало групу найманців, різних за походженням і життєвим досвідом.

— Що тепер? — спитав Саммерфілд.

— Розбийтеся на дрібні групи та входьте кризь різні двері. — Бун подивився на табло розкладу руху потягів. — Зустрінемося біля тридцятої колії, звідки відходить поїзд до Стемфорда.

— Мені здалося, вони хочуть сісти на приміський.

— Майї потрібно лише захистити Мандрівника. Вона сховається, щойно з'явиться така нагода. А це означає, що ховатиметься вона або в тунелі, або в якомусь технічному приміщенні.

— Об'єкт той самий?

— Усі, окрім Габріела, тепер підпадають під категорію негайного знищення.

Саммерфілд вимкнув телефон, і Бун переключився на інший дзвінок — від команди, що працювала в Інтернеті. Майя та інші втікачі вже дісталися зони приміських потягів і тепер нетерпляче чекали потяг на пероні. Торік у Празі Бун убив Майїного батька — Шипа, і тепер відчував якийсь химерний унутрішній зв'язок із цією молодою жінкою. Вона не була такою затятою, як її батько, й, мабуть, саме тому не хотіла ставати Арлекіном. Майя вже припустилася однієї помилки, а її наступний хибний крок мав стати фатальним.

Розділ 9

Наз провів Майю та решту гурту крізь лабіринт сходів і переходів до зони приміських поїздів. Платформа була яскраво освітлена, і з неї по одній із трьох паралельних колій вирушали приміські потяги. Сіра бетонна підлога вся була в потемнілих цятках жувальної гумки, які складались у чудернацьку мозаїку. За кілька сотень футів група вест-індійських музик, гупаючи в сталеві барабани, виводила мелодію каліпсо.

Поки що вдавалось уникати найманців, але Майя не сумнівалася, що Брати стежать за ними завдяки підземній системі спостереження. Вона знала: тепер, коли стало відомо про їхнє перебування в Нью-Йорку, Табула використають усі свої ресурси, щоб знайти їх. Якщо вірити Назу, то їм тільки й треба було, що пройти тунелем підземки та піднятися сходами до нижнього рівня станції «Центральна». На жаль, поблизу стирчав патрульний полісмен, і навіть коли б він пішов, то хтось усе одно повідомив би адміністрацію, що група людей зістрибнула на колію.

Єдиний безпечний вихід до тунелю був через замкнені двері з потьмянілим золотавим написом НІКЕРБОКЕР. У веселіші часи, коли люди більше спілкувалися, ці двері вели з підземки прямо до бару в старому готелі «Нікербокер». Із часом цей готель перетворився на багатоквартирний будинок, а двері так і залишилися. І десяткам тисяч пасажирів, котрі проходили повз них, було цілком байдуже. Вони їх просто не помічали.

Майя стояла на платформі, її штовхали пасажирів, що поспішали ввіпхнутися до приміського потяга, і вона почувалася дуже незахищеною та вразливою в усіх на очах. Коли потяг, загуркотівши, поїхав, до неї підійшов Голліс і тихо спитав:

— Ти що, і досі хочеш, щоб ми сіли на поїзд до Тен-Майл-Рівер?

— Коли доберемося до платформи, оцінимо ситуацію. Наз каже, що там немає камер.

Голліс кивнув.

— Сканери Табула, мабуть, засікли нас, коли ми вибралися з горища й пішли крізь Чайна-таун. Потім хтось вирахував, що ми на покинутій станції, і вломився в комп'ютер, який керує рухом потягів.

— Є ще одне пояснення, — Майя промовисто глянула на Наза.

— Так, я теж про це думав. Але я спостерігав за виразом його обличчя у вагоні підземки. Він і справді перепудився.

— Не відходь від нього, Голлісе. Щойно він кинеється навтьоки, прикінчи його.

Підійшов інший приміський поїзд, увібрив у себе ще один натовп пасажирів і поторохтів на захід, до Восьмої авеню. Здавалося, вони застрягли тут назавжди. Нарешті патрульному хтось зателефонував, і він кудись похапцем пішов. Наз одразу ж кинувся до дверей із написом НІКЕРБОКЕР і почав порпатись у в'язці ключів. Нарешті замок клацнув, Наз посміхнувся й розчинив двері.

— Учасникам ексклюзивної підземної подорожі — сюди! — оголосив він і кілька пасажирів дивились услід невеличкому гурту людей, котрий зник за дверима. Наз зачинив двері, і вони опинились у короткому темному коридорі. Він провів їх повз накривку люка до бетонних сходів, якими вони спустилися в тунель підземки.

Усі стали між коліями, а Наз указав на третю рейку, якою проходив електричний струм.

— Обережно з дерев'яним запобіжним кожухом, — попередив латиноамериканець. — Якщо ви випадково зламаєте його й доторкнетесь до електрорейки, вам капець.

Тунель був закіптюжений до чорноти та смердів, як каналізація. Дренажною канавкою текла вода; вона поволі стікала по стінах, від чого ті блищали, ніби олією намащені. Станція «Сіті-Холл» була запилена, але відносно чиста; тунель, що вів до Таймс-сквер, був захаращений сміттям. І скрізь сновигали пацюки — темно-сірі істоти близько фута завдовжки. Цей підземний

світ належав їм, і тому людей вони не боялися. Коли з'явилися чужинці, вони, мов нічого й не було, і далі нишпорили в смітті, то попискуючи один на одного, то стрімко видряпуючись на стіни.

— Не треба їх боятися, — сказав Наз. — Просто ступайте обережно. Але якщо впадете, то вони всі на вас накинуться.

Голліс не відходив від провідника.

— А де ж ті двері, що про них ти казав?

— Десь тут. Їй-Богу. Дивіться — може, хтось помітить жовту лампочку.

Цієї миті почувся глухий гуркіт, схожий на далекий грім, і в тунелі показалися фари потягу, що наближався.

— На сусідню колію! Мерщій! — скрикнув Наз. Не чекаючи інших, він перескочив через третю рейку до сусідньої колії.

Усі пострибали слідком за ним, окрім Софії. Старенька виглядала змореною та трохи розгубленою. Коли вогні поїзда були вже близько, вона ризикнула та ступила прямо на дерев'яний кожух третьої рейки. Але той витримав її вагу. Мить — і жінка приєдналася до решти групи.

Наз кинувся вперед по колії та невдовзі повернувся з триумфальним виразом обличчя.

— Ну от. Нарешті я знайшов двері, що ведуть на сходи. Тепер просто йдіть за мною і...

Решта його слів потонули в гуркоті ще одного потяга, що мчав по сусідній колії. Повз Майю пронеслися миттеві спалахи-образи людей у вікнах: дідок у в'язаній шапочці, дівчина з кісками — і поїзд зник так само миттево, як і з'явився. Обгортка з-під ласощів, що вилетіла з вікна, повільно впала на підлогу, як сухий листок.

Вони підійшли до розв'язки, що вела в трьох різних напрямках. Наз звернув праворуч, і незабаром вони опинилися перед дверима, освітленими єдиною лампочкою. Піднявшись по трьох металевих східцях, він увійшов до ремонтно-експлуатаційного тунелю, а за ним рушили Еліс та Віккі. Голліс, піднявшись сходами, зупинився та скрушно похитав головою.

— Не так швидко. Софія втомилася.

— Знайди безпечне місце. Почекайте нас там, — сказала Майя. — Ми з Габрієлом допоможемо їй.

Майя знала, що в такій ситуації її батько пожертвував би рештою групи заради Мандрівника, але вона не могла вдатися до його стратегії. Габрієл і не думав залишати когось у тунелі, тим паче жінку, котра була його Керманичем. Майя глянула в тунель і побачила, як Габрієл узяв рюкзак Софії та начепив собі на спину. Коли він подав їй руку, бабуся жваво замотала головою, наче заперечуючи: «Не треба мені допомагати!» Вона була ступила кілька кроків, аж раптом темряву прорізав тонкий лазерний промінь.

— Пригніться! — скрикнула Майя. — При...

Пролунав постріл, і куля вп'ялася в спину Софії. Керманич упала долілиць, потім скочила на ноги — і звалилася на підлогу. Майя витягла револьвер і вистрелила в темряву тунелю, а тим часом Габрієл підхопив Софію та побіг до сходів. Майя побігла слідком, потім, зупинившись в одвірку, знову вистрелила. Лазерний промінь зник, і чотири темні постаті розчинилися в темряві.

Майя розломила револьвер та ежектором повиштовхувала гільзи. На ходу заряджаючи нові набойі, вона швидко ввійшла до експлуатаційного тунелю з цегляними стінами й побачила, що Габрієл стоїть навколішки, обхопивши обм'якле тіло Софії. Його куртка була в крові.

— Вона ще дихає?

— Софія померла, — відповів Габрієл. — Коли я обійняв її, вона вже помирала, і я відчув, як Світло покинуло її тіло.

— Габрієле...

— Я відчував, як вона помирала, — повторив Габрієл. — Схоже на те, немов вода протікає крізь пальці. І я не зміг її втримати... Не зміг зупинити...

Він сильно тремтів.

— Габрієле, Табула десь поруч, — сказала Майя. — Ми не можемо тут залишатися. Тобі доведеться покинути її.

Вона злегка доторкнулася до його плеча, і Габрієл обережно поклав тіло Софії на підлогу. За кілька секунд вони вже поспішали до площадки сходів, де на них чекала решта групи. Віккі, вжахнувшись, розкрила рота, коли побачила кров на куртці

Габріела, а Еліс ледь не кинулася навтікача. Вона перелякано закрутила головою, озираючись у різні боки. Майя відчула, про що тієї миті думала дівчинка: «Хто ж мене тепер захистить?»

— Що сталося? — запитала Віккі. — Де Софія?

— Її вбили Табула. Вони женуться за нами слід у слід.

Віккі злякано піднесла руку до рота, а Назу явно закортіло нахивати п'ятами.

— Приїхали, — сказав він. — Я в цю гру більше не граю.

— Ти не маєш вибору. Коли йдеться про Табула, то ти тепер — її чергова жертва. Нині ми перебуваємо якраз під станцією. Ти мусиш вивести нас звідси назад, на вулицю, — сказала Майя й додала, звертаючись до решти: — Буде важко, але нам усім слід триматися вкупі. Якщо комусь із нас трапиться загубитися, то зустрінемося завтра вранці біля Непорочних Дітей.

Переляканий Наз повів групу вниз по тунелю з електрокабелем на стелі. Здавалося, величезна вага всієї станції тисне на них і заштовхує дедалі глибше в землю. З темряви вигулькнули ще одні сходи — дуже вузькі — і Наз рушив ними. Повітря в цьому тунелі було теплим, вогким. Уздовж стін тяглися дві білі рури фути зо два діаметром.

— Це парогін, — пробурмотів Наз. — Не торкайтеся.

Рухаючись уздовж рур, утікачі пройшли крізь двоє сталевих захисних дверей і потрапили до службової кімнати з високою стелею. Тут сходилися докупи чотири великі парові рури з різних ділянок підземки; тиск контролювали манометри з нержавіючої сталі та стравлювали запобіжні клапани. З тріщини в стелі текла смердюча вода й капала вниз.

Повітря в кімнаті було затхлим і відгонило цвіллю — як у теплиці для тропічних рослин.

Майя зачинила за собою сталеві двері й озирнулася. Її батько назвав би це приміщенням «глухим каньйоном», тобто місцем зі входом і без виходу.

— І що тепер, — спитала вона.

— Не знаю, — відповів Наз. — Я просто хочу втекти.

— Не бреші, — сказала Майя. — Ти навмисне завів нас сюди.

Вона витягла меч і міцно затиснула Т-подібне руків'я в долоні. Не встиг Наз отямитись, як Майя вхопила його за куртку, хряснула об стіну й приставила лезо до горла.

— Скільки вони тобі заплатили?

— Ніскільки! Ніхто мені нічого не платив!

— У цих тунелях немає камер спостереження. Але Табула все одно від нас не відстають. І тепер ти завів нас у ще одну пастку. Габріел наблизився до неї.

— Відпусти його, Майє.

— Це було сплановано. Табула не хотіли вчиняти напад на наш будинок у китайському кварталі. Надто людно, та й поліції багато. Але тут, у підземці, вони можуть витворити все, що завгодно.

Зі стелі зірвалася крапля води, впала на парову руру й зашипіла. Габріел нахилився до Наза та став пильно вдивлятися в його обличчя.

— Ти що, працюєш на Табула, Назе?

— Ні, їй-Богу, ні. Я просто хотів грошей підзаробити.

— А може, вони вистежили нас в інший спосіб? — висловила свою гадку Віккі. — Пам'ятаєте, як було в Лос-Анджелесі? Вони вмонтували давач у мій черевик.

Давач-індикатор являв собою маленький радіопередавач, що позначав місцезнаходження об'єкта. Майя з пересторогою ставилася до будь-яких предметів, що їх приносили на мансарду впродовж кількох останніх місяців. З ретельністю допитливого митника перевірила вона всі меблі й увесь одяг. Коли вона подумала про ніж, її охопило відчуття сумніву та непевності — це було б те саме, якби в її тіло проник якийсь злий привид. Залишався один предмет, який вони не перевірила, предмет, що його кинули на її шляху Табула. Він був як золоте яблуко — таке невідпорно-спокусливе, що Табула не сумнівалися: вона неодмінно його вхопить.

Майя відступила від Наза, засунула меч у піхви й витягла з сумочки керамічний пістолет. Їй пригадалася сутичка з Ароновим, і вона проаналізувала кожну її мить. Чому напасники не вбили її відразу, щойно вона сіла в таксі? «Тому, що так було задума-

но», — відповіла Майя сама собі. Тому, що Табула знали: вона конче виведе їх на Габріела.

Усі мовчали, коли вона перевіряла керамічний пістолет. Ствол та затвор були недосить грубими, щоб умістити в себе давач-індикатор, але для цього прекрасно підходило руків'я. Затиснувши його у вузьку щілину між рурами, Майя вхопилася за ствол як за важіль і сильно натиснула вниз. Руків'я лунко тріснуло й розломалося. Сіро-перламутрова намистина-давач впала на підлогу. Коли жінка взяла її в руку, вона була тепла — як жарина з вогнища.

— Що це, в біса, таке? — спитав Наз. — Що це за фігня?

— За допомогою оцієї «фігні» Табула відстежували наші переміщення в підземці, — відповів йому Голліс. — Це — радіо-передавач, а в них — приймач.

Поклавши давач на вузький бетонний виступ, Майя хряснула його руків'ям револьвера. Їй здалося, що поруч стоїть батько й дивиться на неї з презирством. Якби він вишпетив її за таку необачність, то, мабуть, німецькою — так звучало б грубше й дошкульніше. Коли Майя була ще дівчинкою, її батько намагався навчити її дивитися на світ по-арлекінськи, тобто з постійною підозрілістю й обережністю, бути завжди напоготові. А вона опиралася. А тепер через її бездумне відрухове бажання заволодіти цією зброєю загинула Софія, а Габріела заманили в пастку.

Майя озирнулася, шукаючи виходу. З кімнати можна було вибратися лише по службовій драбині, яка розміщувалася паралельно вертикальній рурі та кріпилася до стіни. Рура проходила крізь отвір у стелі, і між ними було задосить місця, щоб протиснутися.

— Підіймайтеся драбиною на горішній поверх, — наказала Майя супутникам. — Будемо вибратися з підземки через станцію.

Наз швидко видерся по драбині нагору та проліз крізь отвір. За ним рушив Габріел, а потім — Голліс та Віккі. Відтоді як вони покинули горище в Чайна-тауні, Еліс Чен завжди була попереду — так їй, бідолашній, кортіло якомога швидше втек-

ти від Табула. Але цього разу вона повелася по-іншому. Піднявшись драбиною, вона зупинилася, вагаючись. Майя бачила, що дівчинка намагається визначити найкращий спосіб захиститися.

— Хутчіш, — сказала їй Майя. — Ти мусиш іти слідом за ними.

Майя почула, як щось гепнуло: то хтось захряснув двері до тунелю. Ті, хто щойно вбив Софію, ось-ось з'являться тут. Еліс ковзнула вниз по драбині й заховалася під однією з парових рур. Майя зрозуміла, що виганяти її звідти немає сенсу: дівчинка залишатиметься в схованці, доки Табула не підуть.

Стоячи посеред службової кімнати, Майя з безжально чіткою ясністю Арлекіна проаналізувала свої можливі подальші кроки. Табула рухалися швидко й, можливо, не очікували на контратаку. Поки що Майя була Габрієлові поганим охоронцем, але зараз настав слушний момент виправити цю помилку. Арлекін прирікає себе своїми діями, але спокутує себе самопожертвою.

Майя зняла свій рюкзак і кинула його на підлогу. Ухопившись за манометри, вона видерлася на парову руру, а потім — вище, ще на одну. Вона опинилась на висоті п'ятнадцять футів над підлогою, якраз напроти входу в кімнату. Гаряче вологе повітря утруднювало дихання. З тунелю долинув слабкий шум. Майя витягла револьвер з кобури та стала чекати. Ноги її тремтіли від напруги. По обличчю котилися рясні краплини поту.

Двері рвучко розчинились, і на порозі з'явився вайлуватий бородань із пістолетом, під стволом якого було прилаштовано лазерний приціл. Швидко окинувши поглядом кімнату, він зробив кілька кроків уперед. Цієї миті Майя зістрибнула додолу й вистрелила. Куля влучила найманцю в горлянку, і він гепнувся навznak.

Не встоявши, Майя впала на підлогу, але перекинулася вперед і скочила на ноги. Труп найманця перегородив вхід, і двері неможливо було зачинити. У коридорі спалахнули червоні лазерні промені, і вона кинулася геть, шукаючи прихистку. Від стіни зрикошетила куля, поцілила в один з манометрів, і з нього приснув струмінь пари. Майя хутко пригнулася, не знаючи, де сховатися, але тут звідкись висунулася рука Еліс і помахала їй.

Коли в стіну вдарила ще одна куля, Майя лягла на бетонну підлогу й боком протиснулася під рурою. Вона опинилася прямо під Еліс, і маленька дівчинка витріщилася на жінку-Арлекіна. Вона не виглядала переляканою чи злою, а радше скидалася на звірятко в зоопарку, що з цікавістю розглядає поповнення у своїй клітці. Стрілянина вщухла, і лазерні промені зникли. Запала тиша. Майя лежала під рурою, вхопивши револьвер обома руками й лівою долонею підтримуючи праву. Так було зручніше в будь-який момент зірватися на ноги, витягнути руку й вистрелити.

— Майє? — почувся з темряви тунелю чоловічий голос з американським акцентом. Голос був спокійний, без тіні страху. — Я — Натан Бун, начальник служби безпеки Вічнозеленого фонду.

Майя знала, хто такий Бун — саме цей найманець Табула вбив її батька в Празі. «Цікаво, чому він заговорив, — подумалося Майї. — Мабуть, хоче розізлити мене, щоб я напала першою».

— Я знаю, що ти тут, — знов озвався Бун. — Ти щойно вбила одного з моїх найкращих працівників.

Одним із правил Арлекінів було відповідати ворогові лише тоді, коли це може забезпечити якусь перевагу. Майя хотіла промовчати, але згадала слова Габріела: якщо їй вдасться затримати Буна, то Мандрівник матиме більше часу для втечі.

— Чого ти хочеш? — запитала вона.

— Габріел загине, якщо ти не даси йому змогу вийти з цієї кімнати. Я обіцяю не чіпати Габріела, Віккі та вашого провідника.

«Чи знає він про Еліс?» — подумала Майя. Він і дівчинку вб'є, коли дізнається, що вона вижила після нападу на Нову Гармонію.

— А як щодо Голліса? — спитала вона.

— І ти, і він зробили свій вибір, вирішивши боротися проти Братів. Тепер маєте те, що маєте.

— А чому я повинна тобі вірити? Ти вбив мого батька.

— Він сам так побажав, — роздратовано відповів Бун. — Я надав йому шанс, проте Шип виявився надто впертим і не захотів ним скористатися.

— Треба порадитись. Дай нам кілька хвилин.

— Про це не може бути й мови. Ви не маєте вибору. Жодних переговорів. Якщо ти справжній Арлекін, то мусиш захистити Мандрівника. Нехай решта вийдуть у тунель, або всі, хто є в кімнаті, помруть. На нашому боці — технічна перевага.

«Про що це він? Яка перевага?» — подумала Майя. Еліс Чен не зводила з неї очей. Дівчинка доторкнулася до парової рури, а потім простягла руку вгору, наче намагаючись щось пояснити.

— Що ти хочеш мені сказати? — пошепки спитала її Майя.

— Ну що, готові? — вигукнув Бун.

Тиша.

В один із двох світильників, що висіли на стелі, влучила куля. Ще один спалах стрілянини — і кулі, викрешуючи іскри, скинули світильник з кріплення. Ударившись об парову руру, він упав на підлогу.

Тепер, коли в кімнаті стало темніше, Майя збагнула, яку перевагу мав на увазі Бун. У нього та найманців були прилади нічного бачення. Якщо й другий світильник буде розстрошено, вона фактично осліпне, а Бун та його люди зможуть бачити свої цілі. Єдиним способом порятунку було заховатися за чимось дуже холодним або дуже гарячим. Еліс про це знала, саме тому вона й занишкнула за гарячою паровою рурою.

Лазерні промені знайшли світильник, і знову почалася стрілянина. Еліс викотилася з-під рури й уп'ялась очима в труп, що лежав біля дверей.

— Назад, — вигукнула Майя.

Але дівчинка підхопилася і, підбігши до дверей, скрутилася калачиком біля мертвого найманця. Намагаючись не привертати до себе уваги, вона простягла руку й відчепила якийсь пристрій, що висів у бороданя на ремені. Коли Еліс, нагнувшись, побігла назад, Майя побачила в руках у неї окуляри нічного бачення зі штрипкою-кріпленням та невеличку акумуляторну батарейку з долоню завбільшки. Кинувши окуляри та батарейку Майї, дівчинка повернулася до своєї схованки за рурою.

Ще одна куля влучила у світильник — і кімнату поглинула темрява. Виникло таке відчуття, що вони перебували в порожнині десь глибоко-глибоко під землею. Майя насунула на очі

інфрачервоні окуляри. Потім натиснула на кнопку — і темрява в кімнаті перетворилася на різні відтінки зеленого кольору. Усе, що було теплим — парові рури, манометри, шкіра її лівої руки, — вилискувало яскравою смарагдовою барвою, наче випромінюючи радіоактивні хвилі, тимчасом як бетонна підлога та стіни були блідо-зелені, ніби молоде листя. Обережно визирнувши через край парової рури, Майя побачила яскраво-зелену пляму, що ставала дедалі яскравішою — то хтось наближався з тунелю до розчинених дверей кімнати. Зелена пляма гойднулась, і в одвірку показався найманець в окулярах. Тримаючи в руках обріз, він обережно переступив через труп бороданя.

Майя заховалась за руру та притислася спиною до теплого металу. Рухи найманця по кімнаті було неможливо передбачити, тому вона могла планувати лише загальний напрямок свого нападу. Майя відчула, що вся її енергія неначе перетікає крізь плечі в руки, якими вона тримала револьвер. Вона втягнула в себе повітря, затримала дихання й вийшла з-за рури. У кімнаті з'явився ще один найманець із автоматом в руках. Майя вистрелила йому в груди. Блискавичний спалах зеленого світла — і автоматник повалився назад. Не встиг він гепнутися горілиць на підлогу, як Майя крутнулася і вистрелила найманця з обрізом. У кімнаті стало тихо. Запах бездимного порошу змішався із запахом цвілі. Парові рури світилися зеленим.

Запхнувши окуляри в сумку, Майя знайшла Еліс і вхопила її за руку.

— Лізь угору, — прошепотіла вона. — Давай-но!

Вони прудко видряпалися по драбині, пролізли крізь прогалину між трубою та стіною й опинилися якраз під відкритим отвором люка. На кілька секунд Майя замислилась і вирішила: виходити до колій надто небезпечно. Не відпускаючи руки Еліс, вона потягла її за собою по тунелю, що вів геть від станції.

Розділ 10

Тримаючись лівою рукою за драбину, Наз правицею штовхнув литу накривку люка. Сильно впрівши та почортихавшись, він, нарешті, спромігся виштовхнути її з пазу й відсунути вбік. Габріел поліз слідом за Назом, і вони опинилися на нижньому поверсі «Центральної» — між закіптюженою бетонною стіною та однією з колій.

Наз мав вигляд людини, готової тікати світ за очі — подалі від проблем, що раптово звалилися йому на голову.

— Що таке? — спитав він. — А де Віккі та Голліс?

Габріел глянув униз крізь отвір люка й побачив маківку голови Віккі. Вона була футів зо двадцять нижче й обережно підіймалася драбиною.

— Вони якраз піді мною. За хвилину наздоженуть нас.

— Ми не маємо ані хвилини. — Зачувши віддалений стукіт, Наз крутнувся й побачив фари поїзда, що наближався. — Треба вшиватися звідси!

— Почекаймо, поки підійдуть решта.

— Вони наздоженуть нас на кінцевій. Якщо машиніст побачить нас на колії, він одразу ж повідомить по радіо транспортну поліцію.

Габріел та Наз побігли колією, вискочили на перон і пройшли туди, де було більше світла. Габріел швидко зняв свою заляпану кров'ю куртку й вивернув її. Нижній вестибюль станції був перебудований під закусочну залу, по периметру якої розташувалися кіоски швидкого харчування. У таку пізню годину було відчинене лишень одне кафе, а на лавах дрімало кілька пасажирів, котрі чекали на нічні потяги. Двоє втікачів умостилися за столиком кафе й стали чекати, поки решта їхнього гурту з'явиться на пероні.

— Чому ж їх досі немає? — непокоївся Наз. — Ти ж бачив їх за собою, еге ж?

— Віккі підіймалася драбиною, а відразу за нею — Голліс. Наз рвучко схопився на ноги та знервовано закрокував туди-сюди.

— Нам не можна тут лишатися.

— Сядь і вгамуйся. Минуло тільки декілька хвилин. Треба ще почекати.

— Щасливо зоставатися, чоловіче. Я пішов.

Наз побіг по ескалатору та зник на верхньому поверсі станції. Габріел спробував уявити, що сталося з рештою його попутників. Невже вони потрапили в пастку, і їх наздогнали Табула? Давач, схований у пістолеті, перепаскудив усю справу. Невже Майя вирішила покарати себе за легковажність і пішла на зайвий ризик?

Габріел покинув закусточну й став у проході, що вів до колії. Спостережна камера була спрямована на платформу, і Габріел помітив іще чотири камери, причеплені до стелі вестибюля. Табула, напевне, вже проникли в систему безпеки станції, і її комп'ютери вже сканували відео з камер, шукаючи його зображення. *Тримайтеся вкупі.* Так напучувала їх Майя, але вона також розробила запасний план: якщо виникнуть проблеми, то завтра зранку вони зустрінуться в Нижньому Іст-сайді Мангеттену.

Габріел повернувся до закусточної та сховався за бетонною опорою. За кілька секунд четверо на вигляд рішучих чоловіків у навушниках спустилися ескалатором і побігли через прохід до колій. Щойно вони зникли, Габріел подався в протилежному напрямку, піднявся сходами до головного вестибюля та вийшов надвір. Від холодного зимового вітру в нього засльозилися очі й запекло щоки. Нахиливши голову, Мандрівник ступив у нічну темряву.

* * *

Поки вони були в Нью-Йорку, Майя увесь час наполягала, щоб усі запам'ятали безпечні маршрути крізь місто та список де-

шевих готелів з одномісними номерами, які перебували поза Мережею. Одним з таких місць був готель «Ефішенсі» на Десятій авеню в Мангеттені. За двадцять доларів готівкою можна було провести дванадцять годин у глухій пластмасовій кабінці вісім футів завдовжки і п'ять футів заввишки. Ці кабінки розташовувались обабіч коридору, від чого готель скидався на мавзолей.

Перш аніж увійти до готелю, Габріел витяг свою шкірянку та склав її так, щоб не видно було плям крові. На вході за куленепробивною перетинкою сидів літній китаєць. Відвідувачі просовували йому готівку крізь вузьку щілину. Габріел заплатив двадцять доларів за кабінку та ще п'ять — за поролонову подушку та бавовняну ковдру.

Отримавши ключ, він пішов коридором до громадського душу. Перед раковинами стояли двоє по пояс голих латиноамериканців, котрі, вочевидь, працювали в ресторані. Вони про щось гомоніли по-іспанськи та змивали з облич і рук кухонний жир та кіптяву. Габріел заховався в туалеті, почекав, доки вони підуть, а потім вийшов і вимив у раковині свою шкірянку. Покінчивши з цим, він видерся драбиною до своєї кабінки. У кожній кабінці була лампа денного світла й вентилятор для циркуляції повітря. Габріел почепив куртку на єдиний гачок, і, коли з неї закапала вода, йому здалося, наче куртка й досі була мокра від крові.

Лежачи на поролоновій подушці, Габріел думав про Софію Бріггз. Він відчув, як Світло, що було всередині неї, збурилось і, мов потужний потік води, ринуло йому через руки. Через тонкі стінки кабінки до нього долинали приглушені звуки чужих голосів, і Габріелові здалося, що його оточують привиди, а сам він дрейфує крізь царство тіней.

* * *

Майя навчила Габріела, що Мережа не була цілісною: в ній і досі існували прогалини та тіньові зони, крізь які можна безпечно рухатися містом. Наступного ранку йому знадобилася година, щоб обійти спостережні камери й дістатися

Томпкінс-Сквер-парку. У фінансовому районі та в районі тихого центру Мідтаун сірі скелясті породи Мангеттену підходили близько до поверхні, забезпечуючи надійний фундамент для хмарочосів, що височіли над містом. У Нижньому Іст-сайді натомість ця порода перебувала на глибині кількисот футів, тому будинки тут мали тільки чотири-п'ять поверхів заввишки.

Уже понад сто років Томпкінс-Сквер-парк був традиційним місцем політичних акцій. Років із двадцять тому ватага безпритульних заснувала тут комуну, однак прийшли можновладці, закрили парк і оточили його щільним кільцем полісменів. Потім поліція рушила до центру парку, руйнуючи тимчасові житла й гамселячи кожного, хто відмовлявся покидати його. У наші дні високі в'язи затінюють парк улітку, і буквально кожен його клаптик перегороджено металевими огорожами. Цей парк мав лише дві камери спостереження. Їх було спрямовано на дитячий гральний майданчик, і тому їх можна було легко обійти.

Габріел обережно перетнув парк і наблизився до червоного цегляного будиночка охорони. Потім він пройшов крізь кілька розчинених воріт і зупинився перед білою мармуровою стелою, в центрі якої був питний водограй у формі лев'ячої голови. На мармурі ледь прозирали контури дитячих облич і виднівся напис: **ВОНИ БУЛИ НАЙНЕПОРОЧНИШИМИ ДІТЬМИ НА ЗЕМЛІ — ЧИСТІ ДУШЕЮ ТА НЕВИННІ**. Цей меморіальний знак установили в пам'ять про катастрофу, що сталася 1904 року, коли прогулянковий пароплав під назвою «Генерал Слокум» вийшов з гавані Нью-Йорка з групою німецьких іммігрантів, що прямували на шкільний недільний пікнік. Пором загорівся й потонув, забравши життя більш як тисячі жінок і дітей. Рятівні жилети були старі й трухляві, а неправильно закріплені шлюпки так і не вдалося спустити на воду.

Майя використовувала цей меморіал як дошку оголошень, і таких у Мангеттені вони мали аж три. Для їхнього маленького гурту ці дошки були комунікаційною альтернативою стіль-

никовим телефонам, котрі легко прослуховувалися. Зі зворотного боку стели, на її мармуровій основі, Габріел знайшов напис, який Майя залишила кілька тижнів тому. Це був знак арлекінів: овал і три лінії, що символізували лютю. Він озирнувся й поглянув на прилеглий баскетбольний майданчик та невеликий сад. Була сьома година ранку, і довкола нікого не було. Усі неприємні передчуття, що їх він силком викинув уранці з голови, повернулися тепер зі стократною міццю. Отже, всі загинули. І, як не крути, головною причиною був він.

Габріел став навколішки, наче збираючись молитися, дістав із кишені фломастер і написав на пам'ятнику: «Г. тут. А ви де?»

Зробивши напис, він негайно вийшов з парку, перетнув авеню А й увійшов до маленького кафе зі старими столами, хиткими стільцями та кількома шкільними партами, що виглядали так, наче їх підбрали на вулиці. Узявши собі філіжанку кави, Габріел уместився в дальній кімнаті, не зводячи очей із входу. Відчуття безнадії та безпорадності було нестерпним. Софію та родини в Новій Гармонії вбито. А тепер існувала велика ймовірність того, що Табула вбили також і Майю з його друзями.

Він глянув на пошкрябану поверхню столу та спробував угамувати сердитий унутрішній голос. Чому він став Мандрівником? І чому спричинив усі ці нещастя? Тільки його батько знав відповіді на такі запитання, а Метью Корріган вочевидь жив у Лондоні. Габріел знав, що в Лондоні більше спостережних камер, аніж будь-де у світі. Це було небезпечне місце, та коли його батько подався туди, то для цього він, безперечно, мав якісь дуже вагомні підстави.

Ніхто не помітив, як Габріел розкрив сумку й порахував гроші, що йому їх дала вчора Віккі. Начебто їх вистачить, щоб купити квиток на літак до Великої Британії. Оскільки все своє життя Габріел провів поза Мережею, то біометричні дані в чипі його паспорта не можна було порівняти ні з якими попередніми ідентифікаційними даними. Майя була певною, що він без проблем зможе подорожувати до будь-якої країни. Для

представників влади він являв собою громадянина на ім'я Тім Бентлі, який працював агентом з нерухомості в Таксоні, штат Аризона.

Допивши каву, Габріел повернувся до меморіального знака в Томпкінс-Сквер-парку. Обривком газети витер свій попередній напис і зробив новий: Г. ДО ЛОНДОНА. Він почувався як людина, котра врятувалася з потонулого корабля та щойно надряпала кілька слів на уламкові дошки. Якщо його друзі й досі живі, то прочитають, що трапилося. Вони теж поїдуть до Лондона та знайдуть його в монастирі Тайберн. А якщо серед живих нікого не лишилося, то це буде послання в нікуди.

Не обертаючись, Габріел вийшов з парку та попрямував по авеню В на південь. Уранішнє повітря й досі просякав холод, проте небо було чистим і яскраво-синім — ледь не до болю в очах. Він вирушив у путь.

Розділ 11

Майкл допив другу філіжанку кави, встав з-за дубового столу та підійшов до готичного вікна в протилежному кінці маленької їдальні. Металеві віконні рами відкидали назовні темну ґратку. Майкл перебував західніше Монреалю на острові посеред річки Святого Лаврентія. Уночі був дощ, і хмари досі вкривали небо товстим шаром.

Нарада виконкому Братів мала розпочатись об одинадцятій ранку, але катер із членами керівництва ще не прибав. Подорож від затоки Чіппева-Бей до острова Дарк-айленд тривала приблизно сорок хвилин. Коли хвилі були високими й часто змінювали напрямок, пасажирів сходили на пірс із побілілими від нудоти обличчями. З будь-якого міста штату Нью-Йорк можна було дістатися набагато швидше гелікоптером, але Кеннард Неш не пристав на пропозицію збудувати посадочний майданчик для гелікоптера біля елінга.

— Подорож річкою буде доброю наукою для Братів, — пояснив Неш. — Вони відчуватимуть себе людьми, що їдуть геть від звичного буденного світу. Сподіваюся, це відчуття викличе в них особливу повагу до унікальної сутності нашої організації.

Майкл мимоволі погодився з Нешем. Дарк-айленд був незвичайним місцем. Один багатий американський промисловець, котрий виробляв швацькі станки, на початку двадцятого століття збудував на острові замок. Гранітні блоки для спорудження чотириповерхової годинникової вежі, елінга та замку перетягли на острів по кризі. Замок мав башти різних розмірів, а також такі великі каміни, що в них можна було смажити туші биків.

Зараз Дарк-айленд належав групі заможних німців. Упродовж осінніх місяців туристам дозволяли відвідувати острів, але

решту року тут хазяйнували Брати. Майкл та генерал Неш прибули сюди три дні тому з командою техніків з Вічнозеленого фонду. Фахівці змонтували мікрофони й телекамери, щоб члени організації в усьому світі мали змогу брати участь у роботі виконкому.

З першого дня перебування на острові Майклові дозволили залишати замок і прогулюватися самому до берегових стрімчаків. Дарк-айленд, тобто Темний острів, дістав таку назву завдяки велетенським ялинам, що затуляли своїми довгими гілками стежини, затримували світло та створювали щось на кшталт тінистих зелених тунелів. На краю стрімчака Майкл знайшов мармурову лаву й просидів на ній кілька годин, вдихаючи різкий запах глиці й милуючись річкою.

Того вечора він вечеряв з генералом Нешем в обшитій дубовими панелями вітальні. Вечеря супроводжувалася вживанням невеликої кількості віскі. Усе в замку було масивним — і різьблені меблі ручної роботи, і картини в рамах, і бари. На стінах висіли голови впольованих звірів, і Майклові здалося, що мертвий лось дивиться просто на нього.

Неш і решта Братів сприймали Майкла як власне джерело інформації про різні світи. Він знав, що його становище й досі було хитким. Брати зазвичай убивали Мандрівників, проте йому пощастило вижити. Майкл намагався зробити так, щоб його послуги були незамінними, але при цьому приховував справжню міру своїх амбіцій. Якщо світ неминуче перетвориться на тюрму, то в ній одна людина контролюватиме як в'язнів, так і наглядачів. То чому б цією людиною не стати Мандрівником?

Від початку Брати закріпили Майкла за квантовим комп'ютером, щоб налагодити зв'язки з більш розвиненими цивілізаціями в інших царствах. І хоча комп'ютер було знищено, Майкл запевнив генерала Неша, що він неодмінно роздобуде будь-яку потрібну Братам інформацію. При цьому він виявляв обережність, намагаючись жодним чином не видати своїх справжніх намірів. Можливу зустріч із батьком Майкл збирався виказати для здобуття спеціальних знань, щоб у подальшому застосува-

ти їх заради досягнення власної мети. Він почувався, як людина, котра щойно уникла розстрілу.

За останній місяць Майкл двічі покидав своє тіло. І кожного разу було те саме: спочатку з його тіла вискакувало кілька іскринок Світла, а потім з'являлося відчуття, що вся його енергія потоком ллється в холодну темряву. Аби потрапити до будь-якого з царств, він мав перетнути чотири бар'єри: блакитне небо, пустинну землю, палаюче місто й нескінченне море. Колишні ці бар'єри видавалися нездоланими перешкодами, але зараз він міг перетинати їх майже миттєво — через невеличкі темні тунелі, що вели його вперед.

Розплющивши очі, Майкл побачив, що він опинився в якомусь міському сквері з деревами та лавами й відкритою сценою для оркестрів та ансамблів. Було надвечір'я, і люди в темних костюмах і плащах рухались тротуаром, намагаючись якомога швидше потрапити до яскраво освітлених крамниць; за кілька хвилин вони виходили звідти з порожніми руками.

Майклові вже доводилося сюди навідуватися: це було Друге царство — Царство голодних привидів. Воно скидалося на справжній світ, але все в ньому являло собою нездійсненну обіцянку для вічно спраглих. Усі пакунки в бакалії були порожніми. Яблука на лотку та кавалки м'яса в крамниці були лише розмальованими муляжами з дерева чи кераміки. Книжки в шкіряних палітурках у міській бібліотеці виглядали цілком справжніми, але Майкл виявив, що їхні сторінки порожні.

Залишатися там було небезпечно; він почувався єдиною живою істотою в місті, де мешкали привиди. Вони збагнули, що Майкл — не такий, як вони, і тому намагалися заговорити з ним, доторкнутися до нього, відчутти його м'язи та кров, що пульсувала під шкірою. Йому довелося ховатись у затінку, вдивляючись у вікна й шукаючи свого батька в глухих провулках. Згодом він знайшов тунель, що вів назад, до світу, де він жив. І коли кілька днів потому Майкл знову перетнув бар'єри, він опинився в тому самому сквері — наче його Світло відмовлялося рухатись у якомусь іншому напрямку.

* * *

Високий стоячий годинник у їдальні почав відбивати мелодію, і Майкл знову підійшов до вікна. Катер із Чіппева-Бей щойно прибув, і члени керівництва виходили з нього на пірс. Цього холодного вітряного дня генерал Неш стояв на пірсі як той політик, що зустрічає гостей, вітаючись і ручкаючись.

— Катер прибув? — почувся жіночий голос.

Майкл обернувся й побачив місіс Брюстер, члена виконкому; вона приїхала напередодні ввечері.

— Так. Я нарахував восьмеро людей.

— От і добре. Це означає, що рейс доктора Єнсена не було відкладено.

Місіс Брюстер підійшла до буфета й налила собі чашку чаю. Це була жвава англійка років п'ятдесяти з гаком; вона носила твідову спідницю, светр і зручні черевики на грубій підошві — наче збиралася на тривалу прогулянку по трав'янистому пасовиську. Місіс Брюстер не обіймала офіційної посади, але члени керівництва поштиво корилися силі її характеру й ніхто не називав її на ім'я. Вона поводитися так, немов увесь світ є школою, де панує безлад, а її щойно призначили туди директоркою. Треба було все організувати. Недбальство й погані звички будуть викорінюватись. І хоч якими були б наслідки для неї особисто, вона збиралася твердою рукою дати всьому лад.

Місіс Брюстер додала вершків до чаю та приємно посмінулася.

— З нетерпінням чекаєш, коли почнеться нарада, Майкле?

— Так, пані. Думаю, вона буде дуже цікавою.

— Тут ти вгадав. Генерал Неш не казав тобі, про що йти-меться?

— Загалом ні.

— Співробітник, котрий відповідає за наш комп'ютерний центр у Берліні, збирається представити неабияку технічну інновацію, що допоможе нам з організацією Паноптикону. Щоб зробити важливий крок уперед, нам конче слід досягти одно-стайної згоди в цьому питанні.

— Я певен, що таку згоду буде досягнуто.

Місіс Брюстер відсърбнула чаю та поставила порцелянову чашку на блюдце.

— Члени керівництва — люди примхливі. Зазвичай вони спочатку голосують «за», а вже потім починають устромляти палиці в колеса. Саме через це тебе й запросили сюди, Майкле. Тобі ніхто не казав, що твоя участь у нараді є моєю ідеєю?

— А я гадав, що так вирішив генерал Неш.

— Я читала про Мандрівників геть усе, — сказала місіс Брюстер. — Виходить, що деякі з них здатні, глянувши на обличчя людини, здогадатися, про що вона міркує. А ти так можеш?

Майкл стенив плечима. Він не хотів розводитися про свої здібності.

— Я можу визначити, коли людина каже неправду.

— От і добре. Саме це мені від тебе й потрібно на нараді. Нам украй важливо знати, хто голосує «так», а думає «ні».

* * *

Майкл пішов слідом за місіс Брюстер до бенкетної зали, де генерал Неш виголосив коротку промову та привітав усіх, хто прибув на Дарк-айленд. В одному кінці зали змонтували три пласкі відеоекрани, напроти яких поставили півколом м'які шкіряні фотелі з невисокими спинками. Середній екран був білим, але два крайні містили в собі численні рамки, якими мали послуговуватися Брати, що сиділи за комп'ютерами в різних кінцях світу. Деякі з них мали відеокамери, тому на екрані з'явилися їхні обличчя, але зазвичай рамка містила лишень інформацію про місцезнаходження члена організації: Барселона, Мехіко, Дубаї.

— А ось і він, — сказав Неш, коли Майкл увійшов до кімнати. — Пані та панове, знайомтеся — Майкл Корріган.

Поклавши Майклові руку на плече, Неш підвів його до решти, щоб привітатися. Майкл почувався неслухняним підлітком, якому нарешті дозволили прийти на дорослу вечірку.

Коли всі повсідалися, на сцену піднявся Ларс Райхгардт, директор берлінського комп'ютерного центру. Це був рудоволосий здоровань із червоними щоками й гучним лунким сміхом.

— То є велика честь — промовляти перед вами, — сказав Райхгардт. — Як вам відомо, наш квантовий комп'ютер був пошкоджений під час торішнього нападу в Нью-Йорку. Він і досі не працює — поки що. Наш новий комп'ютерний центр у Берліні користується звичайними технологіями, але все одно він є досить потужним. Ми також створили мережі комп'ютерів-«зомбі» по всьому світу, ці машини виконують наші команди, про що їхні власники навіть не здогадуються...

На середньому екрані над сценою з'явилися рядки комп'ютерного коду. Поки Райхгардт промовляв, код ставав дедалі меншим, аж поки не перетворився на маленький чорний квадрат.

— Ми також розширюємо використання, мовити б, комп'ютерної імунології. Наші фахівці створили самодостатні й самовідтворювальні комп'ютерні програми, що циркулюють в Інтернеті, як білі кров'яні тільця в організмі людини. Але ці програми шукають не заразу у формі вірусів та бактерій, а різні заразливі ідеї, що заважають постанові Паноптикону.

На екрані стало видно, як малесенький квадрат коду ввійшов у комп'ютер. Там він репродукувався й потрапив до іншого комп'ютера. Невдовзі код поширився на всю систему.

— Спочатку ми застосовували комп'ютерну імунологію як інструмент для виявлення наших ворогів. Через проблеми з квантовим комп'ютером ми перетворили наші Інтернет-лейкоцити на активні віруси, що пошкоджують комп'ютери, в яких міститься антисоціальна інформація. Ця програма, будучи запровадженою в Інтернеті, не потребує обслуговування... А тепер я перейду до *hauptgericht*... до основної теми нашої наради. Це «Двійник»...

На моніторі з'явилося створене комп'ютером зображення вітальні. У кріслі з прямою спинкою сиділа постать, що нагадувала манекен для випробувань авт на міцність. Її голова й тіло склалися з геометричних фігур, але постать мала явно людську — чоловічу подобу.

— Використання електронних засобів контролю й стеження досягло критичної точки злиття. Послугуючись урядовими та приватними ресурсами, ми дістаємо інформацію, необхідну

для того, щоб спостерігати за індивідом упродовж усього дня. Ми просто об'єднали ці ресурси в одну систему, це і є програма «Двійник». Вона створює паралельну кібернетичну реальність, котра постійно змінюється, відображаючи реальні зміни в житті реальної особи. Тих Братів, які захочуть мати додаткові відомості після моєї розповіді, я попереджаю: програма «Двійник» є дуже ... — промовець замовк, підшукуючи слово, — дуже *verfuhrerisch*.

— Дуже спокусливою, — підказала місіс Брюстер.

— Саме так — спокусливою. Прекрасне слово. Щоб продемонструвати можливості цієї програми, я вибрав об'єктом одного з Братів. Без його відома я вмонтував дублікат його «я» в нашу систему. Фотографії з паспорта й дані з водійського посвідчення перетворюються на тривимірне зображення. За допомогою медичних карток та іншої приватної інформації ми можемо встановити вагу та зріст.

Майкл мав нетривалу розмову з доктором Андерсом Єнсенем перед початком наради. Цей сухорлявий чоловічок з рідким світлим волоссям обіймав якусь посаду в уряді Данії. Він дуже здивувався, побачивши своє обличчя на комп'ютерному манекені. На екрані з'явилися медичні дані, і фігура манекена набула реальних тілесних обрисів. Інформація, здобута з комп'ютера в бутику, перетворилася на сірий діловий костюм та синю краватку. Коли комп'ютерного чоловіка вдягли, він підвівся з крісла й помахав рукою.

— Ось і маємо! — оголосив Райхгардт. — Докторе Єнсен, познайомтеся з вашим другим «я»!

Майкл і решта поаплодували такому видатному технічному досягненню, натомість сам Єнсен вичавив із себе натужну пошмішку. Він явно не був у захваті від того, що його зображення потрапило до системи.

— Використовуючи дані з житлового бюро, ми можемо відтворити помешкання професора Єнсена на Фогель-стрит. З інформації на кредитній картці й особливо із замовлень електронною поштою можемо дізнатися, які меблі стоять у тому помешканні, зокрема в яких кімнатах.

Поки створений комп'ютером професор походжав туди-сюди, у кімнаті з'явилися диван, фотель і журнальний столик. Майкл обвів поглядом присутніх у залі. Місіс Брюстер кивнула йому та знавецьки посміхнулася.

— Не зовсім правильно, — втрутився Єнсен. — Диван представлено до стіни біля дверей.

— Вибачте, професоре, — швидко кинув Райхгардт у мікрофон, і віртуальний диван перемістився в належне місце.

— А тепер я хотів би показати вам відредагований звіт про кілька годин життя професора Єнсена. Програма «Двійник» спостерігала за ним дев'ять днів тому під час удалого випробування. Пан Єнсен має домашню систему безпеки, тому нам достеменно відомо, коли він виходить зі своєї квартири. Мобільний телефон професора та глобальна система позиціювання в його авті дає нам змогу простежити його рух до місцевого супермаркету. Автостоянку обладнано двома камерами спостереження. Професора фотографують, і фаціальний алгоритм підтверджує його особу. Дисконтна картка в гаманці пана Єнсена має вмонтований чип радіочастотної ідентифікації. Цей чип сповіщає комп'ютер, що власник картки ввійшов до того чи того магазину. У даному випадку — це відділ книжок, фільмів і комп'ютерних ігор.

На екрані віртуальний Андерс Єнсен рухався між полицями магазину, проходячи повз так само віртуальних осіб.

— Я хочу, щоб ви збагнули: на екрані ви бачите не якісь гіпотетичні події. Це відповідає тому, що дійсно відбувалося в житті професора Єнсена. Ми знаємо про інтер'єр крамниць, бо більшість із них комп'ютеризовано з метою контролювати покупців. Ми знаємо, як виглядають інші покупці, бо перевірили їхні особові посвідчення та знайшли зображення їхніх облич у різних базах даних.

Наразі більшість виробів мають умонтовані чипи радіочастотної ідентифікації, щоб запобігти крадіжкам. Вони також дають фірмам змогу відстежувати рух товарів. У магазинах Франції, Данії та Німеччини в полиці вмонтовують сенсорні давачі, щоб перевірити реакцію покупців на рекламу чи упа-

ковку конкретного товару. За кілька років це стане стандартом скрізь. А тепер дивіться. Ось професор Єнсен підходить до полиці...

— Досить, — промимрив Єнсен.

— Він бере виріб, потім кладе його на полицю. Знову бере, вагається — і таки купує DVD-фільм під назвою «Тропічний гріх-3».

Генерал Неш розсміявся, решта теж не втрималася. Деякі з Братів біля комп'ютерних моніторів теж засміялися. Єнсен пригнічено втупився в підлогу та пробурмотів:

— Я... я купив це для свого приятеля.

— Даруйте, професоре, якщо я завдав вам якихось незручностей, — сказав промовець.

— Але ж ви знаєте правила, — відрубала місіс Брюстер. — У Паноптиконі всі ми рівні.

— Саме так, — погодився Райхгардт. — Через те що нині наші ресурси є обмеженими, нам поки що вистачає комп'ютерних ресурсів, щоб запустити програму «Двійник» лише в одному місті — в Берліні. Повністю вона запрацює за два тижні. Коли ж система запрацює, то перед місцевою владою постане...

— Терористична загроза, — підхопив Неш.

— Або щось на кшталт цього. І саме в цей критичний момент Вічнозелений фонд запропонує програму «Двійник» своїм друзям у німецькому уряді. Щойно цю програму встановлять, наші політичні спільники намагатимуться зробити її всесвітньою системою. Програма «Двійник» — не лише знаряддя проти терористів та кримінальників. Компаніям сподобається ідея системи, здатної чітко визначати місцеперебування працівника та його дії. Чи вживає цей працівник спиртне під час обідньої перерви? Чи, може, він ходить увечері до бібліотеки, щоб узяти там з полиці книжку непристойного змісту? Програма дозволить існування на ринку певних неоднозначних і суперечливих книжок та фільмів. І реакція загалом на ці товари забезпечить нам додаткову інформацію, яку ми використовуємо, створюючи нашу віртуальну реальність.

Запанувала нетривала тиша, і Майкл не проминув скористатися нагодою.

— Я хотів би дещо сказати.

На обличчі генерала Неша відбився подив.

— Зараз — недоречний час і недоречне місце, Майкле. Можеш подати мені свої зауваження письмово після наради.

— А я не згодна, — втрутилася місіс Брюстер. — Особисто мені дуже кортить послухати думку нашого Мандрівника.

Енсен хутко кивнув. Він палав бажанням якомога швидше перейти до іншої теми, яка б не стосувалася віртуального професора на екрані.

— Інколи буває корисно поглянути на проблему під іншим кутом зору, — зауважив він.

Майкл підвівся й повернувся обличчям до Братів. У кожного з тих, хто сидів перед ним, на обличчі була маска, витворена роками брехні, — обличчя дорослої людини, що навчилася приховувати емоції, що їх вона відверто виражала в дитинстві. Майкл придивився до цих масок — і вони подрібнилися на маленькі фрагменти реальності.

— Програма «Двійник» — чудове технічне досягнення, — почав він. — Якщо її успішно застосувати в Берліні, то так само успішно її можна поширити й на інші країни. Утім, є одна небезпека, котра може зруйнувати всю систему. — Він зробив паузу й обвів залу поглядом. — У нашому світі є один активний Мандрівник. Людина, здатна організувати опір вашим планам.

— Твій брат не є для нас серйозною проблемою, — зауважив Неш. — Він — утікач, який не має жодної підтримки.

— Ідеться не про Габрієла. Я кажу про свого батька.

Майкл помітив лють на обличчі Кеннарда Неша й подив — у решти присутніх. Генерал не розповів їм про Метью Корріґана. Можливо, він не хотів виглядати слабким і вразливим.

— Вибач, будь ласка, — почала місіс Брюстер тоном людини, котра щойно помітила помилку в ресторанному меню. — Але хіба твій батько не зник багато років тому?

— Він і досі живий. І саме цієї миті він може бути будь-де й організувати спротив Паноптикону.

— Ми здійснюємо пошуки, — випалив Неш. — Цією проблемою займається містер Бун і він запевнив мене, що...

Майкл перервав його.

— Програма «Двійник» не спрацює, усі ваші програми не спрацюють, якщо ви не знайдете мого батька. Ви знаєте, що він започаткував комуну в Аризоні. Хто знає, які ще центри опору він уже організував чи організовує саме зараз.

У кімнаті запала напружена тиша. Подивившись на обличчя керівників Братів, Майкл збагнув, що йому вдалося викликати страх у цих людей.

— І що ж ми маємо робити? — озвався Єнсен. — Чи має хто якісь міркування?

Майкл уклонився з виглядом покірливого слуги й відповів:

— Тільки Мандрівник зможе знайти іншого Мандрівника. Дозвольте мені допомогти вам.

Розділ 12

На Флетбуш-авеню в Брукліні Габріел знайшов вітрину туристичного агентства, в якій було виставлено запылену колекцію всіляких пляжних іграшок. В агентстві хазяйнувала місіс Гарсія, огрядна немолода домініканка, котра важила щонайменше триста фунтів. Вона розмовляла на суміші англійської та іспанської й пересувалася по конторі у візку з писклявими колесами. Коли Габріел сказав, що хоче придбати квиток в один кінець до Лондона й заплатити готівкою, місіс Гарсія зупинила візок і підозріло глянула на нового клієнта.

— А ви маєте паспорт?

Габріел поклав новий паспорт на конторський стіл. Місіс Гарсія вивчила його з прискіпливістю працівника митниці й вирішила, що документ її цілком влаштовує. Через квиток в один кінець можна набути проблем, пов'язаних з *імміграція і ля поліція*. Ці проблеми не є добре, ясно?

Габріел пригадав Майїн інструктаж стосовно подорожування літаком. Обшуку зазнавали здебільшого старі бабці з манікюрними ножицями й ті пасажери, що порушували елементарні правила. Поки місіс Гарсія їхала до столу, він порахував гроші у своєму гаманці. Виходило, якщо він купить квиток туди й назад, то в нього залишиться ще сто двадцять доларів.

— Гарзд, — сказав він господарці турбюро. — Я куплю квиток в обидва кінці. На найперший рейс.

Місіс Гарсія купила квиток через свою кредитну картку й видала Габріелові інформацію про один готель у Лондоні.

— Вам не обов'язково там зупинятись, але ви можете дати *чиновнику паспортисто* його адресу й телефонний номер.

Коли ж Габріел зізнався, що не має жодної поклажі, крім сумки на ремені, місіс Гарсія продала йому за двадцять доларів

велику брезентову валізу, напхавши в неї різноманітного старого одягу.

— От тепер ви — справжній турист. А що ви бажаєте побачити в Англії? Вас можуть про це запитати.

«Монастир Тайберн, — подумав Габріел. — Там мій батько». Натомість він знизав плечима та глянув під ноги, на вичовганий лінолеум.

— Ну, Лондонський міст, мабуть. Букінгемський палац...

— Буєно, містере Бентлі. Передавайте вітання англійській королеві.

Габріелові ніколи не доводилося літати закордон, але він часто бачив, як це буває у фільмах і телесеріалах. Добре вдягнені люди коротали час у комфортабельних фотелях, зрідка обмінюючись словами з так само добре вдягненими й привабливими пасажирами. Дійсність виявилася дещо іншою. Вона змусила його пригадати те літо, коли вони з Майклом працювали на годувальному майданчику для великої рогаатої худоби неподалік Далласа в штаті Техас. Корови й бики мали на вухах пришпилені бирки зі штрихкодом, і багато часу йшло на знаходження биків, що досягли потрібного віку. Їх оглядали, зважували, сортували по секціях, а потім заганяли на вантажівки крізь вузькі проходи.

Через одинадцять годин Габріел стояв у черзі на митний огляд в аеропорті Гітроу. Коли підійшла його черга, він наблизився до паспортиста. Це був сикх із рудою бородою. Чиновник узяв паспорт Габріела й уважно вивчав його кілька секунд.

— Ви раніше бували в Сполученому Королівстві?

Габріел невимушено посміхнувся, щосили намагаючись поводитися просто й природно.

— Ні. Я тут уперше.

Чиновник провів паспорт крізь сканер і пильно подивився перед собою на екран. Біометрична інформація на радіочастотному чипові збіглася з фотографією та відомостями, вже закладеними в систему раніше. Як і більшість людей на нудній рутинній роботі, паспортист довіряв комп'ютерові більше, ніж власним інстинктам:

— Ласкаво просимо до Британії! — сказав він.

Мить — і Габріел опинився в зовсім невідомій йому країні.

Була майже одинадцята ніч, коли він обміняв гроші, вийшов з терміналу та поїхав на метро до Лондона. На станції Кінгс-Кросс Габріел вийшов і блукав у тому районі, аж поки не знайшов готель. Однокімнатний номер був завбільшки з велику шафу, а між шибками у вікні лежав іній. Не роздягаючись, Габріел загорнувся в ковдру та спробував заснути.

Йому виповнилося двадцять сім за кілька місяців до того, як він покинув Лос-Анджелес. На той час він уже п'ятнадцять років не бачив свого батька. Найяскравіші спогади стосувалися того періоду, коли їхня родина жила без електрики й телефонів на фермі в Південній Дакоті. Він і досі пам'ятав, як батько навчав його міняти оливу у двигуні пікапа і як мати з батьком танцювали в передпокої при світлі вогнища. Габріел пам'ятав також, як інколи вночі, коли йому вже був час спати, він крадькома спускався вниз і підглядав крізь двері за батьком. Метью Корріган сидів на самоті за кухонним столом. Вигляд він мав задумливий і сумний — немов на плечі йому тиснув якийсь невидимий, проте величезний тягар.

Однак найдужче Габріелові запам'ятався день, коли лютувала хуртовина й на їхню ферму напали найманці Табула. Надворі завивав вітер, а брати сховалися з матір'ю в комірчині в підвалі. Наступного ранку вони знайшли в снігу чотири трупи, та їхнього батька серед них не було. Він зник із їхнього життя. Габріелові здалося, що хтось проник йому в груди й забрав звідти частину його душі. Залишилася порожнеча й постійне її відчуття, котре ніколи не полишало хлопця.

* * *

Прокинувшись, Габріел розпитав у портьє дорогу й пішов на південь, у район Гайд-парку. Він нервував, бо в новому місті почувався некомфортно. На перехрестях були знаки НЕБЕЗПЕКА ЛІВОРУЧ або НЕБЕЗПЕКА ПРАВОРУЧ, наче водії чорних таксівок і білих мікроавтобусів тільки й чекали того моменту, щоб переїхати якого-небудь довірливого іноземця, яких у Лондоні було хоч греблю гати. Габріел намагався йти прямо,

однак постійно збивався з дороги на вузьких брукованих вулицях, що змінювали свій напрям під якимись дивними кутами. В Америці ви носите в гаманці доларові купюри, а тут вашу кишеню переобтяжують монети.

Ще в Нью-Йорку Майя розповідала про той образ Лондона, що його передав їй батько. Неподалік від Косвелл-роуд було місце, де в яму скидали тисячі жертв епідемії чуми. Мабуть, із тих часів лишилося кілька скелетів, дві-три монети, металевий хрест, що колись висів на шії померлої жінки, але в наш час ця братська могила перетворилась на автостоянку, оздоблену рекламними щитами. Подібні місця були розкидані по всьому місту — осередки життя й смерті, великого багатства й ще більших злиднів.

Привиди лишались, але відбувалися докорінні зміни. Спостережні камери були повсюдно: на перехрестях вулиць і в магазинах. А ще були фаціальні сканери, детектори автомобілів, дверні давачі для радіочастотних посвідчень особи, які мали ледь не всі дорослі. Лондонці потоком линули зі станцій метро та прямували на роботу, а тимчасом Велика машина всотувала в себе їхні цифрові зображення. Габрієл гадав, що монастир Тайберн буде чимось на кшталт зарослої плющем кам'яної церкви. Натомість він побачив перед собою два будинки дев'ятнадцятого століття зі свинцевими віконними рамами та чорними шиферними покрівлями. Сам монастир розташовувався на Бейсвотер-роуд, потойбіч вулиці за Гайд-парком. Потік машин гуркотів у напрямку до Мрамурової арки.

До дубових дверей з мідною ручкою вели короткі металеві сходи. Габрієл подзвонив, і йому відчинила літня черниця-бенедиктинка в білосніжно-білій одежі й чорному накривалі.

— Ви прийшли надто рано, — суворо мовила черниця. У її голосі чувся сильний ірландський акцент.

— Рано для чого?

— А, так ви — американець! — Здавалося, громадянство Габрієла стало вичерпним поясненням причини його приходу. — Огляд гробниці починається о десятій, але, гадаю, кілька хвилин не мають великого значення.

Вона впустила його до передпокою, що нагадував маленьку клітку. Одні двері цієї клітки виходили на сходи, котрі вели до підвалу. Другі двері вели до каплиці монастиря й житлових кімнат.

— Мене звати сестра Енн. — Черниця носила старомодні окуляри в золотій оправі. Її обличчя, обрамлене чорним накривалом, було спокійним, вольовим і якимось майже вічним, непіддатним старінню. — Я маю родичів у Чикаго, — сказала вона. — Ви часом не з Чикаго?

— Ні, на жаль, ні. — Габріел торкнувся ґрат, що оточували їх.

— Ми — бенедиктинки-відлюдниці. Це означає, що ми проводимо свій час у молитвах і роздумах. Для стосунків зі світською публікою ми призначаємо двох сестер, котрі змінюються щомісяця. Я ж постійно займаюся зовнішніми стосунками.

Габріел чемно кивнув, наче почувши якусь дуже важливу інформацію. «Як же мені спитати про батька?» — подумав він.

— Я пушу вас до склепу, та наразі маю взятися за бухгалтерію. — Сестра Енн витягла з кишені велику в'язку ключів і відімкнула одні з дверей. — Почекайте тут. Я покличу сестру Бріджит.

Черниця зникла в коридорі, а Габріел залишився сам у клітці. На стіні була полиця з релігійними проповідями, а на дошці оголошень — заклик робити грошові пожертви. Виявилось, що якийсь лондонський муніципальний бюрократ вирішив, буцімто монастир конче необхідно зробити доступним для інвалідних візків, і черницям це задоволення мало коштувати триста тисяч фунтів стерлінгів.

Габріел почув шерхіт тканини — то з коридору впливла сестра Бріджит і плавною ходою підійшла до залізної клітки. Вона була набагато молодшою за сестру Енн. Убрання черниці-бенедиктинки приховувало все, окрім її пухкеньких щічок і карих очей.

— Так значить, ви — американець. — Сестра Бріджит говорила легко, як дихала. — У нас тут буває багато американців. Зазвичай вони роблять щедрі пожертви.

Сестра Бріджит увійшла до клітки й відімкнула другі двері. Поки Габріел спускався за черницею крученими металевими схо-

дами, вона встигла розповісти йому, що сотні католиків було повішено чи обезголовлено прямо під стінами монастиря Тайберн. Схоже, що в елізаветинську епоху почали дотримуватися хоч якогось дипломатичного імунітету, бо іспанському послові дозволялося бути присутнім під час страти й забирати з собою пасма волосся страчених людей. Чимало останків викопали під час спорудження транспортної розв'язки в тому місці, де були шибениці.

Склеп нагадував великий підвал якоїсь промислової споруди. Він мав чорну бетонну підлогу й склепінчасту стелю. Хтось здогадався вбудувати в стіни скляні шафи з фрагментами скелетів та клаптями закривавленої одежі. Там був навіть узятий у рамку лист, написаний у в'язниці одним з мучеників.

— Отже, всі вони були католиками? — поцікавився Габріел, витріщившись на пожовклу кістку ноги та два ребра.

— Так. Усі вони були католиками.

Габріел зиркнув на обличчя черниці та збагнув, що вона каже неправду. Після нетривалої боротьби з власним сумлінням, яке не могло не засудити брехню, вона обережно додала:

— Окрім католиків, була... невелика кількість інших людей.

— Ви маєте на увазі Мандрівників?

На обличчі черниці з'явився здивований вираз.

— Не розумію, про що ви говорите.

— Я шукаю свого батька.

Сестра Бріджит співчутливо посміхнулася.

— А він у Лондоні?

— Мого батька звуть Метью Корріган. Гадаю, що саме звідси він відправив мені листа.

Сестра Бріджит приклала руку до грудей, наче захищаючись від удару.

— Чоловікам заборонено перебувати в нашому монастирі.

— Мій батько переховується від лихих людей, які можуть його скривдити.

Занепокоєння черниці переросло в паніку. Вона відсахнулася і позадкувала до сходів.

— Метью сказав нам, що залишить знак тут, у підвалі. Це все, що я можу вам передати.

— Мені треба знайти його, — наполягав Габріел. — Будь ласка, скажіть мені, де він?

— Вибачте, але я не можу сказати вам більше, — прошепотіла черниця. І пішла геть, стукаючи важкими черевиками по металевих східцях.

Габріел заметушився по склепу, наче людина, що потрапила в пастку в споруді, котра ось-ось має завалитися. Кістки. Святі. Заляпана кров'ю сорочка. Як усе це зможе підказати, де його батько?

На сходах почулися кроки. Він очікував знову побачити сестру Бріджит, однак з'явилася сестра Енн. Черниця-ірландка мала розлючений вигляд. Її окуляри в золотій оправі загрозливо поблискували.

— Вам допомогти, молодий чоловіче?

— Так. Я шукаю свого батька, Метью Коррігана. А друга черниця, сестра Бріджит, сказала мені...

— Досить. Ви мусите піти.

— Але вона сказала, що батько залишив якийсь знак...

— Ідіть звідси — і негайно. Інакше я викличу поліцію.

Вираз обличчя сестри Енн не допускав жодних заперечень. Дзеленькаючи ключами на в'язці, вона провела Габріела сходами й випроводила його з монастиря. Він опинився на холоді, а сестра Енн почала була зачиняти двері.

— Сестро, будь ласка. Ви маєте зрозуміти...

— Ми знаємо, що трапилося в Америці. Я прочитала в газетах про те, як повбивали тих людей. І маленьких дітей. Вони навіть дітлахів не пожаліли! Ми не дозволимо, щоб тут трапилося те саме!

Черниця різко грюкнула дверима — і Габріел почув човгання засувок і клацання замків. Він хотів кричати й гамселити руками у двері, та це не дало б нічого, крім прибуття поліції. Не знаючи, як учинити, Мандрівник стояв, дивлячись на автомобілі, що рухались повз нього, й на голі віти дерев у Гайд-парку. Він був чужинцем у цьому місті — без грошей, без друзів, і ніхто не міг його захистити від Табула. Він був самотній, зовсім самотній у цій невидимій тюрмі.

Розділ 13

Безцільно потинявшись кілька годин, Габріел забрів до Інтернет-кафе на Гудж-стріт біля Лондонського університету. У кафе порядкували кілька люб'язних корейців, що знали англійською лише пару слів. Узявши картку оплати, Габріел пройшов уздовж ряду комп'ютерів. Деякі відвідувачі дивилися порнографію, інші — купляли дешеві авіаквитки. Білявий підліток, котрий сидів неподалік, грав в інтернет-гру, де герой ховався в будинку й убивав кожного чужинця, який з'являвся сам-один.

Габріел сів за комп'ютер і спробував увійти в різні чати, намагаючись знайти Липу, французького Арлекіна, котрий колись вислав їм гроші до Нью-Йорка. Після двогодинних невдач йому таки вдалося залишити повідомлення на веб-сайті колекціонерів стародавніх мечів. *Г. в Лондоні. Потребує грошей.* Заплативши корейцям за свій комп'ютерний час, решту дня Габріел провів у читальній залі Лондонського університету. Коли о сьомій вечора бібліотека зачинилася, він, повернувшись до інтернет-кафе, виявив, що на його повідомлення так ніхто й не відповів. Вийшовши на вулицю, Габріел помітив, що стало дуже зимно, і його подих перетворювався на білу пару. Повз нього промайнула зграйка студентів. Вони сміялися та про щось весело гомоніли. У кишені в хлопця лишилося тільки десять фунтів.

Ночувати надворі було надто холодно, до того ж усюди були камери стеження. Проходячи повз яскраво освітлені крамниці на Тоттенхем-Корт-роуд, Габріел пригадав, як Майя розповідала йому про одне місце у Вест-Смітфілді, де влада страчувала еретиків, бунтівників та Арлекінів. Одного разу, описуючи цей район, вона вжила слово з лексикуни її батька — *Blutacker*. Спершу це німецьке слово означало цвинтар поблизу Єрусалима,

куплений за срібники, якими розплатилися з Юдою, але потім воно набуло більш загального значення — проклятого місця, де проливалася кров. І якщо з його допомогою Арлекіні справді налагоджували контакти між собою, то там мала бути якась дошка оголошень чи просто підказка про те, куди можна звертатися по допомогу.

Габріел вирушив до східного Лондона, розпитуючи дорогу в людей, котрі майже всі були чомусь або напідпитку, або несповна розуму. Один чоловік, який ледве тримався на ногах, у відповідь на запитання став завзято розмахувати руками, наче відганяючи від себе мух. Нарешті Габріел, проминувши шпиталь Св. Варфоломія, вийшов до Гілтспур-стрит і побачив два меморіальні знаки буквально за кілька футів один від одного. Перший було встановлено на честь шотландського бунтівника Вільяма Воллеса, а трохи далі розміщувалася меморіальна дошка — на тому місці англійська королівська влада спалювала католиків. «Ага, ось воно — *Blutacker*», — подумав Габріел. Повернувшись спиною до цих меморіальних дошок, він підійшов до невеликої норманської церкви Св. Варфоломія. За століття мури церкви вкрилися подряпинами й кіптявою, а цегляний підхід був брудний і нечищений. Пройшовши під аркою, Габріел опинився на кладовищі. Просто перед ним виднілися масивні дерев'яні двері на залізних петлях. Двері вели до церкви. Унизу на дверях було щось написано, і, підійшовши ближче, хлопець побачив напис, зроблений чорним фломастером: **НАДІЯ МАНДРІВНИКА.**

Невже ця церква є притулком? Габріел постукав у двері, потім загнував кулаком, однак ніхто не вийшов. Може, хтось і справді чекав на мандрівника, але чим він міг зарадити? Габріел був змерзлий, втомлений і сам волів би дістати хоч якусь допомогу. Коли він стояв на цвинтарі, у нього виникло сильне бажання вивільнитися зі свого тіла й покинути цей світ назавжди. Майкл мав рацію: битва скінчилася. Табула перемогли.

Раптом Габріел пригадав, як Майя користувалися тими дошками оголошень, які вона організувала в Нью-Йорку. Її написи скидалися на звичайнісінькі графіті, проте кожна літера

й кожен натиск ручки мали в собі якусь інформацію. Присівши перед дверима й пильніше придивившись, він помітив, що слово НАДІЯ було підкреслене. Може, це сталося випадково, проте лінія закінчувалася невеличким гострятьсячком, що робило її схожою на стрілу.

Вийшовши назад через арку, Габріел побачив, що ця стріла — якщо це справді була стріла — вказувала на Смітфілдський ринок. Здоровань у білому фартуху м'ясника якраз проходив мимо, несучи великий пакет із пивними бляшанками.

— Даруйте, — звернувся до нього Габріел. — А де тут місце, яке зветься... Надія?

М'ясник не розсміявся й не обізвав його йолопом. Кивнувши головою на ринок, він відповів:

— Он там, приятелю. Іди вулицею. Тут недалеко.

Перетнувши Лонг-лейн, Габріел підійшов до м'ясного ринку Смітфілд. Сотні років цей район уважався одним з найнебезпечніших у Лондоні. Серед величезної юрми людей тут завжди нишпорили злодюжки, жебраки та повії; по вулицях час від часу гнали батогами на бійню гурти корів та биків. По канавах текла ще тепла кров, від якої в холодне зимове повітря здіймалася легенька біла пара. Над бійнею кружляли зграї круків; вони шугали вниз і влаштовували бійки через м'ясні відходи.

Ті часи пішли в непам'ять, і тепер центральну площу обрамляли ресторани та книгарні. Але вночі, коли всі розходилися по домівках, злий дух колишнього Смітфілду повертався. Це було похмуре, зловісне місце, призначене для вбивств.

Над площею між Лонг-лейн та Чартерхаус-стріт бовваніла двоповерхова споруда, до якої приїздили покупці м'яса з усього Лондона. Цей велетенський ринок був кілька кварталів завдовжки; чотири вулиці перетинали його на секції. По всьому периметру будівлю оперізував сучасний плексигласовий навіс, котрий захищав від дощу водіїв, що завантажували м'ясо в авта, але ця будівля однаково лишалася хоча й модернізованим, але уособленням вікторіанської солідності та самовпевненості. Стіни ринку було споруджено у формі кам'яних арок, простір

між якими заповнювала вироблена в Лондоні цегла. На кожному з виїздів були масивні залізні ворота, пофарбовані в пурпуровий і зелений кольори.

Шукаючи напис, Габріел обійшов ринок раз, потім удруге. Шукати «надію» в такому місці виглядало просто безглуздя. Чому ж чоловік у фартуху сказав йому йти прямо по вулиці? Утомившись, Габріел присів на кам'яну лаву в невеликому сквері напроти ринку. Піднісши руки до рота, він похукав на них, щоб зігріти, а потім роззирнувся довкола. Він перебував якраз на перехресті Каукрос-стрит і Сент-Джонс-стрит. Єдиним і досі відчиненим закладом був бар з дерев'яним фасадом за кільканадцять футів від нього.

Прочитавши назву цього бару, Габріел розсміявся — вперше за кілька днів. *Надія*. Цей бар називався «*Надія*». Підвівшись із лави, він пішов на яскраве світло, що линуло з конічних вікон, і придивився до вивіски, котра тепалася над входом. Невмілою рукою на ній було намальовано двох моряків з потонулого корабля, які трималися за рятувальний пліт у буремному морі. Вдалині виднівся вітрильник, і моряки відчайдушно розмахували руками. Друга, менша вивіска сповіщала, що ресторан під назвою «Котлета» розташовано нагорі, однак годину тому він зачинився.

Габріел зайшов усередину, в глибині душі сподіваючись на чудо. Ти розв'язав загадку, Габріеле. Ласкаво просимо додому! Натомість він побачив хазяїна, що лінькуватو чухав потилицю біля стійки, а похмура офіціантка витирала цю стійку брудною ганчіркою. Спереду були невеличкі чорні столики, позаду — лави. На верхній полиці, поруч із чотирма запиленими пляшками шампанського стояла скляна шафка з опудалами фазанів.

Відвідувачів було лише троє: підстаркувате подружжя, яке про щось пошепки сперечалося, та охлялий дідуган, що сидів, утупившись у свій порожній келих. На частину своїх грошей Габріел купив пінту пива й заховався в дальній куток бару з м'якими лавицями та потемнілими дерев'яними панелями. Алкоголь усотався в його порожній шлунок і притлумив відчуття голоду. Габріел заплющив очі. «Лише на хвилину, —

подумав він. — Не більше». Але втома навалилася на нього, і він заснув.

Його тіло відчуло зміну. Годину тому приміщення було холодним і статичним. Натомість тепер воно повнилось енергією. Прокидаючись, Габріел почув сміх і голоси; двері рипіли, то розчиняючись, то зачиняючись, і до нього долинув холодний протяг.

Він розплющив очі. Бар був ущент заповнений чоловіками й жінками його віку, котрі так радісно вітали одне одного, наче не бачилися багато місяців. Час від часу вони про щось добродушно сперечалися, а потім передавали гроші високому чоловікові в суцільних окулярах.

«Може, вони — футбольні вболівальники?» — подумав Габріел. Він знав, що англійці схиблені на футболі. На відвідувачах були спортивні куртки з капюшонами та джинси. Дехто мав хитромудрі татування, які, виповзаючи з-під футболок, зміями обвивали шиї. На жодній жінці не було ні спідниці, ані сукні — тільки джинси; вони мали короткі зачіски чи зібране на маківці волосся та скидалися на войовничих амазонок.

Пильніше придивившись до людей, що стояли неподалік від стійки, Габріел помітив, що всі вони мали одну спільну рису — взуття. На них були не просто звичайні спортивні черевики для гри в баскетбол чи пробіжок у парку; їхнє взуття мало занадто яскраві кольори, вишукане шнуркування та підосшви з «протекторами» для кросу по пересіченій місцевості.

Ще один порив холодного вітру — то ввійшов новий відвідувач. Він був галасливішим, доброзичливішим і помітно товстішим за інших. Лискуче чорне волосся частково прикривала в'язана вовняна шапочка з чудернацьким білим помпончиком на вершечку. Його нейлонова куртка була розстебнута, з неї випирало чимале черевце, обтягнуте футболкою, на якій було зображено камеру стеження, перекреслену жирною червоною рисою. Чоловік у шапочці купив пінту пива та швидко обійшов бар, ляскаючи по спинах і ручкаючись з усіма, мов депутат міськради, котрий знову виставив свою кандидатуру на виборах. Придивившись до нього пильніше, Габріел помітив у його очах приховану настороженість. Привітавшись із кількома людьми,

здоровань усівся в закутку на лаві й почав тицяти пальцем у стільниковий телефон, набираючи номер. Коли йому ніхто не відповів, він створив голосове повідомлення.

— Привіт, Песе! Це Джаггер. Ми в «Надії» та «Котлеті». Усі команди на місці. А ти де, чуваче? Перетелефонуй.

Вимкнувши телефон, чоловік у шапочці помітив, що поруч сидить Габріел.

— Ти з Манчестера?

Габріел помотав головою.

— З якої ти команди?

— А що таке команда?

— А-а, так ти зі Штатів. Мене звуть Джаггер. А тебе?

— Габріел.

Джаггер кивнув головою в бік людей у барі.

— Усі ці люди є Вільними Рисаками. Наразі тут три команди з Лондона й одна з Манчестера.

— А хто такі Вільні Рисаки?

— Невже не знаєш? Вони й у Штатах є. Цей рух започаткували двійко французів, яким подобалося дуріти на дахах. Для нас місто — як пересічена місцевість. Ми видираємося на стіни й перестрибуємо з будинку на будинок. Ми вириваємося за межі, ми стаємо вільними. Найголовніше — це відчуття свободи. Уторопав?

— Отже, це спорт?

— Для декого — лише спорт. Але команди, що зібралися тут сьогодні, є непримиренними підпільниками. Це означає, що ми біжимо туди, куди хочемо. Без меж. Без правил. — Джаггер озирнувся з виглядом людини, яка збирається поділитися важливою таємницею. — Коли-небудь чув про Велику машину?

Габріел заледве придушив бажання ствердно кивнути головою.

— А що це таке?

— Це — комп'ютерна система, що стежить за нами за допомогою сканувальних програм і камер стеження. Вільні Рисаки не хочуть бути гвинтиками Великої машини. Тому ми прагнемо стати вище за неї — у буквальному сенсі. Ми бігаємо *поверх* камер стеження та сканерів.

Розчинились двері, і Габріел побачив, як ще одна група Вільних Рисаків увійшла до бару.

— Так у вас зараз щось на взір недільної наради?

— Яка там нарада, хлопче. Ми зібралися тут для перегонів по прямій. Пес — це наша людина, але він ще не з'явився.

Поки Джаггер розмовляв з Габріелом, почали збиратися члени його команди. Бурулькою звалася дівчина п'ятнадцяти-шістнадцяти років, невисока на зріст і з суворим виразом обличчя. Сильно наквацьовані брови робили її схожою на неповнолітню гейшу. Роналд, чоловік, що розмовляв зрідка і неквапливо, походив з Манчестера. Себастьян був студентом-вечірником, з усіх кишень його потертого плаща стирчали книжечки в м'яких палітурках.

Габріелові ніколи не доводилося бувати в Англії, тому він розумів не все. Колись Джаггер був водієм джагернаута, тобто велетенської колісниці, — так британці зазвичай називають певний тип вантажівок, а самі вантажівки вони чомусь іменували не інакше, як ваговозами. Картопляні чіпси називалися хрустиками, а пиво перетворилось у них на ель. Джаггер був неофіційним ватажком команди, але з нього постійно кепкували через надмірну вагу та шапочку з помпончиком.

Окрім суто англійських висловів, існував ще й специфічний лексикон Вільного Рисака. Четверо членів команди невимушено теревенили про якісь «мавпячі стрибки», «котячі кидки» та «забіги». Вони не просто видряпувалися по стіні, вони «завалювали» або «загризали» її. Члени команди час від часу згадували про Пса — їхнього найкращого бігуна, але він чомусь і досі не з'явився. Нарешті мобільник Джаггера запищав, і він махнув рукою, наказуючи всім замовкнути.

— Ти зараз де? — спитав Джаггер. Протягом розмови його обличчя ставало дедалі роздратованішим, а потім зовсім розлюченим.

— Ти ж обіцяв, хлопче. Ми твоя команда. Ти не можеш нас підвести... Проміняти на якусь кралю... А може, ти впав у дитинство й тобі в солдатики закортіло погратися, га? Невже ти... Та пішов ти в сраку!

Джаггер вимкнув телефон і почав лаятися. Габріел ледь зрозумів половину того, що він сказав.

— Наскільки я второпав, — припустив Себастьян, — Пес не братиме участі в сьогоднішніх перегонах.

— От покидьок! Каже, що нога йому болить. Закладаюся, він зараз розважається з якоюсь кралею — це точно.

Решта команди почала була засуджувати таку ганебну поведінку свого спільника, але враз замовкла, коли до них підійшов чоловік у суцільних окулярах.

— Це — Меш, — прошепотів Роналд Габріелові. — Він сьогодні розпоряджається всіма груповими ставками.

— А де ваш Рисак?

— Я щойно з ним розмовляв, — сказав Джаггер. — Він... він ніяк не впіймає таксі.

Меш презирливо пхикнув і глянув на команду Джаггера так, наче знав, що насправді трапилось.

— Якщо він не з'явиться за десять хвилин, то ви втратите вашу групову ставку плюс матимете сто фунтів штрафу.

— Не знаю... Може, й приїде... у нього... це... нога болить.

— Ти знаєш правила. Не буде Рисака — буде штраф.

— От йолоп прибацаний, — пробурмотів Джаггер. Коли Меш повернувся до бару, він глянув на свою команду.

— Гарзд. Нам потрібен бігун. Є добровольці?

— Моя сильна сторона — техніка, а не біг по прямій, — сказала Бурулька. — Ти ж знаєш.

— А в мене нежить, — озвався Роналд.

— У тебе вже три роки нежить!

— І чому б тобі самому не побігти, Джаггере?

Габріелові завжди подобалося лазити по деревах і дахах, коли вони мешкали на фермі. Він і далі випробовував себе в Каліфорнії, займаючись мотогонками й парашутними стрибками. Але свою силу та прудкість він підняв на новий рівень у Нью-Йорку, коли Майя одужувала після поранення. Увечері вони практикували кендо. Утім, замість фехтувати бамбуковими палицями, Майя користувалася своїм арлекінським мечем, а він — мечем-талісманом. Це був єдиний час, коли вони могли вільно дивитись

на тіла одне одного. Здавалося, їхні товариські взаємини виражали себе як невідступне суперництво. У кінці тренування вони обоє важко дихали й із кожного ручаями струменів піт.

Габріел нахилився й кивнув Джаггеру.

— Я буду бігуном, — сказав він. — Я побіжу за твоєю команду.

— А хто ти, в біса, такий? — спитала Бурулька.

— Знайомтеся, це — Габріел, — не забарився оголосити Джаггер. — Американський Вільний Рисак. Фахівець вищого класу.

— Якщо ви не виставите бігуна, матимете сто фунтів штрафу. — сказав Габріел. — Тож заплатіть їх мені. Хоч так, хоч сяк, а результат один. Хтозна, може, я допоможу вам виграти парі.

— А ти знаєш, що тобі доведеться робити? — спитав Себастьян.

Габріел кивнув.

— Знаю. Брати участь у перегонах. Видиратися на стіни.

— Тобі доведеться пробігти по даху Смітфілдського ринку, потім дістатися старої бійні, спуститись на вулицю й проникнути на цвинтар церкви Святої Гробниці, — пояснила Бурулька. — Якщо зірвешся вниз, то падати високо — двадцять метрів. Кісток не збереш.

Це був вирішальний момент — Габріел іще міг передумати. Але він почувався як потопаючий, перед яким несподівано з'явився човен. І в нього було лише кілька секунд, щоб ухопитися за линву.

— Коли починаємо?

* * *

Тієї миті, коли Габріел ухвалив рішення, у нього виникло відчуття, наче він перебуває в новому колі найкращих друзів. Коли він зізнався, що дуже зголоднів, Себастьян хутко подався до стійки й повернувся з шоколадкою в руці та кількома пакетами чіпсів з маринадною приправою. Габріел швидко попоїв і відчув приплив енергії. Він вирішив утриматися від спиртного, хоча Роналд хотів купити йому пінту пива.

Тепер, коли команда знову мала бігуна, Джаггер, здавалося, знову відчув упевненість у собі. Він удруге обійшов бар, і Габріел

добре чув його голос із хвалькуватими нотками, що чітко вирізнявся на загальному шумовому тлі. За кілька хвилин майже всі присутні знали, що Габріел — знаменитий Вільний Рисак зі Штатів, який навмисно прилетів до Лондона, бо приятелював із командою Джаггера.

Габріел ум'яв ще одну шоколадку, а потім рушив до туалету, щоб трохи вмитись, освіжитися. Коли він вийшов, на нього вже чекав Джаггер. Він поштовхом розчинив двері й вивів Габріела у внутрішнє подвір'я, де бар виставляв столики влітку.

— Ну от, тепер ми наодинці, — почав Джаггер. Його хвалькуватість та бундючність зникли, і він поводився ніяково й непевно — як опецькуватий школяр, з якого глузують однолітки. — Скажи чесно, Габріеле, тобі коли-небудь доводилося цим займатися?

— Ні.

— Такі речі — не для звичайних людей. То є прямиий шлях до смерті. Якщо хочеш, можна непомітно вшитися.

— Я нікуди не збираюся вшиватися, — відповів Габріел. — Це заняття мені цілком до снаги...

Двері рвучко розчахнулись. У дворі з'явилися Себастьян і ще троє Вільних Рисаків.

— Ось де він! — вигукнув хтось. — Хутчіш! Уже час починати!

Коли вони вийшли з бару, Джаггер загубився в натовпі, але замість нього біля Габріела опинилася Бурулька. Легенько стиснувши його руку, вона тихо сказала:

— Пильнуй за ногами. Але не дивись униз.

— Добре.

— Коли підіймаєшся на стіну, не намагайся обійняти її. Не притискайся до неї. Це допоможе тобі контролювати свою вагу.

— Що ще?

— Якщо злякаєшся, не йди далі. Просто зупинись — і ми допоможемо тобі злізти додола. Коли люди лякаються, вони падають.

Надворі не було нікого, окрім Вільних Рисаків, і деякі з них почали хизуватися — вистрибувати на краї бордюрів і робити сальто. Підсвічений вогнями безпеки, Смітфілдський ринок

був схожий на масивний храм з каменю й цегли, що несподівано виник у центрі Лондона. Над замкненими сталевими дверима, котрі вели до завантажувальних платформ, висіли пластикові щити, гойдаючись від нічного вітру.

Меш обвів їх довкола ринку й пояснив маршрут прямого забігу. Вибравшись на дах, вони мали пробігти по всій довжині будинку, а потім по металевому навісу перебраться через вулицю до покинутої бійні. З неї треба було якимось чином спуститися на вулицю й бігти в район Сноу-Гілл до церкви Святої Гробниці. Перший Рисак, який доторкнеться до паркану церковного цвинтаря, буде проголошений переможцем.

Коли натовп ішов вулицею, Бурулька розповіла Габрієлові про інших чоловіків, що зголосилися брати участь у забігові. Каттер був відомим ватажком команди з Манчестера. На ньому красувалися дорогі черевики й червоний тренувальний костюм з атласу, який блищав у світлі ліхтарів. Ганджі, іранський емігрант, представляв лондонських Рисаків. На вигляд йому було років двадцять з гаком, і він мав худорляву атлетичну статуру. Четвертим учасником був Меллой — м'язистий курдупель зі зламаним носом. Бурулька пояснила, що він працював неповну зміну барменом у лондонських танцювальних клубах.

Бігуни дійшли до північного краю ринку й стали потойбіч вулиці неподалік від м'ясної крамниці, що спеціалізувалася на субпродуктах. Габрієл уже позбувся відчуття голоду й почав чітко та ясно сприймати нову обстановку. Він чув, як десь сміються й розмовляють люди, відчував слабкий запах часнику, що долітав з тайландського ресторану, розташованого неподалік. Бруківка була мокра та скидалася на шматки блискучого чорного обсидіану.

— Не бійся, — прошепотіла Бурулька, наче декламуючи вірша. — Не бійся... не бійся...

Будівля ринку височила перед Вільними Рисаками, немов неприступний фортечний мур. Габрієл зрозумів, що йому доведеться видертися по кованих воротах до плексигласового навісу, на висоті приблизно тридцяти футів над бруківкою. Навіс тримався на сталевих палях, що виходили зі стіни під

кутом сорок п'ять градусів. Щоб потрапити на дах, йому треба буде видертись нагору по одній із цих паль.

Раптом запала тиша, й усі зосередилися на чотирьох бігунах. Джаггер підступив до Габріела й дав йому спеціальні рукавички без пальців.

— Надягни їх, — сказав він. — Залізо стає до біса холодним уночі.

— Коли я закінчу, мені потрібні будуть гроші.

— Не хвилюйся, чуваче. Я гарантую. — Джаггер підбадьорливо лягнув Габріела по плечу. — Ну ти й відчайдух! Справжній відчайдух.

На тлі охоронного освітлення блиснув атласний костюм Каттера. Він мовби ненароком підійшов до Габріела й кивнув.

— Так ти зі Штатів?

— Так.

— А ти знаєш, що таке «ляп»?

Джаггер занервував.

— Не діставай. Ми готуємося до старту.

— Та я просто хотів допомогти, — пояснив Каттер. — Передати трохи знань моєму американському родичеві. «Ляп» — це коли ти падаєш з даху, втративши над собою контроль.

Габріел завмер і пильно глянув Каттеру в очі.

— Можливість упасти є завжди. Проблема ось у чому: думаєш ти про неї чи ні? Чи здатен ти викинути думку про цю можливість зі своєї голови?

Щока Каттера ледь помітно смикнулась, але він опанував свій страх і тільки сплюнув на землю.

— Ставки зроблено! — пролунав голос. — Ставки зроблено. Натовп розступився, і всі побачили Меша.

— Сьогоднішня визначна подія стала можливою через той виклик, що його кинула команда Манчестера командам з Лондона. Нехай переможе найкращий бігун — і так далі, і така інша офіційна фігня. Але те, що ми робимо, є не просто перегонами. Майже кожен з вас знає про це. Стіни й паркани не зупинять нас. Велика машина нас не дістане. Ми творимо власну мапу свого міста.

Меш підняв праву руку й почав рахувати:

— Один, два...

Каттер рвонув через вулицю, і решта побігла за ним. Ковані ворота були зроблені у формі переплетених квітів та виноградної лози. Вставляючи ноги в проміжки між ними, Габріел почав підійматися вгору.

Коли суперники дісталися верхнього краю воріт, Ганджі прослизнув між навісом і стіною. За ним поспішив Каттер, а потім — Габріел та Меллой. Їхні черевики загупали по навісу, і той натужно затремтів. Габріел ухопився за одну з паль, що стирчали з вершечка стіни. Стальна паля була вузькою, як мотузка, і триматися за неї було важко.

Перебираючи руками й допомагаючи собі ногами, він став підійматися. Добравшись до кінця палі, Габріел з'ясував, що над кріпильним кронштейном нависає виступ фути зо три завширшки. Цей виступ оперізував дах по периметру. Як же вибратися на дах? Це ж неможливо!

Габріел глянув ліворуч, щоб дізнатися, яким робом інші учасники здійснять небезпечний перехід на дах. Серед них Меллой мав найсильніші руки та плечі. Він примудрився розвернутися таким чином, що осідлав палю згори обличчям униз. Міцно тримаючись, Меллой обережно спробував перемістити вагу в нижню частину свого тіла. Коли ноги його зайняли потрібне положення, він відпустив палю, вхопився за виступ фасаду — проте не втримався й полетів додолю. Гепнувшись об плекси-гласовий навіс, Меллой покотився вниз, але таки вхопився за край і не впав на землю. Це й уберегло його від загибелі.

Габріел забув про суперників і зосередився на власних рухах. Повторюючи прийом, яким скористався Меллой, він розвернувся, став ногами на палю й міцно обхопив її руками на кілька дюймів вище від ніг. Зігнувшись, як людина, запхана в ящик, він спочатку переніс вагу свого тіла на ноги, а потім відштовхнувся вгору. Габріелові пощастило вхопитися за край виступу, який являв собою невисокий мур, що йшов по периметру даху. Щосили напруживши руки, він підтягнувся — і перекотився через край.

Шиферна покрівля ринку лежала перед ним, немов темна сіра дорога. На нічному небі не було ані хмаринки; голубувато-

білими цяточками на ньому сяяли зорі. Розум Габріела швидко почав переходити в площину світосприйняття Мандрівника. Навколишня дійсність стала видаватися йому зображенням на екрані.

Каттер і Ганджі промайнули повз нього — і Габріел повернувся до реальності. Він кинувся наздоганяти своїх суперників, і погано закріплені шиферні плити заковзали й застукотіли під його ногами. За кілька секунд він добіг до першої прогалини в даху, вона була тридцять футів завширшки — у тому місці, де будівлю ринку перетинала дорога. На бетонні арки було покладено листи молочно-білого фібергласу, та він виглядав надто тонким, щоб витримати людську вагу. Габріел ступив на арку та, як канатоходець, щасливо перейшов на протилежній бік даху. Каттер і Ганджі чимдуж віддалялися. Ковзнувши по них поглядом, Габріел зиркнув на небо, на зорі, і йому здалося, що всі вони біжать кудись у неосяжному космічному просторі.

Над другою прогалиною фіберглас було зірвано, тому дах з'єднували тільки арки. Пам'ятаючи слова Бурульки, Габріел сконцентрувався на своїх ногах, намагаючись не дивитися вниз, на дорогу, де жменька цікавих Вільних Рисаків спостерігала за перебігом змагань.

Габріел уже позбувся початкового напруження й рухався легко, та, втім, він дедалі більше відставав. Перетинаючи по арках третю прогалину, він глянув уперед і побачив, що Каттер і Ганджі стрибнули на крутий кутастий навіс, котрий вів від даху ринку — через Лонг-лейн — до цегляного будинку з забитими вікнами, де колись була бійня.

Вигравши час завдяки спринтерському ривку на покрівлі, Каттер тепер обережними сягністими кроками наближався до краю навісу. Ганджі відставав від нього ярдів на п'ять і вирішив його наздогнати. Взявши ліворуч, він пробіг кілька кроків — і втратив рівновагу. Перс упав, зойкнув і покотився по навісу, але в останню мить устиг учепитись руками за водостік і повис у повітрі.

Члени його команди, що стояли внизу, почали волати, щоб він тримався — просто тримався, — а вони тим часом хутко

видеруться на дах і врятують його. Але Ганджі їхня допомога була не потрібна. Він злегка підтягнувся, закинув на слизький навіс спочатку одну ногу, а потім — усе тіло. Коли Габріел підбіг до нього, Вільний Рисак уже лежав долілиць. Обережно відштовхуючись ногами й допомагаючи собі руками, він потихеньку віддалявся від смертельної небезпеки.

— Усе нормально? — вигукнув Габріел.

— За мене не турбуйся. Біжи далі! Захисти честь Лондона!

Каттер далеко випередив Габріела, але на пласкій покрівлі бійні він утратив свою перевагу, бо почав метушитися, шукаючи пожежних сходів чи рятувальної драбини, щоб спуститися вниз. Підбігши до південно-західного кута споруди, Каттер переповз через низьку стінку, захопився за стічну трубу та зник. Підбігши до краю, Габріел глянув униз. Каттер поволі, дюйм за дюймом, сповзав по рурі, контролюючи свій рух боками альпіністських черевиків. Побачивши Габріела, він на мить зупинився й кивнув суперникові.

— Вибач за те, що я сказав перед стартом. Просто хотів вивести тебе з рівноваги...

— Я розумію...

— Ганджі ледь не склеїв ласти... З ним усе гаразд?

— Так, з ним усе добре.

— Лондонці — класні чуваки. Але цього разу переможе Манчестер.

Наслідуючи дії Каттера, Габріел теж почав злазити по стічній рурі. Тим часом Каттер, майже скінчивши спускатися, потрапив у якийсь вічнозелений кущ, а тому трохи затримався, розсуваючи руками гілки.

Тієї миті, коли Каттер скочив на землю, Габріел вирішив ризикнути. Відпустивши руру й відштовхнувшись від стіни, він стрибнув у кущі з висоти двадцять футів. Гілки затріщали, але пом'якшили удар, і Габріел, перекотившись через голову, щасливо зіп'явся на ноги.

Неподалік з'явилося кілька Вільних Рисаків — наче глядачі, що спостерігали за марафонським забігом, улаштованим у межах міста. Каттер, демонструючи все своє вміння, мчав по

припаркованих автомобілях. Крок — і він на капоті, ще два — і він уже на багажнику автівки, готовий перестрибнути через наступну. Завила автомобільна сигналізація, спрацювавши під ударами його черевиків. Її різкі звуки відлунювали від навколишніх стін. «Манчестер переміг!» — вигукнув Каттер і триумфально здійняв угору руки.

Тим часом Габріел беззвучно нісся бруківкою. Каттер його не бачив, і відстань між ними почала скорочуватись. Тепер вони перебували на початку Сноу-Гілл — вузької вулички, що вела до церкви Святої Гробниці та до зажуреного силуету Олд-Бейлі — будівлі кримінального суду. Каттер перестрибнув через останнє авто, різко обернувся й побачив Габріела. Ошелешений, він щосили рвонув угору по вулиці. Коли до церкви лишилося дві сотні ярдів, Каттер не зміг погамувати свій страх і почав раз у раз озиратися, забувши про все, окрім суперника.

Раптом з темряви вигулькнула чорна лондонська таксівка й повернула на вулицю Сноу-Гілл. Водій, побачивши червоний спортивний костюм, натиснув на гальма. Каттер підстрибнув, але його ноги вдарились у вітрове скло, і він відлетів убік, як солом'яне опудало.

Заскреготали гальма, авто зупинилося. До Каттера підбігли члени манчестерської команди, але Габріел, не зменшуючи швидкості, рвонув далі й поліз через шпичастий паркан відлюдного подвір'я церкви Святої Гробниці. Зістрибнувши на землю й розпрямившись, він став, узявши руки в боки й хапаючи ротом повітря. Вільний Рисак — у великому місті.

Розділ 14

Діставшись центральної частини мікрорайону в Іст-Тремонті, Майя повернула на Пуритан-авеню. Просто потойбіч вулиці розміщувалася її теперішня схованка — Бронкська молитовня Святої церкви Айзека Т. Джоунза. Віккі Фрезер поговорила з місцевим священиком, і той погодився дати притулок утікачам, поки вони не розроблять нового плану.

Майя вважала за краще покинути Нью-Йорк, але мікрорайон Іст-Тремонт у Бронксі був набагато безпечнішим за Мангеттен. Він являв собою непоказну й трохи занедбану частину міста, де мешкав робочий люд і не було великих супермаркетів, а банківські відділення були в невеликій кількості. Камери стеження там теж існували, але їх можна було легко уникнути. Урядові камери містилися в парках та школах, а приватні — в забігайлівках та крамницях, де продавали спиртне; їх було замасковано й націлено на прилавок.

* * *

Минуло вже три дні, як їм з Еліс удалося втекти з підземелля станції «Центральна». Може, вдень їм зустрілася б обслуга, однак, на щастя, тільки-но настав ранок і в тунелях було холодно, темно та порожньо. Засуви й замки на дверях були стандартними й відмикалися легко, бо Майя мала невеличкий комплект відмичок і динамометричних ключів. Єдиний її додатковий інструмент — генератор випадкових чисел — висів у неї на шиї на мотузочці. На перехрестях вона натискала на кнопку й обирала напрям відповідно до числа, що висвічувалось на екрані.

Спочатку вони пройшли під вулицями околиці центру, а потім рушили тунелем, що вів до західного Мангеттену.

Коли Майя та Еліс вигулькнули з підземки, вже почався новий день. Відтоді як вони полишили горище, Еліс нічого не їла й зовсім не спала, але все одно не відставала від Майї і не скиглюла. Зупинивши таксиста-нелегала, Майя наказала йому відвезти їх до Томпкінс-Сквер-парку.

Підходячи до дошки оголошень біля меморіалу загиблим дітям, вона побачила, що на них ніхто не чекає. Неприємне відчуття — щось, схоже на страх, — пронизало Майю. Невже Габріел загинув? Чи потрапив до лабетів Табула? Проте, ставши навколішки, вона прочитала: Г. ДО ЛОНДОНА. Вона знала, що Габріел хотів потрапити до Лондона, щоб знайти свого батька, але наразі його від'їзд скидався на зраду. Таки мав рацію Майїн батько: Арлекінові не слід дозволяти собі відчувати приязнь до Мандрівника.

Вийшовши з парку, Майя побачила, що Еліс стоїть біля таксівки, енергійно махаючи їй рукою. Спочатку Майя відчула роздратування через такий вияв непослуху, але це почуття відразу ж зникло, коли вона побачила ще одне таксі, в якому під'їхали Голліс та Віккі. Вони спитали про Габріела, а потім розповіли, як загубили його і як, нарешті, вибралися з підземки й улаштувалися в позамережний готель в іспанському Гарлемі. Ніхто з них не розповів, що трапилось у готелі, але Майя відчула, що вояк і незаймана дівчина нарешті покохалися. Від ніяковості, що її Віккі відчувала раніше за присутності Голліса, тепер і слід прохолов. Коли в Чайна-тауні вона торкалася Голліса, це був скороминущий, схвильовано-трепетний порух, але зараз вона тримала його під руку так, наче цим хотіла підтвердити виниклий між ними невидимий душевний зв'язок.

* * *

Бронкською молитовнею Святої церкви пишномовно називалися дві скромні орендовані кімнати над рестораном «Щасливе курча». Перетнувши вулицю, Майя пильно глянула крізь запітніле скло й побачила двох знудьгованих кухарів, що стояли біля столу з паровим підігрівом. Зайшовши сюди вчора

повечеряти, вона виявила, що замовлене нею м'ясо було не просто приготоване з напівфабрикату — його спочатку заморозили, потім відтопили, безжально відгепали кухонними молотками й просмажили так, що їсти його було просто неможливо через тверду кірку.

За кілька футів від цього ресторану розташовувалися двері, які вели до молитовні. Майя відімкнула їх і піднялася сходами. Над входом до молитовні в рамочці висів портрет Пророка — Айзека Джоунза. Вийнявши другий ключ, Майя ввійшла всередину. У головній частині цієї довгастої кімнати з дерев'яними лавами були кафедра проповідника та невисокий поміст для церковних музик. Одразу ж за кафедрою виднілися вікна, що виходили на вулицю.

Голліс, приставивши кілька лав до стіни, заскрипів п'ятами по натертій до блиску підлозі: то він виконував свої «вправи» — набір граційних рухів, що містили в собі основні елементи бойового мистецтва. Тим часом Віккі сиділа неподалік на лаві, тримаючи в руках «Вибрані послання Айзека Т. Джоунза» в шкіряній палітурці. Вона вдавала, що читає книжку, але насправді ж зачудовано спостерігала, як Голліс гамселив повітря кулаками та ногами.

— Ну як? — спитала Віккі. — Ти знайшла інтернет-кафе?

— Так, знайшла — в кафе-морозиво під назвою «Смакота» на Артур-авеню. У них там є чотири комп'ютери й доступ до Інтернету.

— Ти змогла зв'язатися з Липою? — поцікавився Голліс.

Майя озирнулася.

— А де Еліс Чен?

— У дитячій кімнаті.

— Чим вона займається?

— Не знаю. Десь годину тому я зробила їй бутерброд із солодким горіховим маслом, — відказала Віккі.

Служба в молитовні зазвичай тривала більшу частину недільного ранку, тому одне з бічних приміщень було обладнане під кімнату для дітей — із килимом та іграшками. Майя підійшла до дверей і зазирнула у віконце. Еліс накрила стіл

хоругвою, оточила його всіма меблями, що були в кімнаті, а сама, вочевидь, сховалася під столом, у центрі цього імпровізованого фортечного укріплення. Мабуть, дівчинка сподівалася, що коли Табула ввірвуться до церкви, їм буде непросто її знайти.

— Бачу, вона зайнята своїми справами.

— Вона намагається убезпечити себе, — відповіла Віккі.

Майя повернулася до центру молитовні.

— Якщо Габріелові поталанило вилетіти до Лондона в суботу, то, значить, він там уже протягом доби. Не сумніваюся, що він одразу ж пішов до монастиря Тайберн розшукувати свого батька. Липа казав, що Арлекінам ніколи не доводилося мати справу з цими черницями. Він і гадки не мав, що Метью Корріган може в них переховуватись.

— І що нам робити?

— Липа гадає, що нам слід поїхати до Англії й допомогти Габріелові знайти батька. Але виникають дві проблеми з документами. Через те що Габріел виріс поза Мережею, той фальшивий паспорт, який ми йому зробили, збігається з усіма даними, введеними у Велику машину. Це означає, що його паспорт «чистіший від чистого», і він, скорше за все, не матиме клопоту з представниками влади.

Віккі повільно кивнула.

— Але Табула, напевне, мають біометричну інформацію на мене й на Голліса.

— А ще вони мають інформацію на Майю, — додав Голліс. — Не забувайте: вона прожила кілька років у Лондоні в межах досяжності Мережі.

— Липа та я маємо змогу роздобути чисті, незасвічені документи після прибуття до Європи, але з нашими теперішніми паспортами було б надто небезпечно подорожувати літаком. Табула мають одностумців у багатьох силових відомствах. Якщо їм відомі наші фальшиві документи, то вони оголосять нас у розшук як терористів.

Голліс скрушно похитав головою.

— А яка ж друга проблема?

— Еліс Чен. Вона навіть паспорта не має. Ми ніяк не зможемо взяти її з собою на літак до Європи.

— Що ж нам робити? — спитав Голліс. — Кинути її тут?

— Ні. Не слід наражати церкву на небезпеку. Найкращій і найлегший план — це влаштуватися в готель, а потім, коли вона засне — піти.

Віккі така відповідь явно ошелешила, а Голліса — розсердила. «Їм не дано мене зрозуміти», — подумала Майя. Саме про це тисячу разів говорив її батько: людині з вулиці ніколи не збагнути світобачення Арлекіна.

— Ти що, здуріла? — напустився на неї Голліс. — Еліс — єдиний свідок подій у Новій Гармонії. Якщо Табула дізнаються, що вона й досі жива, то неодмінно її вб'ють.

— Гарзд, є інший план. Але відтепер вам доведеться погодитися з тим, що всі рішення ухвалюватиму я або Липа.

Майя навмисне промовила ці слова різким і безкомпромісним тоном, але це зовсім не налякало Голліса. Подивившись на Віккі, він розсміявся.

— Зараз нам докладно пояснять, як жити далі й що нам робити.

— Липа домовився, що ми відпливемо до Англії на торговельному судні. Подорож через Атлантику забере приблизно тиждень, але це дасть нам змогу потрапити до країни без документів. Я захищатиму Еліс від Табула тут, у Нью-Йорку, але не зможу весь час охороняти її. Коли ми доберемося до Лондона, то зробимо їй усі потрібні документи й сховаємо її в надійному та безпечному місці.

— Гарзд, Майє. Ми пристаємо на твою пропозицію, — сказав Голліс. — Арлекінам завжди кортить командувати. Дай нам хвилину — ми з Віккі порадимось.

Поки Голліс та Віккі перемовлялися, сидячи на лаві, Майя підійшла до вікна та глянула на цвинтар Св. Раймонда потойбіч вулиці. Цвинтар був так само переповненим та похмурим, як і все місто: надгробки, стели та смутні янголи були щільно скупчені, наче на дешевому розпродажі.

Те, що Голліс і Віккі були тепер коханцями, усе змінило, віднині вони завжди будуть разом. «Якщо їм вистачить розуму, —

подумала Майя, — то вони втечуть і від Табула, і від Арлекінів». Це — безкінечна війна без шансу на перемогу.

— Ми вирішили, — озвалася нарешті Віккі. Повернувшись, Майя помітила, що двоє закоханих уже сидять нарізно. — Я їду з тобою та Еліс до Лондона.

— А я залишусь у Нью-Йорку, щоб Табула думали, наче Габріел і досі тут, — сказав Голліс. — А поки я буду тут, ви, потрапивши до Англії, придумайте, як витягти мене звідси.

Майя схвально кивнула. Голліс не був Арлекіном, але вже почав на нього скидатися.

— Слушна думка, — мовила вона. — Проте будь обережним. Відповідаючи, Голліс глянув не на неї, а у вічі Віккі:

— Звісно, я буду обережним. Обіцяю.

Розділ 15

Сидячи на задньому сидінні «мерседеса», Майкл зиркав у вікно на німецький ландшафт. Поснідавши в Гамбурзі, він вирушив автобаном з місіс Брюстер до берлінського комп'ютерного центру. Поруч із водієм-турком сидів охоронець у чорному костюмі. Він мав наглядати за Мандрівником, щоб той не втік, але цього можна було б і не робити, бо Майкл не збирався повертатись у звичайний світ пересічних людей.

Сідаючи в «мерседес», він побачив на сидінні невеличку дерев'яну скриньку з маленькими шухлядками. Спочатку Майкл подумав, що в тій скриньці зберігається якась надсекретна інформація про Братів, але, як з'ясувалося, всередині були позолочений наперсток, срібні ножиці й набір сріблястих шовкових ниток для рукоділля.

Місіс Брюстер напнула навушники з мікрофоном і витягла сувій полотна із зображенням троянди. Поки вона говорила заспокійливим і твердим голосом з якимись Братами, її сильні пальці встромляли голку в полотно й висмикували її. Найчастіше вона повторювала слово «прекрасно», проте Майкл збагнув, що місіс Брюстер уживала це слово в протилежному значенні. Деякі Брати справді прекрасно виконували свою роботу й були варті похвали. Але коли вона вимовляла слово «прекрасно» виразно й повільно, то ставало зрозуміло: хтось не впорався з завданням і заслуговував на покару.

* * *

Майкл дізнався багато нового про Братів під час конференції на острові Дарк-айленд. Усі вони з ентузіазмом сприймали ідею створення віртуального Паноптикону, але заважали групові розбіжності, зумовлені національними й особистими причи-

нами. Хоча Кеннард Неш був головою виконкому та Вічнозеленого фонду, дехто з Братів уважав його аж надто «американським». Місіс Брюстер відповідала за організацію під назвою «Програма вишколу молодих світових лідерів» і була головою європейської фракції Братів.

На Дарк-айленді Майкл виклав місіс Брюстер свій власний погляд на кожного з членів правління. Коли конференція добігла кінця, місіс Брюстер висловила бажання, щоб Майкл супроводив її під час огляду програми «Двійник». Генерал Неш був явно роздратований її бажанням і тим, що під час конференції Майкл привселюдно згадав про свого батька.

— Можете взяти його з собою, — сказав Неш місіс Брюстер, — але наглядуйте за ним.

Наступного дня в Торонто вони вже сідали в приватний літак до Німеччини. Подорож із місіс Брюстер була стислим навчальним курсом на тему влади. Майкл почав схилитися до думки, що політики, котрі виголошували промови та пропонували нові закони, є лишень акторами в п'єсі із заплутаним сценарієм. Вони тільки зовні були схожі на керманічів, що вирішують питання державної ваги, а насправді вони мусили грати за сценарієм, який для них писали інші люди. Засоби масової інформації зосереджували свою увагу на знаменитостях, а Брати намагалися триматися в тіні. Вони були наче власниками театру, які продавали квитки, підраховували прибутки й визначали репертуар.

* * *

— Будь ласка, спостерігайте далі й інформуйте мене про поточні зміни, — сказала місіс Брюстер, звертаючись до когось у Сінгапурі. Потім зняла навушники, відклала своє гаптування й натиснула на кнопку на підлокітнику. З переднього сидіння виповзла скляна перегородка й, клацнувши, зупинилася. Тепер водій не мав змоги почути їхньої розмови.

— Хочеш чаю, Майкле?

— Дякую, залюбки.

Перед ними була невелика шафка, і місіс Брюстер дістала з неї чашки з блюдцями, вершки, цукор і термос із гарячим чаєм.

— Скільки цукру?

— Цукру не треба. Тільки вершки.

— Ти ба! А я гадала, ти любиєш солоденьке. — Місіс Брюстер подала Майклові чашку з чаєм, а собі поклала дві грудочки цукру.

Коли авто потрапляло у вибоїну, порцелянові чашки хилилися в руках, але все одно чаювання створювало на задньому сидінні майже домашню атмосферу. Місіс Брюстер не мала дітей, і їй очевидно подобалося грати роль заможної тітоньки, що пестує свого улюбленця-племінничка. За останні кілька днів він бачив, як чоловіки, потрапивши під вплив лестоців та шарму місіс Брюстер, ставали надто говіркими, і Майкл намагався не повторювати їхньої помилки.

— Ну як, Майкле, насолоджуєшся подорожжю?

— Так. Раніше мені не доводилося бувати в Європі.

— А що ти думаєш про трьох наших друзів з Гамбурга?

— Альбрехт і Штольц — на вашому боці, а Гюнтер Гофман ставиться до програми скептично.

— Цікаво, чому ти дійшов такого висновку? Упродовж усієї наради доктор Гофман промовив не більше десятка слів.

— Коли ви розповідали про програму «Двійник», зіниці його очей трохи звужувалися. Наскільки мені відомо, Гофман — науковець. Можливо, саме тому він не досить глибоко розуміє політичні й суспільні наслідки використання цієї програми.

— Годі тобі, Майкле. Не будь такої низької думки про розумові здібності науковців. — Місіс Брюстер знову взялася за своє рукоділля. — Я сама — дипломований фізик, навчалася в Кембриджі та свого часу подумувала зробити кар'єру в царині науки.

— А що змусило вас змінити плани?

— На останньому курсі університету я почала цікавитися так званою «теорією хаосу», яка пояснює безладні процеси, що відбуваються в нелінійних динамічних системах. Бездумні писаки з мас-медіа підхопили цю теорію й не менш безтямно почали виправдовувати нею романтичний анархізм. Але

науковці знають, що навіть математичний хаос має свої закономірності, тобто майбутні події визначаються послідовністю подій минулих.

— І вам запраглося впливати на майбутні події?

Місіс Брюстер на мить відірвалася від свого шитва й здивовано підвела очі.

— Ти дійсно дуже розумний та здібний молодик, Майкле. Скажу просто: я збагнула, що природа потребує структурованості. Світ не зможе позбутись ураганів, авіаційних катастроф та інших непередбачуваних лих. Проте якщо ми запустимо в дію віртуальний Паноптикон, то людське суспільство розвиватиметься в слухному напрямку.

Вони проїхали знак «Берлін», авто прискорило хід. На цій дорозі не було обмеження швидкості.

— Може, після наради в комп'ютерному центрі ви зателефонуйте Натанові Буну? — спитав Майкл. — Мені цікаво, чи дізнався він що-небудь про мого батька.

— Звичайно ж. — Місіс Брюстер зробила замітку-нагадування у своєму комп'ютері. — Уявімо, що містерові Буну поталанило й він знайшов твого батька. Що ти йому в такому разі скажеш?

— Скажу, що у світі відбуваються кардинальні технічні зміни. Паноптикон — неминучий. Батько мусить усвідомити цей факт і допомогти Братам досягти їхньої мети.

— Прекрасно, просто прекрасно. — Місіс Брюстер на мить відволіклася від комп'ютера. — Від Мандрівників нам не потрібні якісь нові ідеї. Нам потрібно лише, щоб усі дотримувалися правил.

* * *

Коли Майкл допив другу чашку чаю, вони вже були в центрі Берліна та їхали по трирядному проспекту Унтер-ден-Лінден. То тут, то там траплялися групи туристів, котрі зачудовано оглядали навколишні споруди, збудовані в неокласичному стилі чи стилі бароко. Місіс Брюстер показала на стос кам'яних фоліантів з іменами німецьких письменників, викарбува-

ними на корінцях. Це був пам'ятник, установлений на площі Бебель-плац, де в 1930-х нацисти спалювали зведені з бібліотек книжки.

— У Токіо чи Нью-Йорку мешканців набагато більше, — зауважила місіс Брюстер. — У Берліні завжди створюється враження, що він завеликий для свого населення.

— Напевне, чимало будівель було знищено під час Другої світової.

— Саме так. А потім росіяни висадили в повітря те, що встояло під час війни. Але з цим неприємним минулим покінчено.

За Бранденбурзькою брамою авто повернуло ліворуч і поїхало вздовж парку до Потсдамської площі. Берлінський мур, який колись розділяв місто, зник, але його незрима присутність і досі відчувалася довкола. Коли стіну розвалили, порожнє місце стало ласим шматочком для забудовників. І тепер на місці зони смерті виросла виразна низка хмарочосів, споруджених у примітивному й позбавленому смаку сучасному стилі. Колись, під час Другої світової війни, на довгому проспекті Форсштрассе розташовувалась канцелярія Рейху. Тепер значну частину цього району було відгороджено парканом, і там провадили будівництво, але водій зупинив машину біля масивної п'ятиповерхової будівлі, котра виглядала як споруда, що збереглася з минулих часів.

— Спершу тут розміщувалось управління залізниці німецького Рейху, — пояснила місіс Брюстер. — Коли мур зруйнували, цим будинком заволоділи Брати.

Вони вийшли з авта й попрямували до комп'ютерного центру. Його стіни були попсовані численними графіті, а вікна закрито металевими щитами безпеки, однак Майкл таки зміг помітити ознаки величного фасаду дев'ятнадцятого століття. Великі виступаючі вікна з боку вулиці були прикрашені ліпними карнізами та парсунами грецьких богів. Ззовні будинок скидався на розкішний лімузин, «роздягнутий» і кинутий у ярок грабіжниками.

— У цій будівлі дві секції, — попередила місіс Брюстер. — Спочатку ми ввійдемо до громадської зони, тож будь обачливим.

Вона наблизилася до глухих дверей з камерами стеження. Збоку на стіні висіла пластикова табличка з написом англійською, яка зазначала, що в будинку розташовано управління компанії «Персональний клієнт».

— Це британська компанія? — поцікавився Майкл.

— Ні, чому ж. Цілковито німецька, — відповіла місіс Брюстер і натиснула на кнопку дзвінка. — Це Ларс порекомендував нам дати компанії англійську назву. Вона створює в персоналу враження, що він має справу з чимось сучасним і міжнародним.

Двері клацнули й відчинилися; за ними показалася яскраво освітлена приймальня. Молодиця років двадцяти з гаком, із каблучками у вухах, губах та носі глянула на них і привітно посміхнулася:

— Ласкаво просимо до компанії «Персональний клієнт». Чимось допомогти?

— Мене звати місіс Брюстер, а це — містер Корріган. Ми є технічними консультантами й хотіли б оглянути комп'ютер. Гадаю, містер Райхгардт знає, що ми маємо сьогодні прийти.

— Так, звісно. — Молодиця подала місіс Брюстер запечатаний конверт. — Спочатку вам треба пройти...

— Знаю, любя. Мені вже доводилося тут бувати.

Вони підійшли до ліфта поруч із конференц-залою зі скляними стінами. Там, за великим столом, сиділа група працівників компанії — здебільшого люди трохи старші за тридцять років. Вони обідали та про щось гомоніли.

Місіс Брюстер розірвала конверт, витягла з нього пластикову картку й помахала нею перед давачем ліфта. Двері ковзнули й відчинилися, вони ввійшли всередину, і місіс Брюстер удруге помахала карткою.

— Ми ідемо в підвал. Тільки через нього можна потрапити до вежі.

— А можна дещо спитати?

— Так. Ми вже поза межами громадської зони.

— Цікаво, а що самі працівники думають про свою роботу? Вони здогадуються про її справжній сенс?

— Із цим усе гаразд. Цілком законно. Їм сказали, що «Персональний клієнт» — це надсучасна маркетингова фірма, що збирає демографічні дані. Як відомо, рекламна діяльність, спрямована на окремі *групи* населення — це геть застарілий метод. У майбутньому вся реклама буде спрямовуватись на кожного окремого клієнта. Коли на вулиці ви надібаєте рекламний щит, то він зчитає інформацію з вашого радіочастотного чипа й висвітить ваше ім'я. Ті енергійні молоді люди, що їх ти щойно бачив, розшукують усілякі джерела інформації про берлінців і вводять їх у комп'ютер.

Двері ліфта розчинились, і вони опинились у великому підвальному приміщенні без унутрішніх стін. Майклові здалося, що він бачить великий цех без робітників. Він був заповнений різною машинерією та комунікаційним устаткуванням.

— Он там стоїть резервний генератор, — сказала місіс Брюстер, показуючи ліворуч. — А це — кондиціонер і очишувач повітря, бо саме собою зрозуміло, що наш комп'ютер не любить працювати в забрудненій атмосфері.

Білою фарбою на підлозі було позначено прохід, і вони рушили по ньому в протилежний кінець приміщення. Машинерія виглядала різуче, але Майклові все не йшли з думки люди, яких він бачив на екрані конференц-зали на острові Дарк-айленд.

— Отже, працівники не знають, що вони допомагають створювати програму «Двійник»? — спитав він.

— Звичайно, не знають. Коли настане слухна година, Ларс повідомить їм, що зібрана ними маркетингова інформація допоможе в боротьбі з тероризмом. Ми роздамо премії, дехто дістане вищі посади. Сподіваюсь, усі будуть задоволені.

Біла стежка закінчилася біля другого реєстраційного столу, за яким сидів кремезний охоронець у костюмі з краваткою. Він спостерігав за їхніми рухами через невеликий монітор. Коли Майкл і місіс Брюстер наблизилися до столу, охоронець відвів очі від екрана й глянув на них.

— Доброго дня, місіс Брюстер. На вас уже чекають.

Двері без ручок були якраз за охоронцем, але він не став дзвонити, щоб їх відчинили. Натомість місіс Брюстер підійшла

до металевої скриньки з отвором, прикріпленого біля дверей на висоті кількох футів.

— А це що таке? — поцікавився Майкл.

— Сканер судин долоні. Ти вставляєш у нього руку, і камера фотографує її в інфрачервоному світлі. Гемоглобін твоєї крові вбирає світло, і тому судини на цифровому фото виглядають як чорні смуги. Розташування моїх судин порівнюють зі зразком, внесеним у комп'ютер.

Місіс Брюстер засунула долоню в отвір. Блиснула лампочка, клацнув замок і двері відімкнулися. Місіс Брюстер поштовхом розчинила їх і завела Майкла до другої секції будинку. Майкл із подивом побачив, що тут інтер'єр був неначе випотрошений — скрізь голі балки та нештукатурені цегляні стіни. У глухому приміщенні містилася велика скляна вежа в сталевій рамі. Усередині вежі на трьох поверхах у стелажах розміщувалися підключені один до одного пристрої збереження даних, центральні ЕОМ та сервери. Доступ до всієї системи забезпечували сталеві сходи й риштаки.

У кутку кімнати за пультом керування сиділи двоє чоловіків. Вони розташувалися поза межами закритого простору вежі — наче служки, яких не пускали до каплиці. Над ними висів великий плаский монітор з комп'ютерним зображенням чотирьох постатей, що сиділи в авті, яке мчало по проспекту з трирядним рухом.

Ларс Райхгартд підвівся з-за столу й голосно мовив:

— Ласкаво просимо до Берліна! Наскільки ви можете пересвідчитися, програма «Привид» невпинно слідкувала за вами відтоді, як ви перетнули кордон Німеччини.

Майкл придивився до зображення й побачив: автомобіль на екрані був тим «мерседесом», у якому вони їхали, а чотири постаті нагадували його, місіс Брюстер та водія з охоронцем.

— Не відривайте очей від екрана, — сказав Райхгартд, — і ви побачите самих себе десять хвилин тому, коли ви їхали по Унтер-ден-Лінден.

— Усе це дуже вражає, — погодилась місіс Брюстер, — однак члени виконкому хотіли б знати, коли система повністю запрацює.

Райхгардт зиркнув на фахівця, що сидів за пультом. Той натиснув на кнопки клавіатури — і зображення на екрані миттєво зникли.

— Ми будемо готові за десять днів.

— Ви обіцяєте, пане Райхгардт?

— Ви ж знаєте, що робота для мене — це все, — люб'язно відповів Райхгардт. — Я зроблю все для досягнення нашої мети.

— Програма «Привид» має працювати бездоганно ще до того, як ми зв'яжемося з нашими друзями в німецькому уряді, — сказала місіс Брюстер. — Як ми вже говорили на Дарк-айленді, нам потрібні пропозиції щодо загальнонаціональної рекламної кампанії на кшталт тієї, що її ми запровадили у Великій Британії. Громадян Німеччини слід переконати, що програма «Привид» потрібна для їхнього ж захисту.

— Звичайно ж. Певну роботу в цьому напрямку ми вже провели. — Райхгардт повернувся до свого молодого помічника: — Еріку, покажи нашим гостям зразок реклами.

Ерік набрав на клавіатурі якісь команди, і на екрані з'явився телевізійний рекламний ролик. Рицар із чорним хрестом на білій накидці стояв насторожі, тимчасом як веселі молоді німці подорожували на автобусі, працювали в офісах та грали у футбол у парку. «Ми хочемо відродити легенду про Тевтонський рицарський орден. Хоч би де ви були, хоч би куди їхали — програма «Привид» завжди захищатиме вас від біди».

Та ролик не справив на місіс Брюстер особливого враження.

— Я розумію вашу ідею, Ларсе, але...

— Ця реклама не дасть належного результату, — втрутився Майкл. — Треба придумати емоційніший сюжет.

— Ідеться не про емоції, а про безпеку, — спокійно відказав Райхгардт.

— Ви можете створювати зображення? — спитав Майкл у техника. — Покажіть мені матір і батька, що дивляться на своїх сплячих дітей.

Трохи знічений зміною субординації, Ерік подивився на свого шефа. Райхгардт кивнув на знак згоди, і молодик почав набирати на клавіатурі команди. Спочатку на екрані з'явилися

лише безликі фігури, але поступово вони трансформувались у реальні образи батька з газетою в руці та матері, що трималася за його руку. Вони стояли в спальні, де було повно іграшок, і дивилися на двох дівчаток, що спали в спарених ліжечках.

— Отже, так: починайте з цієї сцени — емоційної сцени — і кажіть щось на кшталт «Захищайте дітей!»

Ерік знову заклацав клавіатурою, і на екрані з'явилися слова «Beschutzen Sie die Kinder».

— Вони захищають своїх дітей, а...

— А ми захищаємо їх, — підхопила місіс Брюстер. — Отак буде емоційно й водночас заспокійливо. А ви як гадаєте, пане Райхгардт?

Шеф комп'ютерного центру глянув на екран, де з'являлися дедалі нові подробиці. Миле обличчя матері сповнилося любов'ю. Біля ліжечка вигулькнули нічник та збірка казок. Одна дівчинка спала, притиснувши до себе іграшкове ягнятко.

Райхгардт злегка посміхнувся.

— Бачу, містер Корріган добре розуміє нашу думку.

Розділ 16

Власником торговельного судна «Принц Вільгельм Оранський» була група китайських інвесторів, котрі мешкали в Канаді, навчали своїх дітей у школах Великої Британії, а гроші тримали у швейцарських банках. Екіпаж судна походив із Суринаму, проте капітан і два його помічники були голландцями, котрі раніше набули досвіду в торговому флоті Нідерландів.

Протягом усієї подорожі з Америки до Англії ні Майя, ні Віккі так і не дізналися, що ж за вантаж перевозили в запечатаних морських контейнерах у трюмі. Обидві жінки їли з капітаном та помічниками на камбузі, й одного разу, за вечерею, Віккі дала волю своїй цікавості.

— А який вантаж наразі перевозить ваше судно? — спитала вона капітана Вандергау. — Може, це щось небезпечне?

Відклавши виделку, капітан Вандергау, кремезний мовчазний бородань зі світлою бородою, чемно посміхнувся.

— А-а-а-а, вантаж! — і поринув у глибокі роздуми, наче вперше почув таке запитання.

Перший помічник, чоловік молодшого віку з навощеними вусами, сидів із протилежного боку столу.

— Ми веземо капусту, — знайшовся він.

— Точно. Саме так, — відповів капітан Вандергау. — Ми веземо капусту білокачанну, червонокачанну, консервовану та мариновану. «Принц Вільгельм Оранський» постачає капусту зголоднілій світовій спільноті.

Стояла провесна з її сильними вітрами та надокучливою мжичкою. Судно, пофарбоване в сіро-металевий колір, майже зливалося з так само сіро-металевим небом. Темно-зелені хвилі ритмічно гупали об ніс корабля нескінченною серією маленьких вибухів. Було нудно, і тому Майя подумки раз у раз поверталася

до Габріела. Якраз тепер Липа теж перебував у Лондоні. Він шукав Мандрівника, а вона нічим не могла йому допомогти. Після кількох безсонних ночей Майя знайшла дві банки з-під фарби, наповнені застиглим цементом, і стала виконувати з ними вправи, від яких боліли м'язи, а тіло вкривалося потом.

Віккі ж більшу частину свого часу проводила на камбузі, попиваючи чай та роблячи записи в щоденнику. Інколи на її обличчі з'являвся мрійливо-закоханий вираз, і Майя здогадувалася, що Віккі думає про Голліса. Арлекінові кортіло прочитати їй батькову лекцію про кохання, яке робить людину слабкою та вразливою, та вона знала, що Віккі все одно їй не повірить. Бо здавалося, що кохання, навпаки, робить цю молоду жінку сильнішою та впевненішою в собі.

Щойно Еліс збагнула, що їй нічого не загрожує, вона почала ледь це цілий день мандрувати по кораблю: то мовчки стояла на капітанському містку, то з'являлася в машинному відділенні. Більшість членів екіпажу мали сім'ї і тому ставились до дівчинки надзвичайно по-доброму. Вони майстрували їй іграшки й готували смачні страви.

* * *

На світанку восьмого дня їхній корабель обминув протиповеневу перемичку на Темзі й став підійматися вгору по річці. Майя стояла на носі, дивлячись на мерехтливе світло ліхтарів далеких містечок. Вона не мала відчуття, що повертається додому (бо домівки в неї не було), проте все одно — вона нарешті повернулася до Англії.

Зірвався вітер і загримів ливнами, прикріпленими до рятувальних шлюпок; рипучими голосами закричали чайки, ширяючи над сердитими хвилями. Капітан Вандергау знервовано ходив по палубі, стискаючи в руці телефон супутникового зв'язку. Вочевидь, було вкрай важливо, щоб його вантаж прибув на певну домовлену пристань у східному Лондоні, де його мав прийняти митник на ім'я Чарлі. Вандергау лаявся англійською, голландською та ще однією мовою, якої Майя не змогла розпізнати, однак Чарлі не відповідав на капітанові дзвінки.

— Проблема не в самій корупції, — пояснив Майї капітан, — а в тому, що британські корупціонери — ліниві, невмілі та некваліфіковані. — Нарешті йому вдалося поговорити з подругою Чарлі та прояснити ситуацію. — О чотирнадцятій. Так, зрозуміло.

Вандергау дав команду машинному відділенню, і спарені гвинти закрутились у зворотному напрямку. Спустившись у каюту, Майя відчула легке тремтіння сталевих перегородок і ритмічне важке гепання — наче десь у глибині трюму калатало гігантське серце.

Близько першої дня у двері їхньої каюти постукав перший помічник. Він сказав їм збирати пожитки й виходити на камбуз для отримання вказівок. Майя, Віккі та Еліс сиділи за вузьким столом, слухаючи, як дзеленчать чашки й тарілки на спеціальних дерев'яних стелажах. Корабель почав розворот, маневруючи в напрямку до пристані.

— І що тепер? — спитала Віккі.

— Після митної перевірки ми зійдемо на берег і зустрінемося з Липою.

— А як же бути з камерами стеження? Нам треба маскуватися?

— Я не знаю напевне, Віккі. Зазвичай, коли ти не хочеш, аби тебе вислідили, є два можливі варіанти дій. Треба зробити щось старомодне, щось дуже примітивне, щоб тебе не помітили. Або діяти в протилежному напрямку й використовувати технологію, яка на ціле покоління випереджає наявні стандарти. І в першому випадку, і в другому Великій машині буде дуже важко опрацювати інформацію.

Перший помічник повернувся на камбуз і зробив широкий жест рукою.

— Капітан Вандергау переказує вам свої привітання й просить вас пройти за мною до безпечнішого приміщення.

Майя, Віккі й Еліс увійшли до харчової комори судна. Помічник капітана, якому допомагав кухар-яванець, пересунув припаси так, що трьох безквиткових пасажирок загулила стіна з картонних ящиків. Потім клацнули залізні двері — і вони лишилися самі.

Флуоресцентна лампочка на стелі випромінювала різке ста- лево-сіре світло. Майя тримала свій револьвер у кобурі на лит- ці. Її арлекінський меч та самурайський меч Габріела лежали поруч, витягнуті з піхов. Хтось швидко пройшов по проході на горішньому поверсі, і крізь стелю почулося різке клацання. Еліс Чен майже впритул присунулася до Майї.

«Чого їй від мене треба? — подумала Майя. — Я — остання людина у світі, від якої вона може чекати співчуття або симпатії». Вона пригадала, як батько розповідав їй про свою подорож через Південний Судан. Після того як він провів день у таборі біженців разом з місіонерами, до нього причепився маленький хлопчик, батьки якого загинули на війні. Цей хлопчик ходив за ним усюди, як мале собача. «Усі живі істоти прагнуть вижи- ти, — пояснив батько. — Якщо діти втратили родину, то вони шукають найсильнішого, хто міг би їх захистити...»

* * *

Двері розчинились, і долинув голос першого помічника: «А це — харчова комора».

«Зрозуміло», — відповів чоловік з лондонським акцентом. Це було єдине слово, але манера його мовлення нагадала Майї про деякі особливості Британії. *Не хвилюйся, приятелю, усе гаразд* — ось що означало це слово. А ще їй згадалися садочки з керамічними гноміками, чіпси, горішки... Майже без затрим- ки двері зачинились, і це означало: митний огляд завершено.

Вони почекали ще трохи, і нарешті в коморі з'явився капітан Вандергау. Він розібрав стіну з картонних ящиків і сказав:

— Приємно було з вами познайомитися, пані, але настав час прощатись. Ідіть, будь ласка, за мною. Човен уже прибув.

Поки дівчата переховувались у коморі, впав густий туман. Палуба була мокрою, а поручні рясно вкрилися краплями води. «Принц Вільгельм Оранський» стояв на швартовах у доках східного Лондона, однак капітан Вандергау швидко провів не- легальних пасажирок на правий борт судна, де, прикріплений двома нейлоновими линвами, гойдався на хвилях вузький човен. Дерев'яний, близько сорока футів завдовжки, він призначався

для мілководдя. Посередині човна була рубка з ілюмінаторами, а за нею — відкрита палуба. Майї часто випадало бачити в Лондоні такі вузькі човни, коли вона переїжджала через той чи той канал. Люди жили в таких човнах або використовували їх як місце для відпочинку на вихідні.

Біля стерна стояв бородань у чорному макінтоші й тримався рукою за важіль. Голову його закривав капюшон, від чого він був схожим на монаха-інквізитора. Чоловік махнув рукою — *Спускайтеся сюди!* — і Майя побачила, що з борту судна вже звисала мотузьяна драбина.

Лише за кілька секунд Майя та Еліс спустилися з палуби в човен. Віккі ж натомість злазила вниз набагато обережніше, міцно тримаючись за дерев'яні східці й раз у раз позираючи на човен. Нарешті її ноги торкнулися палуби, і вона відпустила драбину. Бородань у капюшоні, якому Майя вже встигла придумати ім'я Містер Макінтош, нахилився й запустив двигун.

— Куди поїдемо? — поцікавилась Майя.

— Ми попливемо каналом до кварталу Кемден-таун, — відповів бородань. Він мав сильний акцент мешканця східного Лондона.

— Нам краще зайти в рубку?

— Якщо вам холодно, то зайдіть. Про камери непокоїтись не треба. У тому місці, куди ми їдемо, камер немає.

Віккі зайшла до маленької рубки, де в литій залізній грубці палало вугілля. Еліс теж подалась туди, але потім вийшла й почала досліджувати камбуз, навіс та обшивку з горіхового дерева.

Майя вмостила біля стернового. Містер Макінтош розвернув човен і спрямував його проти течії. Напередодні після сильного дощу потужні потоки води промоли міську стічну систему, і Темза стала темно-зеленою. Через густий туман видимість упала до десяти футів у будь-якому напрямку, але бородань був здатен вести човен без видимих орієнтирів. Вони пропливли повз бакен, що видавав різкий металевий дзенькіт, і Макінтош ствердно кивнув головою.

— У холодні дні він звучить як старий церковний дзвін.

Густий туман щільно огортав човен з усіх боків, і Майя почала тремтіти від холоду й сирості. Плюскіт хвиль припинився, і вони пропливли повз причал з яхтами та іншими прогулянковими суднами. Десять удаліні почувся автомобільний сигнал.

— Наразі ми перебуваємо в доку Лаймгаус-Бейсін, призначеному для стоянки торговельних суден, — пояснив Макінтош. — Раніше сюди привозили всі товари й перевантажували їх гамузом на баржі. Кригу та деревину. Вугілля з Нортамберленда. Колись це була пелька Лондона, що ковтала товари, які потім розходилися через канали по всьому його тілу.

Коли вони підпливли до вузького бетонного каналу, що вів до першого шлюзу, туман трохи розсіявся. Макінтош видерся драбиною на берег, зачинив дерев'яні шлюзові ворота за човном і натиснув на білий важіль. У шлюз линула вода й підняла човен до рівня, що був у каналі.

Ліворуч росли чагарники та водорості, праворуч була стежка, вимощена кам'яними плитами, котра вела до цегляного будинку із ґратчастими вікнами. Складалося враження, ніби вони прибули до стародавнього Лондона — з каретами на вулицях і непозбутньою сажею в повітрі. Пропливши під залізничним мостом, вони рушили вгору по каналу. Глибина його була невеликою, і кілька разів човен шкрябав днищем по піску та гальці. Кожні двадцять хвилин вони зупинялися біля чергового шлюзу, щоб піднятися на вищий рівень. Човен рухався повільно, розсікаючи своїм носом густі водорості.

Близько шостої вечора вони пропливли останнім каналом і наблизились до Кемден-тауна. Колись занедбаний мікрорайон перетворився на осередок невеличких ресторанчиків, мистецьких галерей та недільних вуличних базарів. Нарешті Макінтош причалив і допоміг перенести на берег рюкзаки з жіночим збіжжям. Віккі ще в Нью-Йорку придбала одяг для Еліс і захаля все манаття в рожевий рюкзак із зображенням єдинорога.

— Прямуйте по дорозі й виглядайте африканця на ім'я Вінстон, — сказав Макінтош. — Він відвезе вас, куди скажете.

Майя повела за собою Віккі й Еліс брукованою стежиною до дороги, що перетинала район Кемден. На тротуарі було видря-

пано арлекінську лютню з маленькою стрілкою, що вказувала на північ.

Пройшовши по тротуару приблизно сотню ярдів, вони натрапили на білий мікроавтобус із намальованим на боці ромбоподібним переплетеним мереживом. З нього вийшов молодий круглощокий нігерієць і відсунув бічні двері.

— Доброго вечора, шановні пані, мене звать Вінстон Абоса. Я — ваш водій та проводир. Радий вітати вас у нас у Британії.

Жінки забралися всередину й повсідалися на металевих лавках, прикріплених по боках мікроавтобуса. Від двох передніх сидінь їх відокремлювала металева решітка. Вінстон проїхав вузькими вуличками Кемдену, раз у раз звертаючи то праворуч, то ліворуч. Нарешті автобус зупинився й бічні двері рвучко розчахнулися. Усередину зазирнув голомозий чоловік з великим широким носом.

Це був Липа.

* * *

Арлекін-француз був одягнений у довгий чорний плащ та чорні брюки. На його плечі висів футляр з мечем. Липа завжди нагадував Майї легіонера-іноземця, байдужого до всього, крім друзів та війни.

— Добрий вечір, Майє, — привітався Липа. — Добре, що ти й досі жива. — Він посміхнувся так, наче її здатність виживати була сама по собі витонченим жартом із царини чорного гумору. — Радий тебе бачити.

— Ти знайшов Габрієла?

— Поки що ні. Але я певен, що Табула його теж не знайшли. — Липа сів на лаву позаду водія й просунув йому крізь решітку невеличкий аркуш паперу. — Вітаю, містере Абоса. Відвезіть нас, будь ласка, за вказаною тут адресою.

Вінстон з'їхав з тротуару й рушив через Лондон на північ. Поклавши свої великі руки на коліна, Липа уважно оглянув решту пасажирів.

— Наскільки я розумію, ви — мадемуазель Фрезер?

— Так, — трохи перелякано відповіла Віккі.

Липа зиркнув на Еліс Чен так, наче вона була якимось пластмасовим манекеном, вивантаженим з вузького човна.

— А це — дівчинка з Нової Гармонії?

— Куди ми ідемо? — поцікавилась Майя.

— Як навчав мене твій батько, «спочатку розв'язуй найнагальніші проблеми». Нині лишилося дуже мало сирітських притулків, але наш друг-сикх знайшов-таки родинний притулок у Клептоні, де одна жінка бере до себе дітей.

— Для Еліс виготовлять нові документи? — спитала Майя.

— Я вже роздобув свідоцтво про народження та паспорт. Їй дали ім'я Джессіка Мой. Батьки загинули в авіакатастрофі.

Вінстон повільно пробирався крізь щільний потік автомобілів — була година пік. Через сорок хвилин нігерієць зупинив мікроавтобус біля бордюру.

— Приїхали, сер, — тихо сказав він.

Липа відсунув бічні двері, й усі повиходили з автобуса. Вони приїхали до району Клептон біля Текні в північному Лондоні. Вулиця являла собою два ряди двоповерхових цегляних будинків з балконами, споруджених, вочевидь, на початку двадцятого століття. Упродовж багатьох років цей район намагався виглядати якомога респектабельніше, але зараз він явно втопився від цієї показухи. На бруківці й на тротуарі то тут, то там виднілися ковбані з брудною дощовою водою. Клаптики землі перед кожним будинком густо заросли бур'янами й були заповнені пластиковими контейнерами зі сміттям. До дерева хтось прикріпив оголошення про зниклого собаку, і від дощу літери розплакалися чорними сльозами.

Липа озирнувся. Безпосередня та явна небезпека їм не загрожувала. Він кивнув, звертаючись до Віккі:

— Візьміть дівчинку за руку.

— Її звати Еліс. — На обличчі Віккі з'явився вираз упертості. — Треба кликати її на ім'я, містере... містере Липа.

— Її ім'я не має жодного значення, мадемуазель. За п'ять хвилин вона матиме нове.

Віккі взяла Еліс за руку. В очах дівчинки з'явився страх і мовчазне запитання. *Що відбувається? Чому ви так зі мною чините?*

Майя відвернулася. Вони підійшли до будинку номер сімнадцять, і Липа постукав у двері. Дощова вода стікала по стіні, від чого рама дверей розбухла. Двері заклинило, і прибульці почули, як усередині лається жінка, сіпаючи ручку. Нарешті двері рвучко розчинилися, і Майя побачила перед собою жінку років шістдесяти. Вона мала товсті ноги, широкі плечі й фарбоване світле волосся з сивими корінцями. «Не схожа на дурепу, — подумала Майя. — Фальшива посмішка на розумному й хитрому обличчі».

— Заходьте, любі мої. Мене звуть Дженіс Стілвел. — Вона перевела погляд на Липу. — А ви, вочевидь, містер Карр? Ми на вас чекали. Наш приятель, пан Сінгх, сказав мені, що вам потрібен сімейний притулок.

— Саме так. — Липа витріщився на неї як детектив, котрий щойно виявив нового підозрюваного. — Можна зайти?

— Звичайно ж. А я й забула про гарні манери. От дурна! Сьогодні день був якийсь похмурий та нудний, еге ж? Заходьте, саме час попиту чаю.

У будинку смерділо цигарками та сечею. Маленький худорлявий хлопчик у самій лише футболці на голе тіло сидів перед ними на сходах. Коли гості пройшли разом з місіс Стілвел до вітальні з вікном на вулицю, він зник на другому поверсі. У кутку кімнати стояв великий телевізор, по якому показували мультик про роботів. Звуку не було, але все одно хлопчик-пакистанець та маленька чорношкіра дівчинка, що сиділи на канапі, захоплено дивилися на яскраві образи на екрані.

— Це частина моїх вихованців, — пояснила місіс Стілвел. — Наразі в мене їх шестеро. Отже, ваша буде сьомою. Глорія потрапила до нас за рішенням суду. Ахмеда прилаштували в приватному порядку. — Господиня роздратовано сплеснула руками. — Гей ви, двоє, з вас досить. Ушивайтеся! Ви що, не бачите, що маю гостей?

Дітлахи перезирнулися і вийшли з кімнати. Місіс Стілвел усадила Віккі й Еліс на канапу, а Майя з Липою лишилися стояти.

— Може, комусь чаю? — спитала хазяйка.

Тваринна інтуїція підказувала їй, що ці двоє Арлекінів були небезпечними. Її обличчя почервоніло, і вона час від часу знервовано поглядала на руки Липи — великі, з набитими та подряпанними кісточками пальців.

У проході показалася тінь, а потім до кімнати ввійшов літній чоловік із цигаркою в руках. Він мав спите обличчя з обвислими щоками. На ньому були потерті штани та брудний пуловер.

— Новенька? — спитав він, глянувши на Еліс.

— Знайомтеся, мій чоловік, містер Стілвел...

— Отож маємо двох блеків, двох білих, і двох напівкровок — Ахмеда з Джеральдом. Китайців у нас іще не було. Вона перша. — І містер Стілвел хрипко захихотів. — Прямо якась Організація Об'єднаних Націй!

— Як тебе звати? — спитала в Еліс місіс Стілвел.

Еліс напружено сиділа на краєчку канапи, зіпершись ступнями на килим. Майя стала ближче до дверей — на випадок, коли дівчинка здумає тікати.

— Вона що — глуха? Чи розумово відстала? — спитав містер Стілвел.

— А може, вона тільки по-китайськи розуміє? — схилилася над дівчинкою місіс Стілвел. — Ти говориш англійською? Тут — твоя нова домівка.

— Еліс не розмовляє взагалі, — пояснила Віккі. — Вона потребує особливого ставлення й допомоги.

— Ми не надаємо спеціальної допомоги, дорогенькі мої. Ми їх просто годуємо й напуваємо.

— Вам запропонували п'ятсот фунтів на місяць, — утрутився Липа. — Якщо ви візьмете її негайно, то я збільшу платню до тисячі. Через три місяці містер Сінгх проконтролює ситуацію. Якщо будуть якісь проблеми, ми заберемо її.

Стілвели презирнулись і закивали головами.

— Тисяча фунтів — це добре, — сказав містер Стілвел. — Я вже не можу працювати через свою клятву спини...

Еліс зіскочила з канапи та прожогом кинулась до дверей. Але, замість вискочити з будинку, вона обхопила руками Майю. Віккі заплакала.

— Не робіть цього, — пошепки сказала вона Майї. — Не треба. Майя відчула, як до неї міцно притиснулося маленьке дитяче тільце. Ще ніхто й ніколи до неї так не притискався. *Урятуйте мене.*

— Відпусти мене, Еліс, — сказала Арлекін навмисне суворим голосом. — Зараз же відпусти!

Дівчинка зітхнула й відступила від неї. Незрозуміло чому, але цей вияв покори ще дужче ускладнив справу. Якби Еліс спробувала втекти з будинку, то Майя заламала б їй руку й кинула на підлогу. Але дівчинка скорилася — так само, як Майя підкорялася своєму батькові всі ці минулі роки. Раптом спогади ввірвалися в Майїні думки, і вона ледь не втратила самовладання: жорстокі ляпаса та грубі покрики, зрада в метро, коли Шип підставив її, змусивши битися з трьома дорослими чоловіками. Арлекіни захищали не тільки Мандрівників, а й свою бундючну пиху.

Не зважаючи на решту присутніх, Майя подивилася Липі просто в очі.

— Еліс тут не залишиться. Вона піде зі мною.

— Це неможливо, Майє. Бо так вирішив я.

Правиця Липи торкнулася футляра з мечем і опустилася. З усіх присутніх у кімнаті тільки Майя зрозуміла цей жест. Арлекіни ніколи не вдавалися до порожніх погроз. Це означало, що коли завершиться бій, Липа спробує прикінчити її.

— Думаєш, я злякалася? — сказала Майя. — Я ж Шипова дочка. Проклята плоттю, врятована кров'ю.

— Що тут, у біса, відбувається? — озвався містер Стілвел.

— Угамуйся, — відказав йому Липа.

— Я не збираюся вгамовуватись! Ми щойно домовилися про штуку фунтів щомісячно! І хоча письмової угоди ми не уклали, я — англієць і знаю свої права!

Липа без попередження перетнув кімнату, вхопив Стілвела за горлянку й став душити. Місіс Стілвел не кинулась на допомогу своєму чоловіку. Вона просто стояла, хапаючи ротом повітря.

— Заспокойтеся, дорогенькі, заспокойтеся...

— Інколи я дозволяю таким покидькам, як ти, розмовляти зі мною, — сказав Липа. — Але зараз я позбавляю тебе цього права, зрозуміло? Ану покажи, що тобі зрозуміло!

Обличчя Стілвела почервоніло як буряк. Очі здавалося ось-ось вилізуть з орбіт. Нарешті він спромігся злегка кивнути. Липа відпустив його, і старий пияк звалився на підлогу.

— Ти знаєш про наш обов'язок, — звернувся Липа до Майї. — Ти не зможеш його виконувати, поки з тобою буде це дівча.

— Еліс урятувала мене, коли ми були в Нью-Йорку. Нам загрожувала смертельна небезпека, і вона важила своїм життям, принісши мені окуляри з приладом нічного бачення. Тому я маю борг і перед нею також.

Тіло Липи напружилось, але обличчя лишалося незворушним. Його пальці вдруجه торкнулися футляра з мечем. А за його спиною німий телевізор показував щасливих дітлахів, що наминали вівсянку.

— Я наглядатиму за Еліс, — сказала Віккі. — Обіцяю. Я зроблю все, щоб...

Липа видобув з кишені плаща гаманець, витягнув з нього кілька купюр по п'ятдесят фунтів і кинув їх на підлогу, наче якесь сміття.

— Ви ще не знаєте, що таке біль, справжній біль, — звернувся він до Стілвелів. — Кому-небудь прохопитесь — неодмінно дізнаєтесь.

— Так, сер, — забелькотіла місіс Стілвел. — Ми все втямили, сер.

Сягнистим кроком Липа вийшов з кімнати. Коли за ним рушили інші, Стілвели поставали навколішки й похапцем почали збирати гроші з підлоги.

Розділ 17

Стискаючи в руці небезпечну бритву, Джаггер зобразив на своєму обличчі несамовиту лють і рубонув повітря біля голови Габріела.

— Джек-Різун повернувся до Лондона й прагне крові!

На шезлонгу біля переносного електрообігрівача сидів Себастьян. Відірвавши погляд від Дантового «Пекла» в м'якій обкладинці, він невдоволено набурмосився.

— Годі дуріти, Джаггере. Закінчуй роботу.

— Та вже закінчую. Схоже, що це буде мій найкращий витвір.

Наквацювавши кінчики пальців кремом для гоління, Джаггер намастив ним шкіру біля вух Габріела та збрив йому бакенбарди. Завершивши цю операцію, він витер залишки крему рукавом своєї сорочки й задоволено вишкірився.

— Ось так, друже. Тепер ти як нова копійка.

Габріел підвівся з ослінца та підійшов до старого дзеркала, яке висіло на стіні біля дверей. Тріщина на його поверхні розділила зубчастою лінією тіло Габріела, але все одно було добре видно, що Джаггер підстриг його дуже коротко, по-військовому. Звісно, така зміна зовнішності не дотягувала до Майїних спеціальних контактних лінз та покриття для пальців, але це було краще, ніж нічого.

— А хіба Роналд уже не мав повернутися? — спитав Габріел.

Джаггер витягнув свій мобільний і перевірив час.

— Сьогодні його черга готувати вечерю, тож він наразі купує харчі. Допоможеш йому куховарити?

— Мабуть, ні. Особливо після того, як я вчора спалив соус для спагеті. Просто я попросив його дещо для мене дізнатися.

— Гадаю, він упорається. Роналд — мастак виконувати прості завдання.

— Просто неймовірно! Цей Данте знову зомлів! — Себастьян з огидою кинув книжку на підлогу. — Либонь, Вергілій був би кращим Вільним Рисаком у Пеклі.

Габрієл вийшов з кімнати, яка в кращі часи була вітальнею, і піднявся вузькими дерев'яними сходами до своєї кімнати. Її стелю вкрив витіюватим візерунком іній, а подих відразу перетворювався на хмаринку конденсату. Упродовж останніх десяти днів він мешкав із Джаггером, Себастьяном та Роналдом у халупі-гуральні на правому березі Темзи. Триповерхова занедбана споруда колись була фермерським будинком посеред виноградників та городів, що постачали свою продукцію до Лондона.

Одну річ про англійців вісімнадцятого століття Габрієл за-своїв чітко: вони були явно меншими на зріст, аніж теперішні мешканці Лондона. Коли він підіймався нагору й проходив крізь одвірок на мансарду, йому доводилося низько нахилити голову. Сама ж кімната була маленькою, низенькою, з оштукатуреними стінами. Меблів у ній майже не було. Коли Габрієл підходив до невеличкого круглого віконця, щоб визирнути надвір, дошки підлоги жалісно рипіли.

Ліжко Габрієла являло собою конструкцію, що складалася з матраца, покладеного на чотири піддони з товстої фанери. Піддони поцупили з товарної пристані. Свою одіж він кидав у картонний ящик. Єдиною прикрасою в кімнаті була взята в рамку світлина якоїсь молодички з Нової Зеландії, котру, судячи з напису, звали Труді, тобто Гертруда. На молодиці був пояс для інструментів; вона тримала в руках кувалду й нахабно-самовпевнено посміхалася в об'єктив. Років зо двадцять тому Труді й маленька армія скватерів оселилися в покинутих будинках довкола Боннінгтон-сквер. Минув час, і влада району Ламбет офіційно зареєструвала більшу частину цих будівель. Але гуральня з фото усміхненої Труді так і лишилася вільною, незареєстрованою та занепалою.

* * *

Коли Джаггер і його команда наздогнали Габрієла після його перемоги на Смітфілдських перегонах, вони відразу ж запропонували йому харчі, свою дружбу — і нове ім'я.

— Як тобі це вдалося? — поцікавився Джаггер, коли вони йшли на південь, до річки.

— Мені випала нагода спуститися стічною трубою, і я цим скористався.

— А тобі раніше доводилося таке робити? — не вгамовувався Джаггер. — Бо ж для цього трюку конче потрібно мати неабияку впевненість у собі та самовладання.

Габріел розповів йому про затяжні висотні стрибки з парашутом, які він виконував у Каліфорнії. Під час таких стрибків людина, щойно покине літак, цілу хвилину перебуває у вільному падінні.

Джаггер кивнув, наче ця розповідь дала відповідь на всі його запитання.

— Замовкніть і слухайте, — звернувся він до решти. — У нашій команді з'явився новий член. Друзяко, ласкаво просимо тебе до лав Вільних Рисаків!

Прокинувшись наступного ранку в гуральні, Габріел одразу ж вирушив до монастиря Тайберн. Це був єдиний відомий йому спосіб дізнатися про місцезнаходження батька; йому треба було будь-що спуститись у підвал і серед кісток та потьмянілих хрестів знайти знак, який йому залишив Метью Корріган.

Три години Габріел сидів на лаві напроти входу в монастир, намагаючись підглядіти, хто відчиняв двері нечисленним відвідувачам монастиря. Того ранку це робили або сестра Енн, черниця, котра відмовилась відповідати на його запитання, або сестра Бріджит, молодша черниця, яка переполохалася, щойно Габріел сказав їй про свого батька. Ще двічі він ходив до монастиря, але кожного разу на дверях були ті ж самі черниці. Йому лишилося тільки сподіватися, що сестру Бріджит змінить якась інша черниця, котра його не знає.

У ті години, коли Габріел не спостерігав за монастирем, він безцільно блукав у пошуках батька околицями Лондона. У місті було встановлено тисячі камер стеження, але він зводив ризик до мінімуму, уникаючи громадського транспорту й людних вулиць на північному березі Темзи.

Після того як Габріел став Мандрівником, його світосприйняття поступово змінилося. Дивлячись на людину, він міг

спостерігати ледь уловимі зміни її емоцій. Габріел мав таке враження, що його інтелект зазнавав трансформації, і він сам жодним чином не міг вплинути на цей процес. Якось прогулюючись у парку Клепгем-Коммон, він ошелешено констатував, що його бачення розширилося до кругової панорами. Габріел набув здатності бачити перед собою цілий світ — увесь і відразу: красу жовтої кульбаби, елегантність кованої паркової огорожі... А ще там були обличчя — безліч облич. Люди виходили з крамниць, неквапливо простували вулицею, і в їхніх очах відбивалися втома й біль, а інколи — і скороминуща радість. Це нове світобачення переповнювало та приголомшувало Габріела, однак минала година з лишком — і панорама поволі зникала.

Проходили дні, і він дедалі більше втягувався в підготовку до грандіозної вечірки, яка мала відбутись у гуральні. Габріел не любив людних тусовок, але становище зобов'язувало — у своєму товаристві він був сміливим парашутистом, американським Вільним Рисаком без минулого та майбутнього. Легше було просто не зважати на свої надприродні здібності й натомість допомагати Джаггеру закуповувати пиво для вечірки.

* * *

День, коли мала відбутись грандіозна тусівка, видався холодним, проте сонячним. Перші гості прибули о першій дня, а потім їх ставало дедалі більше. Невеличкі кімнати гуральні невдовзі переповнилися людьми, які випивали й закусували. Залюю бігали дітлахи. В імпровізованому гамачку, начепленому на шию дбайливого татуся, дрімало маленьке дитинча. А в садку біля будинку досвідчені Рисаки демонстрували один одному безліч елегантних способів перестрибнути через контейнер зі сміттям.

Крокуючи туди-сюди по будинку, Габріел зі здивуванням виявив, що про перегони на Смітфілдському ринку знало дуже багато людей. Вільні Рисаки, що зібралися на вечірку, являли собою групу осіб, зорганізованих без жорсткої ієрархії, котрі намагалися жити поза Мережею. Це був той суспільний прошарок, якого не помічали базикала з телебачення — з тієї простої причини, що представники цього прошарку не бажали світити-

ся. Тепер протестні настрої в суспільстві спричинялися не якими-сь недолугими кроками політиків при владі; справжнім бунтівником уважали того, хто не хотів користися Великої машині.

Час від часу Себастьян відвідував інститут, а Бурулька й досі мешкала зі своїми батьками, але більшість Вільних Рисаків мали роботу в тіньовому бізнесі. Дехто з них працював у нічних танцювальних клубах, дехто в пабах розносив пиво під час футбольних матчів. Вони ремонтували мотоцикли, перевозили меблі й продавали туристам сувеніри. У Джаггера навіть був приятель, котрий збирав мертвих собак, і цю роботу оплачувала райрада Ламбета.

Вільні Рисаки купували собі одяг на дешевих розпродажах, а їжу — на фермерських ринках. Містом вони пересувались або пішки, або на чудернацьких, зліплених з різних запчастин велосипедах. Усі мали стільникові телефони та користувалися наперед оплаченими номерами, що їх було важко вистежити. Годинами вони «висіли» в Інтернеті, але ніколи не реєструвались у провайдера. З порожніх кавових бляшанок Роналд майстрував імпровізовані антени для доступу до бездротових мереж. Це називалося «рибальством», і Вільні Рисаки передавали один одному списки кавових крамниць, офісних споруд і готельних вестибюлів, де доступ до таких мереж був найлегшим.

О дев'ятій вечора кожен, хто планував напитися, досяг своєї мети. Меллой, бармен, котрий брав участь у перегонах, виголошував промову про плани уряду знімати відбитки пальців у дітей до шістнадцяти років, які подавали заявку на паспорт. Відбитки пальців та інші біометричні відомості мали зберігатись у таємній базі даних.

— Міністерство внутрішніх справ заявляє, що зняття відбитків пальців одинадцятилітньої дівчинки допоможе в боротьбі з тероризмом, — сказав Меллой. — Невже людям не зрозуміло, що йдеться про тотальний контроль?

— Ти б краще контролював кількість випитого, Меллою, — відказав йому Джаггер.

— Ми вже перетворилися на в'язнів! — вигукнув Меллой. — Вони замкнули нас у в'язниці й тепер збираються викинути

ключі від неї! Де ж цей славнозвісний Мандрівник, хотів би я знати! Усі тільки й подекують про надію на Мандрівника, але я його ніде не бачу.

Габріелові здалося, що всі учасники вечірки враз дізналися, ким він є насправді. Він обвів поглядом заюрмлену кімнату, очікуючи, що Роналд або Себастьян тицьнуть на нього пальцем. *Ось цей Мандрівник. Прямо перед вами. Нездара й ні на що не здатна нікчема.*

Більшість Вільних Рисаків навіть не здогадалася, про що йшлося у промові Меллоя, проте дехто поспішив заткнути йому рота. Двоє членів його команди почали втихомирювати його й намагалися вивести крізь чорний хід. Ніхто не звернув на цей випадок особливої уваги й незабаром вечірка знову ввійшла у свою нормальну колію. Принесли ще пива та чіпсів. Габріел зупинив Джагґера в коридорі на першому поверсі.

— Про що це говорив Меллой?

— Це типу як таємниця, приятелю.

— Облиш, Джагґере. Мені ти можеш довіряти.

Якусь мить Джагґер вагався, а потім поволі кивнув на знак згоди.

— Гадаю, тобі справді можна довіряти.

Він повів Габріела на кухню й почав запихати сміття в пластиковий пакет.

— Пам'ятаєш, як під час нашої першої зустрічі в барі я розповів тобі про Велику машину? Дехто з Вільних Рисаків стверджує, що за всім цим стеженням і контролем стоїть група під назвою Табула. Вони намагаються перетворити Британію на величезну тюрму без стін.

— Але ж Меллой казав про когось на ім'я Мандрівник...

Джагґер кинув пакет у куток і відкрив бляшанку світлого пива.

— Саме тут уся ця історія набуває дещо божевільного відтінку. Ходять чутки, ніби люди, яких називають Мандрівниками, здатні врятувати нас від невидимої тюрми. Саме тому по всьому Лондону з'являються написи «Надія на Мандрівника». Я сам зробив декотрі з них.

Габріел намагався говорити спокійно й невимушено.

— А як же цей Мандрівник зможе змінити ситуацію, Джагтере?

— Якби ж то я знав! Інколи мені починає здаватися, що ці балачки про Мандрівників — то лише красиві оповідки й не більше. А реальність полягає в тому, що, гуляючи по Лондону, я бачу дедалі більше камер стеження. І в мене дедалі частіше виникає розпач. Мало-помалу, в тисячу різних способів наша свобода зникає, тане, як сніг, і всім, здається, на це начхати.

* * *

Вечірка закінчилася близько першої ночі, і Габріел допоміг вимити підлогу та прибрати сміття. Був понеділок, і він чекав, поки Роналд повернеться з монастиря Тайберн. Приблизно через годину після того, як його постригли, Габріел почув гупання черевиків по сходах. У двері легенько постукали, і до мансарди ввійшов Роналд. Вільний Рисак з Йоркшира завжди мав серйозний та трохи сумний вигляд. Якось Себастьян сказав, що Роналд схожий на пастуха, котрий загубив свою отару.

— Зробив те, що ти просив, парашутисте. Сходив до монастиря. — Роналд скрушно похитав головою. — Ще ніколи не доводилося бувати в монастирі. Мої батьки були пресвітеріани.

— А що трапилося, Роналде?

— Отих двох черниць, про яких ти мені казав, сьогодні немає. Замість них чергує сестра Тереза. Сказала мені, що на цьому тижні вона — «публічна черниця». Погодься, це звучить якось дико.

— «Публічна черниця» означає, що їй дозволено розмовляти з незнайомцями.

— А-а... Дійсно. Зі мною вона говорила. Така приємна дівчина. Я ледь не запросив її до бару на кухоль пива. Але, мабуть, черницям це заборонено.

— А може, й ні.

Стоячи біля дверей, Роналд спостерігав, як Габріел натягував на себе шкірянку.

— Щось трапилося, парашутисте? Може, мені сходити з тобою до Тайберна?

— Ні. Я мушу зробити це сам. Не хвилюйся. Я незабаром повернуся. Що в нас сьогодні на вечерю?

— Смажена цибуля, — повільно відказав Роналд. — А ще сосиски та картопляне пюре.

* * *

Усі велосипеди в гуральні мали прізвиська та зберігалися в сараї в саду. Габріел узяв велосипед під назвою Синій Потвора й вирушив у північному напрямку до річки. Синій Потвора мав руль з мотоцикла, заднє дзеркало з вантажівки, а його іржава рама була так-сяк заляпана синьою фарбою. Коли Габріел переїжджав через Вестмінстерський міст, прямуючи до монастиря, заднє колесо безперервно рипіло. Двері відчинила молода кароока черниця.

— Я приїхав подивитись усипальницю, — сказав їй Габріел.

— Це не можливо, — відповіла черниця. — Ми невдовзі зачиняємося.

— На жаль, завтра вранці я відлітаю додому, до Америки. Може, все ж таки пустите мене? Я хутко — туди й назад. Скільки років я мріяв потрапити до цього монастиря...

— Зрозуміло. У такому разі... — Черниця відімкнула двері та впустила Габріела до клітки, що слугувала в монастирі чимось на кшталт приймальні. — Вибачте, але для оглядин ви маєте лише кілька хвилин.

Діставши в'язку ключів, вона відімкнула двері. Габріел поставив їй кілька запитань і виявив, що черниця народилася в Іспанії і вступила до ордену, коли їй було чотирнадцять. Потім металевими сходами він спустився до підвалу. Сестра Тереза ввімкнула світло, і Габріел почав роздивлятися скелети, закривавлену одіж та інші рештки англійських мучеників. Він знав, що втретє приходити сюди буде небезпечно. У нього залишався тільки один шанс віднайти зачіпку, яка привела б його до батька.

Сестра Тереза прочитала невеличку лекцію про іспанського посла та страти біля монастиря Тайберн. Удаючи, що він уважно слухає, і киваючи, Габріел походжав поміж стендів. Кістки. Закривавлена тасьма. Ще кістки. Він зрозумів, що знає дуже мало і про католицьку церкву, і про історію Англії. Він мав

таке враження, наче щойно ввійшов до екзаменаційної кімнати, не прочитавши перед цим жодного підручника.

— Після реставрації деякі з братських могил у Тайберні розкопали і...

За довгі роки дерев'яні стени в підвалі потьмяніли від віку та дотиків вірян. Якщо тут і були якісь знаки, що стосувалися його батька, то вони мали бути схованими серед новіших експонатів. Ходячи по підвалу, Габрієл помітив на стіні фотографію в простій сосновій рамці. У нижній частині рамки була мідна табличка, що блищала у світлі лампи.

Габрієл приступив ближче й уважно придивився до чорно-білого зображення. Це було фото маленького скелястого острова, утвореного вершинами підводного гірського хребта. Приблизно на першій третині шляху від найвищої верхівки розташувалася купка сірих кам'яних будинків; усі вони були споруджені у формі перевернутого конуса та здалеку нагадували величезні вулики. На мідній табличці були якісь слова, написані готичними літерами. SKELLIG COLUMBA.

— А що зображено на цій світлині?

Спантеличена сестра Тереза перервала свою добре завчену лекцію.

— Це — Скелліг Колумба, острів біля західного узбережжя Ірландії. Там розташовано монастир черниць-клариссинок.

— Це ваш орден?

— Ні. Ми — бенедиктинки.

— А я гадав, що в цьому підвалі геть усе має стосунок або до вашого ордену, або до англійських мучеників.

Сестра Тереза опустила очі й міцно стиснула губи.

— Богові байдуже до країн. Бог опікується лише людськими душами.

— Я не ставлю під сумнів цієї ідеї, сестро. Але таки дивно, що в цій усипальниці висить фотографія ірландського монастиря.

— Мабуть, ви маєте рацію. Вона тут не зовсім доречна.

— Може, її приніс сюди хтось зі сторонніх людей? — поцікавився Габрієл. Черниця засунула руку в кишеню й витягла звідти важку в'язку ключів.

— Вибачте, сер, але вам уже час іти.

Ступаючи за сестрою Терезою по сходах, Габріел усіяко намагався приховати своє радісне хвилювання. Мить — і він уже стояв на тротуарі. Сонце зникло за деревами Гайд-парку, і почало холоднішати. Відімкнувши Синього Потвору, Габріел сів і поїхав по Бейсвотер-роуд до кільцевої транспортної розв'язки.

Швидко глипнувши в дзеркало заднього огляду, приварене до руля, він побачив за сотню ярдів позаду мотоцикліста в чорній шкірянці. Цей мотоцикліст міг би помчати щодуху вулицею та зникнути в місті, але натомість він зупинився біля бордюру. Темний шлем ховав його обличчя. Зовнішній вигляд байкера нагадав Габрієлові найманців Табула, котрі ганялися за ним у Лос-Анджелесі три місяці тому.

Мандрівник хутко звернув на Еджвер-роуд і знову глянув у дзеркало. Мотоцикліст не відставав. Дорога була захаращена автомобілями — була година пік. Автобуси й таксі рухались у східному напрямку на відстані лише кількох дюймів одне від одного. Габріел повернув на Блумфілд-роуд, вискочив на тротуар і почав робити зигзаги в натовпі людей, котрі, покинувши свої офіси, поспішали до метро. Якесь бабуся зупинилась і вилаяла його: «По дорозі треба їздити!» Але він не зважав на сердиті погляди й вигуки та повернув на розі до Ворвік-авеню.

М'ясна крамниця. Аптека. Ресторан з рекламою курдських страв. Габріел різко зупинився та сховав велосипед за купою зжитих картонних коробок. Потім швидко повернувся на тротуар і крізь автоматичні двері ввійшов до супермаркету.

Працівниця, котра приймала на зберігання сумки відвідувачів, із подивом глянула на Габрієла, коли той ухопив кошик і кинувся вздовж полиць із товарами. Чи треба повертатися до гуральні? Ні, бо Табула можуть вислідити його й убити його товаришів з такою самою безжально-холодною професійністю, з якою вони повбивали родини в Новій Гармонії.

Діставшись кінця проходу, Габріел повернув за ріг і побачив мотоцикліста, який чекав на нього. Це був чоловік із суворим виразом обличчя, широкими раменами та здоровенними руками. Він мав коротку стрижку та зморшки, що свідчили про

пристрасть до цигарок. Затемнений шлем він тримав у лівій руці, а супутниковий телефон — у правій.

— Не тікайте, пане Корріган. Візьміть ось це.

Байкер простягнув Габрієлові супутниковий телефон і додав:

— Поговоріть з вашою подругою. Але не вживайте нецензурних висловів і не називайте імен.

Габрієл узяв телефон і почув легеньке потріскування статички.

— Хто це? — спитав він.

— Я зараз у Лондоні з одним із наших товаришів, — відповіла Майя. — Чоловік, який дав тобі телефон, — мій бізнес-партнер.

Мотоцикліст злегка посміхнувся, і Габрієл збагнув, що його вистежив Липа, французький Арлекін.

— Ти мене добре чуєш? — спитала Майя. — З тобою все гаразд?

— Так, у мене все добре. Приємно чути твій голос. Я щойно дізнався, де живе мій батько. Нам треба знайти його...

Розділ 18

Голліс поснідав у кав'ярні, а потім пішов по Колумбус-авеню до Верхнього Вест-Сайду. Вже минуло чотири дні відтоді, як Віккі та решта їхньої групи відбули до Лондона. За цей час Голліс знайшов собі занедбаний готель з одномісними номерами й улаштувався викидайлом до клубу в центрі міста. У вільний час він залишав то тут, то там дешиці інформації для систем спостереження, які мали переконати Табула, що Габріел і досі переховується в місті. Майя колись розповіла йому про сленгове слово, яким Арлекіни називали таку діяльність. Це був рибальський термін: приманка — коли у воду кидають корм для принадження риб.

У Верхньому Вест-Сайді було повно ресторанів, косметичних салонів і кафе «Старбакс». Голліс ніяк не міг утямити, чому стільки чоловіків і жінок такий тривалий час просиджували в тих кафе, витріщаючись у комп'ютери й посьорбуючи каву. Більшість відвідувачів були застарими для студентів і замолодими для пенсіонерів. Час від часу він поглядав на монітори, щоб побачити, що ж то за проект, який потребував таких величезних зусиль? І йому почало здаватися, що в Мангеттені всі тільки тим і займалися, що писали сценарій для серіалу про любовні проблеми представників міського середнього класу.

В одному з кафе «Старбакс» він надибав Кевіна-Рибалку, що сидів за столиком зі своїм ноутбуком. Кевін був дуже блідим худорлявим молодиком, котрий харчувався, спав та інколи навіть умивався в кафе мережі «Старбакс» по всьому місту. Фактично він у них жив. Не було в нього іншої домівки та іншої реальності окрім тієї, доступ до якої він мав через інтернетівську бездротову мережу Wi-Fi. Якщо Кевін не спав або не штовхав перед собою возик у супермаркеті, то він однозначно перебував в Інтернеті.

Голліс ухопив стільця та підсів до столика. Засвідчуючи присутність іще однієї людської істоти, Кевін підняв ліву руку і з відстороненим виглядом поворушив пальцями. Очі його були прикуті до екрана, а пальцями правиці він і далі друкував. Кевін проникнув до файлів якоїсь кастингової агенції та завантажив фотографії вродливих — але не знаменитих — нью-йоркських акторів. Потім за допомогою цих зняток він створював профілі на веб-сторінках для неодружених. Актори перетворювалися на лікарів, адвокатів та банкірів-інвесторів, яким страшенно кортіло прогулятися під місячним сяйвом із прекрасною незнайомкою вздовж берега моря й відразу ж із нею одружитися. І тисячі жінок у всьому світі з надією натискали на кнопки, намагаючись привернути увагу Кевіна.

— Якись проблеми, Кевіне?

— Тут одна багачка з Далласа, — відповів Кевін високим гутнявим голосом. — Хоче, щоб я полетів до Парижа й зустрівся з нею під Ейфелевою вежею.

— Начебто романтично.

— Загалом, це вже восьма жінка з Інтернету, яка воліє зустрітися зі мною в Парижі або в Тоскані. Мабуть, надивилися того самого серіалу. — Кевін нарешті відірвав погляд від екрана. — Допоможи мені трохи. Ти не знаєш, який астрологічний знак вважають за найкращий?

— Здається, Стрілець.

— Прекрасно. Просто чудово. — Кевін надрукував повідомлення й натиснув на кнопку «Надіслати». — Маєш іще якусь роботу для мене?

Поява Великої машини спричинила доконечну потребу у винайденні безпечних та непомітних способів передачі й отримання інтернетівських повідомлень. Щойно з якогось комп'ютера надсилають повідомлення електронною поштою або якусь іншу інформацію, як сигнал негайно ідентифікується за IP-адресою, закріпленою тільки за цією конкретною машиною. Кожна IP-адреса, отримана державною організацією чи великою корпорацією, зберігається назавжди. Заволодівши IP-адресою, Табула діставали ефективний та потужний інструмент для стеження за обміном інформацією в Інтернеті.

Для забезпечення анонімності Арлекіні могли користуватись інтернет-кафе або громадськими бібліотеками, але такий інтернетівський рибалка, як Кевін, пропонував вищий рівень безпеки. Кожен з його трьох комп'ютерів був придбаний на барахолці, і тому їх було важко вирахувати. Він застосовував також спеціальні програми, що повертали недоставлені е-мейл-повідомлення з маршрутизаторів у всьому світі. Інколи його послугами користувалися російські гангстери зі Стейтен-айленду, проте більшість його клієнтів становили одружені чоловіки, котрі мали коханок або яким треба було закачати якусь неординарну порнографію.

— Хочеш заробити двісті доларів?

— Двісті доларів — то гарна сума. Хочеш, щоб я розіслав нову інформацію про Габріела?

— Заходь на чати й роби коментарі в блогах. Скажи всім, що чув, як Габріел виголосив промову проти Братів.

— А хто такі Брати?

— Багато знатимеш — погано спатимеш. — Голліс дістав ручку та зробив запис на паперовій серветці. — Скажи, що Габріел збирається зустрітись зі своїми прихильниками сьогодні ввечері в танцювальному клубі «Маска», що в центрі міста. Там нагорі є потаємна кімната, і саме в ній він о першій ночі виголосить нову промову.

— Нема проблем. Зараз же візьмуся до роботи.

Голліс передав Кевіну двісті доларів і встав з-за столу.

— Якщо добре впораєшся з роботою, одержиш премію. А там хтозна — може, заробиш достатньо на квиток до Парижа...

— А навіщо мені їхати до Парижа?

— Щоб зустрітись з романтичною жінкою під Ейфелевою вежею.

— Це не цікаво, — відповів Кевін і знову втупився в комп'ютер. — Мені більше подобаються віртуальні жінки.

* * *

Вийшовши зі «Старбакс», Голліс спіймав таксі. Дорогою до Саут-Феррі він студіював книжку «Шлях Меча». Горобцева

книжка медитацій складалася з трьох частин: «Підготовка», «Битва» й «Після Битви». У шостому розділі японський Арлекін аналізував два, здавалося б, суперечливі факти. Перед нападом досвідчений воїн завжди розробляв стратегію, однак у сум'ятті бою зазвичай вдавався до якихось інших кроків. Горобець уважав складання планів корисним, але, на його думку, їхня позитивність полягала в тому, що плани заспокоювали дух воїна й готували його до бою. У кінці цього ж таки розділу Горобець доходив такого висновку: *Плануй стрибнути ліворуч, хоча, можливо, тобі доведеться стрибати праворуч.*

На поромі, що прямував до одного з найсуворіше охоронюваних місць в Америці — до статуї Свободи, Голліс почувався незатишно й некомфортно. На судні було повно школярів, літніх туристів і родин, що відпочивали. Серед них він був єдиним чорношкірим, та ще й з рюкзаком за плечима. Коли пором підійшов до Еліс-айленду, Голліс спробував загубитися в натовпі, що прямував до великої тимчасової конструкції, спорудженої біля підніжжя статуї.

Близько двадцяти хвилин Голліс простояв у черзі. Коли він дістався її початку, йому наказали пройти крізь пристрій, що нагадував величезний комп'ютерний томограф. Механічний голос наказав йому стати на два зелені відбитки у формі підосшов. Несподівано Голліс відчув сильний потік повітря. Він потрапив до газоаналізатора — машини, здатної розпізнавати запахи зброї та вибухових речовин.

Коли загорілося зелене світло, Голліса направили до великої кімнати з шафками. До статуї не можна було підходити з рюкзаком, тому все здавали в камеру схову. Голліс просунув долар в отвір для монети, механічний голос наказав йому покласти великий палець правої руки на сканер. Над шафками загорівся напис: «Ваш відбиток пальця — це ключ. Своім відбитком пальця ви зможете відімкнути шафку після повернення».

У рюкзаку Голліс носив відбиток Габрієлової правиці. Кілька тижнів тому Майя розпавила модельний пластик, і Габрієл занурив свою руку в брунатну пастоподібну масу. Відбиток являв собою біодублікат — фізичне відтворення біометричної

інформації. Його можна було використовувати як приманку для того, щоб збити з пантелику Табула. Сховавши муляж у рукаві, Голліс притиснув гумовий палець до віконця сканера. Мить — і відбиток пальця Габрієла перетворився на пакет цифрової інформації та потрапив до комп'ютерів Великої машини.

— До Свободи — сюди. До статуї Свободи — сюди, — завчено проказав охоронець знудженим голосом. Залишивши свій рюкзак у камері схову, Голліс приєднався до відвідувачів, що юрмилися біля входу в кам'яний підмурок велетенської статуї. Усі, окрім Голліса, сяяли від щастя: вони потрапили на землю вільних людей.

* * *

Голліс повернувся до свого готелю надвечір і примудрився кілька годин поспати. Розплющивши очі, він побачив перед собою смужку чорно-білих зображень, що їх вони з Віккі зробили у фотокабінці самообслуговування. До цього приватного олтаря підкрався величезний тарган і стояв, ворущачи вусами. Голліс дав нахабі щигля, і той упав на підлогу.

Узявши фотографії, Голліс уважно придивився до них у світлі лампи. Віккі стояла, повернувшись до нього, і очі її світилися любов'ю та розумінням. Тепер вона знала про нього все, знала про його минуле, яке здійснювалося під знаком насильства й егоїстичної черствості, але все одно — приймала його таким, яким він є. Її кохання викликало в Голліса бажання стати на смертний бій зі злом; він зробить усе, щоб виправдати довіру Віккі й не зрадити її почуттів.

Близько восьмої вечора він одягнувся й поїхав на таксі до центру міста, в район, де розфасовували м'ясо. Це був квартал промислових споруд на захід від Гринвіч-вілідж. Танцювальний клуб «Маска» розташовувався в приміщенні колишнього заводу з переробки курячого м'яса на Західній Тринадцятій вулиці. Клуб примудрився проіснувати ось уже три роки, що було досить тривалим терміном для такої специфічної сфери бізнесової діяльності.

Велику центральну кімнату було розділено на дві частини. Більшість приміщення обіймали майданчик для танців, два бари

та столики, за якими можна було посидіти, сьорбаючи коктейль. У кінці головного приміщення були сходи, що вели до окремої VIP-зони над танцмайданчиком. Туди пускали тільки красивих і добре вбраних людей або тих, хто мав багато грошей. А перший поверх призначався для звичайних відвідувачів, що приїжджали сюди або на авті, або на переповненому метро з усіх куточків міста. Власники клубу були зациклені на дотриманні певної пропорції між цими двома групами відвідувачів. Хоч основну частину прибутків «Маска» отримувала від простолюдинів, яких вабила до клубу саме можливість побачити там акторів і модельок, котрі безкоштовно випивали й закусували нагорі.

Без спалахів ламп і гупання музики «Маска» мала такий вигляд, наче її запросто можна було знову перетворити на фабрику з переробки курчат. Голліс зайшов до мікроскопічної перевдягальні для персоналу й надів чорну футболку та спортивну куртку. Зроблений від руки напис на дзеркалі попереджав, що будь-який працівник, який продаватиме відвідувачам наркотики, буде негайно звільнений. Але Голліс уже встиг помітити, що керівництво не заперечувало проти того, щоб працівники продавали наркотики один одному. Зазвичай це були різноманітні стимулятори, які допомагали охоронцям бути в належній формі до кінця роботи.

Голліс надів навушники з мікрофоном, через які він тримав зв'язок з іншими викидайлами. Потім повернувся до головної кімнати й піднявся нагору. Персонал «Маски» ставився до свого клубу як до велемудрого пристрою для вичавлювання грошей з відвідувачів. Однією з найвигідніших посад була охорона VIP-зони, і наразі її обіймав такий собі Будда. Батько Будди був афроамериканцем, а мати — китайкою. Таке прізвисько він дістав через своє величезне пузо, яке, здавалося, надійно захищало його від усіх нью-йоркських негарздів.

Будда якраз розставляв стільці та столики для коктейлів у своєму царстві, коли нагорі з'явився Голліс.

— Що сталося? — спитав він Голліса. — Маєш зморений вигляд.

— Та ні, все гаразд.

— Дивись, не забувай: якщо хтось захоче зайти за бар'єр, направляй їх до мене.

— Нема проблем. Я знаю правила.

Будда охороняв головний вхід до VIP-зони, а Голліс стояв на виході з протилежного боку. Цей вихід призначався тільки для елітних відвідувачів, яким приспічило сходити в туалет унизу або поштовхатися в спітнілому натовпі на танцмайданчику. Голліс мусив не пускати сторонніх до VIP-зони. Бути викидайлом означало всю ніч повторювати «ні» і казати «так», коли добряче заплачуть.

* * *

Голліс виконував свою роботу, як слухняний робот, але в нього було передчуття, що сьогодні може трапитися щось особливе. З VIP-зони до приватної кімнати вів прохід із перилами. У кімнаті були шкіряні дивани, столи для коктейлів та внутрішній зв'язок, щоб робити замовлення в барі. На танцювальний майданчик, розташований унизу, виходило дзеркальне вікно. Сьогодні ввечері в цю кімнату мали прийти якісь шахраї з Брукліна, котрі мали звичку бавитися наркотою в нічних клубах. Якщо Табула прийдуть сьогодні по Габрієла, на них чекатиме неприємний сюрприз.

Голліс обперся на перила й почав розробляти м'язи ніг. Коли ж по задніх сходах до елітної зони піднявся Рікі Толсон, помічник директора клубу, Голліс повернувся на своє робоче місце. Рікі доводився далеким родичем одному з власників «Маски». Його основним завданням було слідкувати за наявністю туалетного паперу в клозеті, проте більшість часу він намагався підчепити жінку, що добряче хильнула.

— Як справи, брате мій? — спитав Рікі. Голліс посідав надто низький щабель в ієрархії клубу, щоб його називати на ім'я.

«Який я тобі брат!» — подумав Голліс, але приязно посміхнувся.

— Приватну кімнату на сьогодні замовлено, еге ж? Я чув, що ввечері сюди з'явиться Маріо з приятелями.

На обличчі Рікі з'явився роздратований вираз.

— Ні. Вони зателефонували і скасували замовлення. Але хтось неодмінно прийде. Завжди хтось приходить...

За півгодини ді-джей клубу почав вечір суфійськими ритуальними співами, які плавно перейшли в ритмічне гепання фонової музики. Натовп простолюдинів прибув першим і захопив нечисленні столики біля бару. Зі свого «спостережного пункту» Голліс дивився, як молодички в коротких спідницях і дешевих туфлях раз-по-раз бігали до вбиральні «підмалювати» обличчя та поправити зачіску. Тим часом їхні партнери поважно походжали біля бармена, вимахуючи перед його носом двадцятидоларовими купюрами — як прапорцями.

У правому навушнику чулися голоси інших викидайл. Команда охоронців вела постійний діалог стосовно потенційних порушників та жінок у надто нескромному вбранні. Спливали години, і Голліс час від часу поглядав на приватну кімнату. Вона й досі була порожня — може, сьогодні нічого й не трапиться.

Десь опівночі він провів двох модельок до туалету, що відмикався спеціальним ключем. Повернувшись на своє робоче місце, Голліс побачив, що Рікі з якоюсь дівчиною у вузькій сукні вирушили до приватної кімнати по проході з перилами. Голліс підійшов до Будди й крикнув, перекиваючи навколишній гамір:

— А чому Рікі попхався до приватної кімнати?

Товстун стенув плечима так, наче це запитання ледь заслуговувало на відповідь.

— Просто ще одна дівчинка. Він запропонує їй кокаїн, а вона — стандартний набір послуг.

Голліс зиркнув на танцмайданчик і побачив, як до клубу зайшли двоє чоловіків у спортивних куртках. Замість «знімати» жінок або замовляти випивку в барі, вони одразу витріщилися на приватну кімнату. Один з найманців був накачаним курдупелем. Штани він мав явно задовгі й унизу зібгані в гармошку. Другий був високий з довгим чорним волоссям, зав'язаним ззаду в «кінський хвіст».

Найманці піднялись нагору, до елітної зони, й сунули в руку Будді кілька купюр. Цих грошей було досить, щоб купити негайну повагу та право пройти за бар'єр із червоної оксамитової стрічки. За кілька секунд парочка вже сиділа за столиком і не зводила очей з вузького проходу, що вів до приватної кімнати. Там і досі був Рікі зі своєю подругою. Голліс стиха вилаявся й пригадав пораду Горобця: «Плануй стрибнути ліворуч, хоча, можливо, тобі доведеться стрибати праворуч».

Якось п'яна жінка почала верещати на свого приятеля, і Будда заспішив униз сходами, щоб залагодити проблему. Щойно він покинув VIP-зону, двоє найманців підвелися з-за столу й рушили до приватної кімнати. Високий пішов уперед, а коротун підстраховував його ззаду. Світильники над танцмайданчиком спалахнули яскравіше й почали миготіти в такт музиці. Високий найманець обернувся, і в його руці блиснув ніж.

Голліс сумнівався, що вони мали світлину Габріела. Найманці просто дістали наказ убити всіх, хто буде в кімнаті. Досі Голліс уже ладен був повірити, що зможе повестися, як Майя та інші Арлекіни. Але він був не такий, як вони. Будь-хто з Арлекінів переступив би через Рікі та його подружку, але Голліс не міг спокійно спостерігати, як їх убиватимуть. «До біса все це! — подумав він. — Якщо ці ідіоти помруть, їхня кров ляже на моє сумління».

Чемно посміхаючись, він підійшов до коротуна.

— Даруйте, сер, але кімнату зайнято.

— Так, але там — наш приятель. Тому йди в сраку та не заважай нам.

Голліс повільно підняв руки, наче збираючись обійняти нападника, але раптом різко вдарив коротуна обома руками по вухах. Удар був надто сильним, отже, той не втримався на ногах і впав на спину. Музика була такою гучною, а світло таким сліпуче-яскравим, що ніхто й не помітив цієї сутички. Голліс переступив через розпростерте тіло й рушив далі.

Високий найманець уже був узявся за ручку дверей, але, помітивши Голліса, зреагував миттєво. Голліс знав, що кожен, хто тримає ніж, забагато уваги зосереджує саме на смертоносному лезі, яке є втіленням неблаганної жорстокості та смерті.

Він замахнувся, наче збираючись ухопити чужинця за руку, а коли той спробував штиркнути його ножом, рвучко відхилився назад і вдарив нападника носком у живіт. Найманець кавкнув і скрутився, хапаючи ротом повітря. Голліс урізав його хуком ізнизу, і той полетів через перила. Люди на танцмайданчику заверещали, але музика й далі грала як нічого не було. Голліс побіг назад по проході, проштовхуючись крізь скупчення людей за столиками. Діставшись задніх сходів, він помітив, що крізь юрму пробіраються ще три найманці. Один з них був літнім чоловіком в окулярах з тонкою металевою оправою. Невже це Натан Бун, котрий убив Майїного батька? Майя напала б на нього не замислюючись, але Голліс не зупинився й побіг далі.

Натовп сколихнувся й заметався, наче стадо тварин, що відчули запах смерті. Спустившись на танцмайданчик, Голліс став пробиватися вперед, розштовхуючи людей на своєму шляху. Нарешті від дістався коридору, сполученого з кухнею та кімнатами для відпочинку. Гурт молодих жінок про щось весело гомонів, поблискуючи косметичними дзеркальцями. Голліс проскочив повз них і вибіг у двері, що вели до пожежних сходів.

У коридорі стояли двоє найманців Табула в навушниках. Вони вже встигли дістати всю потрібну інформацію й чекали на нього. Один з них підніс балончик і приснув якоюсь хімією Голлісові в очі.

Біль був нестерпним. Голлісу здалося, що його очі палають вогнем. Осліпнувши, він не міг захищатись, і тієї ж миті відчув чийсь кулак, який зі страшною силою загатив йому в ніс. Немов потопаючий, Голліс ухопився за нападника, струсонув його й ударив головою в обличчя.

Ворог упав на бетонну підлогу, але другий найманець обхопив Голліса за шию й почав душити. Голліс укусив його за передпліччя й, почувши дикий вереск, ухопив нападника за руку, заламав її за спину з такою люттю, що вона хруснула та зламалася.

«Я нічого не бачу. Мене осліпили», — промайнуло в його голові. Торкаючись руками цегляної стіни, Голліс кинувся вперед, зусібч оточений безпросвітним мороком.

Розділ 19

Близько десятої ранку Майя та її супутники проїхали місто Лімерик. Габріел повільно спрямував автівку через торгову зону, намагаючись не порушити правил дорожнього руху. Проте щойно вони опинились у сільській місцевості, його обережність умить зникла, і він натиснув на акселератор. Їхнє маленьке блакитне авто прудко помчало дворядною дорогою, що вела до західного узбережжя й острова Скелліг Колумба.

За інших обставин Майя сіла б на передньому сидінні поруч із Габріелом, аби пильнувати дорогу й бути насторожі. Але вона не хотіла, щоб Габріел бачив її обличчя й мав змогу тлумачити ті мінливі емоції, що відбивалися на ньому. Під час Майїної нетривалої спроби пожити нормальним життям у Лондоні жінки з її офісу часто скаржилися, що їхні чоловіки майже ніколи не могли правильно розібратися в їхніх мінливих настроях. Та наразі Майя мала справу з чоловіком, який дійсно міг розібратися в її настроях, а вона, знаючи про його здібності, цього не бажала.

Тому під час подорожі по Ірландії на передньому сидінні була Віккі. Еліс із Майєю вместилися ззаду; їх розділяла сумка з крекерами та пляшками води. Ця сумка являла собою доконечний бар'єр. Відтоді як вони прибули до Ірландії, Еліс почала тулитися до Майї. Якимось вона простягла руку й торкнулася металюного ножа, що його Майя носила під светром. Це було так довірливо-сердечно, так несподівано й відверто, що Майя знітилась і воліла відтоді триматися на відстані.

Липа орендував авто через кредитну картку однієї зі своїх фіктивних фірм, зареєстрованих у Люксембурзі. Він придбав недорогий цифровий фотоапарат і пластикові туристичні пакети з написом *ТУРФІРМА «МОНАРХ» — МИ ПОКАЖЕМО ВАМ СВІТ*. Усі ці предмети були бутафорією, яка мала перетво-

рити їхній гурт на туристів, але Віккі їй справді сподобалось орудувати фотоапаратом. Вона вряди-годи опускала скло, робила знімки й приказувала:

— Голлісу це неодмінно сподобалося б.

Заправивши машину в маленькому містечку Адаре неподалік від Лімерика, вони полишили зелені пагорби та ферми й рушили вузькою дорогою, що вела через гори. Безлісий краєвид нагадав Майї верховини Шотландії; вони проминали то нагро-мадження валунів, то чагарники й верескові зарості, то несподі-вану купку пурпурових рододендронів біля кювету.

За перевалом удалині показався Атлантичний океан. «Він там, — прошепотів Габріел. — Я знаю, він — там». Ніхто не наважився йому заперечити.

* * *

Майя охороняла Габріела вже кілька днів, але вони уникали відвертої розмови. Її дуже здивувала коротка стрижка, якою Габріел обзавівся в Лондоні. Вона надавала йому мужнього, навіть суворого, вигляду, і Майї здалося, що Габріелові вдалося посилити свої здібності Мандрівника. З того моменту, як Габріел побачив фото монастиря в Тайберні, він став ніби одержимий і всіляко наполягав на тому, щоб вони вирушили до острова Скелліг Колумба негайно. Липа ледве зміг приховати своє роздратування. Француз несхвально поглядав на Майю, наче вона була матір'ю, що виростила неслухняного сина.

Коли ж вони почали збиратися до Ірландії, Габріел висунув ще одну вимогу. Останні два тижні він прожив з Вільними Рисаками на південному березі Темзи й хотів попрощатися зі своїми новими друзями.

— Майя може сходити зі мною, але ти не ходи, — сказав він Липі. — У тебе такий вигляд, наче ти когось збираєшся вбити.

— І вб'ю — якщо треба буде, — відповів французький Арлекін. Але все ж таки лишився в мікроавтобусі, коли вони доїхали до Боннінгтон-сквер.

Старий будинок увесь пропах смаженим беконом і картопляним пюре. У передпокої вечеряли троє молодиків і сувора

на вигляд дівчина-підліток з короткою стрижкою. Габріел представив Майю, і вона чемно кивнула Джаггеру, Себастьянові, Роналду та Бурудьці. Він сказав їм, що Майя — його подруга і що вони сьогодні їдуть з Лондона.

— У тебе все гаразд? — спитався Джаггер. — Може, чимось допомогти?

— Хтось може прийти й розпитувати про мене. Скажіть їм, що ми з подругою поїхали на південь Франції.

— Будь спокійний. Так і зробимо. Пам'ятай, що тут ти завжди зустрінеш друзів.

Узявши свої речі в картонній коробці, Габріел пішов слідом за Майєю до мікроавтобуса. Два дні вони провели на явчній квартирі біля Стратфорда, а Липа тим часом намагався накопати дані про Скелліг Колумба. Інформації в Інтернеті було обмаль. Колись на цьому острові існував монастир, заснований у шостому столітті святим на ім'я Колумба. Цей ірландський святий, відомий також під іменем Кольмсіль, або Колум Кіле, був апостолом, що навернув у християнство язичницькі племена в Шотландії. На початку дев'ятнадцятого століття зруйнований монастир відбудував орден черниць, що називали себе клариссинками. Регулярного поромного сполучення з островом не було, і черниці неохвально ставилися до візитів чужаків.

* * *

Проїхавши через гори, вони спустилися на прибережну дорогу, прокладену між океаном та вапняковим стрімчаком. Поволі краєвид розширився й узвиштя змінилися на болота. Віддалік працювали торфорізки, продукуючи брикети зі спресованої трави, що виросла ще за льодовикового періоду.

Скрізь виднілися невеличкі озера та рівчаки, а дорога бігла вздовж звивистої річечки, що впадала в невелику затоку. З північного берега затоки вивищувалися пологі пагорби, але Габріел звернув авто до невеличкого рибальського містечка Портмеджі з пристанню та невисоким хвилерізом. Потойбіч дороги стояло півтора десятка будиночків, які нагадали Майї дитячий малюнок людського обличчя: волосся з сірого шиферу, два верхні

віконця — очі, червоні двері — ніс, а два нижні вікна з білими ящичками були як чиясь білозуба посмішка. Вони зупинились у місцевому барі, і бармен сказав їм, що єдиною людиною, яка навідується на Скелліґ Колумба, є чоловік на ім'я Томас Фоулі. Капітан Фоулі зрідка відповідав на телефонні дзвінки, але вечорами зазвичай бував удома. Віккі стала домовлятися про кімнати, тимчасом як Габріел з Майєю рушили пішки по дорозі. Після зустрічі в Лондоні вони вперше залишилися наодинці. Це вийшло якось цілком природно, і Майя раптом пригадала їхню першу зустріч у Лос-Анджелесі. Тоді вони почувалися дуже ніяково й не знали, як мусять поводитися Мандрівник та Арлекін.

На околиці села вони надібали грубо намальований знак: КАПІТАН Т. ФОУЛІ — МОРСЬКІ ПРОГУЛЯНКИ. Пройшовши багнистою під'ізною алейкою, шукачі опинилися перед побіленим будиночком, і Майя постукала у двері.

— Або заходьте, або припиніть гепати у двері! — почувся гучний чоловічий голос, і вони ввійшли до передпокою, увесь простір якого займали пінополістиролові поплавки, старі дачні меблі та алюмінієвий човен, що стояв на кóзлах для пиляння дров. Здавалося, цей будинок був звалищем усілякого сміття з Західної Ірландії. Габріел пішов слідом за Майєю по короткому коридору, захарашеному стосами старих газет і мішків із бляшанками. Біля других дверей прохід став іще вужчим.

— Якщо це ти, Джеймсе Келлі, то можеш ушиватися! — знову пролунав зичний голос.

Майя поштовхом розчинила двері, і вони ввійшли до кухні. В одному її кутку стояла електроплитка та раковина, заставлена брудними тарілками. Посеред кімнати сидів дідуган і зашивав дірку в рибальській сітці. Він посміхнувся, оголивши криві зуби, пожовтілі від багатолітнього паління та чаювання.

— А ви хто такі, хотів би я знати?

— Я — Джудіт Стренд, а це мій друг Ричард. Ми шукаємо капітана Фоулі.

— Ну що ж, ви його знайшли. І що вам від нього потрібно?

— Ми хотіли б найняти човен для чотирьох пасажирів.

— Це зовсім не важко. — Капітан Фоулі знавецьки глянув на Майю, прикидаючи, скільки запросити грошей. — Поїздка на півдня вздовж узбережжя коштує триста євро. Повний день — п'ятсот. І харчі — за ваш кошт.

— Ми натрапили на фотографію острова, що зветься Скелліг Колумба, — сказав Габріел. — А можна туди з'їздити?

— Кожні два тижні я відвожу черницям усілякі припаси. — Фоулі понишпорив серед безладу, що панував на кухонному столі й видобув тернову люльку. — Але на той острів вам — зась.

— Чому? — спитав Габріел.

— Тому. Просто там не люблять візитерів. — Капітан Фоулі розкрив тріснуту цукорницю, узяв звідти маленьку жменьку чорного тютюну й набив ним люльку. — Цей острів належить уряду Ірландської республіки, який здав його в оренду Святій Церкві, а та, своєю чергою, здала його в суборенду орденіві клариссинок. І в одному їхні переконання збігаються: ніхто з них не хоче, щоб на Скелліг Колумба тусувалися чужинці. Там є пташиний заповідник. А клариссинки птахам не заважають, бо ввесь час моляться.

— А може, я з ними поговорю й спитаю дозволу...

— Ніхто не може потрапити до острова без письмового дозволу єпископа, і я чомусь не бачу, щоб ви розмахували ним перед моїм носом. — Фоулі запалив люльку й випустив на Габріела хмаринку солодкого диму. — Мені більше нічого вам сказати.

— Зате я маю вам дещо сказати, — відповіла Майя. — Я заплачу вам тисячу євро, якщо ви відвезете нас на острів і дасте змогу поговорити з черницями.

Капітан замислився.

— Може, й відвезу, але...

Майя взяла Габріела за руку й потягла до дверей.

— Ходімо, пошукаємо інший човен.

— Ясна річ, що відвезу, — швидко погодився Фоулі. — Побачимося завтра о десятій ранку на пристані.

Вони вийшли з будинку. Майя полегшено зітхнула, бо почувалася так, наче потрапила в лігво борсука, який звідусіль постягував до себе всіляку всячину. Уже почало сутеніти, і під кущами та деревами з'являлися сліди нічної темряви.

Мешканці насолоджувалися затишком своїх домівок, дивлячись телевизор або готуючи вечерю. Крізь фіранку на вікнах пробивалося світло, а над деякими коминами підіймався димок. Габріел повів Майю до іржавої лави, з якої відкривався вид на затоку. Був якраз відплив, і на темному піску виднілися шматки деревини та мертві водорості. Майя сіла на лавицю, а Габріел підійшов до берега й став удивлятися в обрій. Сонце, сідаючи, торкнулось океану й перетворилося на яскраву розпливчасту кулю, яка неначе гойдалася на хвилях.

— На тому острові — мій батько, — мовив він. — Я достоту знаю, що він там. Майже чую, як він зі мною розмовляє.

— Може, й так. Утім, ми й досі не знаємо, чому він перебрався до Ірландії. Напевне, була якась причина.

Габріел відвернувся від води, підійшов до лави й сів поруч із Маєю. Так близько, що відчував її подих.

— Уже стемніло. Чому ти й досі не зняла окулярів?

— Просто звичка.

— Ти ж колись казала мені, що Арлекіни виступають проти звичок та передбачуваних дій.

Простягнувши руку, Габріел зняв окуляри, згорнув їх і поклав біля Майїної ноги. Тепер він мав змогу зазирнути їй просто у вічі. Жінка враз відчула себе беззахисною й мовби оголеною та обеззброєною.

— Не дивися на мене, Габріеле. Мені ніяково.

— Але ж ми подобаємось одне одному. Ми — друзі.

— Неправда. Ми не можемо бути друзями. Я тут для того, щоб захищати тебе, а — якщо доведеться — то й померти за тебе.

Габріел перевів погляд на океан.

— Я не хочу, щоб хтось за мене вмирав.

— Таж ми розуміємо, як сильно ризикуємо.

— Можливо. Проте я маю безпосередній стосунок до подій. Коли ми вперше зустрілися в Лос-Анджелесі і я сказав тобі, що, мабуть, я — Мандрівник, то ще не здогадувався, як присутньо це змінить життя близьких мені людей. Я маю багато запитань до свого батька. — Габріел на мить замовк і сумно похитав головою. — Я ніколи не міг змиритися з думкою, що він зник

назавжди. Бувши малим, я часто вночі подумки з ним розмовляв. Мені здавалося, що все це я переросту, але з часом емоційний зв'язок з батьком ставав дедалі сильнішим.

— Габріеле, твого батька може й не бути на тому острові.

— Тоді я й далі його шукатиму.

— Доки ти будеш шукати свого батька, Табула матимуть над тобою владу. І розставлятимуть для тебе пастки та наживки.

— Але я мушу скористатися навіть примарним шансом. Одне це не означає, що ти маєш бути поруч зі мною. Коли щось трапиться з тобою, я цього не переживу. Я не зможу з цим жити далі, Майє.

Їй здалося, що позаду неї стоїть Шип, шепочучи на вухо погрози та попередження. *«Нікому ніколи не довіряй. Ніколи не закохуйся»*. Її батько завжди був таким дужим, таким упевненим у своїх силах... Він був найважливішою людиною в її житті. *«От чорт! — подумки вилаялася вона. — Він украв мій голос. Я не можу говорити»*.

— Габріеле... — прошепотіла Майя. Голос її був тихенький і невпевнений — як у дитини, що загубилась і втратила надію, що її коли-небудь знайдуть.

— Усе гаразд. Не хвилюйся. — Він узяв її за руку. Над обрієм залишилася тільки невеличка срібна смужка сонячного променя. Шкіра Габріела була теплою на дотик, і Майя подумала, що їй як Арлекіну доведеться бути холодною й незворушною решту свого життя.

— Я буду поруч і допомагатиму тобі попри будь-що, — сказала вона. — Присягаюся.

Габріел нахилився був поцілувати її, але Майя відвернулася, побачивши, як до них наближаються дві темні постаті.

— Майє! — гукнула Віккі. — Це ти? Еліс непокоїлась і схотіла знайти вас.

* * *

Тієї ночі падав дощ. І вранці затоку вкрила густа пелена туману. Майя вдягла теплі речі, що їх вона колись купила в Лондоні: теплі вовняні брюки, темно-зелений кашеміровий светр

і шкіряний плащ із підкладкою. Поснідавши в барі, вони пішли на пристань і побачили там капітана Фоулі. Він завантажував на свій тридцятип'ятифутовий рибальський човен мішки з торфом та пластикові коробки. Він пояснив, що торфом топлять піч у монастирі, а в коробках — їжа та чистий одяг. Джерелом питної води на Скелліг Колумба є дощова вода, що потроху збирається в спеціальних резервуарах. Для пиття й приготування їжі цієї води досить, але для прання — ні.

Оскільки човен був рибальським, то він мав відкриту палубу, але на його носі була рубка для захисту від негоди. Еліс явно подобалося плисти в човні. Вона почувалася радісною та збудженою. Поки човен випливав із затоки, вона час від часу залазила в трюм, усе скрізь передивлялася. Капітан Фоулі розпалив люльку й попихкував солодким димом у їхній бік.

— Там — старий, добре відомий світ, — махнув він рукою на зелені пагорби, що лишилися позаду. — А отам... — указав він уперед, на захід.

— Кінець світу, — вставив Габріел.

— Саме так, хлопче. Коли святий Колумба з монахами вперше прибули на цей острів, вони примандрували до найзахіднішої точки на тодішній мапі Європи. До кінцевої зупинки на трамвайній лінії.

Не встигли вони полишити затишну бухту, як на їхній човен опустилася пелена туману. Відчуття було таким самим, як тоді, коли літак потрапляє у величезну хмару. Човен заблищав від конденсату, на антені повисли рясні краплі води. І тільки хвилі ритмічно хлюпали в борт. Еліс постόяла на кормі, тримаючись за перила, а потім побігла назад до Майї. Збуджена й радісна, вона показала їй на тюленя, що плив неподалік від човна. Тюлень скидався на прилизаного мокрого собаку, що несподівано виявив на подвір'ї незнайомців.

Поступово туман став розсіюватись, і вгорі почали проглядати клаптики синього неба. Морські птахи були повсюдно: буревісники й качурки, пелікани та баклани з чорними кінчиками крил. Приблизно за годину вони проминули острів під

назвою Малий Скелліг, на якому гніздилися баклани. Їх було так багато, що чорне каміння острова виглядало живим.

А ще через годину перед ними постав із хвиль Скелліг Колумба. Він виглядав точнісінько як на тій світлині, що її Габрієл бачив у монастирі Тайберн: дві зубчасті вершини підводного гірського пасма. Острів заріс чагарниками та вереском, але Майя ніде не помітила монастиря чи якоїсь іншої споруди.

— А де ми зійдемо на берег?

— Не хвилюйтеся, пані. Ми підходимо зі східного боку. А на південному є невеличка бухточка.

Тримаючись подалі від скель, Фоулі підвів човен до двадцятифутового пірса зі сталевими палями. Пірс закінчувався бетонною плитою з червоно-чорним написом, який оголошував острів заповідником, забороненим для відвідин кожному, хто не мав письмового дозволу єпархії графства Керрі. Скраю плити були замкнені ворота, за якими починалися сходи, що вели догори.

Фоулі заглушив двигун. Хвилі прибили човен до пірса, і капітан накинув петлю линви на одну з металевих паль. Майя, Віккі й Еліс вибралися на бетонну плиту, а Габрієл допоміг Фоулі розвантажити мішки й коробки. Підійшовши до воріт, Віккі торкнулася великого мідного замка.

— Ну й що тепер?

— Тут нікого немає. Мабуть, треба обійти ворота й піднятися сходами до монастиря, — сказала Майя.

— Гадаю, ця пропозиція не дуже сподобається капітанові Фоулі.

— Він нас сюди привіз. І я дала йому тільки половину домовленої суми. До того ж Габрієл не поїде звідси, поки не дізнається хоч щось про свого батька.

Еліс перебігла на протилежний бік плити й показала рукою вгору. Трохи відступивши, Майя побачила, як по сходах до пірса спускаються чотири черниці. Клариссинки були в чорному вбранні та чорних накривалах з білими комірцями та відворотами. Білі паски на їхніх таліях нагадували про францисканську історію їхнього ордену. Усі чотири жінки кутались у чорні вовняні

шалі. Вітер тріпав кінчики шалей туди-сюди, але черниці й далі спускалися, аж поки не побачили, що на острові з'явилися чужинці. Вони враз зупинилися — три черниці зійшли гуртом, а одна, найвища на зріст, лишилася стояти осторонь, відставши на кілька сходинок.

Капітан Фоулі взяв два мішки з брикетами торфу й підніс їх до воріт.

— Схоже, що нічого не вийде, — сказав він. — Ота найвища — це абатиса, тут вона всім заправляє.

Одна з клариссинок піднялася до абатиси, дістала якусь указівку й поспішила до воріт.

— Що трапилось? — запитав Габріел.

— Нічого. Кінець історії. Вони не бажають бачити вас тут.

Фоулі стягнув з голови в'язану шапочку й підійшов до воріт. Уклонившись черниці, він стиха поговорив з нею, і поквапився до Майї з виразом подиву на обличчі.

— Перепрошую, міс. Вибачте за все, що я вам сказав. Абатиса хоче поговорити з вами в каплиці.

* * *

Абатиса пішла, а три черниці вхопили мішок з торфом і потягли його сходами. Майя, Габріел і решта пішли слідом, а капітан Фоулі залишився біля свого човна.

У шостому сторіччі ченці під проводом святого Колумби збудували сходи від океану до вершини острова. Сірий вапняк був покритий шиферним сланцем і місцями заріс лишайником. Поки Майя зі своїми супутниками підіймалися слідом за черницями, плюскіт хвиль поволі змінився шумом вітру. Налітаючи на конусоподібні вершини, він шерхотів ріденькою травою, будяками та щавлем. Скеліг Колумба нагадував великий старовинний замок зі зруйнованими вежами та арками. Усі морські птахи зникли, натомість з'явилися гайворони, котрі каркаючи кружляли вгорі.

Діставшись гребеня, вони почали спускатися на північну частину острова. Прямо під ними виднілись уступчасті тераси, кожна з яких була футів п'ятдесят завширшки. На першій терасі розташувався сад і два резервуари для дощової води, що стікала

по скелях. На другій терасі стояли чотири кам'яниці, споруджені без будівельного розчину. Вони нагадували гігантські вулики з дерев'яними дверима та круглими вікнами. Каплиця містилася на третій терасі. Вона була приблизно шістдесят футів завдовжки й нагадувала човен, що лежав догори дном на березі моря.

Еліс та Віккі лишилися з черницями, а Майя та Габріел, піднявшись сходами, ввійшли до каплиці. Долівку було вкрито дубовими дошками, поблизу задньої стіни приміщення розташовувався вітвар. За нехитрим золотим хрестом були три вікна. Перед вітварем, і досі кутаючись у шаль, молитовно склавши руки, спиною до візитерів стояла абатиса. Двері рипнули й зачинилися. І не стало чути нічого, крім посвисту вітру в щілинах кам'яних мурів.

Габріел зробив кілька кроків уперед.

— Даруйте, пані. Ми щойно прибули на острів і хотіли б з вами поговорити.

Абатиса розняла руки й повільно їх опустила. У цьому жесті було щось граційне й водночас загрозливе. Майя враз намацала свій ніж, схований у рукаві. «Ні! — хотіла вона крикнути. — Ні!»

Черниця різко повернулася до них — і кинутий нею воронований крицевий ніж уп'явся в дерев'яну обшивку просто над Габрієловою головою.

Майя стала перед Габрієлом, і в її руці з'явився власний кидальний ніж. Вона вже була замахнулася, але цієї миті впізнала знайоме обличчя. Так, це вона: ірландка років п'ятдесяти з гаком. Жорстокі, майже безтямні зеленуваті очі. Пасмо рудого волосся, що вибилося з-під накрохмаленої білої мантильї. Великий рот, скривлений у посмішці, сповнений невимовної зневаги.

— Щось ви нерішучі. Чи погано підготовлені? — звернулася вона до Майї. — Кілька дюймів нижче — і ваш бойфренд загинув би.

— Це — Габрієл Корріган, — відказала Майя. — Він є Мандрівником, як і його батько. А ви його ледь не вбили.

— Я ніколи й нікого не вбиваю випадково.

Габрієл глянув на ніж, що стримів із стіни.

— А ви хто, в біса, така?

— Перед тобою Благословенна Мати, одна з останніх живих Арлекінів.

— А, зрозуміло. Арлекіни... — вимовив Габріел з огидою.

— Я знаю Майю відтоді, коли вона ще була дівчинкою, — сказала Благословенна Мати. — Це я навчила її вдиратись у приміщення. Їй завжди кортіло бути такою, як я, проте, вочевидь, для цього їй іще треба вчитись і вчитись.

— Що ви тут робите? — спитала Майя. — Липа гадає, що ви загинули.

— Так, я хотіла вмерти. — Благословенна Мати зняла чорну шаль і згорнула її вчетверо. — Після того як Шип потрапив у пастку в Пакистані, я второпала, що серед нас є зрадник. Твій батько мені не повірив. Хто був зрадником, Майє? Ти знаєш?

— Знаю. Пастир. Я вбила його.

— Чудово. Сподіваюся, перед смертю він добряче помучився. Я прибула на цей острів приблизно чотирнадцять місяців тому. Коли померла абатиса, черниці обрали мене своїм тимчасовим керманічем. — Вона знову презирливо гмикнула. — Клариссинки живуть простим і побожним життям.

— Отже, ви злякалися, — сказав Габріел. — І сховались у цьому монастирі.

— Який ви нетямущий молодик! Мені за вас аж соромно. Мабуть, вам треба ще трохи повправлятись у перетині бар'єрів. — Благословенна Мати пройшла до протилежної стіни, витягла з неї ножа та сховала в піхви під накривалом. — Бачите віттар перед вікном? У ньому міститься рукопис, автором якого здогадно був святий Колумба. Мій Мандрівник забажав познайомитися з тією книгою, і мені довелося супроводжувати його аж сюди.

Габріел радісно кивнув і ступив кілька кроків уперед.

— І цим мандрівником є...

— Є твій батько, звісно. Він тут. Я його захищаю.

Розділ 20

Утішні передчуття сповнили Габрієла, і він роззирнувся довкола.

— А де він?

— Не клопочися, я тебе до нього відведу. — Благословенна Мати висмикнула шпильки, зняла мантилью та злегка струснула головою, розпушуючи своє руде волосся.

— Чому ви не сказали Майї, що мій батько тут, на острові?

— Я не підтримувала контактів із жодним Арлекіном.

— Мій батько сам міг попрохати знайти мене...

— Але він цього не зробив. — Благословенна Мати поклала мантилью на стіл. Потім узяла меч у шкіряних піхвах і повісила його на плече. — А хіба Майя тобі нічого не пояснювала? Арлекіни просто захищають Мандрівників. Ми не намагаємося їх зрозуміти.

Вона мовчки вивела Майю та Габрієла з каплиці. Одна з чотирьох черниць, малесенька ірландка, чекала на кам'яних сходах. Перебираючи дерев'яні чотки, вона тихо молилася.

— Капітан Фоулі й досі біля доку? — спитала Благословенна Мати.

— Так, пані.

— Перекажіть йому, що наші гості залишаться на острові доти, доки я з ним не зв'яжуся. Двоє жінок і дівчинка спатимуть у спільній кімнаті. Молодий чоловік спатиме в коморі. Скажіть сестрі Джоанні, щоб вона збільшила кількість їжі сьогодні на вечерю.

Маленька черниця слухняно кивнула їй, тримаючи в руках чотки, подалася виконувати накази.

— Ці жінки вміють виконувати накази, — сказала Благословенна Мати. — Але співи та молитви часто діють мені на нерви. Якби вони більше мовчали, був би повний порядок.

Майя та Габріел пішли короткими сходами слідом за Благословенною Матір'ю на середню терасу монастиря. Це була довгаста пласка ділянка, на якій середньовічні ченці збудували свої схожі на великі вулики хатини з вапняку. Через постійні сильні вітри вони мали важкі дубові двері та невеликі округлі вікна. Кожен будинок за розміром приблизно дорівнював лондонському двоповерховому автобусові «Даблдекер».

Віккі та Елісдесь поділись, але Благословенна Мати сказала, що вони пішли до хатини, в якій була кухня. З комина підіймалася тоненька цівочка диму; її відразу ж підхоплював вітер і відносив на південь. По ґрунтовій стежині вони пройшли повз спальне приміщення та споруду, яку Благословенна Мати назвала «келією святого». Хата-комора була останньою спорудою, що розташувалася скраю тераси. Ірландка-Арлекін зупинилась і пильно оглянула Габріела з ніг до голови, наче тварину в зоопарку.

— Він там.

— Дякую за те, що охороняєте мого батька.

Благословенна Мати змахнула з чола руде пасмо.

— Твоя вдячність — зайве почуття. Просто я зробила вибір і взяла на себе цей обов'язок.

Відчинивши важкі двері, вона провела хлопця всередину. Споруда мала дубову підлогу й вузькі сходи, що вели на другий поверх. Світло потрапляло всередину крізь три круглі вікна, що скидались на ілюмінатори в кам'яних стінах, розташовані один від одного на різній відстані й висоті. Скрізь стояли шафки та банки з їжею. Був там і переносний електрогенератор. На червоному ящику першої допомоги лежали свічки. Ірландка витягла коробку сірників і кинула її Майї.

— Запали свічки.

Благословенна Мати стала навколішки, і спідниці її чернечого вбрання утворили коло. Провівши рукою по гладенькій дубовій поверхні, жінка натиснула на знебарвлену від часу дерев'яну панель. Панель підскочила, відкривши зроблену з мотуззя ручку.

— Ось так. А тепер відійдіть. — Не підводячись із колін, Благословенна Мати потягла за ручку, і в підлозі відсунулася потайна ляда. Униз, у темряву, вели кам'яні сходи.

— Що тут відбувається? Мій батько — в'язень? — спитав Габріел.

— Звісно, ні. Візьми свічку й сам переконаєшся.

Габріел узяв у Майї свічку. Обійшовши Благословенну Матір, він спустився до підвалу з цегляними стінами та гравійною підлогою. У кімнаті не було нічого, окрім кількох пластикових цеберок з металевими ручками. Габріел подумав, що, напевне, цими відрами черниці носили воду, поливаючи свій город улітку.

— Агов, — гукнув він. Але ніхто не відповів.

Рухатися можна було тільки в одному напрямку — крізь ще одні дубові двері. Тримаючи свічку в лівій руці, Габріел поштовхом розчинив двері й опинився в значно меншій кімнаті. У нього з'явилося таке відчуття, що він прийшов до трупарні, щоб розпізнати близьку людину. На кам'яній плиті лежало тіло, накрите покривалом з мусліну. Кілька секунд Габріел постояв біля тіла, а потім зняв покривало. Під ним лежав його батько.

Рипнули двері, і в кімнату ввійшли Майя та Благословенна Мати. Вони були зі свічками, і ті кидали на стіну їхні химерні тіні.

— Що сталося? — спитав Габріел. — Коли він помер?

Благословенна Мати закотила очі, неначе не ймучи віри такому невігластву.

— Він не помер. Приклади голову до його грудей, і ти відчуєш, як його серце б'ється з інтервалом приблизно десять хвилин.

— Габріелові ніколи не доводилося зустрічати іншого Мандрівника, — пояснила Майя.

— Ну ось, нарешті це сталося. Такий вигляд мають Мандрівники, коли виходять в інші царства. Твій батько перебуває в цьому стані ось уже кілька місяців. Напевне, щось трапилось. Або йому там сподобалось, або він потрапив у пастку й не може повернутися до нашого світу.

— І скільки він може перебувати в такому стані?

— Якщо в іншому царстві він загине, то тіло його згниє. Якщо ж він не загине, але вже не повернеться в наш світ, його тіло помре від старості. Було б непогано, коли б він помер в іншому світі. Тоді я змогла би покинути цей нудний острівець.

Габріел крутнувся та зробив крок до Благословенної Матері.

— Можеш залишити острів хоч зараз. Ушивайся звідси.

— Я захищала твого батька, Габріеле. Я б віддала за нього своє життя. Але не думай, що я поводитимуся як його подруга. Бути незворушною й уповні раціональною — то мій обов'язок. — Благословенна Мати люто зиркнула на Майю та з гордим виглядом покинула кімнату.

* * *

Габріел не пам'ятав, скільки він пробув у келії, споглядаючи свого батька. Стільки проїхати й пережити — і все заради того, щоб знайти порожню оболонку! Ця думка була такою бентежною, що частина його свідомості відмовлялася вірити, що це справді сталося. У Габріела виникло відрухове дитяче бажання повторити все знов: увійти до хатки, підняти ляду та спуститися в підвал. А що, коли раптом усе зміниться і його батько оживе?

Через деякий час Майя взяла край покривала й накрила ним тіло Метью Коррігана.

— Надворі сутеніє, — сказала вона лагідно. — Мабуть, час іти подивитися, де там Віккі та Еліс.

Та Габріел і далі стояв біля батька.

— Ми з Майклом завжди нетерпляче чекали того моменту, коли знов його зустрінемо. І часто говорили про це перед сном.

— Не хвилюйся. Він повернеться. — Узавши Габріела під руку, Майя потихеньку вивела його з кімнати. Надворі похолоднішало, а сонце хилилося до обрію. Вони рушили назад стежиною та ввійшли до хатини, де розміщувалася кухня. Там було тепло й затишно — як у домівці. Пухкенька черниця-ірландка на ім'я Джоанна якраз спекла з десяток булочок і поклала їх на тацю з усілякими різновидами домашнього варення та мармеладу. Сестра Руф, літня жінка в товстих окулярах, клопоталася, розставляючи харчі, щойно принесені з доку. Відкривши піч, вона кинула у вогонь кілька шматків торфу. Спресовані рослини жевріли темно-помаранчевим світлом.

Із другого поверху хутко спустилася Віккі.

— Ну як, Габріеле?

— Пізніше поговоримо, — відповіла Майя. — А зараз кортить попити чаю.

Розстебнувши куртку, Габріел сів на лаву біля стіни. Двоє черниць із цікавістю витріщилися на нього.

— Отже, Метью Корріган є вашим батьком? — поцікавилася сестра Руф.

— Саме так.

— Це була така честь зустрітися з ним!

— Він — видатна людина, — додала сестра Джоанна. — Велика людина...

— А можна чаю попити? — суворо перервала їх Майя, і всі замовкли. Через хвилину Габріел уже тримав у змерзлих руках чашку з гарячим чаєм. Напружена тиша панувала доти, доки в кімнату не ввійшли ще дві черниці, несучи новий ящик із припасами. Сестра Маура була отією маленькою черницею, що сиділа з чотками біля каплиці, а сестра Фаустина походила з Польщі й мала сильний акцент. Розкривши ящик і перебравши пошту, черниці радісно загомоніли — і забули про Габріела.

Клариссинки не мали жодної власності, окрім хрестиків на шиях. Вони жили без сучасного водогону, без холодильників та електрики, але вміли втішатися з кожної маленької радості життя. По дорозі з пірса сестра Фаустина назбирала трохи сірувато-рожевого вереску. Вона розклала його по порцелянових тарілочках як невеличкі сяйливі дрібки краси — разом із грудочками ірландського масла та гарячими булочками. Усе мало витончено-прекрасний вигляд — як у ресторані для гурманів, — тільки в цьому жесті не було нічого штучного, нічого надуманого. Світ для клариссинок був сповнений гармонії; заперечувати цей факт означало заперечувати Бога.

Зі спальні вийшла Еліс Чен і вм'яла три булочки з великою кількістю полуничного варення. Віккі та Майя сиділи в кутку, перешіптуючись і час від часу поглядаючи на Габріела. Черниці попивали чай і обговорювали новини з листів, які їм привіз капітан Фоулі. Вони молилися за десятки людей у всьому світі

й розмовляли про тих незнайомців — про жінку, хвору на лейкемію, про чоловіка зі зламанною ногою — наче то були їхні близькі друзі. Погані новини сприймались урочисто-похмуро, добрі новини спричиняли сміх та радіщі, і це створювало святкову атмосферу, як на днях народження.

Габріел і досі пригадував тіло батька та біле муслінове накривало, схоже на павутину в старовинній гробниці. Чому батько й досі був в іншому царстві? Відповіді на це питання хлопець не мав, але згадав розповідь Благословенної Матері про те, чому його батько з'явився саме на цьому острові.

— Вибачте, — сказав Габріел. — Я хочу зрозуміти, чому мій батько приїхав сюди. — Благословенна Мати сказала щось про рукопис, автором якого є святий Колумба.

— Рукопис у каплиці, — відповіла сестра Руф. — Спочатку він зберігався в Шотландії, але приблизно п'ятдесят років тому його повернули на острів.

— І про що ж писав святий Колумба?

— Це релігійний трактат. Сповідь. Святий детально описав свою подорож до пекла.

— Перше царство.

— Ми не віримо у вашу систему і, звичайно ж, не віримо, що Ісус був Мандрівником.

— Він — Син Божий, — докинула сестра Джоанна.

Сестра Руф ствердно кивнула.

— Христос був зачатий від Духа Святого, і його народила Діва Марія. Він помер на хресті, його поховали, а потім він воскрес із мертвих. — Вона обвела поглядом решту черниць. — Таким є підґрунтя нашої християнської віри. Але ми не вважаємо, що це суперечить думці, згідно з якою Бог дозволив певним людям бути Мандрівниками, а ці Мандрівники могли стати місіонерами, пророками чи святими.

— Так, по-вашому, Колумба був Мандрівником?

— Відповіді на це запитання я не знаю. Але дух його потрапив до пекла, а потім він повернувся й написав про це. Ваш батько витратив багато часу на переклад цього рукопису. А коли він не перебував у каплиці...

— То гуляв по острову, — додала сестра Фаустина з сильним польським акцентом. — Він підіймався на гору та вдивлявся в море.

— А можна мені сходити в каплицю? — спитав Габріел. — Я б хотів побачити той рукопис.

— Там немає електрики, — відповіла сестра Руф. — Доведеться читати при свічці.

— Я просто хочу подивитися, що ж там переклав мій батько.

Чотири черниці Perezирнулися і начебто дійшли мовчазної згоди. Сестра Маура підступила до комода.

— У вітварі достатньо свічок, але вам знадобляться сірники. Зачиніть за собою двері, бо вітер може загасити свічки.

Габріел застібнув куртку та вийшов з кухні. Єдиним джерелом світла були зорі та майже повний місяць. Уночі чотири схожі на вулики хатини скидалися на кургани, в яких ховали правителів у бронзовому віці. Намагаючись не перечепитися на нерівній стежці, Габріел пройшов повз спальне приміщення монастиря й хатку під назвою «келія святого», де жила Благословенна Мати. У горішньому вікні цієї споруди мерехтіло слабке голубувате світло, і Габріел подумав, що, мабуть, в Арлекіна-ірландки є комп'ютер, підключений до супутникового телефону. Спустившись сходами на нижню терасу, він відімкнув двері до каплиці. Усередині було темно, хоч в око стрель, і Габріел запалив три воскові свічки, які загорілися тьмяним жовтим полум'ям.

Вітвар каплиці являв собою квадратний ящик розміром з комод. До його верхньої площини було прикріплено великий дерев'яний хрест, а решта поверхні оздоблено вирізьбленими русалками, морськими чудовиськами й зображенням чоловіка, з рота якого вився плющ. Ставши навколішки перед вітварем, Габріел намацав щілину, що позначала верхню шухляду, але ні клямки, ні ручки на ній не було. Він почав натискати на різьблені язичницькі зображення, та шухляда не відчинилася. Габріел уже збирався повернутись до кухні за вказівками, але тут у його голові промайнула здогадка, і він потягнув на себе дерев'яний хрест. Той зсунувся приблизно на дюйм. Клацнула невидима клямка, і шухляда піддалася.

Усередині лежав якийсь великий предмет, загорнутий у чорну тканину, учнівський зошит у картонній палітурці та дві книги. Розгорнувши тканину, Габріел побачив рукопис із пергаментними сторінками в обкладинці з телячої шкіри. На першій сторінці був малюнок із зображенням святого Колумби, що стояв на березі річки. Попри старезний вік книги, усі фарби в ній і досі були яскравими. З наступної сторінки починалася сповідь ірландського монаха, написана латиною.

Зазираючи ще раз у шухляду, Габріел оглянув інші книжки. Одна з них виявилася потертим англо-латинським словником, друга — ще більш потертим підручником з латини для студентів-першокурсників. Розкривши зошит, він побачив переклад манускрипту, зроблений його батьком. Ретельний почерк нагадав Габріелові про ті списки неодмінних покупок, що їх припилював батько на дошці оголошень у кухні. Кожного ранку вони з Майклом переглядали ці списки — чи не вирішили тато з мамою похачувати своїх синочків цукерками або якимись іншими лагоминами.

Піднісши зошит до свічки, Габріел почав читати про пригоди святого Колумби в Першому царстві.

Чотири дні потому, як ми відсвяткували вознесіння Святої Діви Марії на небеса, душа моя покинула тіло, і я спустився в це прокляте місце.

Габріел гортав сторінки, намагаючись читати якомога швидше. *Є демони в подобі людей; вони живуть на острові посеред чорної річки. Світло тут іде від вогню — в цьому місці батько закреслив останнє слово та віднайшов синонім. Світло тут іде від язиків полум'я, а сонця немає. Воно сховане.*

На останній сторінці зошита Метью Корріган підкреслив кілька речень.

Без віри. Без надії. Жодного зримого шляху. Але з Божої ласки я таки розшукав чорні двері, і моя душа повернулася до каплиці.

Узявши до рук манускрипт дванадцятого століття, Габріел почав гортати пергаментні сторінки та придивлятися до ілюстрацій. Колумба носив білу мантію, а над його головою висів

золотавий вінець, який означав святість. Проте в його змалюванні пекла не було ні демонів, ані дияволів, а тільки чоловіки в середньовічному вбранні з мечами та списами. Поки святий підглядав за ними з-за напівзруйнованої вежі, ці люди мучили й убивали одне одного з жахливою жорстокістю.

Почувши, як рипнули двері, Габріел відвернувся від вітваря. З темряви виринула постать, яка ввійшла в маленьке коло, утворюване світлом свічок. Майя. На ній була чернеча накидка, що покривала голову й верхню частину тіла. За прикладом Благословенної Матері, вона відмовилася від чорного металевого футляра й стала носити свій меч відкрито. Лямка піхов перехрещувала її груди, а з-за її лівого плеча виднілося руків'я меча.

— Ти знайшов книгу?

— Так. Але тут не тільки манускрипт. Мій батько не знав латини, проте добряче попрацювавши, зробив переклад і записав його ось у цей зошит. Ідеться про подорож святого Колумби до Першого царства. Мабуть, батько хотів якнайбільше дізнатися про нього, перш аніж туди вирушати.

На обличчі жінки Арлекіна промайнув болісний вираз. Схоже, вона здогадалася, що волів зробити Габріел.

— Твій батько міг податися куди завгодно, Габріеле.

— Ні. Він у Першому царстві.

— Тобі не треба туди вирушати. Тіло твого батька й досі в цьому світі. Я певна, що він рано чи пізно повернеться.

Габріел посміхнувся.

— Не знаю, чи схоче хто-небудь повертатися до Благословенної Матері.

Майя похитала головою та стала походжати капицею.

— Я знала її, коли ще була маленькою. Вона стала вельми недоброзичливою, до всіх ставиться з такою зневагою...

— А вона завжди була такою емоційною й ексцентричною?

— Колись я була в захваті від її хоробрості та краси. І досі пам'ятаю, як ми їхали з нею потягом до Глазго. Це була раптова поїздка — ми не мали часу як слід приготуватись, — і Благословенна Мати була без перуки та іншого маскування. Я пам'я-

таю, як на неї дивилися чоловіки: їх вабило до неї, але водночас вони явно відчували якусь загрозу.

— Отже, ти її божествила?

— Це було так давно! Тепер я намагаюся знайти власний шлях. Я не законослухняний член суспільства, але й не повноцінний Арлекін.

— А ким би ти хотіла бути?

Майя зупинилася перед ним, навіть не намагаючись приховати своїх почуттів.

— Я не хочу бути самотньою, Габріеле. Арлекіни можуть мати родини й дітей, але по-справжньому ніколи до них не прив'язуються. Колись батько підніс до мене меч і сказав: «Оце — твоя родина, твій друг і твій коханець».

— Пам'ятаєш, як ми сиділи на лаві, споглядаючи океан? — Габріел поклав руки їй на плечі. — Ти сказала, що залишишся зі мною, попри будь-що. Ці слова багато для мене важать.

Вони розмовляли, слова пливли крізь холодне повітря — аж раптом усе змінилось, як у казці. Острів та каплиця кудись ізникли, і в усьому світі лишилися тільки вони вдвох. В очах Майї Габріел не побачив ані прихованих таємниць, ані фальшу. Між ними виник глибинний зв'язок, що виходив далеко за межі їхніх повсякденних ролей Мандрівника та Арлекіна.

Вітер штовхнув двері каплиці, перевіряючи їх на міцність і намагаючись пробитися всередину. Габріел нахилився й поцілував Майю, якомога довше розтягуючи цю солодку мить. Потім вона відсахнулася. Непохитна традиція відступила та зникла, як уривок паперу, кинутий у вогонь. Пристрасть, що багато місяців нуртувала в Габріелові, відштовхнула всі інші думки кудись далеко-далеко. Коли він знову глянув на Майю, то відчув, що між ними більше не існує бар'єрів.

Потихеньку діставши меч з-за її плеча, Габріел поклав його на дерев'яну лаву. Потім прибрвав рукою пасмо волосся з її обличчя та ще раз поцілував. Майя знову відхилилась, але цього разу дуже повільно. Вона прошепотіла:

— Не йди Габріеле. Будь зі мною...

Розділ 21

Годину по тому вони лежали на полу каплиці, вкрившись чорною вовняною шаллю. У приміщенні стояв холод, а вони були напівроздягнені. Сорочка Габріела висіла на стільцеві, і Майя відчувала своїми грудьми теплий дотик його тіла. Їй хотілося лишитися тут назавжди. Габріел обіймав її, і вперше у своєму житті вона мала відчуття, що хтось захищає її, а не вона когось. Майя почувалася жінкою, котра лежить поруч зі своїм коханцем, але її друге — арлекінське — «я» причаїлося неподалік, наче привид у темному будинку. Раптом вона рвучко відсунулася від Габріела й сіла.

— Габріеле, розплющ очі.

— Навіщо?

— Ти мусиш забиратися звідси.

Він сонно посміхнувся.

— А хіба щось трапилось?

— Одягайся й рушай до комори. Арлекінам не можна знатися з Мандрівниками.

— Може, слід поговорити з Благословенною Матір'ю про те, щоб ти перейшла до мене?

— І не думай! Їй не можна такого казати. І не поведься зі мною так, наче між нами щось було. Коли вона поруч, не торкайся мене. Не дивись мені в очі. Ми поговоримо про це пізніше, обіцяю. Але зараз ти мусиш одягнутися й піти.

— Не мели дурниць, Майє. Ти доросла людина. Благословенна Мати не може наказувати тобі, як жити.

— Ти навіть не здогадуєшся, яка вона небезпечна.

— Я знаю одне: вона ходить по острову, віддає накази й усіх кривдить.

— Зроби це заради мене. *Я прошу тебе.*

Габріел зітхнув, але підкорився. Неквапливо натягнув на себе сорочку, черевики та куртку.

— Ми зробимо це знову, — сказав він.

— Ні.

— Ми ж обое прагнемо цього. І ти знаєш, що це так...

Поцілувавши її, Габріел вийшов з каплиці. Коли двері рипнули й зачинилися, Майя нарешті змогла розслабитися. *Нехай він повернеться до комірчини, а вона трохи полежить і потім теж одягнеться.* Загорнувшись у шаль, Майя знову лягла на підлогу. Скрутившись калачиком, вона намагалася зберегти тепло тіла Мандрівника, який хвилину тому притискався до неї, зберегти ту мить інтимності та піднесення. У її пам'яті зринув спогад про те, як вона загадала бажання на Карловому мосту в Празі: *Нехай хтось мене покохає, а я кохатиму його.*

Майя якраз поринала в приймний сон, коли двері рипнули та хтось увійшов до каплиці. На мить їй стало затишно від думки, що то, мабуть, повернувся Габріел, щоб знову її побачити. Але то був не він. Хтось швидко й рішуче підступив до неї, ухопив за волосся та рвучко підняв. Потім боляче ляснув по щоці, знову підняв і ще раз ляснув.

Розплющивши очі, Майя побачила перед собою Благословенну Матір. Вона була не в чернечому вбранні, а в простих чорних штанах та светрі.

— Вдягайся, — сказала вона й кинула їй сорочку, яку щойно підняла з підлоги.

Майя скинула з себе шаль і натягла сорочку, знервовано перебираючи пальцями гудзики. Вона й досі була боса, а її панчохи та черевики валялися розкидані по підлозі.

— Якщо ти мені хоч трохи збрешеш, я вб'ю тебе перед оцим вітварем. Ти мене добре зрозуміла?

— Так. — Майя нарешті застєбнула сорочку та звелася на ноги. Її меч лежав на лаві за вісім футів від неї.

— Ти кохалася з Габріелом?

— Так.

— І коли це почалося?

— Сьогодні вночі.

— Я сказала тобі не брехати!

— Клянуся, це правда.

Благословенна Мати підступила до Майї та вхопила її правою рукою за підборіддя. Вона прискіпливо придивилася до її обличчя, шукаючи в ньому найменших ознак обману чи сумніву, а потім відштовхнула.

— Ми часто сварилися з твоїм батьком, але я завжди поважала його. Він був справжнім Арлекіном, гідним нашої традиції. А ти — нікчема. Зрадниця.

— Неправда! — Майя намагалася надати своєму голосу сили й упевненості. — Це я знайшла Габрієла в Лос-Анджелесі. Саме я захищала його від Табула...

— Ти що — забула, чого навчав тебе батько? Чи ти просто не хотіла його слухати? Ми захищаємо Мандрівників, а не кохаємося з ними. А ти дала волю своїй слабкості й сентиментальності!

Босі ноги Майї відчували холод підлоги, коли вона зробила кілька кроків праворуч і підняла свій меч. Потім перекинула лямку через ший, щоб піхви висіли на спині.

— Ви знали мене ще маленькою дівчинкою, — сказала вона. — І допомагали батькові псувати моє життя. Арлекіни мають вірити у випадковість. Але в моєму дитинстві нічого випадкового не було! Мені давали запотилічники, мене стусали, мною командували. Ви та інші Арлекіни, які бували в Лондоні. Мене навчали вбивати без вагання й тіні сумніву. Я вбила тих чоловіків у Парижі, коли мені було лише шістнадцять...

Благословенна Мати тихо, проте з огидою засміялася.

— *Бідолашна дівчинко! Мені тебе так шкода!* Ти це бажаєш почути? Від кого ти хочеш співчуття? Від мене? Невже ти думаєш, що моє дитинство чимось відрізнялося від твого? Я застрелила з обріза свого першого найманця Табула, коли мені було лише дванадцять! І ти знаєш, у що я була вдягнена? У білу сукенку для першого причастя. Моя мати змусила мене вдягти її, щоб я змогла якомога ближче підійти до вітвара й натиснути на курок.

На якусь мить Майя побачила тінь болісного страждання на обличчі літньої жінки. І перед нею постав образ маленької дівчинки в білій сукенці: дитина стояла посеред великого собору на залитій кров'ю підлозі. Ця мить швидко минула, і гнів Благословенної Матері, здавалося, став іще дужчим.

— Я — Арлекін, як і ви, — сказала Майя. — А це означає, що ви не можете мною командувати.

Благословенна Мати підняла над головою свій меч, зробила ним круговий змах і встромила в підлогу.

— Ти робитимеш те, що звелю я. Ваші стосунки з Габрієлом скінчено. Ти його більше не побачиш.

Майя повільно піднесла правицю. Це означає, що вона не збирається нападати. Потім витягла з піхов меч і притулила його до грудей, тримаючи вістря догори.

— Зателефонуйте капітанові Фоулі завтра ж, і нехай він забере нас із цього острова. Я й далі захищатиму Габрієла, а ви оборонятимете його батька.

— Про це не може бути й мови. Жодних компромісів. Ти підкоришся моїй владі.

— Ні.

— Ти переспала з Мандрівником і покохала його. І твоє почуття ставить його під загрозу. — Благословенна Мати підняла свого меча. — Знищивши страх у собі, я дістала змогу наганяти страх на інших. Я стала байдужою до власного життя, і тому всі мої вороги гинуть. Твій батько намагався навчити тебе цьому, але ти була надто впертою та свавільною. Може, мені вдасться змусити тебе до послуху...

Благословенна Мати виставила вперед ліву ногу. Це був граційний, відпрацьований рух — ніби початок танцю. І раптом ірландка-Арлекін кинулася в атаку, швидко та вправно орудуючи мечем. Вона рубала ним, робила випадки, а Майя захищалася, відступаючи під нестримним натиском. Тремтливе полум'я свічок просякало темряву, а тишу прорізавав брязкіт мечів.

Опинившись за кілька футів від вівтаря, Майя зробила кидок — як нирець у воду. Перекотившись через голову, вона

уникнула нападу та з'явилася перед суперницею з протилежного боку.

Благословенна Мати поновила наступ, тиснучи Майю до стіни. Зробивши обманний рух, вона спіймала Майїн меч біля самого руків'я й вибила його з руки. Меч крутнувся в повітрі й упав посеред кімнати.

— Корися, — мовила Благословенна Мати. — Корися, інакше наслідки не змусять на себе довго чекати.

Майя вперто мовчала.

Без попередження ірландка чиркнула вістрям меча Майю по грудях і лівому передпліччю, потім відступила й порізала їй лівицю. Три рани нестерпно запекли, наче хтось торкнувся тіла розжареним залізом. Глянувши в очі Благословенної Матері, Майя збагнула, що наступний рух меча стане для неї смертельним. Вона мовчала, аж поки думка, сильніша за гордощі, не пронизала її свідомість.

— Я хочу востаннє побачитися з Габрієлом.

— Ні.

— Я підкорюся. Але мені треба з ним попрощатися.

Розділ 22

Вічнозелений фонд займав цілу офісну будівлю на Мангеттені — на перехресті П'ятдесят четвертої вулиці й Медісон-авеню. Більшість його службовців гадали, що працюють на неприбуткову організацію, яка видає дослідницькі гранти та збирає пожертви. І тільки невеличка група персоналу на восьми горішніх поверхах займалася менш публічною діяльністю Братів.

Натан Бун пройшов крізь обертальні двері та вступив до передпокою. Його погляд упав на декоративний водоспад і гайок штучних ялинок, розташований біля вікна. Архітектори наполягали на розміщенні в будинку живих вічнозелених рослин, але кожен новий саджанець в'янув і засихав, залишаючи по собі купку бурої глици. Найкращим рішенням став гайок штучних дерев з хитромудрою системою, яка надавала повітрю легкого аромату хвої. Така імітація сподобалася всім: ялинки виглядали більш реальними, ніж справжні.

Бун наблизився до столика охорони, став на маленький жовтий квадрат і зачекав, поки охоронець просканував його очі. Підтвердивши особу Буна, він глянув на монітор комп'ютера.

— Добридень, містере Бун. Вам дозволено пройти на вісімнадцятий поверх.

— Чи є якась нова інформація?

— Немає, сер. Комп'ютер каже, що немає. Містер Раймонд проведе вас до потрібного ліфта.

Бун рушив слідом за другим охоронцем до дальнього ліфта. Містер Раймонд перевірів на сенсорі посвідчення особи й відступив, пропускаючи Буна до ліфта. Поки ліфт підіймався, вмонтована в ньому відеокамера сканувала зовнішність Буна й порівнювала її з даними, введеними в комп'ютер Вічнозеленого фонду.

Того ранку Бун одержав електронне повідомлення із запрошенням на засідання виконкому Братів. Це було дуже незвично. За останні два роки його запрошували на наради тільки тоді, коли на них головував Неш. Наскільки йому було відомо, генерал і досі лишався на Дарк-айленді, що на річці Святого Лаврентія.

Двері ліфта розчинились, і Бун увійшов до порожньої приймальні. За секретарським столиком нікого не було, але на ньому лежав маленький гучномовець.

— Здрастуйте, містере Бун. — Голос, що залунав з гучномовця, був оброблений комп'ютером, але звучав він як голос реальної людини — молодій енергійній жінки.

— Добридень.

— Будь ласка, зачекайте в приймальні. Ми покличемо вас, коли почнеться нарада.

Бун усівся на замшеву кушетку біля скляного кавового столика. Йому ще ніколи не доводилося бути на вісімнадцятому поверсі, і тому він гадки не мав, які пристрої стежать за його рухами. Надчутливий мікрофон міг відслідковувати частоту його пульсу, а інфрачервона камера мала здатність реєструвати зміни температури його шкіри — у роздратованих або наляканих людей підвищувалася температура шкіри та пришвидшувалося серцебиття. Комп'ютер міг обробити ці дані й вирахувати ймовірність неконтрольованої насильницької реакції.

Почулося легеньке клацання, і зі столика висунулася шухляда.

— Наші давачі повідомили нас, що ви маєте при собі пістолет, — сказав комп'ютерний голос. — Будь ласка, покладіть його в цю шухляду. Пістолет повернуть вам після закінчення наради.

Бун підійшов до столу й витріщився на шухляду. Уже вісім років пропрацював він на Братів, але ще жодного разу йому не наказували здати зброю. Він завжди був надійним та слухняним працівником. Невже вони засумнівалися в його лояльності?

— Це наше друге прохання, — знов озвався голос. — Невиконання буде вважатися порушенням режиму безпеки.

— Я сам відповідаю за безпеку, — сказав Бун, та потім збагнув, що розмовляє з комп'ютером. Він витримав кількасекундну паузу — щоб довести свою незалежність — і витяг пістолет з наплічної кобури. Коли він поклав його в шухляду, три лінії світла оточили його правильним трикутником. Шухляда ковзнула й закрилася, а Бун повернувся до кушетки. Він нічого не мав проти сканера, але його роздратувало те, що з ним поводяться як із кримінальником. Вочевидь, програму не налаштували на виявлення належного рівня ввічливості.

Бун утупився у велику картину, що висіла на стіні. Це була пастельна пляма, що нагадувала розчавленого павука. На протилежному боці кімнати розташовувалося троє дверей різного кольору. Назад можна було вийти тільки через ліфт, і цю систему теж контролював комп'ютер.

— Нарада незабаром почнеться, — сповістив голос. — Будь ласка, увійдіть у блакитні двері та пройдіть до кінця коридору.

Бун неквапом підвівся, намагаючись не показувати свого роздратування.

— Усього вам найкращого, — мовив він, звертаючись до гучномовця.

Щойно давачі зареєстрували його тіло, блакитні двері нечутно засунулися в стіну. Він пройшов коридором до дверей з нержавіючої сталі, на яких не було видно ні ручки, ні виступу. Коли ці двері теж ковзнули і сховалися в стіну, Бун увійшов до конференц-зали з величезними вікнами, з яких відкривався краєвид Мангеттену. За довгастим чорним столом сиділи двоє членів виконкому Братів: доктор Андерс Єнсен та місіс Брюстер — англійка, котра лобіювала в Берліні запуск програми «Двійник».

— Добрий день, Натане, — місіс Брюстер поводитися так, наче він був слугою, якого вона покликала до свого помешкання в Кенсінгтоні. — Гадаю, ти знаєш містера Єнсена з Данії.

Бун кивнув Єнсену.

— Ми зустрічалися торік у Європі.

Третім присутнім був Майкл Корріган. Він стояв перед вікном, вдивляючись у міський краєвид. Кілька місяців тому Бун

захопив Майкла в Лос-Анджелесі й доправив його до Східного узбережжя. Він запам'ятав його переляканим та зніченим. Однак за цей час відбулося перетворення. Мандрівник наче випромінював упевненість у собі й авторитет.

— Цю нараду скликав я, — почав Майкл. — Дякую, що змогли прибути так швидко.

— Майкл тепер на нашому боці, — сказала місіс Брюстер. — Він цілком підтримує нашу нову мету.

«Але ж він — Мандрівник, — подумав Бун. — Тисячі років ми вбивали таких, як він». Йому кортіло вхопити місіс Брюстер і трусонутися їй так, щоб вона отямилася, бо, на його думку, ця жінка влаштувала пожежу у власному домі. «Чому ви так чините? Невже не усвідомлюєте небезпеки?»

— А яка наша нова мета? — натомість спитав Бун. — Брати робили й роблять усе можливе, щоб започаткувати Паноптикон. Хіба за останні кілька тижнів щось змінилося?

— Мета залишилася тією ж самою, але тепер вона стала реальнішою, — відповів Майкл. — Якщо програма «Двійник» спрацює в Берліні, ми зможемо поширити її на Європу та Північну Америку.

— Цим займається комп'ютерний центр, — сказав Бун. — Я ж дбаю про те, щоб охороняти Братів від ворогів.

— І у вас це виходить не надто добре, — утрутився в розмову доктор Єнсен. — Наш вестчестерський дослідницький центр зазнав нападу й ледь не був знищений, завершення робіт над квантовим комп'ютером довелося відкласти, а вчора ввечері Голліс Вілсон напав на наших людей в одному з мангеттенських танцювальних клубів.

— Ми зазнали втрат серед наших контрактників, — додала місіс Брюстер. — А найгіршим є те, що Голлісові Вілсону вдалося втекти.

— Мені треба розширити штат.

— Габрієл та його друзі наразі не становлять найбільшої загрози, — сказав Майкл. — Вам слід зосередитися на пошуках мого батька.

Бун завагався, а потім обережно мовив:

— Останнім часом я діставав різні вказівки з різноманітних джерел.

— Мій брат ніколи не був організатором. Коли ви вислідили нас у Лос-Анджелесі, він був звичайнісіньким байкером-кур'єром. Зате мій батько прожив як Мандрівник, він заснував альтернативні громади. Метью Корріган небезпечний, і саме тому він наразі є нашим об'єктом. Ви дістали наказ, містере Бун.

Місіс Брюстер злегка кивнула на знак згоди. Бун почувався так, наче величезне вікно розбилось, і його скалки розлетілись по всій кімнаті. Мандрівник, їхній ворог, промовляв від імені Братів.

— Якщо це вам так потрібно...

Майкл повільно перетнув кімнату й вирячився на Буну так, наче щойно виявив зрадника.

— Так, містере Бун. Я відповідаю за пошуки свого батька, і це мені конче потрібно.

Розділ 23

Габріел почув, як двері комори розчинились, і по сходах загупали важкі черевики. Не вибираючись із-під теплої стьобаної ковдри, він перекотився на спину й розплющив очі. Перед ним стояла сестра Фаустина з дерев'яною тацею в руках. Вона поставила сніданок на підлогу й стала поруч, узявшись під боки.

— Я вас не розбудила?

— Я вже не спав.

— Ваші друзі вже повставали. Будь ласка, після сніданку ви приходити до каплиці.

— Дякую, сестро Фаустино, обов'язково прийду.

Кремезна жінка й далі стояла біля сходів, роздивляючись Габріела, наче той був тюленем, викинутим на їхній острів під час шторму.

— Ми розмовляти з вашим батьком. Він є людина сильної віри. — Сестра Фаустина витріщалася на нього. При цьому вона гучно сопіла. Габріел відчув себе студентом, який завалив важливий іспит. — Щоночі ми молимося за вашого батька. Можливо, він потрапив у лихе місце й не може знайти шляху назад...

— Дякую, сестро.

Черниця кивнула й застукотіла черевиками по сходах. У коморі не було опалення, тому Габріел хутко вдягнувся. Черниця принесла йому горнятко з чаєм, буханець чорного хліба, масло, абрикосове варення й добрячий кусень сиру «Чеддер». Габріел був голодний і їв швидко, зробивши перерву тільки для того, щоб налити другу чашку чаю.

Невже він справді кохався вночі з Майєю? У холодній коморі з круглими вікнами, крізь які заледве пробивалися сонячні промені, вчорашня солодка мить у каплиці здавалася далекою

та химерною. Габріел пригадав довгий поцілунок і тремтливе полум'я свічок, гарячий дотик їхніх тіл. Уперше відтоді, як вони зустрілись, усі Майїні «оборонні споруди» розтанули, і він зміг побачити її чітко та ясно, зміг проникнути в її думки та почуття. Вона кохала його, вона турбувалася за нього, і від нього линув потік таких самих почуттів. Арлекін та Мандрівник і до цієї ночі вже існували нарізно від звичного навколишнього світу, а тепер вони якимось чином знайшли одне одного, доторкнулись і з'єдналися, як частинки гри-головоломки.

Вдягнувши куртку, Габріел вийшов з комори та рушив стежиною до решти будівель. Попри чисте небо, день був вологим та зимним; північно-західний вітер тріпав суху траву й будяки. З комина на кухні здіймався дим від спалюваного торфу, але Габріел уникнув заманливого затишку й пішов просто до каплиці.

Там він застав Майю, яка сиділа на лавці, поклавши меч у піхвах собі на коліна. Перед вівтарем походжала Благословенна Мати у вовняних штаних та светрі під горло. Коли він увійшов до каплиці, розмова між двома Арлекінами негайно припинилася.

— Сестра Фаустина сказала, що мені треба зайти.

— Правильно сказала, — відповіла Благословенна Мати. — Майя хоче дещо тобі сказати.

Майя глянула на Габріела — і того наче ножем ударили. Від її агресивної самовпевненості й слід прохолов. Майя мала сумний та пригнічений вигляд, і Габріел збагнув, що Благословенна Мати якимось чином дізналася про те, що трапилося в каплиці минулої ночі.

— В одному місці двом Мандрівникам бути небезпечно, — почала Майя. Її голос був монотонним та позбавленим емоцій. — Ми зв'язалися з капітаном Фоулі по супутниковому телефону. Сьогодні вранці ти разом з Благословенною Матір'ю повернешся на велику землю. Вона відвезе тебе до явочної квартири в Ірландії. А я залишуся тут і охоронятиму твого батька.

— Якщо мені треба їхати, я хочу, щоб ти поїхала разом зі мною.

— Ми вже вирішили, — сказала Благословенна Мати. — І ти не маєш вибору. Я оберігала твого батька півроку. Тепер цей обов'язок переходить до Майї.

— Не розумію, чому ми з Майєю не можемо бути вкупі.

— Нам краще знати, як уберегти тебе від небезпеки.

Майя вчепилась обома руками в меч так сильно, наче він якимось чином міг відволікти її від цієї розмови. На її обличчі відбилися розпач і благання, але вона вперто тупилася в підлогу й не підводила очей.

— Це найлогічніше рішення, Габріеле. Саме такі рішення — спокійні та логічні — має ухвалювати Арлекін, коли йдеться про захист Мандрівника. Благословенна Мати набагато досвідченіша за мене. Вона має доступ до зброї та надійних найманців.

— І не забувай про Віккі Фрезер та дівчинку, — додала Благословенна Мати. — Тут, на острові, вони будуть у безпеці. З дитиною подорожувати важко.

— Поки що це вдавалося.

— Вам просто пощастило. — Благословенна Мати підійшла до вікна за вівтарем, що виходило на море. Габріел хотів сперечатись, але в цій літній ірландці було щось таке, що вселяло жах. Йому кілька разів доводилося бачити сутички в барах і на вулиці між двома нетверезими чоловіками, які спочатку ображали один одного, а потім накручували себе до бійки. Але Благословенна Мати давно перетнула цю межу. Якщо її зачепити, вона нападе негайно — і нестримно.

— Коли ми побачимося знову? — спитав Габріел Майю.

— Вона зможе покинути острів десь через рік, — відповіла Благословенна Мати. — Це може трапитися раніше, якщо твій батько повернеться в цей світ.

— Рік? Та це просто маячня!

— Човен прибуде за двадцять хвилин, Габріеле. Збирайся в дорогу.

Розмову було закінчено. Ошелешений, Габріел залишив двох жінок і вийшов з каплиці. На верхогір'ї він побачив Віккі й Еліс. Піднявшись сходами на терасу, Мандрівник обминув город, резервуари для питної води та зійшов крутою стежиною до найвищої точки острова.

Сидячи на валуні, Віккі вдивлялася в темну синь океану, що оточував їх зусібіч. Габріелові здалося, що, крім цього острова,

більше нічого довкола не існує, що вони опинилися самі-самісінькі в центрі світу. За тридцять футів від них бешкетувала Еліс, протискуючись між валунами та збиваючи палицею високі будяки.

Коли Габріел підійшов, Віккі посміхнулася, кивнувши на дівчинку.

— Мабуть, удає з себе Арлекіна.

— Не думаю, що це добре, — відповів Габріел і сів поруч. Над ними маленькими цятками ширяли численні баклани та буревісники. Птахи летіли вгору на невидимих потоках повітря, а потім ковзали вниз.

— Я залишаю острів, — сказав Мандрівник. Поки він розповідав Віккі про розмову в каплиці, рішення, що його ухвалила Благословенна Мати, поступово набуло ваги, значущості та конкретних обрисів — так поволі проступає крізь туман велике місто. Вітер дужчав, і чорно-білі буревісники закигикали пронизливими голосами, від яких Габріелові стало самотньо й тоскно.

— Не хвилюйся за свого батька, Габріеле. Ми з Майєю охоронятимемо його.

— А що коли він повернеться в цей світ, а мене не буде поруч? Віккі взяла його руку й легенько стиснула.

— Тоді ми скажемо, що він має люблячого сина, який зробив геть усе, щоб знайти його.

* * *

Габріел повернувся до комори, запалив свічку та спустився в підвал. Тіло його батька так і лежало на кам'яній плиті, вкрите мусліновим покривалом. Габріел підняв накривало, і його тінь на стіні гойднулася. Волосся Метью Коррігана було довге й сиве, а на лобі та в куточках рота скупчилися глибокі зморшки. Коли Габріел був малим, усі казали, що він схожий на свого батька, але тільки зараз він пересвідчився, що це справді так. Йому здалося, що він бачить себе в старості — змореного безконечним спогляданням і дослідженням чужих душ.

Ставши навколішки, він приклав вухо до батькових грудей. Кілька хвилин він безрезультатно чекав і аж здригнувся від

несподіванки, почувши єдиний удар серця — слабкий і ледь уловимий. Здавалося, батько його десь поряд, зовсім близько, і гукає до нього з темряви. Габріел підвівся, поцілував батька в чоло та вийшов із підвалу. Коли він закривав ляду, в хатину ввійшла Майя.

— З батьком усе гаразд?

— Без змін. — Габріел підступив до Майї й обійняв її. На якусь мить вона піддалася своїм емоціям і міцно притиснулася до нього, а він тим часом ніжно гладив її волосся.

— Щойно прибув Фоулі на своєму човні, — сказала Майя. — Благословенна Мати пішла до пірса. Ти маєш іти слідом, негайно.

— Так вона знає, що сталося вчора вночі?

— Звісно, знає. — У прочинені двері штовхнувся вітер. Майя відступила від Габріела й зачинила їх. — Ми припустилися великої помилки. Я виявилася недостойною свого покликання.

— Припини говорити, як Арлекін.

— А я і є Арлекін, Габріеле. І я не зможу захистити тебе, якщо не буду такою, як Благословенна Мати — холодною та розсудливою.

— Я в це не вірю.

— Я — Арлекін, а ти — Мандрівник. І вже час тобі стати справжнім Мандрівником.

— Ти про що?

— Твій батько подався в інше царство й може звідти не повернутися. Твій брат працює на Табула. Ти — єдиний, на кого всі покладають свої сподівання. Ти маєш надприродну силу, Габріеле. Час нею скористатися.

— Я нікого не просив наділяти мене цією силою.

— А я нікого не просила, щоб мені дісталася саме таке життя, яке мені випало. Але сталося як сталося. Учора вночі ми спробували знехтувати своїми обов'язками. Благословенна Мати має рацію. Кохання робить людину безрозсудною та слабкою.

Габріел підступив до Майї та спробував знов її обійняти.

— Майє...

— Я погоджуюся зі своєю роллю в житті. Уже час і тобі взятися за виконання своїх обов'язків.

— І що ж я маю робити? Очолити рух Вільних Рисаків?

— Можеш із ними поговорити. І це буде початок. Вони від тебе в захваті, Габріеле! Коли ми ходили до гуральні, то я побачила це в їхніх очах.

— Гарзд. Я з ними поговорю. Але я хочу, щоб ти була зі мною. Майя відвернулася від Габріела, щоб він не бачив її обличчя.

— Бережи себе, — сказала вона напруженим голосом, вискочила з хатини й подалася вгору по кам'янистому схилу. Вітер тріпав її густе чорне волосся.

* * *

Габріел ухопив сумку й пішов униз до пірса. Капітан Фоулі був у човні й порпався біля двигуна. Благословенна Мати походжала туди-сюди бетонною платформою.

— Майя дала мені ключі від авта, яке ти залишив у Портмеджі, — сказала вона Габріелові. — Ми поїдемо на північ, до явочної квартири в графстві Каван. Мені треба зв'язатися з деякими знайомими й забезпечити...

— Можете чинити, як хочете, а я повертаюся до Лондона, — перебив її Габріел. Благословенна Мати подивилася на капітана Фоулі. Той і досі був у човні — задалеко, щоб почути їхню розмову. — Ти погодився на мою охорону, Габріеле. Це означає, що тут вирішуюю я.

— Я маю друзів у Лондоні, Вільних Рисаків, і я хочу з ними поговорити.

— А що коли я з цим не погоджуся?

— Ви боїтеся Табула, Благословенна Мати? Так ось у чому проблема!

Ірландка-Арлекін набурмосилася й торкнулася меча в чорному металевому футлярі. Вона була схожа на язичницьку правительку, яку щойно образив простолюдин.

— То вони мене бояться!

— От і добре. Значить, я повертаюся до Лондона. Якщо хочете мене захищати, вам доведеться поїхати зі мною.

Розділ 24

Сидячи біля невеличкого вікна на мансарді в гуральні, Габріел дивився на маленький громадський парк посеред Боннінгтон-сквер. Була дев'ята вечора. Коли впала темрява, на вузькій вулички Південного Лондона наповз із Темзи серпанок холодного туману. Ліхтарі навколо площі мерехтіли слабеньким світлом, наче жаринки, подолані невидимою й непоборною силою холоду. У парку не було нікого, але кожні кілька хвилин невеличкі групи дівчат і хлопців підходили до будинку та стукали у двері.

Габріел перебував у Лондоні вже третій день. Він зупинився в музичній крамниці Вінстона Абоси в районі Кемден-маркет. Коли він звернувся до Джаггера та його друзів по допомогу, ті відгукнулися негайно. Звістка пішла по всіх усюдах, і незабаром до гуральні почали прибувати Вільні Рисаки з усіх куточків країни.

Джаггер двічі постукав у двері, а потім обережно просунув голову в кімнату. Вигляд у нього був збуджений і трохи знервований. Знизу до Габріела долетів гомін численних голосів.

— Людей зібралось багато, — сказав Джаггер. — Приїжджають команди з Глазго та Ліверпуля. Навіть твій друг Каттер приїхав з Манчестера зі своїми друзями. Не знаю, хто їм сказав про зустріч.

— А місця на всіх вистачить?

— Бурулька взяла на себе обов'язки розпорядника — дає вказівки, куди сідати. Роналд і Себастьян тягнуть кабель через зал. В усьому домі встановлюють гучномовці.

— Дякую тобі, Джаггере.

Вільний Рисак поправив на голові в'язану шапочку й ніяково посміхнувся.

— Послухай, чуваче. Ми ж друзі, еге ж? І можемо про все поговорити відверто?

— У чім проблема?

— Та у твоєму охоронцеві, в ірландці. У парадному вході юрмилися люди, тож Роналд обійшов будинок і переліз через стіну в садок. Ми завжди так чинимо, коли хочемо потрапити до будинку через кухню. Так от — не встиг він і пальцем поворухнути, як вона блискавично підскочила до нього й приставила до голови дванадцятизарядний автоматичний пістолет.

— Вона зробила йому зло?

— Та ні. Але він від страху ледь у штани не напудив. Йй-Богу. Може, поки ти говоритимеш, нехай вона побуде десь за будинком, га? Я не хочу, щоб вона когось тут сьогодні вбила.

— Не хвилюйся. Ми поїдемо звідси, щойно я закінчу промову.

— А що потім?

— Я звернуся по допомогу, а там побачимо. Хочу, щоб ти був посередником між мною та людьми, що зібралися внизу.

— Без проблем. Я з цим упораюся.

— Я зупинився в районі Кемден-маркет у нелегальному підпіллі — в катакомбах. Там є музична крамниця, якою керує чоловік на ім'я Вінстон. Він знає, де мене знайти.

— Гарний задум, приятелю, — серйозно кивнув Джаггер. — Усі з нетерпінням чекають на твій виступ, але дай мені ще кілька хвилин. Треба декого розмістити.

Вільний Рисак вийшов з мансарди та спустився сходами. Габріел лишився сидіти в кріслі, дивлячись на маленький парк посеред площі. Себастьян розповідав, що колись на місці саду стояв будинок, який зруйнувало бомбою під час Другої світової війни. Потім тут зробили звалище для старих авт і різного непотребу. Якось місцева громада зібралася й розчистила майданчик, а потім засадила його звичайними чагарниками та плющем, додавши до них деякі екзотичні тропічні рослини. Тож поруч з англійськими чайними трояндами росли пальми й банани. Себастьян не сумнівався, що площа Боннінгтон-сквер була взірцем екологічно чистої зони й мала власний мікроклімат.

За гуральнею Вільні Рисаки засадили город, а на дахах і балконах навколишніх будинків виднілися кущики та деревця. Незважаючи на велику кількість кабельних телекамер стеження по всьому Лондону, незнищенне бажання мати свій садок свідчило про бажання пересічного громадянина уникнути всевидючого ока Великої машини. Коли в гості приходять друзі з пляшкою вина чи пива, то навіть садок за домом починає здаватися великим і розкішним.

За кілька хвилин у дверях знову показалася голова Джаггера.
— Ти готовий? — спитав він.

Кілька Вільних Рисаків сиділи на сходах, а решта скупчилися в залі та коридорі. Біля столику з мікрофоном стояла Благословенна Мати, а один з її ірландських найманців — суворий чоловік зі шрамом на шиї — ніс варту безпосередньо біля будинку.

Габрієл підняв мікрофон і ввімкнув його. Шнур від мікрофона йшов до підсилювача, з'єданого з кількома гучномовцями. Мандрівник глибоко вдихнув — і почув його підсилений звук у передпокої.

— Коли я навчався в школі, то в перші дні занять кожному учню видали великий підручник з історії. І досі пам'ятаю, як важко було його засовувати в ранець. Кожна історична епоха була позначена в ньому своїм кольором, і вчитель навчав нас, що коли в такий-то час якась епоха закінчувалася, то всі автоматично припиняли поводитися як люди середньовіччя й починали поводитися як просвітлені жителі епохи Ренесансу.

Звичайно ж, реальна історія зовсім не така. Різні світобачення й різні технології можуть співіснувати одне з одним. Коли з'являється якась інновація, люди часто навіть не здогадуються про її потенційні можливості та наслідки її застосування.

На історію людства можна дивитися як на літопис нескінченного змагання, постійного конфлікту між творчими особистостями з новими ідеями та підходами й тими, хто хоче взяти суспільство під свій контроль. Дехто з вас, мабуть, чув про

впливову групу людей, яка зветься Табула. Їй удалося накинути правителям та урядам свою філософію тотального контролю. Члени цієї організації хочуть перетворити світ на гігантську тюрму, де в'язня привчають до думки, що за ним безперервно стежать. Урешті-решт усі в'язні мають змиритися з такою умовою, як з невідворотною реальністю.

Дехто навіть не підозрює, що відбувається насправді. А дехто свідомо не бажає нічого знати. Але тут зібралися Вільні Рисаки. Довколишні будівлі не лякають нас. Ми видираємося на стіни й перестрибуємо через провалля.

Тут Габріел помітив Каттера, ватажка Вільних Рисаків з Манчестера. Він сидів під стіною зі зламаною рукою в гіпсі.

— Я глибоко поважаю всіх вас, а особливо он того чоловіка — Каттера. Кілька тижнів тому під час змагань він потрапив під таксі, але зараз він усе одно тут, зі своїми друзями. Для справжнього Вільного Рисака не існує умовних обмежень і кордонів. І це не якась пустопорожня розвага, не спосіб потрапити на телебачення. Це — наш свідомий вибір, це — наш спосіб життя. Спосіб самовираження.

Хоча дехто з нас і відмовився користуватись певними досягненнями новітніх технологій, але всі ми прекрасно знаємо, як комп'ютер змінив наш світ. Настала нова історична доба — доба Великої машини. Від камер стеження та сканерів немає рятунку. Незабаром зникне саме поняття приватного життя. І всі ці зміни освячено всепроникною культурою страху. Засоби масової інформації безперервно волають про нові загрози нашому життю. Обрані нами керманічі заохочують цей страх і поволі забирають у нас свободу.

Але Вільні Рисаки нічого не бояться. Дехто з нас намагається жити поза Мережею. Інші часом вдаються до жестів бунтарства й незгоди. Я ж закликаю вас сьогодні взятися за більшу справу. Наскільки мені відомо, Табула планують зробити вирішальний крок у створенні електронної в'язниці. І це означає не просто встановлення додаткових камер стеження чи вдосконалення сканерів. Це — завершальна стадія їхнього плану.

У чому ж полягає цей план? Ось у чім питання. Я прошу вас проаналізувати всі чутки й відібрати реальні факти. Мені потрібні люди, які зможуть щось розвідати у своїх друзів та поритися в Інтернеті — може, якісь ідеї, мовити б, літають у повітрі. — Габріел указав на Себастьяна. — Цей чоловік заснував першу з нечисленних підпільних веб-сторінок. Надсилайте на неї свою інформацію, і ми почнемо організовувати опір.

Пам'ятайте: у всіх вас і досі є вибір. Ви ще можете кинути виклик цій новітній системі страху й тотального контролю. Ми маємо силу сказати «ні». Ми маємо право бути вільними. Дякую за увагу.

Ніхто не аплодував і не вигукував, але Мандрівник, виходячи з кімнати, відчув загальну підтримку. Люди тиснули Габрієлові руку й висловлювали свою підтримку.

Надворі було холодно. Благословенна Мати кивнула Браянові, ірландському найманцю, що чекав на тротуарі.

— Він закінчив промову. Ходімо.

Вони залізли в салон вантажного мікроавтобуса, і Браян сів за кермо. За кілька секунд вони повільно рухалися крізь туман провулком Ленглі-лейн.

Благословенна Мати обернулась і глянула на Габрієла. Уперше відтоді, як вони зустрілися, вона поводитися з ним без явного презирства.

— Ти ще збираєшся виступати?

«Я збираюся шукати свого батька», — подумав Габрієл, але не став розголошувати свого плану.

— Може. Не знаю.

— Ти нагадуєш мені твого батька, — вела далі Благословенна Мати. — До того як ми поїхали до Ірландії, я чула його виступи перед групами послідовників у Португалії та Іспанії.

— А про свою родину він нічого не говорив?

— Казав, що ти і твій брат зустріли Шипа, коли ще були хлопчиками.

— І це все? Ви кілька місяців охороняли мого батька, і він більше нічого про нас не розповів?

Ірландка зиркнула у вікно; вони якраз виїхали на міст через Темзу.

— Твій батько казав, що й перед Мандрівниками, і перед Арлекінами лежить довгий шлях, а тому інколи буває важко розгледіти світло попереду.

Кемден-маркет був саме тим районом, де Майя, Віккі та Еліс зійшли на берег після морської подорожі. У вікторіанську епоху тут розвантажувалися судна з вугіллям і лісом. Згодом складські приміщення та доки перетворили на гігантський ринок із крамничками одягу та харчовими прилавками. Тут можна було придбати посуд, солодощі, антикварні прикраси та надлишкову одягу з армійських складів.

Браян висадив їх на вулиці Чок-Фарм-роуд, і Благословенна Мати повела Габріела на ринок. Іммігранти — власники харчових яток збирали свій товар у спеціальні контейнери. Вітер розгойдував кілька різнокольорових лампочок, що лишилися від недавнього Різдва, але обриси ринку були вже темні, а в закутках нишпорили пацюки.

Благословенна Мати знала розташування кожної камери стеження, але все одно час від часу зупинялась і вмикала детектор камер: невеличкий пристрій розміром зі стільниковий телефон. Потужні діоди випромінювали інфрачервоне світло, невидиме для людського ока. Лінзи камер стеження відбивали це вузькоспектральне світло і яскравими цятками світилися на маленькому екрані детектора. Габріел був уражений швидкістю, з якою ірландка виявляла приховані камери й уникала зони їхньої дії.

На східному боці ринку купчилися старі цегляні будинки, що колись були стайнями для коней, які тягали фури й омнібуси вулицями Лондона. Декотрі стайні розташовувалися в тунелях під назвою «катакомби», які проходили під залізничними насипами. Благословенна Мати завела Габріела до катакомб крізь цегляну арку, і вони поспішили повз замкнені крамниці та художні студії. Перші двадцять футів тунельних стін були пофарбовані в рожевий колір, потім пішла алюмінієва фольга. Нарешті вони дісталися входу до крамниці

Вінстона Абоси. Виходець із Західної Африки сидів на бетонній підлозі, прикріплюючи тваринну шкіру до дерев'яного барабану.

Побачивши гостей, Вінстон устав і привітався кивком голови.

— З поверненням вас. Сподіваюся, промова мала успіх.

— Були покупці?

— Ні, пані. Вечір видався напрочуд тихим і малолюдним.

Вони обійшли скупчення африканських барабанів і чорних статуєток божків і вагітних жінок. Вінстон відсунув тканинний транспарант із оголошенням про фестиваль барабанів у Стоунгенджі. За ним виявилися міцні залізні двері, вмонтовані в цегляну стіну. Абоса відімкнув замок, і вони ввійшли до чотирикімнатної квартири зі спільним коридором. У першій кімнаті була розкладачка й два монітори, які показували інтер'єр магазину та вхід до катакомб. Габрієл рушив коридором повз кухню та ванну й увійшов до глухої спальні зі стільцем, столиком і залізним ліжком. Упродовж трьох днів це була його домівка.

Благословенна Мати відчинила буфет і дістала звідти пляшку ірландського віскі. Вінстон зайшов слідом за Габрієлом до спальні.

— Може, поїсте, містере Габрієле?

— Не зараз, Вінстоне, дякую. Я пізніше зроблю собі бутерброд і чай.

— Усі ресторани й досі відчинено. Може, я схожу куплю якихось страв?

— Дякую. Купи, що вважаєш за потрібне, а я трохи полежу.

Вінстон зачинив двері, і Габрієл почув, як він розмовляє з Благословенною Матір'ю. Він ліг на ліжко й уп'явся очима в єдину лампочку, що висіла на дроті посеред стелі. У кімнаті було прохолодно, а з тріщини в стіні просотувалася вода.

Приплив енергії, що його Габрієл відчув під час промови, зійшов нанівець. Йому подумалося, що наразі він схожий на свого батька: нерухомо лежить у потаємній кімнаті під охороною Арлекіна. Але ж Мандрівник не мусить миритися з та-

кими обмеженнями. Світло здатне знайти Світло в паралельному світі. Якщо він подолає бар'єр, то зможе знайти свого батька в Першому царстві.

Габріел підвівся й сів на край ліжка, поклавши руки на коліна й поставивши ноги на бетонну підлогу. «Розслабся», — сказав він собі. На першій стадії перетин бар'єру нагадував молитву або медитацію. Заплющивши очі, Габріел уявив згусток Світла у своєму тілі. Він відчув його енергію в плечах, руках і пальцях.

«Вдихни. Видихни». Раптом його ліва рука сповзла з коліна й упала на матрац як нежива. Коли Габріел розплющив очі, то побачив, що рука-привид разом з кистю наче відокремилася від його тіла й перетворилася на темний обрис із маленькими цяточками світла, схожими на сузір'я в нічному небі. Зосередившись на цій новій реальності, Габріел підніс свою примарну руку вище, ще вище — і раптом Світло з тріском вивільнилося з його тіла, як той метелик, що виламується зі свого кокона.

Розділ 25

Стоячи на ганку свого двоповерхового дощатого будинку, Розалін Меган дивилася, як капітан Томас Фоулі плентався додому вузькою вуличкою містечка Портмеджі. На вечерю її батько вицмулив п'ять пляшок «Гіннеса», але Розалін уже давно не ремствувала через його пристрась до спиртного. Капітан виростив шістьох дітей, виходив рибалити в будь-яку погоду й ніколи не зчиняв бійок у місцевому барі. «Якщо схоче хильнути ще одну пляшку, нехай п'є, — подумала вона. — Це допомагає йому забути про артрит».

Вона зайшла на кухню й увімкнула комп'ютер, що стояв у ніші біля комірчини. Її чоловік поїхав до Лімеріка на підготовчі курси, а син працював теслею в Сполучених Штатах. Улітку їхній будинок повнився туристами, але в холодну пору року сюди не приїздили навіть орнітологи. Розалін віддавала перевагу спокійному сезону, незважаючи на обмаль подій. Її старша сестра працювала на пошті в Дубліні. Вона любила побазікати про найновіший кінофільм чи останню виставу в театрі Еббі. Одного разу вона виявила нечемність, обізвавши Портмеджі «сонним сільцем».

Але сьогодні ввечері Розалін мала достатньо новин на електронний лист пристойного обсягу. На острові Скелліг Колумба явно відбувалося щось таємниче, і її батько був єдиним джерелом інформації про ці загадкові події.

Розалін нагадала сестрі, що приблизно рік тому на острові з'явився літній чоловік на ім'я Метью в супроводі якоїсь рудої ірландки, яка несподівано стала абатисою клариссинок. Кілька днів тому на острів прибула ще більш екзотична група: маленька китайка, американець і молода жінка з англійським акцентом. Через день після того, як вони поїхали на острів, батька

попрохали відвезти на велику землю самозвану абатису й молодого американця. «На острові явно коїться щось дивне, — підсумувала Розалін. — Може, це й не Дублін, але в нас теж є свої таємниці».

У комп'ютері крився прихований вірус-шпигун, який інфікував мільйони комп'ютерів у всьому світі. Цей вірус був як тропічна змія, що чигає на свою жертву на дні лагуни. Коли з'явилися певні слова й імена, програма помітила нову інформацію, скопіювала її та поповзла Інтернетом шукати свого хазяїна.

* * *

Віккі подобалося прокидатися в кімнаті на кухні монастиря. Її обличчя мерзло, але решта тіла була вкрита теплою стьобаною ковдрою з гусячого пуху. Еліс спала в кутку, а Майя — поруч, поклавши біля себе арлекінський меч.

Уранці в хатині-кухні було тихо. Коли сонце освітлювало споруду під певним кутом, крізь вузьке вікно до приміщення потрапляв жовтувато-білий промінь і повільно рухався підлогою. Віккі згадувала Голліса й уявляла його поруч. Його тіло було вкрите шрамами, що залишилися від усіляких бійок та зіткнень, але, дивлячись йому в очі, Віккі бачила доброту й лагідність. Тепер, коли вони були на безпечному острові, Віккі мала доволі часу думати про Голліса. Він був некепським бійцем, але через свою самовпевненість міг ускочити в халепу.

Близько шостої ранку на кухні з'явилася сестра Джоанна й почала гриміти чайниками. За годину з'явилися ще три черниці, і вони всі разом поснідали. Посеред кухонного столу стояла велика банка з медом. Тримаючи банку обіруч, Еліс щедро поливала свою вівсянку медом, створюючи на її поверхні чудернацькі візерунки.

Дівчинка й досі не хотіла розмовляти, але на острові їй явно подобалося. Вона допомагала черниціям виконувати їхні повсякденні обов'язки, збирала квіти й устромляла букети в порожні банки з-під мармеладу, а також гуляла по острову

з палицею, яку вона уявляла арлекінським мечем. Якось вона спускалася разом з Віккі крутою стежкою, видовбаною в скелі. Це був спуск сто ярдів завдовжки до кам'янистого берега, де хвилі накочувалися на кам'яні валуни.

У кінці стежини була невеличка печера, в якій стояла кам'яна вкрита мохом лава, а поруч — невеличкий вітвар з кельтським хрестом.

— Схоже на печеру відлюдника, — сказала Віккі, й Еліс там дуже сподобалося. Вони удвох сиділи біля входу, і дівчинка кидала в море камінці.

Еліс ставилася до Віккі як до старшої сестри, чийм обов'язком було розчісувати її волосся. Вона обожнювала черниць, котрі читали їй пригодницькі книжки та пекли до чаю булочки з родзинками. Одного разу Еліс навіть лягла на лаві в каплиці, поклавши голову на коліна сестри Джоанни. Майя ж була для дівчинки людиною іншого ґатибу. Ця жінка не була їй матір'ю, сестрою чи подругою. Інколи Віккі помічала, як Майя та Еліс переглядалися з якимось дивовижним взаєморозумінням. Вочевидь, їм обом було самотньо, незважаючи на кількість присутніх у кімнаті.

Двічі на день Майя ходила до тіла Метью Корріґана, що лежало в келії під харчовою коморою. Решту часу вона проводила на самоті, спускаючись до пірса та вдивляючись у море. Віккі не наважилася спитати її, що ж тоді трапилось, але було ясно: Майя вчинила щось таке, що дало Благословенній Матері привід покинути Скелліґ Колумба, забравши з собою Габрієла.

На восьмий день їхнього перебування на острові Віккі, прокинувшись, побачила Майю, котра стояла біля неї навколішках.

— Спускайся вниз, — прошепотіла Майя. — Мені треба з тобою поговорити.

Закутавшись у чорну шаль, Віккі зійшла на кухню, де стояв довгий стіл із двома лавами. Майя вже встигла розтопити піч, від якої линуло тепло. Віккі сіла на одну з лавиць і прихилилася до стіни. Посеред столу горіла свічка, і коли Майя ходила по кімнаті, на її обличчі миготіли тіні.

— Пам'ятаєш, коли ми вперше приїхали до Портмеджі і я з Габріелом пішла шукати капітана Фоуді? Залишивши його будинок, ми сіли на лаву біля моря, і я присягнулася, що попри будь-що захищатиму Габріела й допомагатиму йому.

Віккі розуміюче кивнула та сказала:

— Мабуть, тобі це важко було зробити. Ти ж колись казала мені, що Арлекіни не люблять давати обіцянок...

— Це було зовсім не важко. Мені дуже кортіло промовити ті слова — понад усе на світі. — Майя підійшла до свічки і втупілася в полум'я. — Я дала Габріелові обіцянку й маю намір додержати її.

— Ти про що?

— Я поїду до Лондона та знайду Габріела. Ніхто не зможе захистити його краще, ніж я.

— А як же Благословенна Мати?

— Вона напала на мене в каплиці, щоб поставити на місце. Але їй більше не вдасться мене залякати. — Гнівню блиснувши очима, Майя знову заходила по кімнаті. — Я дам відсіч і їй, і Липі, і будь-кому, хто спробує розлучити мене з Габріелом. Ще з дитинства мною керували різні Арлекіни, але ті дні пішли в непам'ять.

«Благословенна Мати вб'є тебе», — подумала Віккі, але промовчала. Обличчя Майї світилося злостивою рішучістю.

— Якщо ця обіцянка є для тебе такою важливою, тоді їдь до Лондона. За Метью Коррігана не хвилюйся. Якщо він повернеться в цей світ, поруч із ним буду я.

— Але я хвилююся через мої обов'язки тут. Я ж погодилась лишитися й захищати Метью Коррігана.

— На острові безпечно, — відповіла Віккі. — Це визнала навіть Благословенна Мати. Вона пробула тут майже півроку й не бачила навіть орнітолога.

— А раптом щось трапиться?

— Тоді цією проблемою займуся я. Я така, як і ти, Майє. Я вже не маленька дівчинка.

Майя зупинилась і злегка посміхнулася.

— Так. Ти теж змінилася.

— Фоулі прибуде завтра вранці з припасами та зможе забрати тебе на велику землю. Але як ти знайдеш Габрієла в Лондоні?

— Він, напевне, спробує зв'язатися з Вільними Рисаками. Колись я вже була з ним у їхньому будинку на південному березі, тож я піду туди знову й поговорю з друзями Габрієла.

— Забери гроші в моєму рюкзаку. На острові вони нам не потрібні.

— Майє... — почувся тоненький голосок, і Віккі з подивом побачила на сходах Еліс Чен. Відтоді як вона ввійшла в їхнє життя, дівчинка заговорила вперше. Її рот беззвучно ворухнувся, наче вона ніяк не йняла віри, що з нього можуть виходити звуки. Потім вона заговорила знову.

— Майє, будь ласка, не їдь. Мені тут так добре з тобою.

Спочатку на обличчі Майї з'явилася звично-сувора маска Арлекіна, але потім невблаганна лінія її рота пом'якшала, і вона дозволила собі відчутти щось відмінне від роздратування. Віккі не раз бачила, як Майя поводитися хоробро, але найхоробріший учинок вона зробила зараз, підійшовши до дівчинки й обійнявши її.

* * *

Один з англійських найманців, що прилетіли до Ірландії разом з Буном, розчинив дверцята вантажного відсіку гелікоптера. Сам Бун сидів на сталевій лаві й працював на переносному комп'ютері.

— Даруйте, сер, але ви просили повідомити, коли прибуде містер Гаркнес.

— Так, просив. Дякую, що повідомили.

Одягнувши куртку, Бун виліз із гелікоптера. Двоє найманців і пілот стояли на летовищі, палили й обговорювали пропозиції роботи в Москві. Уже три години вони чекали на невеличкому аеродромі поблизу Кіларні. Вечоріло, і пілоти-аматори, які відпрацьовували посадку проти вітру, припаркували свої літаки та пороз'їжджалися по домівках. Аеродром розташовувався в сільській місцевості й фактично являв відгороджену ділянку пасовиська. З північного боку паслися вівці, з південного — корови.

У повітрі висів приємний запах скошеної трави. На відстані двохсот ярдів, прямо біля в'їзду, стояв маленький пікап з металевим верхом над кузовом. Назустріч Бунові з нього вийшов містер Гаркнес. Бун познайомився з колишнім працівником зоопарку в Празі, де вони спіймали, допитали й убили Майїного батька. Літній чоловік мав бліду шкіру та гнилі зуби. На ньому була спортивна твідова куртка та вкрита плямами військова краватка.

Бунові доводилося співпрацювати з багатьма найманцями, але в присутності Гаркнеса він почувався незатишно. Цьому дідові явно подобалося мати справу з тваринами-мутантами. Звісно, це була його робота, але Гаркнес помітно жвавішав, розповідаючи про цих потвор, виведених науковцями Братів. Колись він був маленьким чоловіком без влади та впливу, а тепер у його розпорядженні опинилися дуже небезпечні істоти. Він завжди нагадував Бунові божевільця-жебрака із гранатою.

— Добрий вечір, містере Бун. Приємно знову побачитися з вами, — мовив Гаркнес і поштиво вклонився.

— Мали якісь проблеми в дублінському аеропорті?

— Жодних, сер. Усі документи були належним чином підписані й пропечатані нашими друзями з дублінського зоопарку. Митники навіть не заглянули в клітки.

— Під час перельоту тварини не зазнали травм?

— Кожна особина виглядає цілком здоровою. Можете самі пересвідчитися.

Бун мовчки спостерігав за тим, як Гаркнес підіймає залізний верх пікапа. У ньому стояли чотири пластикові контейнери, схожі на ті, в яких зазвичай перевозять собак. Вентиляційні отвори було закрито щільною металевою сіткою, і всі чотири ящики смерділи сечею та протухлою їжею.

— Коли ми прибули в аеропорт, я їх погодував, і цього буде досить. Голод завжди є найкращим способом налаштувати їх на виконання тих завдань, для яких їх створено.

Гаркнес ляснув долонею по контейнеру. Звідти донісся хриплий гавкіт, і відразу ж озвалися мутанти і в інших ящиках. Вівці, що паслися неподалік, почувши цей гавкіт, замекали й кинулися тікати.

— Злостиві створіння, — задоволено проказав Гаркнес, оголивши свої гнилі зуби.

— А один на одного вони не нападають?

— Нечасто. Ці тварюки генетично запрограмовані на вбивство, але вони мають також властивості, притаманні їхньому виду. Оцей мутант у зеленому контейнері — ватажок, а інші три є його помічниками. Вони нападуть на свого боса тільки тоді, коли відчують його слабкість.

Бун помовчав, а потім глянув на Гаркнеса.

— А ви самі здатні їх контролювати?

— Так, сер. У пікапі є великі кліщі та електрошокер, призначений для корів та биків. Тож це — не проблема.

— А що трапиться, коли ми їх випустимо?

— Загалом, містере Бун... — Гаркнес зам'явся й опустив очі, — гвинтівка — найкращий засіб спілкування з ними після того, як вони впораються зі своєю роботою.

Чоловіки замовкли, бо зі сходу показався ще один гелікоптер. Він зробив коло над полем і приземлився на траву. Бун залишив Гаркнеса й пішов зустріти новоприбулих. Бокові двері розчинилися, найманець опустив короткі сходи, і з гелікоптера вийшов Майкл Корріган.

— Добридень! — привітався він бадьорим голосом.

Бун іще не вирішив для себе, як йому називати Мандрівника — Майклом чи містером Корріганом, і тому у відповідь просто ввічливо кивнув головою.

— Як політ?

— Без проблем. Ви готові, містере Бун?

Так, вони вже були готові. Але Бун волів би, щоб це питання йому поставив генерал Неш і ніхто інший.

— Гадаю, нам слід почекати до ночі, — сказав він. — Ціль знайти легше тоді, коли вона перебуває в будинку.

* * *

Після легкої вечері, що складалась із сочевичного супу та крекерів, клариссинки вийшли з теплої кухні й подалися до каплиці. Після того як Майя покинула острів, Еліс поновила

своє добровільне мовчання, але охоче слухала церковні співи латиною. Інколи вона ворушила губами, ніби подумки співаючи разом із черницями. «Kyrie eleison. Kyrie eleison. Боже, помилуй нас».

Віккі залишилася на кухні, щоб помити посуд. Через деякий час вона побачила, що дівчинка забула свою куртку біля входу. Знову зірвався східний вітер, і в каплиці, мабуть, було вже холодно. Залишивши посуд у кам'яній раковині, Віккі вхопила куртку й поспішила надвір.

Острів являв собою замкнений світ. Коли обійти його вздовж і впоперек кілька разів, то починаєш розуміти, що єдиний спосіб відволіктися від навколишньої дійсності — це поглянути на небеса. У Лос-Анджелесі зорі ховалися за шаром брудного смогу, але тут, над островом, повітря було чистим. Стоячи біля кухні, Віккі зиркнула на серпик молодика та сяючі пилінки Молочного Шляху. Вдалині кигикнув якийсь морський птах, і йому відповіли інші.

Раптом на сході з'явилися чотири червоні цятки. Вони були схожі на спарені фари, що пливли самі по собі в нічному небі. «Літаки», — подумала Віккі. — «Та ні, це гелікоптери». Вона миттю збагнула, що мало трапитися невдовзі. Вона якраз була на церковному подвір'ї біля Лос-Анджелеса, коли Табула вчинили напад у такий само спосіб.

Намагаючись не перечепитися через гострі уламки піщаника, Віккі поспішила на нижню терасу до схожої на човен каплиці. Вона рвучко розчахнула дубові двері, і спів ураз припинився. Еліс підвелася й озирнулася.

— Сюди летять Табула на двох гелікоптерах, — повідомила Віккі. — Мерщій тікайте звідси та ховайтеся.

Сестра Маура перелякано глянула на неї.

— Куди? У комірчину до Метью?

— Відведи їх до печери відлюдника, Еліс. Ти зможеш знайти її в темряві?

Дівчинка мовчки кивнула. Вона взяла сестру Джоанну за руку й потягла її до виходу.

— А як же ти, Віккі?

— Я до вас прийду. Але спершу мушу потурбуватися про безпеку Мандрівника.

Кілька секунд Еліс мовчала, витріщившись на Віккі, а потім пішла, ведучи черницю у темряву ночі. Повернувшись до середньої тераси, Віккі побачила, що гелікоптери вже зовсім близько — їхні рожеві ліхтарі безпеки витали над островом, наче злі привиди. Чах-чах-чах — розсікали повітря лопаті.

Зайшовши в комору, Віккі підняла ляду. Вона майже не сумнівалася, що Метью Корріган відчував наближення небезпеки. Може, Світло повернеться до його тіла, і коли вона ввійде до підвалу, він уже сидітиме на своєму ложі. Але, спустившись сходами, вона побачила, що Мандрівник лежить нерухомо під мусліновим покривалом.

Віккі швидко піднялася нагору, засунула ляду й накинула на неї шмат пластикової плівки. Потім поклала на неї електрогенератор і розкидала довкола кілька інструментів, наче хтось намагався його відремонтувати. «Господи, захисти раба свого Метью, — молилася вона. — Благаю тебе, захисти його від смерті».

Це було все, що вона могла зробити. Настав час рушити до печери, де сховалася решта. Але коли Віккі вийшла з комори, то побачила на верхній терасі світло прожекторів і темні силуети найманців Табула на тлі зоряного неба. Вона потихеньку повернулася до комори й замкнула двері на міцний металевий засув. Віккі сказала Майї, що захищатиме Мандрівника. Це була обіцянка. Моральний обов'язок. І коли вона присунула до дубових дверей важкий контейнер, арлекінське значення слова «обов'язок» просякнуло її свідомість із непереборною силою.

Більше сотні років тому Арлекіна на ім'я Лев Храму впіймали, жорстко катували та спалили разом із Пророком, Айзеком Т. Джонсом. Віккі та невеликий гурт парафіян їхньої церкви вірили, що цю офіру так і не було належним чином віддячено. Неспроста Бог увів Майю та Габріела в її життя. Не так просто вона опинилася на цьому острові як захисниця Мандрівника. «Борг не сплачено, — подумала Віккі. — Я тут для того, щоб сплатити його».

* * *

Три вуликоподібні хатини були порожніми, але четверта виявилася замкненою, і найманці ніяк не могли виламати двері. Перш аніж летіти на острів, Бун перерив усю наявну інформацію й довідався, що будівлі на ньому мали грубі кам'яні мури. Ця обставина унеможливлювала використання інфрачервоного проміння, тому люди Буна привезли з собою переносну РЛС, яка працювала по принципу відбитого сигналу.

Коли два гелікоптери приземлилися на острові, найманці вискочили з нього з нестримним бажанням убивати й руйнувати. Але тепер їхня агресія послабшала. Озброєні найманці стиха перемовлялись і нишпорили ліхтариками по скелястому ландшафту. Двоє з них принесли з гелікоптера все потрібне устаткування. Один компонент радіолокатора був схожий на телескоп-рефрактор, установлений на тринозі. Він пронизував об'єкт рентгенівськими променями, а параболічний диск уловлював відображені фотони.

Рентгенівські пристрої в лікарнях працюють за таким принципом: об'єкти високої щільності вбирають у себе більше рентгенівських променів, аніж об'єкти низької щільності. А локатор відображеного сигналу працював завдяки тому, що в різних матеріалах фотони рухаються по-різному. Речовини з вищим атомним номером — наприклад, людська плоть — створювали зображення, відмінне від, скажімо, пластику чи сталі. Громадяни, що жили під владою Великої машини, навіть не здогадувалися, що подібні РЛС було потайки встановлено в усіх великих аеропортах і їхня обслуга зазірала під одяг пасажирів.

З каплиці вийшов Майкл Корріган у супроводі двох найманців. На ньому була спортивна куртка та кросівки, наче він зібрався на острів для легенької пробіжки.

— Буне, в каплиці нікого немає. А чи є хто в цьому будинку? — сказав він.

— Зараз дізнаємось. — Бун підключив переносний комп'ютер до ресивера РЛС і всівся на невеликий валун. Майкл і решта стали позаду. Через кілька секунд на екрані з'явилося сіро-біле

зображення. Якась жінка в коморі підтягувала до дверей ящики. «Вона не клариссинка, — подумав Бун. — Інакше РЛС спромоглася б показати довге чернече вбрання».

— Ось погляньте, — звернувся Бун до Майкла. — У цьому будинку сховалася якась жінка. Наразі вона намагається заблокувати двері.

Майкл розлютився.

— А де ж мій батько? Ви сказали, що на цьому острові перебуває або Габріел, або мій батько!

— Саме таку інформацію я дістав, — відповів Бун і покрутив пристрій, щоб оглянути інтер'єр хатини під різними кутами. — Мабуть, це Майя, Арлекін, яка охороняла твого брата в Нью-Йорку і яка...

— Я знаю, хто вона така, — перервав його Майкл. — Не забувайте, що я бачив її тієї ночі, коли вона напала на комп'ютерний центр.

— Може, нам вдасться захопити її й допитати.

— Ця жінка вбиватиме ваших людей, а потім уб'є сама себе, якщо ми не виженемо її з будинку. Накажіть містерові Гаркнесу привести мутантів.

Бун насилу приховав своє роздратування.

— Наразі в цьому немає доконечної потреби.

— Буне, тут я вирішую, в чому є потреба, а в чому — ні. Перед тим, як ми з місіс Брюстер ухвалили здійснити цю операцію, я переглянув інформацію про цей острів. Тутешні стародавні споруди мають надзвичайно міцні стіни. Саме тому я й вирішив залучити до цієї операції містера Гаркнеса.

* * *

Нагромаджуючи валуни для спорудження кожної будівлі, середньовічні ченці залишили вгорі кілька отворів для диму. Через багато років ці вентиляційні отвори переробили на вікна у верхній частині хатини-комори. Вікна мали діаметр від дванадцяти до шістнадцяти дюймів. Навіть якщо найманці і порозбивали б ці вікна, вони не спромоглися б крізь них пролізти.

Стоячи в темряві, Віккі почула, як хтось засмикав ручкою й став грюкати у двері кулаком. Потім запала тиша, але згодом почулося гучне бахкання: двері намагалися виломати, але пази засува були міцно вмуровані в кам'яні стіни. Віккі пригадала розповіді черниць про напади вікінгів на острів у дванадцятому столітті. Якщо ченці не могли втекти на велику землю, то вони ховались у кам'яній вежі, забравши з собою коштовності та реліквії. Там вони молилися, сподіваючись, що вікінгам не вдасться до них удертися.

Віккі підтягла до дверей ще трохи ящиків і поставила їх один на один. Знову почулося гупання — і стихло. Підійшовши до сходів, що вели на другий поверх, Віккі помітила світло ліхтарика, що пробивалося крізь одне з горішніх віконець.

У своєму посланні з міста Меридіан, що в штаті Міссісіпі, Айзек Джоунз напучував вірних: «Зазирніть у свою душу та знайдіть там джерело, яке ніколи не пересохне. І серця наші сповняться хоробрістю й любов'ю...»

Лише кілька місяців тому Віккі стояла в аеропорті Лос-Анджелеса — сором'язлива віруюча дівчинка, яка чекала на приїзд Арлекіна. Відтоді на її долю випало багато випробувань, але вона ніколи не лякалась і не тікала. Айзек Джоунз мав рацію. Вона завжди була хороброю.

Нагорі пролунав тріскіт: хтось вибив горішне вікно. Друзки розбитого скла впали на підлогу. «Невже вони зможуть сюди залізти?» — подумала Віккі. Ні, крізь той отвір зможе проникнути хіба що дитина. Вона завмерла, чекаючи на вибух або постріл. Але натомість почула хрипкий вереск — наче хтось убивав птаха.

«Поможи мені, Боже, поможи, будь ласка...» — прошепотіла Віккі. Вона понишпорила довкола, шукаючи підходящу зброю, але знайшла тільки дві вудки, мішок з цементом і порожню каністру з-під палива. У шаленій нестямі вона відкинула ці непридатні предмети — і побачила під стіною городницьке знаряддя. Серед нього була й вимазана засохлою грязюкою лопата.

Почулося глухе гарчання, і Віккі позадкувала в куток. На сходах з'явилась якась фігура — щось на кшталт череватого

гнома з широкими плечами. Гном наполовину зійшов сходами та глянув у її напрямку. І тут Віккі здогадалася, що то не чоловіча істота, а тварина з чорним собачим писком.

З гучним вереском і стрекотанням істота зіскочила вниз і побігла до неї. Віккі підняла лопату і, коли звірина кинулася на неї, щосили вперщила її в груди. Істота гепнулася на спину, але швидко підскочила, стрибнула вперед і вхопила дівчину за ногу своїми п'ятипалими лапами.

Віккі рубонула лопатою нападаника по шиї, і кімната сповнилася гучним вереском. Віккі все рубала, аж поки істота не перекотилася на спину й не вишкірила зуби. Потім вона поворухнула лапою, і з куточка її рота витекла цівка крові. Тварина спробувала підвестись, але Віккі кількома ударами добила її, і та, нарешті, завмерла та здохла.

Під час сутички дві свічки згасли, але одна й досі горіла. Узявши свічку, Віккі піднесла її до нападаника, щоб краще його роздивитися. З подивом вона помітила, що на неї нападав невеличкий бабуїн із жовто-брунатним хутром. Він мав защічні мішки, довге безволосе рило й сильні задні та передні лапи. Його близько посаджені очі залишилися розплющеними, і він неначе й досі дивився на жінку з пожадливою люттю.

Віккі пригадала розповідь Голліса про тварин, які напали на нього вдома в Лос-Анджелесі. Зараз трапилося те саме. Як же їх називав Голліс? Ага — зроцені. Науковці Табула переробили хромосоми бабуїнів таким чином, що створили генетичний гібрид з єдиним бажанням — нападати й убивати.

Найманці розбили ще одне горішне вікно. Віккі взяла лопату й, прислухаючись, поволі рушила кімнатою. Її ліва нога кривавила від порізу. Кров стікала на черевик, і той залишав на підлозі сліди. Близько хвилини не відбувалося нічого; потім полум'я на свічці захиталось, і крізь розбите горішне вікно в кімнату вскочили три мутанти. Вони зупинилися на сходах, понюхали повітря, і ватажок хрипко гавкнув.

Звірів було забагато, і вони були надто дужі. Віккі знала, що загине. Образи виринули в її пам'яті, наче фотографії

в родинному альбомі: матінка, школа, друзі — усе те, що колись здавалося таким значущим, поблякло. Її найяскравішим спогадом був Голліс, і Віккі стало дуже прикро, що вона більше ніколи його не побачить. «Я кохаю тебе. Назавжди це запам'ятай, — подумала вона. — Я можу вмерти, але кохання моє не помре».

Мутанти зачули запах людської крові. Зістрибнувши зі сходів, вони чимдуж рвонули до дівчини. Тварини верещали, і їхній вереск заповнив кімнату. Зуби в них були гострі, як у вовків. «Мені не вижити, — подумала Віккі. — Немає жодного шансу». Проте вона підняла лопату й приготувалася відбивати напад.

Розділ 26

Софія Брігс розповідала Габрієлові, що кожна жива істота має в собі вічну незнищенну енергію, що зветься Світлом. Коли люди помирають, їхнє Світло знову стає частиною енергії, яка пронизує весь світ. Але тільки Мандрівники здатні посилати своє Світло до різних царств, а потім повертати його до тілесної оболонки.

Софія пояснила, що шість різних царств є паралельними світами, розділеними бар'єрами з води, землі, вогню та повітря. Коли Габрієл уперше зміг перейти, він знайшов різні проходи через кожен бар'єр. І тепер, залишивши своє тіло в спальні на ринку Кемден, він поринув крізь простір, наповнений непроглядною темрявою. Габрієл подумав про свого батька — і нестримне бажання знайти цю єдину людину понесло його в безвість із дедалі більшою швидкістю.

* * *

Відчуття польоту зникло; під руками він відчув мокру багнюку та гравій. Розплющивши очі, Габрієл побачив, що лежить на спині за кілька футів від великої річки.

Він хутко підвівся й роззирнувся, з'ясовуючи, чи не загрожує йому небезпека. Габрієл опинився на багnistому схилі, всіяному розбитими автомобілями й іржавими кавалками різних механізмів. Угорі, на березі річки, вивищувалися почорнілі руїни якихось споруд. Було незрозуміло, чи то день, чи ніч, бо небо вкривали жовтувато-сірі хмари, крізь які час від часу пробивало попелясто-сиве тло. Габрієлові вже доводилося бачити такі хмари в Лос-Анджелесі, коли дим з пожежі в навколишніх чарниках змішувався зі смогом і застував сонце. За півмилі вгору по річці виднівся розтрощений місток. Він скидався на

будову, яку висадили в повітря або ж розбомбили з літака. Залишилися тільки цегляні опори у воді та дві красиві арки, з яких стирчала покручена арматура й залишки перекриття.

Габріел зробив кілька обережних кроків до води, намагаючись пригадати, що Голліс сказав у Нью-Йорку Назові, їхньому проводирю по підземці. Голліс та Віккі завжди цитували послання Айзека Джоунза, але Габріел не звертав на це особливої уваги. Здається, ішлося про хибний шлях, що приведе до чорної річки.

«Що ж, виявляється, пророк дійсно мав рацію, коли говорив про існування цього місця», — подумав Габріел. Ця річка й справді була чорна, як нафта, за винятком брудно-жовтої піни на її поверхні. Від неї йшов різкий, ядучий запах — наче в річку вилили хімікалії. Нахилившись, Габріел зачерпнув долонею води, але відразу ж огидою виплеснув її, бо вона обпекла йому шкіру.

Габріел знов озирнувся, намагаючись іще раз пересвідчитися, що він у безпеці. На мить він навіть пошкодував, що не взяв із собою меч-талісман, котрий подарував йому батько і який тепер забрала Майя. «Тобі не потрібна зброя, — подумав він. — Ти прийшов сюди не для того, щоб когось убити». Треба просто бути обережним і рухатись обачливо. Може, йому вдасться знайти батька, коли він шукатиме вихід назад, до свого світу.

Габріел майже не сумнівався, що досягнув Першого царства. В інших культурах воно було відоме під назвою Потойбіччя, Гадес, Шеол, тобто — пекло. У школі вивчали грецький міф про Орфея та Евридику, але фактично то була розповідь про подорож невідомого Мандрівника до пекла. Тут у жодному разі не можна їсти ніякої їжі — хай навіть її пропонує всемогутній правитель. А коли, нарешті, вихід знайдено, ніколи не слід озиратись.

У сповіді, яку переклав Габріелів батько, ірландський святий описував пекло як місто, заселене людьми. Жителі пекла розповідали Колумбі про інші міста, знані з чуток або видимі вдалині. Габріел знав, що тут його можуть убити чи взяти в полон. Він вирішив триматися близько до річки, але відійти від розбитого мосту. Якщо він добереться до бар'єра чи уздрить щось небезпечне, то повернеться до того місця, звідки вирушив.

Схил був крутим і слизьким; минуло кілька хвилин, перш аніж Габріел зумів дістатися зруйнованої будівлі. Звідти линуло мерехтливе світло, і Мандрівникові здалося, що всередині й досі жевріє вогонь. Він обережно зазирнув у будинок крізь вікно. Замість пожежі Габріел побачив жовтогарячий вогонь, що палахкотів з подоби розбитої газогінної рури. Ця кімната колись була кухнею, але тепер плита й раковина вкрилися шаром кіптяви, а з меблів тут був лише одноногий дерев'яний стіл. Раптом зовсім поруч зашаркотіли чийсь кроки. Не встиг Габріел відреагувати, як хтось ухопив його ззаду й приставив до горла ніж.

— Віддай мені свою їжу, — прошепотів чоловічий голос. У ньому чулися тремтливі, непевні нотки, наче власник голосу й сам не вірив своїм словам. — Віддай мені всю їжу, інакше помреш.

— Гаразд, — відповів Габріел і хотів був обернутись.

— Ані руш! Не дивися на мене!

— А я й не намагаюся глянути на тебе, — сказав Габріел. — Моя їжа біля мосту, у схованці.

— Нікому не можна нічого від мене ховати, — мовив голос уже дещо впевненіше. — Веди мене до своєї їжі. Мерщій.

З ножем біля горла, Габріел почав потроху відступати від будівлі. Коли вони вийшли на берег, він зробив кілька кроків униз схилом, щоб опинитися нижче від нападника.

Габріел несподівано вхопив незнайомця за кисть, рвонув її вниз і крутнув праворуч. Нападник заверещав від болю, випустив ніж і покотився вниз. Габріел підібрав ніж. Це саморобне знаряддя було змайстроване зі сталюного бруска, загостреного каменем.

Під ногами Габріела борсався худючий чоловік із брудним масним волоссям та чорною бородою. На ньому були розірвані на клапті штани й потерта твідова куртка. Кістлявими пальцями лівої руки він погладжував зелену краватку, наче цей неймовірно жахливий предмет одягу якось міг урятувати йому життя.

— Вибачте, будь ласка, — сказав худий, хапаючи ротом повітря. — Мені не слід було цього робити. — Він склав свої тонкі

хирляві руки на грудях і втягнув голову в плечі. — Таргани тако-го не роблять. Таргани не мусять поводитись як вовки.

Габріел замірився на нього ножем.

— Зараз ти мені все розкажеш. Затямив? Не змушуй мене скористатись оцим.

— Безперечно, затямив, сер, звісно затямив. — Чоловічок здійняв угору свої замизкані руки й закликав як укопаний. — Слухаю вас і не рухаюся.

— Як тебе звати?

— Як мене звати? Пікерінг, сер. Просто Пікерінг. Колись я мав ім'я, але забув його. Треба було записати. — Він знервовано захихотів. — Чи то Теодор, чи Томас — на «Т» починається. Але Пікерінг — це однозначно. Тут двох думок бути не може. Мені завжди казали: «Пікерінг, іди сюди. Зроби це й це, Пікерінг». І я знаю, як виконувати накази, сер. Спитайте, кого хочете.

— Гаразд, Пікерінгу. Скажи мені, куди я потрапив? Як називають це місце?

Пікерінг страшенно здивувався, що хтось може не знати відповіді на таке просте й очевидне запитання. Його очиці нервово забігали туди-сюди.

— Ми з вами на Острові. Ми так і звемо його — просто Острів.

Габріел глянув на річку та зруйнований місток. Йому закортіло якнайскорше вибратися звідси і знайти безпечніше місце. Але якщо це — єдиний місток або всі інші теж знищено, то, значить, він опинився в пастці й мусить відшукати з неї вихід. Може, це саме трапилось і з його батьком? Можливо, він блукає цим похмурим світом, шукаючи шлях додому?

— Напевне, ви прибулець, сер. — Пікерінг на мить замислився, а потім перелякано забелькотів: — Тобто я не хотів сказати, що ви не вовк, сер! Нічого такого! Звісно, ви — молодий сильний вовк. Не якийсь там тарган. Зовсім ні.

— Не певен, що розумію, про що ти говориш. Я дійсно прибулець. І шукаю іншого прибульця — одного літнього чоловіка.

— Може, я стану вам у пригоді, сер, — сказав Пікерінг. — Ясна річ, стану. Я — той, хто зможе вам допомогти. — Він підвівся

й розгладив свою зелену краватку. — На цьому Острові я побував скрізь і бачив усе.

Габріел заткнув саморобний ніж собі за пояс.

— Якщо ти допоможеш мені, я захищу тебе. І буду твоїм другом.

Пікерінг заворушив губами, пошепки промовляючи до самого себе: «Друг. Так, звісно — друг...» Здавалося, він вимовив це слово вперше в житті.

У місті пролунав вибух — глухий і потужний, і Пікерінг почав видиратися нагору.

— При всій моїй повазі до вас, сер — ми не можемо тут залишатися. Незабаром тут з'явиться патруль. Це дуже неприємно й небезпечно. Будь ласка, ідіть за мною.

Пікерінг називав себе тарганом і рухався він справді як тарган, котрий швидко тікає, наляканий яскравим світлом. Забігши до одного з розбитих будинків, він пробрався крізь лабіринт кімнат, забитих розстроченими меблями та засипаних кучугурами уламків. Якоїсь миті Габріел збагнув, що щойно наступив на кістки з людського скелета, але він не мав часу розмірковувати про те, що колись тут трапилось.

— Дивіться під ноги, сер, дивіться під ноги. Але не зупиняйтеся. Нам не можна зупинятись.

І Габріел вискочив слідом за худорлявим чоловічком крізь двері на вулицю.

Він ошелешено глянув на величезний стовп вогню, що виривався з тріщини в тротуарі. Під поривами вітру він вихилявся на всі боки й скидався на злостивого жовтогарячого привида. То горів газ, і кіптява осідала липким шаром на довколишніх будівлях і каркасі розбитого таксі.

Габріел зупинився й став посеред вулиці. Пікерінг був уже на її протилежному боці. Обернувшись, він несамовито замахав руками, немов та мати, що кличе до себе своє дитя.

— Швидше, друже мій. Швидше, будь ласка. Незабаром приїде патруль. Нам треба сховатися.

— Який патруль? — запитав Габріел, але Пікерінг уже зник у дверях. Мандрівник чимдуж рвонув навздогін своєму бом-

жуватому проводиреві, промайнув крізь порожні кімнати і знову вискочив за ним на вулицю. Габріел спробував уявити, як виглядало місто до руйнації. Білі будинки були чотири або п'ять поверхів заввишки, мали балкони й плоскі дахи. Деформований сталевий навіс лежав, накривши собою стільці — тут колись було кафе. Габріелові доводилося бачити такі міста в кіно та журналах. Вони нагадували столицю провінції в тропічній країні, де вранці люди йдуть на пляж, а надвечір повертаються додому вечеряти.

Але тепер усі вікна були порозбивано, а більшість дверей зірвано зі своїх завіс. Тримаючись на кількох брусах, красивий металевий балкон скидався на живу істоту, яка тулилася до будинку, намагаючись утриматись і не впасти. Майже на всіх стінах виднілися графіті. Габріел побачив цифри, імена та різні слова, написані великими літерами. Грубо намальовані стрілки вказували якийсь невідомий напрямок.

Пікерінг пригнувся, шуснув у ще один будинок і почав рухатись дуже обережно. Кілька разів він зупинявся, прислухався, і йшов далі тільки тоді, коли пересвідчувався, що вони тут самі. Габріел піднявся слідом за ним по мармурових сходах і пройшов коридором до кімнати, де до стіни було притулено напівзгорілі матраци. Пікерінг відсунув матраци вбік, і за ними показалися потаємні двері. Вони ввійшли до кімнати, вікна якої було забито фанерними щитами. За єдине джерело світла правила свіча для спалювання газу, вмонтована у виламану зі стіни мідну руру.

Поки Пікерінг знову замощував двері матрацами, Габріел роззирнувся, оглядаючи кімнату. Вона була захаращена всіляким мотлохом, що його зібрав Пікерінг під час своїх мандрівок по місту. Там були порожні скляні пляшки, стос запліснявілих ковдр, м'яке крісло, що мало тільки дві ніжки, і кілька тріснутих дзеркал. Спочатку Габріелові здалося, що шпалери в деяких місцях відшарувалися від стіни, але, придивившись, він побачив, що Пікерінг попришпилював усюди ілюстрації з підручника кроїння. На вицвілих малюнках були зображені жінки в спідницях до підлоги і закритих блузках, що їх носили понад сто років тому.

— Це твоє помешкання?

Пікерінг зиркнув на пришпилені малюнки й мовив без тіні іронії в голосі:

— Сподіваюся, вам буде тут комфортно й затишно. Це моя домівка, мила домівка.

— Ти завжди мешкав у цьому будинку? Ти тут народився?

— А як тебе звати, друже мій? Може, скажеш? Друзі мають називати одне одного на ймення.

— Габріел.

— Сідай, Габріеле. Ти мій гість. Сідай, будь ласка.

Габріел сів у м'яке крісло. Від його зеленої тканини смерділо чимось кислим і затхлим. Пікерінг виглядав трохи знервованим і водночас задоволеним від того, що до нього прийшов гість. Він походжав кімнатою і, як дбайливий господар, складав шматочки непотребу в охайні купки.

— На Острові не народився ніхто. Просто всі ми тут одного разу прокинулися. Ми отримали квартири, одіж та харчі в холодильниках. Щойно ми натискали на вимикач, як запалювалося світло. Коли відкручували кран, з нього текла вода. А ще кожен з нас мав роботу. На своєму туалетному столику я знайшов ключі від крамниці, розташованої за кілька кварталів від моєї квартири. — Пікерінг блаженно посміхнувся, поглинутий утішними спогадами. — Я був не абихто, а «*містер* Пікерінг, дамський кравець». У моїй крамниці знайшлися сувої коштовних тканин. Я не був пересічним кравцем, це однозначно.

— А вам ніколи не спадало на думку, чому ви тут опинилися?

— Той перший ранок був ніби чарівний сон, бо кожному на кілька годин здалося, що він потрапив до незвичайного місця. Люди вивчали Острів, роздивлялися будинки й отой зруйнований місток. — Уперше Габріел спостеріг у свого співрозмовника якийсь віддалений натяк на розум та чутливість, а не лише всепоглинаючий страх. — Це був такий щасливий день, Габріеле! Ти навіть не повіриш, який щасливий. Бо всі ми були переконані, що потрапили в чудесне місце. Дехто навіть припускав, що нас переселили до раю.

— А хіба ви не пам'ятали своїх батьків чи дітей?

— Наші спогади обмежувалися лише згадками про той перший день. І трохи снів. От і все. Тут усі вміють читати й рахувати. Ми годні користуватись інструментами й керувати автівками. Але ніхто не пам'ятає, як нас навчали цьому.

— Отже, того першого дня місто ще не було знищене?

— Звісно, що ні. — Пікерінг узяв кілька порожніх пляшок з-під вина й поставив їх біля стіни. — Була електрика. Усі авта заправлені паливом. Того дня люди почали міркувати, як їм організувати врядування та відремонтувати місток. З даху було видно, що Острів розташований посередині величезної річки. До протилежного берега кілька миль.

— А що трапилось опісля?

— Увечері почалися бійки й сутички. Кілька чоловіків стусали один одного, а решта стояли спостерігаючи — як малі діти, що вперше побачили нову гру. Наступного ранку люди почали масово вбивати одне одного. — На обличчі Пікерінга з'явився вираз гордості за самого себе. — Навіть я вбив одного чоловіка, який намагався вдертися до моєї крамниці. Я прикінчив його ножицями.

— Але ж чому люди зруйнували власні будинки?

— Місто розділилося на райони, керовані різними ватажками. З'явилися пункти пропуску, кордони та нейтральні зони. Наш район тривалий час був Зеленим сектором. Спочатку нашим ватажком був чоловік на ім'я Вінник, а потім його вбив його ж заступник.

— І скільки тривали сутички?

— На острові немає календаря, а всі годинники було знищено. Люди почали були вести облік днів, але різні групи послуговувалися різними системами обчислення, і зрештою всі пересварилися між собою. Якийсь час між нашим Зеленим та Червоним секторами діяла мирна угода, але ми уклали таємний альянс і зрадили їх на користь Блакитних. Спершу були пістолети та гвинтівки, але набої скінчились, і люди почали виготовляти саморобну зброю. Зрештою, усі ватажки загинули, а їхнє військо розбіглося. Тепер є лишень один комісар, який керує патрулями, посилаючи їх у різні райони міста.

— Проте чому так і не вдалося виробити якоїсь спільної угоди?

Пікерінг мимоволі розсміявся, але сміх відразу ж змінився виразом жаху.

— Я не хочу вас образити, мій друже Габріеле. Не гнівайтесь на мене. Просто ваше запитання... ваше запитання здалося мені дещо несподіваним.

— Я не гніваюся на тебе.

— У часи, коли панували ватажки, ми всі привчилися до думки, що збройна боротьба триватиме доти, доки не виживе певна кількість людей. Були суперечки стосовно цієї кількості. Скільки осіб мало вижити? Двадцять дев'ять? Тринадцять? Чи лише три? Ніхто не знав. Але ми гадаємо, що ті, кому вдасться вижити, знайдуть спосіб покинути це місто, а решта дістануть нове життя для нових страждань.

— І скільки ж зараз лишилося людей?

— Десять відсотків десяти від первісної кількості. Дехто з нас стали тарганами — ми ховаємося в шпаринах стін і під підлогою й завдяки цьому виживаємо. Людей, які не ховаються, називають вовками. Вони ходять містом разом з патрулями й убивають усіх, хто потрапляє їм на очі.

— Саме тому ти й ховаєшся?

— Так! — твердо й упевнено відповів Пікерінг. — Я всім серцем вірю, що таргани переживуть вовків.

— Слухай-но. Я не беру участі в цій війні й не підтримую в ній жодної зі сторін. Я шукаю ще одного прибульця. І все.

— Розумію, Габріеле. — Пікерінг узяв розбиту раковину й поставив її в кутку кімнати. — Будь ласка, скористайся з моєї гостинності. Побудь тут, а я пошукаю твого прибульця. Не важ своїм життям, друже мій. Якщо патруль знайде тебе, вовки вб'ють тебе просто на вулиці.

Не встиг Габріел відповісти, як Пікерінг відсунув матраци, вигулькнув з кімнати, а потім знову замостив отвір. Габріел залишився в кріслі, обдумуючи все почуте й побачене на Острові. У цьому царстві скажені душі приречені на безконечний круговорот ненависті та руйнування. Але для пекла це природ-

но. І його жахіття навіть почало потроху проникати в той світ, у якому жив Габріел.

Здавалося, газова горілка спалила в кімнаті весь кисень. Габріел спитнів, і йому пересохло в роті. Він знав, що тут їсти не можна, але питну воду доведеться пошукати.

Габріел підвівся, відштовхнув матраци та вийшов зі схованки Пікерінга. Роздивившись будівлю, він здогадався, що колись вона була розділена на офіси. Конторські столи, стільці, шафи та старовинні друкарські машинки — усе це було покинуте й укрилося тонким шаром білого пилу. Хто тут працював? Чи мали люди, котрі того першого ранку йшли з дому на роботу, невідразне відчуття, що все це їм і досі сниться?

Шукаючи воду, Габріел виглянув з розбитого вікна на вулицю. Внизу виднілися вкриті сажею два розбиті авта, які, вочевидь колись зіштовхнулися й так і лишилися стояти з розчавленими капотами, схожими на пом'яті картонні коробки. З-за рогу показався Пікерінг, і Габріел відсахнувся. Худий чоловічок зупинився, наче на когось чекаючи.

І справді, за кілька секунд з'явилися п'ятеро чоловіків. Якщо Пікерінг називав себе тарганом, то це, вочевидь, були вовки. Вони були вдягнуті в химерний асортимент різноманітного ганчір'я. Один з них — блондин — був у темно-зелених шортах і строгому чорному піджаку з атласними лацканами. Поруч із ним ішов негр у білому халаті медпрацівника. Вовки були озброєні саморобними знаряддями — кийками, мечами, сокирами та ножами.

Габріел мерщій покинув кімнату, та, звернувши не туди, куди треба, опинився в іще одному занедбаному офісному приміщенні. Коли ж він нарешті дістався мармурових сходів, то знизу почувся тремтливий голос Пікерінга: «Усі сюди! Сюди, хутчіш!»

Габріел зійшов сходами на третій поверх. Зиркнувши вниз, він побачив спалах жовтогарячого світла — то один з вовків запалив смолоскип, нашвидкуруч змайстрований з ніжки стільця та купки просмолених ганчірок.

— Я вас не обдурих, — сказав Пікерінг. — Він тут був. Ось погляньте! Він пішов нагору. Бачите?

Габріел здогадався, що він залишив сліди на дрібній білій пилюці, що вкривала сходи. Коридор також був укритий шаром пилу. Хоч би куди він пішов, вовки зможуть його вистежити.

«Тут не можна лишатися», — подумав він і побіг далі. Сходи закінчилися на п'ятому поверсі. Пройшовши крізь пожежні двері, що трималися на одній завісі, Габріел опинився на даху. Жовтувато-сірі хмари, що вкривали небо, тепер стали темними й густими. Вони загрозливо клубочились, і, здавалося, збирались ось-ось пролитися ядучим дощем. Глянувши на обрій, Мандрівник побачив зруйнований місток і чорну смугу річки.

Габріел підбіг до низького парапету на краю даху. Від сусіднього будинку його відокремлював проміжок п'ятнадцять футів завширшки. Якщо йому не вдасться перестрибнути його, то він уже ніколи не повернеться до свого світу. Цікаво, чи побачить коли-небудь Майя його труп? Чи прикладе вухо до грудей і пересвідчиться, що його серце зупинилося? Габріел оббіг дах раз, удруге — і повернувся до початкової позиції. Через той парапет він не мав змоги розігнатись і стрибнути.

Сталеві пожежні двері з гуркотом відірвались і полетіли в сходовий колодязь. На дах вийшов Пікерінг у супроводі патруля.

— Бачите? Я ж вам казав! — радісно вигукнув Пікерінг.

Габріел став на парапет і подивився на сусідній будинок. «Далеко, — подумав він. — Надто далеко».

Піднявши зброю, вовки почали наближатися до нього.

Розділ 27

Двоє найманців Табула піднялися схилом до гелікоптерів і повернулися з переносним електрогенератором. Його поставили біля комори й підключили до натрієвої лампи. Майкл глянув угору. Тисячі зірок на нічному небі скидалися на маленькі крижинки. Стало дуже холодно, і видихувана волога скупчувалась у маленькі хмаринки пари.

Майкл був розчарований через те, що на острові не виявилось ні Габрієла, ні батька. Але операція ще не зовсім провалилася. Може, їм пощастить знайти документи чи інформацію в комп'ютері, що виведе їх до важливішого об'єкта. Місіс Брюстер неодмінно дізнається, що він використав мутантів і наполог на агресивній тактиці обшуку хатин. Брати поважали людей, здатних брати на себе відповідальність і вдаватися до рішучих дій.

Він сидів на камені, спостерігаючи, як Бун керує своїми підлеглими. Коли РЛС засвідчив, що особу в хатині нейтралізовано, найманець із сокирою почав ламати важкі дубові двері. Щойно зубчастий отвір став приблизно два квадратні фути завбільшки, Бун наказав підлеглому зупинитися. Через кілька секунд з отвору визирнув бабуїн — як допитливий собака. Бун вистрелив тварині в голову.

Два інші мутанти всередині хатини почали верещати. Вони були досить розумними, щоб відчувати небезпеку, і тому не стали наближатися до отвору. Чоловік із сокирою знову взявся до роботи. Через п'ятнадцять хвилин він повністю розбив двері. Найманці відсунули ящики й обережно ввійшли всередину, тримаючи обрізи наготові. Потім почулося верещання й постріли.

Один з підлеглих Буна розпалив на кухні піч і налив кілька чашок чаю. Майкл обхопив чашку, щоб зігріти руки, і став

чекати нових повідомлень. Десять хвилин потому в розбитих дверях показався Бун. Він посміхався, в його рухах відчувалася впевненість, наче він якимось чином відновив свою владу та вплив. Узявши чашку з чаєм, він підійшов до Майкла.

— Арлекін загинула? — спитався Майкл.

— Майї в приміщенні не було. Натомість там була дівчина з Лос-Анджелеса, яку звали Вікторія, дитя грішника Фрезера. — Бун захихотів. — Це ім'я завжди мене смішило.

... Крім неї в будинку хто-небудь був?

— О, там був іще дехто. Унизу, в келії. — Бун зробив невеличку паузу, насолоджуючись напруженим виразом, що з'явився на обличчі Майкла. — Ми щойно знайшли вашого батька. Тобто... тіло вашого батька.

Майкл узяв ліхтарик в одного з найманців і пішов слідом за Буном до комори. Підлога та стіни були заляпані кров'ю — ще не висохлою та яскраво-червоною. Під пластиковою накидкою лежали чотири мертві мутанти. Друга плівка вкривала Вікторію Фрезер, виднілися потерті підшви її черевиків.

Вони спустилися сходами в підвал із гравійною долівкою та пройшли до келії. На кам'яній плиті лежав Метью Корріган, укритий до поясу білим мусліновим покривалом. Майкл подивився на тіло — і спогади дитинства з несподіваною силою насунули на нього. Він пригадав, як батько полов будяки за будинком, як він сидів за кермом пікапа, як гострив ножа на різдвяну індичку. Він пригадав також, як батько рубав дрова одного холодного зимового дня. До його довгого каштанового волосся прилипали сніжинки, а блискуче лезо сокири ритмічно злітало й опускалося. Ці дні дитинства назавжди лишилися в минулому. Пішли в забуття. Утім, спомини й досі зберігали здатність впливати на Майкла. І це його драгувало.

— Він не помер, — пояснив Бун. — Скориставшись стетоскопом зі своєї аптечки, я чув, як б'ється його серце. Так виглядають Мандрівники, коли долають бар'єри й виходять в інші світи.

Майкла обурювала самовпевнена посмішечка Буна, обурював його глузливий тон.

— От і добре, що ви його знайшли. А тепер вимітайтеся звідси.

— А чому це?

— Тому це! Якщо хочете зберегти свою роботу, я раджу вам з належною повагою ставитися до члена правління. Тож ідіть нагору й залиште мене самого.

Бун незадоволено стиснув губи, але промовчав і вийшов з льоху. Майкл чув, як найманці ходять по коморі й підсовують ящики до стіни. Тримаючи в руці ліхтарик, він глянув на Метью Коррігана. Коли він був малий і вони ще жили в Дакоті, дорослі завжди казали, що Габріел більше схожий на батька. І тепер, навіть попри довге сиве волосся та глибокі зморшки, Майкл пересвідчився, що це справді так. «Цікаво, чи правдива та чутка, яку виявили комп'ютери Табула? — подумав він. — Чи дійсно Габріел побував на цьому острові й бачив батькове тіло?»

— Ти мене чуєш? — спитав Майкл батька. — Ти... мене... чуєш?

Відповіді не було. Він притиснув руку до батькового горла. Якусь мить йому здалося, що він відчув легеньке биття пульсу. Якщо відкласти ліхтарик убік, то можна вхопитися за горло обіруч. Навіть коли Світло подорожує в іншому світі, тіло в цьому світі може померти. Ніхто не зможе завадити йому вбити Метью Коррігана. Ніхто не засудить його вчинку. Місіс Брюстер визнає це за ще один доказ його відданості їхній спільній справі.

Поклавши ліхтарик на виступ, Майкл підійшов ближче до батькового тіла. З його рота вилітали хмаринки пари й танули в холодному повітрі. Ще ніколи у своєму житті він так сильно не зосереджувався на одному-єдиному моменті. «Ну ж бо, зроби це, — подумав Майкл. — П'ятнадцять років тому він утік. А тепер він може зникнути назавжди».

Він знову простяг руку й підняв батькове повіко. На нього дивилося блакитне око без будь-яких ознак життя в темній зіниці. Майкл почувався так, наче він стоїть біля мерця, — і в цьому була основна проблема. Хай би де зараз перебував його батько, Майкл хотів зустрітися ним віч-на-віч і змусити

його зізнатися, що він покинув свою родину напризволяще. Знищення його порожньої оболонки нічого не дасть; Майкл не матиме від цього повної насолоди.

Раптом його свідомість просякнув спогад про бійку на шкільному подвір'ї, коли він іще був підлітком. Щойно Майкл завдав кілька ударів руками та ногами своєму супротивникові, той упав на землю й затулив обличчя руками. Але цього було не достатньо. Це було не те, чого прагнув Майкл. Він хотів цілковитої покори. Страху.

Майкл узяв ліхтарик і піднявся до заляпаної кров'ю кімнати, де на нього чекали двоє найманців та Бун.

— Покладіть тіло в один з гелікоптерів, — скомандував він. — Ми заберемо його з острова.

Розділ 28

Вовки дочекалися, поки Габріел зістрибне з парапету, а потім схопили його. Вони заламали йому руки за спину й скрутили їх уривком дроту, а очі зав'язали якоюсь ганчіркою. Коли Мандрівник був уже не в змозі захищатися, один з вовків ударив його в шию. Габріел упав на вкритий руберойдом дах і скрутився калачиком, а вовки почали бити його ногами по спині та животу. Він хапав ротом повітря — засліплений лютю вовк уперіщив його по спині палицею, і хвиля нестерпного болю пронизала все тіло. Потім Габріел почув наказ: «Відведіть його до школи!» Чийсь руки підняли його, поставили на ноги й потягли вниз до мармурових сходів. На вулиці він похитувався й увесь час шпортався через якісь уламки, намагаючись запам'ятати, куди його ведуть. Ось поворот ліворуч, а ось — праворуч. Нарешті його провели сходами до кімнати з рівною кахлевою підлогою. Дріт на руках Габріела розмотали й натомість начепили кайданки. На шию йому повісили хомут і приєднали його до сталевого ланцюга, прикріпленого скобою до підлоги.

Усе тіло Мандрівника боліло, на обличчі та руках запеклася кров. Свідомість його повнилася образами розтрощеного містка та газових факелів серед зруйнованих будинків. Через деякий час він упав у неспокійний сон, а потім різко прокинувся, щойно хтось увійшов до кімнати, грюкнувши дверима. Хтось зняв з його очей пов'язку, і Габріел побачив перед собою чорношкірого чоловіка в халаті та блондина із зібраним у косу волоссям.

— Ти не зможеш вибратися з цього будинку, — сказав блондин. — Ти не виживеш, якщо ми тобі не дозволимо.

Вовки зняли з нього хомут, і Габріел озирнувся, роздивляючись кімнату. У ній він побачив учительський стіл та старомодну

класну дошку. До стіни було прикріплено картонні літери абетки; деякі з них вицвіли й висіли догори ногами, тримаючись на останній кнопці.

— Підеш із нами, — додав чорношкірий. — Тебе хоче бачити комісар.

Ухопивши Габріела під руки, вовки потягли його в коридор. Триповерховий будинок мав цегляні стіни, а вікна його були закриті віконницями. На якомусь етапі тривалого військового протистояння вовки перетворили школу на свій бастион, гуртожиток, комору та в'язницю. «Хто ж у них комісар?» — подумав Габріел. Він мав бути більшим, сильнішим і жорстокішим навіть за тих людей, що крокували коридором з палицями в руках та ножами на ремнях.

Вони повернули за ріг, пройшли крізь обертальні двері й опинились у великій кімнаті, що колись була аудиторією. Дерев'яні парти півколом оточували підвищення. Через підвищення йшла сталева рура, що подавала газ до Г-подібного опалювача, який горів яскравим полум'ям. Під дальньою стіною стояли лави, і вовки посідали на них, як прохачі перед дверима великого начальника.

Посеред підвищення стояв стіл, завалений теками з манільського паперу й бухгалтерські книги в чорних обкладинках. Чоловік, що сидів за столом, був одягнений у синій діловий костюм, білу сорочку та червону краватку. Він був худорлявий та лисий, а обличчя його випромінювало впевненість у власній правоті. Навіть на відстані Габріел відчув, що цей чоловік знає всі закони і збирається їх застосувати всіма доступними способами. Переговорів та поступок бути не могло. Кожен винуватий мав зазнати покарання.

Вовки, що супроводжували Габріела, зупинилися посеред проходу, чекаючи, поки комісар закінчить розмову з кремезним чоловіком із закривавленим джутовим мішком. Один з помічників комісара порахував предмети в мішку й пошепки повідомив комісарові їхню кількість.

— Дуже добре. — Голос комісара був гучний і рішучий. — Можеш отримати свій харчовий талон. Чоловік з мішком зійшов

униз, а комісар щось ретельно записав у чорній бухгалтерській книзі. Не зважаючи на інших прохачів, вовки заштовхали Габрієла на підвищення та всадовили на стілець перед столом. Комісар закрив бухгалтерську книгу й підвів очі, щоб познайомитися з новою проблемою.

— Ага, ти прибулець з інших країв. Мені сказали, що тебе звуть Габрієлом. Це правильні відомості?

Габрієл мовчав, поки блондин не тицьнув його в бік палицею.

— Правильні. А ви хто?

— Моїм попередникам подобалися такі грандіозні та безглузді звання, як «генерал-майор», або «начальник штабу». А один навіть найменував себе пожиттевим президентом. Певна річ, що пробув він ним лише п'ять днів. На відміну від них, я обрав собі набагато скромніший титул. Я — комісар, командую патрулями в цьому секторі міста.

Габрієл кивнув, але промовчав. Позаду нього шипів газовий факел.

— Наше місто відвідували прибульці, але ти перший, якого я бачу. Тому й питаю тебе: хто ти і як сюди потрапив?

— Як і решта, — відповів Габрієл. — Я розплющив очі й виявив, що лежу біля річки.

— Я тобі не вірю. — Комісар підвівся з-за столу, і стало видно, що на його ремені висить револьвер. Він клацнув пальцями, і один з помічників хутко приніс іще один стілець. Сівши на нього перед Габрієлом, комісар нахилився вперед і прошепотів:

— Дехто каже, що божественна сила врятує останню групу тих, хто залишиться живим. Але мені чомусь здається, що ми приречені знов і знов убивати одне одного, поки існує світ. Це означає, що я застрягну тут назавжди, якщо не знайду виходу.

— У цьому світі це одне-єдине місто?

— Звісно, ні. До того як небо вкрилося темними хмарами, можна було бачити інші міста, розташовані на річці. Але я припускаю, що то лишень інші різновиди пекла, в яких, вочевидь, перебувають люди з інших культур та інших історичних епох. Одначе всі острови схожі один на один. У цих місцях, де душі приречені довіку повторювати цикл насилля та вбивств.

— Якщо ви дозволите мені дослідити острів, я пошукаю вихід.

— Я так і знав, що ти таке скажеш. — Комісар підвівся та знову клацнув пальцями. — Принесіть, будь ласка, спеціальний стілець.

Помічник вискочив з кімнати й повернувся зі старомодним фотелем-візком, що являв собою хитромудру конструкцію з гнutoї деревини, плетеного сидіння та гумових коліс. Із Габрієла зняли кайданки. Потім прохачі й помічники прив'язали його руки й ноги до рами нейлоновими мотузками та уривками електрокабелів. Комісар спостерігав за процесом і давав указівки, як краще зав'язувати вузли.

— Ви є тутешнім зверхником, — сказав Габрієл. — Тож чому ви не зупините вбивства?

— Тому що я не в змозі скасувати такі почуття, як лють і ненависть. Я лише можу надати їм певного напрямку. Я вижив завдяки тому, що виявився здатним визначати наших ворогів — дегенеративні форми життя, які слід знищити. Наразі ми полюємо на тарганів, що ховаються від нас у темряві.

Комісар пішов по проході, а позаду рушив його помічник, штовхаючи перед собою візок з Габрієлом. Вони знову спустилися в коридор на першому поверсі. Вовки, що там чекали, попустили голови й відвели очі, бо боялися, що, помітивши в їхніх очах бодай натяк на нелояльність, комісар переведе їх у категорію своїх ворогів.

У кінці коридору комісар витягнув з кишені ключ і відімкнув чорні двері.

— Залишайся тут, — сказав він блондинові й заштовхнув візок з Габрієлом усередину.

Вони опинились у великій кімнаті з рядами металевих шаф із шухлядами. Деякі з шухляд було висунуто, а їхній вміст валився на підлозі. Подивившись долі, Габрієл побачив шкільні дипломи, аркуші з результатами іспитів та вчительські коментарі. Деякі документи були заляпані кров'ю.

— У всіх цих ящиках теки з відомостями про учнів, — пояснив комісар. — На цьому острові дітей немає, але коли ми прокинулися того першого ранку, тут була справжня школа.

У ній були грудочки крейди, зошити й олівці, а також консервована їжа для кафетерію. Подібні другорядні деталі лише розпалюють жорстокість. Ми знищили не просто якесь уявне місто, а цілком реальний населений пункт зі світлофорами та кафе-морозиво.

— А навіщо ви мене сюди привезли?

Комісар нічого не сказав і повіз Габріела далі повз ряди шаф. На стінах горіли два невеличкі газові факели, але їхнього світла було явно не досить, аби подолати навколишню темряву.

— Я недаремно обрав цю школу своїм штабом. Усі історії про прибульців чомусь пов'язані саме з цією кімнатою. Вона має в собі щось особливе, але я так і не зміг розгадати її таємницю.

Нарешті вони опинилися в їдальні зі столами, тацями та сталевими стільцями. Хоча Габріел був прив'язаний до крісла, він міг рухати головою і тому став озиратися довкола, шукаючи нескінченний темний простір, крізь який Мандрівник повернувся б назад — до Четвертого царства.

— Якщо прибульці спроможні потрапляти сюди, то, вочевидь, десь має бути й вихід. Де ж він, Габріеле? Кажі!

— Не знаю.

— Це неприйнятна відповідь. Слухай мене уважно. Наразі я бачу лише два можливі варіанти. Ти являєш собою або мою єдину надію на повернення, або загрозу моему існуванню. Я не маю ані часу, ані бажання пояснювати, який варіант я вважаю для тебе прийнятним. — Із цими словами комісар витягнув револьвер і приставив його до голови Габріела. — У цьому пістолеті лишилося три набої. Мабуть, останні на цьому острові. Не примушуй мене марнувати один з них на тебе.

Розділ 29

Майя й досі мала при собі короткоствольний револьвер, який придбала ще в Нью-Йорку. Ця зброя і визначила її вибір транспорту. Уникаючи аеропортів, вона добиралася з Ірландії до Лондона на сільських автобусах, поромах та поїздах. До Вікторія-стейшн вона прибула вночі, не маючи точного уявлення, де шукати Габріела. Перед тим, як покинути Скелліг Колумба, Майя обіцяла зв'язатися з Вільними Рисаками, тому вона вирішила заїхати до гуральні на південному березі. Може, Джаггер та його друзі знають, у Лондоні Габріел чи ні.

Діставшись протилежного берега Темзи, Майя рушила по Ленглі-лейн до Боннінгтон-сквер. У таку пізню годину вулиці були порожні, але в будинках можна було побачити слабке мерехтіння телеекранів. Майя пройшла повз відреставровані будинки з терасами й школу з червоної цегли, споруджену у вікторіанську епоху, а тепер перебудовану під жилий будинок із шикарними дорогими квартирами. У такому оточенні гуральня скидалася на діда в лахмітті, що випадково потрапив у компанію добре вдягнених банкірів та адвокатів.

Діставшись шестифутової кам'яної стіни навколо саду, Майя відчула різкий запах, схожий на сморід спалюваного сміття. Арлекін зупинилась і визирнула з-за рогу будинку. Ні на тротуарі, ні на лавах у парку посеред площі нікого не було. Район виглядав досить безпечно, аж раптом Майя помітила фургон для доставки квітів, припаркований у кінці кварталу. Їй видалося дивним, що хтось здумав замовляти букет червоних троянд о першій ночі.

З боку Ленглі-лейн входу до саду не було, тому Майя підстрибнула й, ухопившись за край стіни, перелізла через неї. Запах горіння посилювався, але самого вогню ще не було видно.

Світло йшло лише від вуличного ліхтаря та місяця-молодика, що висів над обрієм. Намагаючись рухатись якомога тихіше, Майя вийшла стежиною до задньої частини будинку. Двері виявилися незамкненими, тож вона потихеньку розчинила їх і ввійшла всередину.

Дим, що рвонув разом із протягом їй назустріч, був як потік смердючої брудної води. Майя інстинктивно відсахнулася, закашляла й замахала руками. Гуральня палала, і дубові балки та підлога, зроблені ще в дев'ятнадцятому столітті, чаділи так, що хоч сокиру чіпляй.

А де ж Вільні Рисаки? Вони втекли чи загинули? Ставши навкарачки, Майя поповзла коридором на першому поверсі. Двері з лівого боку вели до кухні; вона виявилася порожньою. Розчинивши двері справа, Майя потрапила до спальні, де єдина електролампочка слабо просвічувала крізь навколишній дим.

Посеред кімнати лежав якийсь чоловік: ноги на підлозі, а решта тулуба — на матраці, наче йому забракло сил лягти на нього всім тілом. Майя вхопила його під руки й витягла в сад. Вона сильно кашляла, і очі її сльозилися, але їй усе одно вдалося розгледіти, що то був Джаггер, приятель Габріела. Трохи піднявши Джаггера, вона сильно ляснула його по щоці. Він закліпав очима й закашлявся.

— Слухай мене уважно! — сказала Майя. — У будинку є хтось іще?

— Роналд, Себастьян... — відповів Джаггер і знову закашлявся.

— Що сталося? Їх убили?

— Якись два типи приїхали у фургоні. З пістолетами. Зробили нам уколи...

Майя повернулася до будинку, глибоко вдихнула й знову ввійшла всередину. Проповзши по коридору, як змія, вона стала підійматися вузькими сходами нагору. Свідомість її працювала чітко, але легені поривалися дихати. Було ясно, що вбивство Вільних Рисаків за допомогою вогнепальної чи холодної зброї привернуло б небажану увагу місцевої влади. Натомість Табула

вкололи мешканцям гуральні наркотики, підпалили її і тепер стежили за дверима занедбаного будинку та входом до парку, щоб ніхто не зміг утекти. А наступного ранку пожежники знайшли б в обгорілих руїнах три трупи. Райрада продасть земельну ділянку перекупникові, а лондонські газети подадуть петитом на останніх шпальтах щось на кшталт «Троє людей згоріли в нелегальному помешканні».

У горішній кімнаті Майя відшукала Себастіана й теж стягнула його сходами в садок. Коли вона повернулася до будинку втретє, полум'я вже не на жарт розходилося і підбиралося до стільця в передпокої, а його язики лизали сходи та перила. Нагорі скупчився чорний дим, і Майя нічого не бачила, але спромоглася-таки навпомацки знайти тіло Роналда в кімнаті на мансарді. Смик — стоп. Смик — і знову зупинка. Нічого не було видно. Анічогісінько не було чути. Її свідомість стала маленькою іскринкою життя в навколишньому пеклі.

Вибігши крізь задні двері, Майя відпустила тіло Роналда й упала на мокру траву. Кілька хвилин вона несамовито відкашлювалась і хапала ротом повітря, а потім сіла й протерла очі. Джаггер був при тямі й щось белькотів про уколи; язик йому заплітався. Майя торкнулася грудей Себастіана й Роналда. Дихають. Отже, живі.

Вона мала револьвер, але стріляти з нього в цьому районі було небезпечно. Колись Голліс розповідав, що в Лос-Анджелесі було так багато пістолетів, що святкування Нового Року часто нагадувало перестрілку в зоні бойових дій. У Лондоні постріл став би надзвичайною подією. Половина навколишніх мешканців неодмінно почули б його та негайно б викликали поліцію.

Полум'я в будинку розгорялося; ось у вікні блиснув яскраво-жовтий спалах — то запалали штори в спальні Джаггера. Майя підвелася, підійшла до тильного боку будівлі — і на неї накопилася хвиля розпеченого повітря. Коли її дихання внормувалося, вони пригадала розмову між її батьком та Благодатною Матір'ю про глушники для стрілецької зброї. У Європі такі глушники були заборонені, знайти їх важко, а носити з со-

бою — небезпечно. Найпростішим виходом було змайструвати саморобний глушник.

Понишпоривши на задньому подвір'ї, Майя знайшла під стіною кілька переповнених контейнерів зі сміттям. Там вона надібрала дволітрову пластикову пляшку з-під газованої води та шмат рожевого поролону, схожий на підкладку для килима. Арлекін напхала пляшку шматочками поролону та вставила ствол револьвера в отвір. На східцях біля чорного ходу лежав моток відеоплівки. Вона взяла її й міцно прив'язала пляшку до ствола. Джаггер, котрий напівсидів на землі неподалік, здивовано витріщився на Майю.

— Що... Що ти робиш?

— Розбуди друзів. Нам треба вшиватися звідси.

Стискаючи в руці револьвер з імпровізованим глушником, вона перелізла через стіну, непомітно проскочила стежиною й підійшла до фургона ззаду. Бічне вікно було приспущене, щоб в отвір виходив сигаретний дим, і Майя почула розмову двох чоловіків.

— Скільки ще чекати? — спитав водій. — Я вже зголоднів.

Його напарник захихотів.

— Можеш сходити до будинку. Там якраз підсмажується м'ясо...

Майя підступила до вікна з водійського боку, підняла револьвер і вистрілила. Куля прошила дно пляшки й розбила скло. Звук був тихим — наче хтось сплеснув долонями. З коротким інтервалом пролунало два постріли — і запала тиша.

Розділ 30

За годину до посадки в аеропорті Гітроу Голліс зайшов до туалету в літаку й заледве перевдягнувся у вкрай тісній кабіні. Повертаючись назад у синій сорочці та штанах, він боявся, що на нього звернуть увагу, але пасажирів, очманілих від тривалого перельоту, нічого, здається, не помітили. Своє старе вбрання Голліс заховав у пластиковий пакет, що його збирався залишити в літаку. Усе потрібне для того, щоб його приїзд до Англії лишився непоміченим, він ніс у паперовому пакеті під пахвою.

Кілька днів тому, коли він ще був у Нью-Йорку, Голліс отримав електронне повідомлення від Липи, де йшлося, що своє завдання він виконав і вже час приїхати до Англії. Арлекін-француз не зміг знайти торговельного судна, щоб нелегально переправити Голліса до Європи. Цілком можливо, Табула ввела його біометрику до банку даних, що розсилав інформацію митникам по всьому світу. Тому після прибуття Голліса до аеропорту Гітроу могла спрацювати система безпеки і його б заарештували. Липа розповів йому, як обдурити Велику машину й непомітно прибути до Англії, але цей трюк потребував певних хитрощів і ретельного виконання під час реєстрації на терміналі.

Літак компанії «Американські авіалінії» прибув до Гітроу вчасно, і люди довкола Голліса почали вмикати свої стільникові телефони. Представники служби охорони уважно стежили за пасажирами, коли ті, пройшовши летовищем, повсідалися в транзитні автобуси й поїхали до четвертого терміналу.

Оскільки Голліс не був транзитним пасажиром, він сів до іншого автобуса й поїхав через увесь величезний аеропорт на паспортний контроль до терміналу номер один. Спочатку він на кілька хвилин забіг до туалету, а вийшовши, змішався з пасажирами різних рейсів. До нього почала доходити вся геніаль-

на простота плану, запропонованого Липою. Його більше не оточували люди, які знали, що він тільки-но прибув з Нью-Йорка. Пасажири довкола нього були зморені, інертні, вони бажали якомога швидше покінчити з формальностями й поїхати з аеропорту.

Голліс сів на інший транзитний автобус, який ішов до терміналу номер один. Коли автобус наповнився людьми, він витяг з паперового пакета жовтогарячий захисний жилет. У синій сорочці, штанах та захисній жилетці він виглядав точнісінько як службовець аеропорту. На його шиї теліпався мотузочок з фальшивою карткою-посвідченням особи, але насправді в ній не було особливої потреби. Замордовані працівники аеропорту класифікували пасажирів лише за зовнішніми ознаками й відповідно до цих ознак намагалися якнайшвидше визначити приналежність кожного з них.

Коли автобус підїхав до терміналу номер один, інші пасажири вийшли й поспішили до дверей з електроприводом. Голліс натомість став на вузьку доріжку в зоні завантаження й удав, ніби розмовляє по мобільному телефону. Потім кивнув змушеному охоронцеві, що сидів усередині приміщення за столиком, повернувся та пішов геть. Він гадав, що ось-ось завиють сирени, і прибіжать поліціанти, вимахуючи пістолетами, але ніхто його не зупинив. Складну охоронну систему аеропорту пошили в дурні за допомогою восьмидоларової рефлекторної жилетки, купленої в Брукліні у велосипедній крамниці.

* * *

За двадцять хвилин Голліс уже їхав у розвізному фургоні з Вінстоном Абосою, молодим товстуном-нігерійцем із заспокійливим голосом і приємними манерами. Голліс увесь час витріщався у вікно. Йому доводилось бувати в Мексиці та країнах Латинської Америки, але до Європи він приїхав уперше. На британських дорогах було надзвичайно багато поворотів, перехресть і пішохідних переходів. Майже за кожним двоповерховим будинком із червоної цегли виднівся садок. І повсюди були камери стеження, скеровані на номери проїжджих авт.

Цей новий ландшафт нагадав Голлісові одне місце з Горобцевої книги «Шлях Меча». Японський Арлекін писав, що воїн має велику перевагу, якщо добре знає місце, де відбудеться бій. Коли ж йому несподівано доводиться битися на новій території, то це буде приблизно те саме, що прокинутись уранці в незнайомій кімнаті.

— А Віккі Фрезер ти часом не бачив? — спитав Голліс.

— Бачив. — Вінстон їхав обережно, обома руками тримаючись за кермо. — Я зустрівся з усіма вашими друзями.

— Вони зараз в Англії? З електронної пошти я так і не зрозумів, вони в Англії чи ні.

— Міс Фрезер, міс Майя та маленька дівчинка — в Ірландії. Містер Габріел... — Вінстон завагався. — Містер Габріел — у Лондоні.

— А що сталося? Чому вони не разом?

— Я просто роблю свою справу, пане. Містер Липа й Мадам добре мені платять, і тому я намагаюся без зайвих запитань виконувати їхні доручення.

— Стривай, а хто така *Мадам*?

Обличчя Вінстона стало суворим і непроникним.

— Я нічого не знаю, сер. На всі ваші запитання відповідь містер Липа.

Вінстон зупинив фургон біля каналу Регентс і повів Голліса манівцями до людних пасажів і внутрішніх двориків Кемден-маркету. Йдучи заплутаним маршрутом, щоб уникнути камер, вони добралися до входу в катакомби під насипом. Немолода англійка з пофарбованим у рожевий колір волоссям сиділа біля таблички, що рекламувала її послуги ворожки на картах таро. Вінстон зупинився й поклав на її складаний столик десятифунтову купюру. Коли вона простягла руку, щоб узяти гроші, Голліс побачив на її зап'ястку невеличкий радіопристрій. Ця жінка була першою лінією оборони проти небажаних гостей.

Голліс пройшов слідом за Вінстоном уздовж тунелю й повернувся у крамницю, заповнену барабанами й африканськими статуєтками. За транспарантом, що висів на стіні, ховалися двері до потаємної квартири.

— Передайте містеру Липі, що я буду тут, у магазині, — сказав Вінстон. — Якщо вам щось знадобиться, дайте мені знати.

Голліс опинився в коридорі з дверима до чотирьох кімнат. У першій з них нікого не було, але на кухні сидів Липа. Він пив каву й читав газету. Голліс кинув на Арлекіна швидкий знавецький погляд. Дехто з тих здорованів, з якими Голлісові доводилося битися в Бразилії, були хуліганамми та хвальками, завжди готовими накинутися на суперника, меншого за розмірами й вагою. Липа важив не менше двохсот п'ятдесяти фунтів, але ніякої пиhi в його манерах та зовнішності не було. Це був тихий, спокійний чоловік з очима, які, здавалося, помічали все.

— Доброго ранку, мосьє Вілсон. Гадаю, в аеропорту все минулося як слід?

Голліс знизав плечима.

— Я не відразу знайшов службовий вихід. Але після цього все було дуже просто. А на вулиці неподалік на мене вже чекав Вінстон у своєму фургоні.

— Вам чаю чи кави?

— Я б хотів побачитися з Віккі. Вінстон сказав, що вона в Ірландії.

— Прошу вас, сідайте. — Липа кивнув на стілець, що стояв неподалік. — За останні десять днів трапилося дуже багато подій.

Голліс поклав пакет із жилеткою та присів. Липа підвівся, увімкнув чайник і насипав меленої кави в кавоварку. Він увесь час приглядався до Голліса, як той боксер, що оцінює свого суперника в протилежному кінці рингу.

— Ви не втомилися після перельоту, мосьє Вілсон?

— Та ні, я почуваюся добре. Ця країна — просто як інша кімната. Мені треба пристосуватися до змін.

Липа з подивом глянув на нього.

— Ви читали книгу Горобця?

— Звісно, читав. А що, це суперечить арлекінським правилам?

— Зовсім ні. Я колись читав цю книгу у французькому перекладі. Її випустило якесь маленьке паризьке видавництво.

Батько Майї зустрівся з Горобцем у Токіо. Я бачився з його сином до того, як він загинув від рук Табула.

— Так, я знаю. Але поговорімо про це пізніше. Коли я зможу побачитися з Віккі, Майєю та Габріелом? У вашому електронному повідомленні йшлося, що на всі відповіді ви дасте запитання, коли я приїду до Лондона.

— Віккі та Майя перебувають на одному з островів на західному узбережжі Ірландії. Майя наразі охороняє Метью Коррігана.

Голліс розсміявся й похитав головою.

— Оце так дивина! Цікаво, де ж батько Габріела переховувався всі ці роки?

— Поки що нічого ще невідомо, бо є тільки його оболонка, тобто порожнє тіло. Метью подався до Першого царства, і там з ним трапилось якесь лихо. Він так і не повернувся.

— А що таке Перше царство? Я з усім цим не обізнаний.

— *Genfer*, — відповів Липа, а потім збагнув, що Голліс не знає французької. — Потойбічний світ. Пекло.

— А з Віккі все гаразд?

— Думаю, що так. Благословенна Мати, ірландка-Арлекін, залишила Майї супутниковий телефон. За останні дні ми багато разів їм телефонували, але ніхто не відповів. Мадам через це дуже роздратувалася. Наразі вона їде назад до Ірландії.

— Майя розповідала мені про Благословенну Матір. Я гадав, вона загинула.

Липа додав у кавоварку окропу.

— Смію вас запевнити, що ця пані жива й здорова.

— А як Габріел? Мені можна з ним побачитися? Вінстон сказав, що він у Лондоні.

— Благословенна Мати привезла його до Лондона, а потім він загубився.

Голліс обернувся й здивовано глянув на Липу.

— Про що ви говорите?

— Наш Мандрівник подався до Першого царства шукати свого батька. Він і досі живий, але ще не повернувся.

— А де ж тіло?

— Може, спочатку кави поп'єте?

— На фіга мені та кава! Де Габріел?! Він — мій друг.

Липа знизав своїми широкими плечима.

— Ідіть коридором до спальні...

Голліс вийшов з кухні й у маленькій задрипаній кімнаті знайшов Габріела, який лежав у ліжку. Тіло Мандрівника обм'якло й не реагувало на подразники — наче Габріел перебував у стані летаргії. Сівши на край ліжка, Голліс торкнувся руки Мандрівника. Він знав, що Габріел навряд чи його почує, але йому все одно закортіло поговорити з ним.

— Привіт, Гейбе. Це твій друг Голліс. Не хвилюйся. Я захищатиму тебе.

— От і добре. Це саме те, що нам потрібно. — Голліс обернувся й побачив у проході Липу. — Ми платитимемо вам п'ятсот фунтів на тиждень.

— Я не найманець і не хочу, щоб до мене ставились, як до найманця. Я охоронятиму Габріела тому, що він є моїм другом. Але спершу мені треба пересвідчитися, що з Віккі все гаразд. Ясно?

Голліс завжди був схильний до агресивної поведінки, коли хтось намагався ним керувати. Але цього разу йому здалося, що він явно переборщив. Липа нахилився й витягнув із захальної кобури дев'ятиміліметровий напівавтоматичний пістолет. Побачивши зброю та холодно-незворушний вираз обличчя Арлекіна, Голліс подумав, що йому гаплик. Зараз цей здоровило його прикінчить.

Утім, Липа взяв пістолет за ствол і подав його Голлісові руків'ям уперед.

— Ви знаєте, як ним користуватися, мосьє Вілсон?

— Звісно. — Голліс узяв пістолет і сховав його під сорочку.

— Благословенна Мати буде на острові завтра. Вона поговорить з мадемуазель Фрезер і питає, чи не хоче вона поїхати до Лондона. Певен, що ви побачитеся зі своєю подругою за кілька днів.

— Дякую.

— Ніколи не дякуйте Арлекінові. Я роблю це не тому, що ви мені подобаєтеся. Нам потрібні бійці, і ви прибули якраз учасно.

* * *

Голліс та Вінстон Абоса йшли по Чок-Фарм-роуд. Більшість крамниць на цій вулиці продавали різноманітну бунтарську атрибутику: чорні шкіряні штани для байкерів, готичне вампірське вбрання, футболки з лайливими написами. Панки з яскраво-зеленими зачісками та кульчиками в бровах збились у невеличкі групи, явно насолоджуючись осудливими та здивованими поглядами перехожих.

Вони купили сиру, молока, хліба та кави, після чого Вінстон повів Голліса до непозначених дверей між салоном татуювання й крамницею, де продавали іграшкові крила фей та ангелів. За дверима на другому поверсі була кімната з ліжком і телевізором. Ванна й кухня розташовувались на першому поверсі.

— Це буде ваше помешкання, — сказав Вінстон. — Якщо виникнуть питання, то мене можна знайти протягом дня в крамниці барабанів.

Коли Вінстон пішов, Голліс сів на ліжко та поїв хліба з сиром. З якоїсь кімнати доносився запах приправи каррі. Надворі сигналізували автомобілі. У Нью-Йорку він знайшов би куди піти й чим зайнятись, але тут, у Лондоні, від Великої машини просто не було проходу. Проте коли він обніме Віккі Фрезер і почує її голос, то все буде добре. Завдяки її коханню Голліс почував себе сильнішим. Кохання підносить людину, бо з'єднує її зі Світлом.

Перед тим як зійти вниз у душ, Голліс приліпив шматочок жувальної гумки між нижнім краєм дверей та підлогою. Труби в душі вкривала іржа та грибки, а вода була ледь теплою. Одягнувшись, Голліс повернувся до своєї кімнати й помітив, що шматочок гумки розірвано навпіл.

Поклавши мило та рушник на підлогу, Голліс поліз під сорочку й витяг пістолет. Йому раніше не доводилося вбивати, але зараз настав час. Він не сумнівався, що Табула чигають на нього й нападуть відразу ж, щойно він увійде до кімнати. Тримавши пістолет у правиці, Голліс нечутно вставив ключ у шпарину й став рахувати. «Один. Два. Три!» Штовхнувши двері й тримаючи пістолет наготові, він увірвався до кімнати.

Біля вікна самотньо стояла Майя.

* * *

Рано-вранці наступного дня Майя видерлася на дах колишньої кінської ветлікарні в центрі Кемден-маркету. Хворі коні й бійня пішли в непам'ять разом з вікторіанською епохою, і тепер у триповерховій будівлі розташовувалися бутики, де продавали органічне мило й тибетські молитовні килимки. Ніхто не помітив Майю, коли вона стояла поруч зі скрипучим флюгером у формі галопуючого коня.

Вона побачила, як Голліс перетнув ринок і ввійшов до цегляного тунелю, що вів до катакомб. Липа переночував у крамниці барабанів, і тепер Голліс розкаже їй, коли Арлекін-француз залишить таємну квартиру.

Упродовж останньої доби вона безперервно переміщалася по Лондону. Поки в гуральні палахкотіла пожежа, Майя вивела Джаггера та його друзів із саду. Біля мосту Воксголл вони вчотирьох сіли в таксівку й поїхали на порожню квартиру в Чизвіку, яка належала братові Роналда. Вільним Рисакам не звикати до життя поза Мережею, тож вони погодились не висовуватись доти, доки влада не припинить розслідування стосовно двох трупів у фургоні квіткової крамниці.

Раніше Габріел казав Джаггеру, що зупинився в крамниці барабанів на Кемден-маркеті. Майя припустила, що Мандрівника охороняють і Липа, і Благословенна Мати. Решту дня вона спостерігала за входом до катакомб, поки до крамниці не прибув Голліс. Благословенна Мати вбила б її за непослух, але Голліс був її другом. І він може зробити так, що вона побачиться з Габріелом, не наражаючи себе при цьому на небезпеку.

Коли Липа вийшов з катакомб, Майя якраз стояла на даху. Повісивши футляр меча на плече, вона швидким кроком пішла до кафе над каналом і там поснідала. Десять хвилин потому з катакомб вийшов Голліс і помахав рукою. Усе нормально. Можна заходити.

* * *

Голліс провів її повз барабани й африканські різьблені статуетки до маленької прохолодної кімнати, де лежало тіло Габріела.

Ставши навколішки на бетонну підлогу біля ліжка, Майя взяла Габрієла за руку. Вона знала, що він живий, але все одно почувала себе вдовою, що доторкнулася до свого мертвого чоловіка. Майя вже бачила книгу святого Колумби, а в ній — яскраві малюнки із зображенням пекла. Вона не сумнівалася, що Габрієл вирушив туди шукати свого батька.

Раптом усі навички, яких її навчили батько й інші Арлекіни, видалися Майї безглуздими й непотрібними. Поруч не було ворогів, з якими треба битися, не було фортеці з високими мурами та залізною брамою. Вона пожертвувала б усім, щоб урятувати Габрієла, але це було неможливо.

Сталеві двері до квартири рипнули й відчинилися. Голліс здивовано підвів очі:

— Це ти, Вінстоне?

Майя підскочила й витягла револьвер. Тихо. Раптом в одвірку спальні з'явився Липа. Здоровань тримав руки в кишенях і злегка посміхався.

— Ти що, Майє, збираєшся мене застрелити? Пам'ятай, що треба цілитися нижче. Коли людина нервує, вона схильна стріляти надто високо.

— Ми ж не знали, хто ввійде, — відповіла Майя, ховаючи револьвер назад у кобуру.

— Я так і знав, що ти прийдеш. Благословенна Мати розповіла мені про твій амурний зв'язок з Габрієлом Корріганом. Коли ти вимкнула супутниковий телефон, я здогадався, що ти поїхала з острова.

— А ти сказав їй про це?

— Ні. Але вона все одно знетямиться від гніву, коли прибуде на острів і дізнається, що Мандрівника охороняють кілька черниць та дівчина-американка.

— Мені треба було його побачити.

— А чи варто? — Липа осідлав єдиний стілець у кімнаті. — Він загубився, як і його батько. Тут, у спальні, лише його оболонка.

— Я хочу врятувати Габрієла, — відповіла Майя. — Треба тільки дізнатися — як.

— Це не можливо. Він зник. Щез.

Майя зробила паузу й замислилася.

— Я хочу поговорити з кимось, хто добре знається на царствах. Ти часом не знаєш таких людей в Англії?

— То є не наш клопіт, Майє. Правило стверджує, що ми маємо охороняти Мандрівників лише в цьому світі.

— Мені байдуже до правил. «Культивуйте випадковість». Хіба ж не цього вчив нас Горобець? Може, саме час удатися до нестандартних дій, бо тепершня стратегія не спрацьовує.

— Вона має рацію, Липо, — вперше озвався Голліс. — Наразі єдиним Мандрівником у цьому світі залишився Майкл Корріган і він працює на Табула.

— Допоможи мені, Липо, будь ласка. Мені треба лишень ім'я такої людини.

Француз підвівся й рушив до виходу. В одвірку він зупинився, переступаючи з ноги на ногу, як людина, що в глупу ніч намагається обрати правильний шлях.

— У Європі є кілька експертів, що добре знаються на царствах, але тільки одному з них ми можемо довіряти. Його звати Симон Ламброзо. Він є другом твого батька. Наскільки мені відомо, він і досі мешкає в Римі.

— Мій батько ніколи не мав друзів. І ти знаєш про це не гірше за мене.

— Утім, твій батько називав ім'я цього чоловіка, — відповів Липа. — Вирушай до Рима й дізнайся про нього сама.

Розділ 32

Коли Голліс робив собі каву в потаємній квартирі, з Вінстонівної крамниці ввійшов Липа із супутниковим телефоном у руці.

— Я щойно розмовляв з Благословенною Матір'ю. Вона — на Скелліг Колумба.

— Гадаю, вона не дуже зраділа, дізнавшись, що Майя поїхала.

— Наша розмова була дуже стислою. Я доповів їй, що ви прибули, і вона наказала вам приїхати на острів.

— Вона хоче, щоб я охороняв тіло Метью Коррігана?

— Логічний висновок, — кивнув Липа.

— А як щодо Віккі?

— Мадам нічого не сказала мені про мадемуазель Фрезер. Голліс налив французові-Арлекіну чашку кави й поставив її на кухонний стіл.

— Скажіть, чим можна доїхати до Ірландії, а там мені знадобиться човен, щоб дістатися монастиря.

— Мадам сказала, що ви потрібні їй на острові негайно. Тому... тому я розв'язав цю проблему в нетрадиційний спосіб.

* * *

Голліс швидко виявив, що «нетрадиційний спосіб» означав оренду приватного гелікоптера. За дві години Вінстон Абоса привіз його на Вайт-Волтгем — маленьке летовище з ґрунтовою злітною смугою неподалік Мейденгеда в Беркширі. Голліса, в якого був пакет з готівкою, зустрів на стоянці пілот, чоловік років шістдесяти з гаком. Деякі риси його зовнішності — коротка стрижка та пряма хода — свідчили про те, що він був військовим-відставником.

- Ви — той клієнт, якого треба доправити до Ірландії?
— Так. Я...
— Мені не треба знати, хто ви, але треба побачити гроші.

* * *

У Голліса склалося таке враження, що цей пілот доставив би і грабіжників до банку, якби вони йому щедро заплатили. Через десять хвилин вони вже злетіли й узяли курс на захід. Пілот увесь час мовчав, за винятком кількох лайливий зауважень щодо диспетчерів повітряного руху. Свій характер він виявив лише тоді, коли, пролетівши над низкою пагорбів, різко спікірував у зелену долину з полями, розмежованими кам'яними стінами. «Можете називати мене Ричардом», — сказав він у цей момент, проте жодного разу не спитав у Голліса про його ім'я.

Прискорювані східним вітром, вони перетнули Ірландське море й сіли заправитися в маленькому аеропорті біля Дубліна. Коли вони пролітали над сільською місцевістю, Голліс бачив унизу скирти, маленькі скупчення будинків і вузькі дороги, які, здавалося, ніколи не йшли по прямій. Проминувши західне узбережжя Ірландії, Ричард зняв свої сонцезахисні окуляри і став поглядати на аеронавігаційний прилад на панелі. Знизившись, він пропустив зграю пеліканів, що летіла кудись ключем. Унизу здіймалися, пінячись, хвилі.

Нарешті попереду з'явилися дві зубчасті вершини острова Скелліг Колумба. Ричард покружляв над островом, аж поки не побачив унизу біле полотнище на палі. Зависнувши на хвилину над цим саморобним знаком, він посадив гелікоптер на маленький рівний клаптик скелястого ґрунту. Коли стих шум лопатей, Голліс почув, як свистить вітер у тріщині вентиляційного сопла.

— На цьому острові мешкають кілька черниць, — сказав Голліс. — Гадаю, вони б радо почастиували вас чашкою чаю.

— Мені дали вказівку залишатись у гелікоптері, — відповів Ричард. — І ще й доплатили за те, щоб я цієї вказівки дотримався.

— Вам видніше. Можете трохи погуляти. Тут є одна ірландка, якій, можливо, закортить повернутися з нами до Лондона.

Вибравшись із гелікоптера, Голліс глянув через кам'янистий схил на монастир. «Де ж Віккі? — подумав він. — Хіба ж їй не сказали, що я прилечу?»

Замість Віккі Голліс побачив Еліс, яка бігла до гелікоптера. За нею йшла черниця, а кілька ярдів позаду — жінка з темно-рудим волоссям. Еліс підбігла до Голліса першою та стала на камінь, щоб зрівнятися зростом. Її волосся позаплутувалось, а черевики були закаляні.

— А де Майя? — спитала вона.

Голліс уперше почув її голос.

— Майя в Лондоні. З нею все гаразд. Не хвилюйся.

Еліс сплигнула з каменя й побігла вгору. За нею, засапавшись, подалася повненька черниця. Вона привіталася з ним кивком голови, і Голлісові здалося, що він помітив сум у її очах. Але черниця швидко пішла, і він побачив перед собою Благословенну Матір.

Арлекін-ірландка була в чорних вовняних штаних і шкіряній куртці. Вона виявилася меншою на зріст, аніж думав Голліс, а вираз її обличчя був гордовитим і зверхнім.

— Ласкаво просимо вас на Скелліг Колумба, містере Вілсон, — сказала вона.

— Спасибі, що підкинули на гелікоптері.

— Сестра Джоанна з вами не говорила?

— Ні. А мусила? — Голліс зиркнув додола, на монастир. — А де Віккі? Якщо чесно, то я прибув сюди, щоб з нею побачитись.

— Звичайно ж. Ходімо.

Голліс пішов слідом за Арлекіном униз, до схожих на вулики хатин на другій терасі. У нього виникло таке відчуття, наче сталась автокатастрофа і йому збиралися показати рештки розбитої автомашини.

— Вам доводилося діставати дуже сильні удари, містере Вілсон?

— Звісно. Я професійно виступав у Бразилії.

— І як вам удавалося витримати ці удари?

— Якщо не можеш уникнути чийогось кулака, то треба намагатися рухатись разом з ним. Коли ж стояти як стіна, то тебе зіб'ють з ніг.

— Добра порада, — сказала Благословенна Мати, зупинившись перед входом до хатини. — Два дні тому на острів прилетіли в гелікоптерах найманці Табула. Черниці та дівчинка сховалися в печері, але міс Фрезер залишилася тут. Вочевидь, щоб захистити Мандрівника.

— А де ж вона? Що сталося?

— Вам буде важко, містере Вілсон. Але можете подивитись — якщо хочете.

Благословенна Мати відчинила двері в хатину, але пропустила Голліса першим. Він увійшов до холодного приміщення, де біля стіни стояли картонні коробки та пластмасові ящики. Вся дерев'яна підлога була чимось забризкана. Голліс не відразу здогадався, що то засохла кров.

Ірландка-Арлекін стояла позаду. Голос її був спокійним і позбавленим емоцій — наче вона говорила про погоду.

— Табула привезли з собою тварин-мутантів і запустили їх усередину крізь маленькі горішні вікна. Не сумніваюся, що опісля вони вбили цих тварин і скинули з гелікоптера в море.

Вона кивнула на якийсь предмет, укритий пластиковою накидкою, і Голліс одразу здогадався, що то труп Віккі. Рухаючись як сновида, він непевно підступив до тіла й стягнув з нього покривало. Віккі була понівечена майже до невпізнанності, але укуси на руках і ногах свідчили, що її загризли тварини.

Голліс стояв над скаліченим тілом, почуваючись так, наче покалічили і його самого. Ліва рука Віккі перетворилася на криваву мішанину з плоті та кісток, але правиця лишилася неушкодженою. У її долоні був затиснутий срібний медальйон у формі сердечка, і Голліс негайно впізнав його. Такі прикраси носили більшість жінок їхньої церкви. Розкривши медальйончик, усередині можна було знайти чорно-білу світлину Айзека Джонса.

— Я зняла його у Віккі з шиї, — пояснила Благословенна Мати. — Подумала, що, може, вам буде цікаво подивитися, що там.

Голліс узяв медальйон і натиснуў нігтем угорі. Медальйон клацнуў і розкрывся. Фотаграфія пророка всередині не было, а натомісь там лежав згорнутый обривок паперу. Голліс павольно розгорнуў яго, і, розгладившы на долоні, побачив кілька слів, що їх старанно вивела Віккі старомодною чорнильною авторучкою: «Голліс Вілсон у моему серці. Назавжди».

Шок і біль одразу ж пішли в небуття, і натомісь виник гнів — такий непогамовний, що Голлісу закортіло завити вовком. Хай там що станеться, а він обов'язково вистежить тих, хто вбив Віккі, і знищить їх усіх. І не буде йому спокою, доки він цього не зробить. Не буде ніколи.

— Ви побачили задосить? — спитала Благословенна Мати. — Гадаю, вже час копати могилу. — Не дочекавшись Голлісової відповіді, вона перетнула кімнату й накрила тіло накидкою.

Розділ 33

Майя вийшла з крамниці барабанів і рушила до одного з інтернет-кафе на Чок-Фарм-роуд. Липа сказав, що довіряє лишень одному експертові з паралельних світів — італійцю на ім'я Симон Ламброзо. Швидкий пошук у Світовій павутині підтвердив, що такий чоловік справді є і працює оцінювачем художніх творів у Римі. Майя занотувала адресу його офісу та телефон, проте телефонувати йому не стала. Натомість вона вирішила поїхати до Рима, щоб особисто зустрітися з чоловіком, якого її батько назвав своїм другом.

Заздалегідь придбавши квиток на літак, Майя поїхала до камери схову в східному Лондоні, де вона тримала набір фальшивих документів. Для подорожі до Рима вона вирішила скористатися найбезпечнішим варіантом — одним зі своїх паспортів типу ФОРД. Ця абревіатура означала «фальшива особа — реальний документ». Цей паспорт вона отримала в урядовій установі й дані з нього було введено у Велику машину.

Підготовка цього посвідчення особи забрала багато років. Коли Майї було лише дев'ять, Шип роздобув свідоцтва про народження кількох померлих дітей. Їхні «життя» потребували догляду — як фруктові дерева. Час від часу їх конче слід було поливати й підрізати. Ці дівчата склали іспити в середній школі, здобули водійські права, влаштувалися працювати й написали заявки на кредитні картки — але все це на папері. Майя не забувала вносити зміни в їхні документи навіть тоді, коли жила в Мережі й намагалася поводитись, як добропорядна громадянка.

Коли британський уряд увів біометричні посвідчення, фізичні дані в кожному електронному паспорті довелося узгоджувати з фальшивою особою, Майя придбала спеціальні контактні лінзи, які давали їй змогу ошукати встановлені в аеропортах сканери

райдужної оболонки очей. Вона придбала також тонесенькі пластмасові наліпки для вказівних пальців. У деяких паспортах на фото було її справжнє обличчя, а в інших воно було змінене завдяки спеціальним хімічним речовинам.

Упродовж років Майя навчилася сприймати кожен паспорт як окрему грань своєї особистості. З фальшивим паспортом на ім'я Джудіт Стренд вона почувалась амбітною жінкою, що дбала про власну професійну кар'єру. У паспорті, з яким вона збиралася поїхати до Італії, стояло ім'я Ребекки Грін. Майя вирішила, що Ребекка Грін буде витонченою артистичною наурою, котра полюбляє електронну музику.

* * *

Брати з собою до літака револьвер було надто небезпечно, навіть у зареєстрованому багажі, тому Майя залишила його в камері схову й узяла натомість меч-талісман, стилет і кидальний ніж. Усі три бойові знаряддя були сховані в сталеву раму дитячого візка, виготовленого кілька років тому одним з батькових агентів в Іспанії.

З аеропорту Да Вінчі вона поїхала таксівою до Рима. Історичний центр Вічного міста знаходився в трикутнику, розташованому біля річки Тибр. Основу цього трикутника становили такі всесвітньо відомі туристичні принади, як Форум та Колізей. Майя влаштувалася в готель біля північної вершини трикутника, неподалік П'яцца дель Пополо. Сховавши зброю в рукавах, вона пішла в південному напрямку повз мавзолей імператора Августа до брукованих вуличок старого міста.

Перші поверхи будівель вісімнадцятого століття займали туристичні ресторани та дорогі бутики. Втомлені продавчині в коротких сукнях стояли біля дверей крамничок і розмовляли по мобільному зі своїми кавалерами. Унікаючи камер стеження біля будівлі Парламенту, Майя ввійшла на площу, де містився Пантеон. Масивна споруда з цегли та мармуру була задумана імператором Адріаном як храм усіх богів. Дві тисячі років простояв він у центрі Рима.

Майя обминула мармурові колони портика. Метушлива, знервована енергія туристичних груп, що їх супроводжували гіді, розпорозувалась у просторому приміщенні, яке вінчав купол. Пошепки перемовляючись, туристи рухалися мармуровою підлогою, розглядаючи гробницю Рафаеля. Стоячи посеред величезного храму, Майя намагалася виробити прийнятний план дій. Що вона скаже, коли зустрінеться з Ламброзо? Невже він дійсно знає, як можна врятувати Габрієла?

Відчувши порух повітря, Майя підвела очі й глянула на окулюс — круглий отвір у вершині купола. До храму якимось чином потрапив сирій голуб і тепер намагався вибратися на волю. Відчайдушно вимахуючи крилами, птах виток за витком підіймався вгору по крутій спіралі. Але отвір був надто високо, і голуб раз по раз припиняв свої спроби лише за кілька ярдів від омріяної свободи. Майя помітила, що птах утомлювався дедалі більше. Кожне нове зусилля приносило чергову невдачу, і тому він спускався чимраз нижче, обтяжений вагою свого охлялого тіла. Голуб був таким переляканим і ошелешеним, що міг тільки весь час літати — наче безперервний рух сам по собі мав здолати проблему.

Відчуття впевненості у своїх силах, з яким Майя прибула до Лондона, зникло. Почуваючись слабкою та вразливою, вона вийшла з храму й поспішила вулицею до натовпу коло тролейбусно-автобусної зупинки неподалік Театро Аргентино. Потинявшись біля історичних руїн у центрі площі, вона ввійшла в лабіринт вузьких вуличок, які колись були єврейським гетто.

Це гетто колись скидалося на східний Лондон у вікторіанську епоху, тобто було притулком, де втікачі могли сховатись і знайти помічників та друзів. Євреї жили в Римі десь із другого століття до нашої ери, але в шістнадцятому їх загнали до огороженої муром зони біля рибного ринку. Навіть лікарям-євреям, які обслуговували італійських аристократів, дозволялося покидати гетто лише в денний час. Щонеділі єврейських дітей змушували ходити на службу в церкву Святого Анжело на рибному ринку, де чернець жебрацького ордену повчав їх, що їм судилося горіти в пекельному вогні. Та церква стояла

й досі, а поруч — велика біла синагога, схожа на експонат початку двадцятого століття, перенесений з Парижа до Рима.

Симон Ламброзо мешкав у двоповерховому будинку біля руїн Портико Октавія. Коло дверей висіла мідна табличка з його ім'ям та описом послуг італійською, німецькою, англійською та на івриті: СИМОН ЛАМБРОЗО/ОЦІНКА ТВОРІВ МИСТЕЦТВА/ВИДАЧА СЕРТИФІКАТУ.

Майя натисла на чорну кнопку дзвінка, але ніхто не відповів. Вона хотіла була подзвонити знову, але її перервав чоловічий голос, що лунав з гучномовця, умонтованого в стіну.

— Бон джорно.

— Доброго вечора. Мені потрібен містер Ламброзо.

— А навіщо? — спитав приятний, хоча й недовірливий голос.

— Я подумую купити один предмет, отож воліла би знати його справжній вік.

— Я бачу вас на моніторі, але ніякого предмета ви при собі не маєте.

— Це — прикраса. Золота брошка.

— Зрозуміло: вишукана прикраса для красуні.

Замок задзижчав і відімкнувся; Майя ввійшла до приміщення. На першому поверсі були дві суміжні кімнати, що виходили в огорожене подвір'я. Квартира мала такий вигляд, наче вміст наукової лабораторії та мистецької галереї завантажили в самоскид, а потім вивалили гамузом в одному місці. У першій кімнаті Майя побачила на різних столах спектроскоп, центрифугу й мікроскоп, а також бронзові статуетки та старі картини.

Обійшовши старовинні меблі, вона ввійшла до другої кімнати, де за робочим столом сидів бородань років сімдесяти з гаком і вивчав у світлі лампи пергаментний аркуш. На чоловікові були чорні штани, біла сорочка з довгими рукавами й чорна ярмудка. Як і більшість правовірних євреїв, він носив таліт катан: китички цієї схожої на пончо лляної накидки виднілися з-під його сорочки.

Бородань кивнув на сторінку, що лежала на його робочому столі.

— Цей пергамент старий, можливо, вирізаний з Біблії, але напис на ньому є сучасним. Замість чорнила середньовічні монахи використовували сажу, перетерті мушлі й навіть власну кров. Вони не могли поїхати на автівці до супермаркету, щоб купити там вироби нафтохімічної промисловості.

— Ви — Симон Ламброзо?

— У вашому запитанні відчувається скепсис. Я маю візитівки, але постійно їх гублю. — Ламброзо начепив на носа товсті окуляри, які збільшили його темно-карі очі. — У наші дні ім'я майже нічого не важить. Дехто змінює імена як черевики. А вас як звати, сеньйорино?

— Я — Ребекка Грін з Лондона. Брошку я залишила в готелі, але можу намалювати вам ескіз, щоб показати її зовнішній вигляд.

Ламброзо усміхнувся й похитав головою.

— Боюсь, мені знадобиться справжня річ. Якщо там є коштовний камінь, я можу витягти його й дослідити, чи є патина на оправі.

— Дайте мені, будь ласка, аркуш паперу. Може, ви впізнаєте дизайн.

З недовірливим виразом обличчя Ламброзо подав Майї записник і фломастер.

— Як забажаєте, сеньйорино.

Майя швидко зобразила арлекінську лютню. Потім вирвала аркуш і поклала його на робочий стіл. Симон Ламброзо уважно придивився до овалу з трьома лініями, потім повільно обернувся й дуже пильно глянув на Майїне обличчя. Вона відчула себе витвором мистецтва, що його принесли до цього будинку на експертизу.

— Так, звісно, я впізнав цей дизайн. Якщо хочете, я можу додати дещицю.

Ламброзо підійшов до великого сейфа біля стіни й почав набирати код.

— Ви сказали, що приїхали з Лондона. Ваші батьки народились у Великій Британії?

— Моя мати народилась у сім'ї сикхів у Манчестері.

— А батько?

— Батько був німцем.

Ламброзо відчинив сейф і витяг звідти картонну коробку з-під черевиків, де зберігалось більше сотні листів, розсортованих за датами. Поставивши коробку на стіл, він почав гортати його вміст.

— Про брошку нічого не можу вам сказати. Я навіть сумніваюся, що вона взагалі існує. Але я справді знаю дещо про місце вашого походження.

Він розкрив конверт, дістав з нього чорно-біле фото й поклав його на стіл.

— Схоже, що ви — донька Дитріха Шьоллера. Принаймні так його звали, перш аніж він став Арлекіном на прізвисько Шип.

Майя глянула на світлину і з подивом побачила себе у віці дев'яти років. Вони сиділи з батьком на лаві в парку Сейнт-Джеймс. Мабуть, це мати їх сфотографувала.

— А де ви дістали цю знятку?

— Ми листувалися з вашим батьком майже сорок років. Якщо бажаєте, я навіть покажу кілька ваших фотографій, коли ви були ще немовлям.

— Арлекіни ніколи не фотографуються — тільки для фальшивого паспорта або якогось іншого документа. Коли школярі фотографувалися, я завжди залишалася вдома.

— Проте ваш батько зробив кілька світлин і зберігав їх у мене. Де він зараз, Майє? Я надсилав йому листи на поштову скриньку в Празі, але всі вони повернулися.

— Він загинув. Його вбили Табула.

Очі Ламброзо наповнилися слізьми. Він плакав за її батьком, її несамовитим і зверхнім батьком. Гучно чхнувши, він узяв зі столу клапоть тканини й висякався в нього.

— Ця новина мене не здивувала. Дитріх жив дуже небезпечним життям. Але все одно його загибель мене неабияк засмутила. Він був моїм найкращим другом.

— Либонь, ви зовсім не знали мого батька. Ніколи в житті він не мав друзів. І нікого не кохав, навіть мою матір.

На обличчі Ламброзо з'явився вираз величезного здивування, а потім — печалі. Він повільно похитав головою.

— Як ви можете таке казати? Ваш батько дуже поважав вашу матір. Коли вона померла, він надовго впав у депресію.

— Мені про це нічого не відомо, зате я добре знаю, що відбувалося, коли я була маленькою дівчинкою. Мій батько навчав мене вбивати людей.

— Так, він перетворив вас на Арлекіна. Я не збираюся виправдовувати його рішення. — Ламброзо підвівся, підійшов до дерев'яної вішалки та зняв з неї чорне пальто. — Ходімо зі мною, Майє. Купимо щось попоїсти. Як кажуть у нас у Римі, що то за розмова на порожній шлунок?

Одягнувши пальто й чорний крилатий капелюх, Симон Ламброзо пішов разом з Маєю через гетто. Сонце вже сховалося за дахами з червоної черепиці, але деякі городяни й досі сиділи на вулиці біля будинків і базікали, а дітлахи буцали м'яч. Здавалося, всі тут знали Ламброзо, і він вітався зі знайомими доторком двох пальців до краю свого капелюха.

— Сорок років тому я влаштовував туристичні поїздки іноземців до цього району. Саме тому я й зустрів вашого батька. Одного вечора він був єдиним, хто з'явився біля синагоги. Хоч ваш батько й не був євреєм, але він дуже добре знався на єврейській історії. Він ставив мені розумні запитання, і ми з приємністю та цікавістю обговорювали різноманітні теорії. Я сказав, що дуже радий можливості попрактикуватися в німецькій і що йому не треба мені нічого платити.

— Для нього це означало моральний обов'язок.

Ламброзо посміхнувся.

— Так, це було типово по-арелкінськи. Але я тоді про це нічого не знав. На той час багаті молодики сформували тут, у Римі, фашистську групу й приходили вночі в гетто, щоб бити євреїв. Вони спіймали мене біля Тибру — за кілька сотень ярдів від цього місця. Я опинився сам-один проти п'яти. Але раптом з'явився ваш батько.

— І повбивав їх...

— Майже. Але мене здивувало, як він це зробив. Під час бійки він не виявив жодної люті — була лише ота холодна зосереджена агресія та цілковита відсутність страху. Він побив

усіх п'ятьох до неприємності й уже хотів був укинути їх у річку, але я відтягнув його.

— А оце вже справді схоже на мого батька.

— І відтоді ми стали часто бачитися, гуляти по місту й разом вечеряти. Мало-помалу Дитріх розповів мені про своє життя. Хоча ваш батько й походив із сім'ї Арлекінів, він ніколи не вважав це своїм покликанням. Наскільки я пам'ятаю, він вивчав історію у Вільному берлінському університеті, але потім вирішив стати художником і перебрався до Рима. Дехто з молоді тоді бавився наркотиками та сексом. Але для вашого батька це було заборонено — так само, як і мати друга. У нього ніколи не було друзів, навіть коли він був іще підлітком і навчався в середній школі.

Вони обігнули синагогу на вулиці Лунготевере та вийшли на пішохідний місток Понте Фабріціо, що вів до маленького острівця посеред Тибру. Посеред мосту Ламброзо зупинився, і Майя подивилась на брудні зелені води ріки.

— Коли я була ще малою, батько казав мені, що друзі роблять тебе слабким.

— Дружба так само доконечно потрібна, як їжа та вода. Не відразу, але зрештою ми стали близькими друзями, і між нами не було таємниць. Я не дуже здивувався, дізнавшись про існування Мандрівників. У юдаїзмі є містична течія, що ґрунтується на Кабалі, де описано подібні одкровення. Що ж стосується Табула, то треба лише розгорнути газету, щоб переконатись у їх існуванні.

— Я не вірю, що мій батько не бажав бути Арлекіном.

— А що тут дивного? Те, що він був людиною, як і всі ми? Спочатку мені здалося, що він вирішив порвати зі своєю родиною, залишитись у Римі й писати картини. А потім приїхав якийсь Арлекін з Іспанії та попрохав допомогти йому. І Дитріх погодився. За вісім місяців потому, як ваш батько з'явився в Римі, він уже мав своє арлекінське ім'я. Змінилося все, його нормальне життя скінчилось, але любов до Рима назавжди лишилась у його серці. Інколи ми зустрічались, і двічі на рік він надсилав мені листи. Час від часу в цих листах траплялись і ваші фотографії. Я спостерігав, як ви дорослішали і стали дівчиною.

— Він тренував мене, щоб я стала Арлекіном, — сказала Майя. — Ви розумієте, що це означає?

Ламброзо злегка торкнувся Майїного плеча.

— Лише ви здатні пробачити свого батька. Я ж можу тільки сказати, що він дуже вас любив.

Занурившись кожен у власні думки, вони перетнули місток і ввійшли до району Трастевере по той бік річки. Уздовж вузьких, як пішохідні проходи, вуличок тяглися три- й чотириповерхові будинки, пофарбовані у вицвілі пастельні кольори; по їхніх стінах вився темно-зелений плющ.

Ламброзо провів Майю вуличкою, що закінчувалася брукованим майданом під назвою П'яцца Мерканті. На ній не було нікого, за винятком кількох чайок, що билися за вміст перекинутого контейнера зі сміттям. Птахи верещали один на одного, нагадуючи при цьому групу розпалених футбольних уболівальників.

— Такої пізньої години їдять або туристи, або літні люди, — сказав Ламброзо. — Але це — найліпший час для приватної бесіди. — Вони ввійшли в тратторію, де не було жодного відвідувача. Офіціант із солідними вусами провів їх до столика вглибині, і Ламброзо замовив пляшку вина «піно гріджіо» та просмажене філе тріски.

Майя відсюрбнула вина, але до їжі не доторкнулася. Думки Ламброзо про батька так відрізнялися від її думок! Невже Шип і справді любив її й турбувався про неї? Невже він колись не хотів ставати Арлекіном? Можливі відповіді на ці запитання були такими бентежними, що вона виштовхала їх із своєї свідомості і зосередилася на причині свого приїзду до Рима.

— Я приїхала сюди не для того, щоб поговорити про свого батька, — сказала Майя. — Один Арлекін на ім'я Липа сказав, що ви добре знаєтеся на шести царствах.

Ламброзо посміхнувся й розрізав рибу на зручні для ковтання шматочки.

— У цій справі єдиним справжнім знавцем є лише Мандрівник, але я справді багато про це відаю. Зустріч із вашим батьком змінила моє життя. Я зробив непогану кар'єру як оцінювач

предметів мистецтва, але моєю справжньою пристрастю були паралельні світи. Я намагався роздобути копію кожної книги, щоденника чи листа, де описано їхню складну природу.

Намагаючись говорити тихо, Майя розповіла про свою зустріч із Габріелом і про те, як вони опинились у Європі. Коли вона перейшла до поїздки на Скелліг Колумба, Ламброзо від цікавості аж виделку відклав.

— Мені здається, що Габріел вирушив на пошуки свого батька в Перше царство. Якщо він потрапив у засідку, то чи можна мені якось його визволити й повернути сюди?

— Ні, — відповів Ламброзо. — Тільки коли ви самі туди потрапите. Більше ніяк.

Вони замовкли, коли офіціант приніс іще одну страву — маленькі манні галушки, що називалися «гноччі алла Романа». Майя знову не торкнулася їжі, а Ламброзо налив їй іще одну склянку вина.

— Про що ви? Хіба це можливо?

— Вам слід усвідомити, що класичні греки та римляни не прокладали чіткої межі між нашим світом та іншими реальностями. У ті часи теж були Мандрівники, але стародавні люди вірили також в існування певних «дверей», крізь які до паралельного світу міг потрапити будь-хто.

— Отже, це щось на кшталт коридору?

— Скорше, це точка доступу, до якої може потрапити кожен, хто цього прагне. Сучасною аналогією таких точок є так звані «червоточини», описувані в теоретичній фізиці. Червоточина — то є найкоротший шлях крізь простір та час, який дає змогу швидше потрапити з одного паралельного всесвіту до іншого. Багато сучасних фізиків схожі на Дельфійського оракула, тільки з математичними викладками.

Ламброзо взяв серветку й витер зі щоки томатний соус.

— Після прочитання древніх текстів стає ясно, що багато священних місць у класичному світі — наприклад, Стоунгендж — початково були споруджені довкола об'єктів, що забезпечували доступ до інших царств. Наскільки мені відомо, жодна з цих старожитних точок доступу не збереглася до наших часів. Але

давні римляни залишили нам путівника, який покаже, де таку точку шукати.

Від несподіванки Майя відставила склянку з вином.

— Це що — мапа?

— Набагато краще від мапи. Мапу можна загубити чи знищити. Цей конкретний путівник сховано під вулицями Рима. Називається він *Horologium Augusti*. Це величезний сонячний годинник, створений імператором Августом.

Підійшов офіціант, Ламброзо обговорив з ним наступну страву, і вони замовили тушковану телятину зі свіжою шавлією. Коли вони лишилися наодинці, він налив собі ще одну склянку вина.

— Цей *Horologium* є не просто сонячним годинником, який можна бачити на декотрих подвір'ях чи в садках. Він був розташований у центрі Рима — величезне коло з білого вапняку, оздоблене бронзовими лініями та літерами. Якщо ви проходили повз будівлю італійського Парламенту на П'яцца ді Монтечіторіо, то, можливо, бачили єгипетський обеліск, що відкидає тінь.

— Але сам сонячний годинник тепер під землею?

— Більша частина древнього Рима тепер під землею. Можна впевнено сказати, що є Вічне місто, а є його привид, схований під землею. Невелику частину цього годинника розкопали німецькі археологи в сімдесятих роках двадцятого століття — дехто з них були моїми приятелями, — але через рік вони припинили розкопки. Під вулицями Рима й досі б'ють природні джерела, й одне з них протікає якраз по поверхні цього годинника. Виникли також проблеми, пов'язані з безпекою. Карабінери не хотіли, щоб археологи рили прохід, який безпосередньо вивів би їх до будівлі Парламенту.

— А яким чином це стосується точки доступу до паралельного світу?

— Той сонячний годинник був чимось більшим, аніж просто годинником з календарем. Він також відігравав роль центру римського всесвіту. На його зовнішній кромці були стрілки, що вказували на Африку та Галлію, а також дороговкази до духовних дверей, що вели в інші світи. Як я вже сказав, стародавні

люди не мали притаманного нам обмеженого сприйняття дійсності. І Перше царство сприймали просто як віддалену провінцію на краю відомого їм світу. Коли німецькі археологи закінчили свої роботи, більша частина годинника залишалася вкритою багнюкою й уламками. Але це було понад тридцять років тому, а відтоді в Римі трапилося кілька повеней. Пам'ятайте: через усю ту зону протікає підземний рівчак. Я вивчав цю ділянку й переконаний, що наразі для огляду відкрилася набагато більша частина циферблата.

— А чому ви самі не перевірите? — спитала Майя.

— Щоб потрапити туди, треба бути гнучким, атлетичним і... — Ламброзо тицьнув себе в чималеньке черево, — не таким огрядним, як я. А ще там знадобиться балон з киснем та дихальний апарат для перебування під водою. До того ж треба бути сміливим, бо ґрунт у тому районі є вкрай нетривким.

Якийсь час вони сиділи мовчки. Майя знову відсморбнула вина.

— А що коли я придбаю необхідне устаткування?

— Устаткування — не проблема. Ви є донькою мого друга, і я просто мушу вам допомогти, але ніхто не бував там після останньої повені. Обіцяйте мені, що повернетесь назад за перших ознак небезпеки.

Спершу Майя хотіла була відповісти, що Арлекіни нічого не обіцяють, але згадала, що вона вже порушила це правило з Габріелом.

— Я намагатимуся бути обережною, Симоне. Більше я нічого пообіцяти вам не можу.

Ламброзо зібгав серветку й кинув її на стіл.

— Нутром відчуваю: це погана ідея. Погана й небезпечна.

— А моє нутро відчуває голод, — відповіла Майя. — Де там офіціант?

Розділ 34

Наступного вечора Майя зустріла Симона Ламброзо біля Пантеону. Цілий день вона провела в спеціалізованому магазині на західній околиці, де придбала акваланг і все потрібне для підводного плавання. Покупки вона склала у дві брезентові сумки. Ламброзо, теж походивши крамницями, купив потужний акумуляторний ліхтар, схожий на той, з яким гірники спускаються в шахту. Він глянув на туристів, що наминали морозиво, і посміхнувся.

— Грецький філософ Діоген блукав по Афінах з ліхтарем у руці, шукаючи хоч одну чесну людину. Ми маємо знайти дещо не менш рідкісне, Майє. І вам треба буде зробити одне фото — лишень одне — тих знаків, що приведуть нас до інших світів. — Він посміхнувся їй. — Ви готові?

Майя кивнула.

Ламброзо повів її до Кампо Марціо — бічної вулиці біля будівлі Парламенту. Пройшовши півкварталу, вони зупинилися біля дверей між входом до кав'ярні та косметичною крамницею.

— Ви маєте ключа? — спитала Майя.

Ламброзо запустив руку в глибоку кишеню свого пальта й видабув звідти пачку євро.

— Це — найкращий ключ, який тільки можна знайти в Римі.

Він гучно постукав у двері, і йому відчинив старий лисий дід у гумових чоботях. Ламброзо ввічливо привітався й потис дідові руку, а потім ненав'язливо та без вульгарної згадки про гроші передав йому хабара. Лисий дід упустив їх у коридор, щось сказав італійською, а потім вийшов.

— Що він вам сказав, Симоне?

— Не дурійте, а коли закінчите розважатись, не забудьте замкнути двері.

Вони рушили коридором і невдовзі опинились у дворику, захаращеному різним непотребом, будівельними помостами та порожніми бляшанками з-під фарби. У цьому помешканні впродовж сторіч жили різні родини, але зараз воно було порожнє, а стіни з ліпниною потьмяніли від частих паводків. Усі вікна були розбиті, але на них і досі збереглися залізні ґрати. Їхнє іржаве пруття робило будівлю схожою на занедбану тюрму.

Ламброзо розчинив незамкнені двері, і вони пішли вниз сходами, всипаними тиньком. У підвалі будинку Ламброзо ввімкнув ліхтар і відчинив двері з написом італійською: НЕБЕЗПЕКА — ВХІД ЗАБОРОНЕНО.

— Звідси й далі електрики вже не буде, тому нам доведеться використовувати ліхтар, — пояснив Ламброзо. — Будьте обережні й дивіться під ноги.

Тримаючи ліхтар низько перед собою, він повільно рушив по коридору з цегельними стінами. Підлогу було встелено фанерою, покладеною на бетонні балки. Пройшовши близько п'ятнадцяти футів, Ламброзо зупинився й став навколішки біля отвору у фанерній підлозі. Майя стала поруч і, зазирнувши йому через плече, побачила сонячний годинник.

Розкопана частина *Horologium Augusti* перетворилася на підлогу кам'яного льоху вісім футів завширшки і футів зо двадцять завдовжки. Попри те що циферблат перебував під водою, Майя добре бачила його вапнякову поверхню з кількома вмонтованими бронзовими лініями та грецькими літерами. Німецькі археологи прибрали все камінюччя, і тепер приміщення нагадувало пограбовану гробницю. Єдиним сучасним предметом була сталева драбина дев'ять футів завдовжки, яка з'єднувала отвір у підлозі з долівкою льоху внизу.

— Спочатку — ви, — сказав Ламброзо. — Потім я подам вам устаткування та спущуся сам з ліхтарем.

Майя поставила сумки на фанеру, зняла куртку, черевики та шкарпетки і спустилася додолу, на циферблат. Вода була холодною й сягала приблизно три фути завглибшки. Ламброзо подав Майї сумки з устаткуванням, і вона повісила їх із протилежних боків на драбину.

Поки Симон знімав пальто, капелюх та черевики, Майя обстежувала льох. Коли вона рухалася, збурені нею хвильки розходились у різних напрямках і хлюпали в стіни. За багато років мінерали, що містились у воді, перетворили білу вапнякову поверхню циферблата на сірувато-кам'яну; де-не-де виднілися вибоїни, тріщини та плями. Колись бронзові лінії та грецькі літери були золотаво-жовтими й виблискували під римським сонцем, але тепер метал окислився, і вони набули темно-зеленого забарвлення.

— Ох, не люблю я цих драбин, — поремствував Ламброзо. Він поставив одну ногу на верхній щабель, наче перевіряючи його на міцність, а потім повільно спустився вниз, тримаючи в руці ліхтар. Зайшовши в куток, Майя побачила дренажний отвір у сірому кам'яному мурі. Цей отвір мав у діаметрі приблизно два фути й повністю ховався під водою. Його нижній край був на одному рівні з поверхнею циферблата.

— Звідси витікає вода?

— Саме так. І саме сюди вам доведеться залазити. — У своїй білій сорочці, краватці та чорних брюках Ламброзо додавав якоїсь химерної формальності навколишній обстановці. — Негайно повертайтеся, тільки-но вам стане важко рухатися.

Майя повернулася до драбини й дістала з брезентових сумок знаряддя аквалангіста. Воно включало в себе пояс із свинцевими грузилами, двоступеневий регулятор подачі повітря, підводну маску й балон зі стисненим повітрям, що мав фут завдовжки й чотири дюйми в діаметрі. Майя також придбала підводний ліхтарик і цифровий підводний фотоапарат — приблизно такий, яким зазвичай користуються туристи-аквалангісти на Багамах.

— Балон з повітрям якийсь маленький, — зауважив Ламброзо.

— Це так званий «дитячий балон». Ви ж казали, що в тунелі обмаль місця.

Спочатку Майя вдягнула пояс із грузилами, потім прикріпила один кінець регулятора до балона, а нейлонову лямку цифрового фотоапарата начепила на шию. Тунель справді виявив-

ся таким вузьким, що їй довелося притискати балон до себе однією рукою.

— Так що я маю знайти?

— Вам слід сфотографувати всі латинські або грецькі написи, які ви побачите скраю циферблата. Якись із них укажуть на древні міста, інші — на духовні місця, тобто на точки доступу до паралельних світів.

— А що як слова будуть завалені уламками?

— Якщо зможете, приберіть їх, але не торкайтеся стін.

Майя натягнула підводну маску, припасувала її щільно до обличчя, а потім увімкнула подачу повітря й почала дихати через мундштук.

— Щастя вам, — сказав Ламброзо. — І благаю вас: будьте обережні!

Добравшись до отвору, Майя посвітила ліхтариком у темряву. За багато років вода промила тунель крізь завали минулого. Стіни цього тунелю складалися з нагромадженого каміньчя, цеглин римської епохи та уламків білого мармуру. Вони виглядали крихкими, готовими завалитися від одного дотику, але справжню небезпеку створила сучасна доба. Для зміцнення хиткого фундаменту будівлі хтось позаганяв у землю сталеві пруті; і вони стирчали в тунелі в усі боки, як заржавілі мечі.

Легенько відштовхуючись ступнями, Майя пливла тунелем. Коли вона поглядала на складені з уламків мури та гострі пруті, їй починало здаватися, що старовинне місце тиснуло на неї усією своєю вагою. Її тіло тулилося до вапнякової поверхні, але ніяких бронзових літер вона не бачила.

Регулятор подачі повітря хрипів, випускаючи у воду бульбашки. Дюйм за дюймом просувалася Майя крізь тунель, аж поки її тіло не зайняло увесь його простір. Він став таким низьким та вузьким, що розвернутися в ньому вже було неможливо. Щоб повернутися до льоху, їй доведеться відштовхуватися руками.

«Забудь про страх, — казав їй батько. — Зосередься на своєму мечі». Здавалося, батько ніколи ні в чому не сумнівався.

Однак він провів у Римі два роки, намагаючись уникнути власного покликання. Майя виштовхнула зі своєї свідомості геть усе, крім тунелю, й рухалася вперед.

Приблизно через дванадцять футів тунель звернув праворуч. Пропливши під одним зі сталевих прутів, Майя опинилася в ширшому приміщенні, що нагадувало невеличку печеру. У цьому місці поверхня циферблата здавалася темною, але коли вона підбралася ближче, то побачила вмонтовані в неї бронзові слова латиною та грецькою мовою.

Тримаючи в лівій руці ліхтарик, Майя взяла правою цифровий фотоапарат і почала зйомку. Коли її тіло рухалося, з'являлись і зникали тіні.

Коли вона спробувала просунутись далі, то впустила балон і він зачепив стіну тунелю. Від неї відкололися кілька шматочків і покотилися по поверхні циферблата. Це була дрібниця — лише кілька чорних камінців, але Майя відчула гострий, як удар ножем, приплив страху.

Дедалі більше камінців почало випадати зі стіни. Ось уже з неї вивалилася каменюка добрячих розмірів, гупнула додолю й підкотилася до Майї. Арлекін швидко зробила ще кілька фотографій і спробувала порачкувати назад, аж раптом шмат стелі обвалився й упав просто перед нею.

Вода стала каламутною від збуреного піску. Майя намагалася втекти, але щось тримало її. Долаючи паніку, вона вперлась обома руками в підлогу та щосили відштовхнулася. Довкола неї вибухнула хмарина повітряних бульбашок, і в рот ринула вода.

Виявилося, один з металевих прутів просто таки перетяв трубку регулятора. Повітря бракувало, і не було шляху назад. Ліхтарик загубився, і тепер Майя боролася з небезпекою в цілковитій пітьмі. Вона стиснула мундштук зубами, завела руку за плече і намацала шматок відрізаної трубки. Частина трубки, підведена до рота, була заповнена водою, але з частини, приєднаної до балона, виходили бульбашки повітря. З'єднавши обидва кінці, жінка затисла їх у руці. До мундштука почала надходити суміш води й повітря. Майя ковтала воду, а повітря всмоктувала в легені.

Міцно затиснувши обидва кінці правицею, вона почала відштовхуватися лівою рукою, відчуваючи ногами шорсткий пісок. Як у людини, що спостерігає за автокатастрофою, її свідомість, відключившись від ситуації, почала споглядати її відсторонено й робити логічні висновки. Майя пливла в непроникній темряві, за одну-дві хвилини мало скінчитися повітря в балоні. Їй залишився єдиний шанс: знайти тунель, що вів назад до льоху.

Коли її ноги торкнулися стіни тунелю, Майя негайно зупинилася, перевернулася на бік і почала рухатись, намагаючись зосередитися на шерехатій поверхні уламків, що падали на підлогу. Її життя висіло на волосинці.

Намагаючись не викликати ще одного обвалу, вона дюйм за дюймом повзла назад. Раптом регулятор забулькотів, і вона відчула на язичці щось схоже на присмак попелу. Майя спробувала вдихнути повітря, але марно. Балон спорожнів.

Майя простягла обидві руки й різко відштовхнулася; її ступні відчули поворот у тунелі. Вона чимдуж штовхалася, благаючи Бога, щоб її не завалило уламками. Майїні думки уповільнили біг, і вона перелякалася, що ось-ось знепритомніє.

За кілька секунд Арлекін відчула, як чийсь руки вхопили її за литки. Різким і сильним ривком Ламброзо витяг її з тунелю.

— Що трапилося? — спитав він. — Я побачив, що в тунелі клубочиться пісок. Ви не поранені? З вами все гаразд?

Майя зірвала з себе маску, виплюнула мундштук і жадібно вхопила ротом повітря. Її легені наче обпало вогнем, і в неї було таке відчуття, наче хтось ударив її у живіт. Ламброзо щось говорив, але вона не могла відповісти. Їй відібрало мову, а в голові крутилася лишень одна думка: «Я вижила!»

Підводний фотоапарат звисав у Майї з шиї, і вона подала його Ламброзо як дорогоцінний камінь.

* * *

Близько восьмої наступного ранку Майя сиділа у відкритому кафе на П'яцца Сан Лоренцо в Люцині. Ця площа розташовувалась менше ніж за сто ярдів від входу до покинутої будівлі,

під якою ховався циферблат сонячного годинника. Безпосередньо під її ногами лежали шари минулого, крізь які в темряві протікала потаємна ріка.

Заплющивши очі, вона могла б пригадати, як потрапила в пастку в тунелі, але їй не хотілося зосереджуватися на тому неприємному моменті. Вона зосталася жива й досі перебувала в цьому світі. І тому все довкола виглядало хоч і буденним, але прекрасним. Майя замріяно торкнулася гладенької мармурової поверхні столика, і цієї миті молодий офіціант приніс їй чашку капучино та персикове тістечко з листочком м'яти. Вона з насолодою вгризлася в тоненьку крихку кірку тістечка й відчула на язичі приємний присмак персикової начинки. Хоча її меч у футлярі й висів на спинці залізного стільця, у Майї виникло шалене бажання залишити його й потинятися по крамницях як звичайна жінка — понюхати зразки парфумів та приміряти шовкові шарфики.

Вона якраз доїла тістечко, коли з'явився Ламброзо. Він був у своїй звичній чорній одежі, а під рукою тримав шкіряний портфель.

— Бон джорно, Майє. Як справи? Приємно бачити вас такого чудового ранку. — Він сів поруч і замовив собі капучино. — На тому тижні я бачив, як один турист замовив капучино о п'ятій вечора. Це ж Рим, а не кафе «Старбакс»! Офіціант глибоко образився. У всіх тратторіях слід вивісити оголошення: «Замовляти капучино після десятої ранку є порушенням закону».

Майя посміхнулася.

— А як стосовно еспресо?

— Еспресо годиться. — Старий розкрив портфель і дістав звідти паперову теку з глянцевиими світлинами. — Минулої ночі я завантажив зображення в комп'ютер і надрукував їх на фотопапері. Ви прекрасно попрацювали, Майє. Я зміг усе прочитати чітко та ясно.

— А там була згадка про точку доступу?

— Циферблат увібрав у себе місцеположення, котрі наше сучасне світосприйняття не зможе визнати «реальними», і поєднав їх з тими місцями, що сполучають нас із паралельними

світами. Ось погляньте... — Ламброзо поклав перед нею фото. — Тут напис латиною, він стосується Aegyptus, тобто Єгипту в римському написанні. Після смерті Клеопатри Єгипет став частиною Римської імперії. Праворуч від цього латинського напису видно слова грецькою мовою.

Ламброзо поклав перед Майєю ще одну знятку й відсморбнув капучино. Майя стала уважно придивлятися до фотографії, на якій були грецькі та латинські слова.

— Оцей напис містить слово, що означає «прохід», або ж «портал». — Підсунувши до себе фото, Ламброзо почав перекладати. — Портал до Бога відвезли з Ludaea до Та Netjer — Божої Землі.

— Іншими словами, ми не знаємо, де є цей портал.

— Я з вами не згоден. Дороговкази є такими ж недвозначними й чіткими, як туристичний путівник для гостей Рима. Ludaea — це римська провінція, до якої входив Єрусалим. Та Netjer — Божа Земля — мала також назву Punt. Уважається, що це — Північна Ефіопія.

Майя стонула плечима.

— Я не розумію, Симоне. Як портал, тобто точку доступу, можна взяти, наче валізу, й кудись перенести?

— З Єрусалима до Ефіопії перевозили лишень один знаменитий предмет. Це — той портал, який у сучасну добу називають ковчегом Заповіту.

— Ковчег є просто легендою, — відказала Майя. — Як Атлантида або король Артур.

Ламброзо нахилився до неї та стишив голос.

— Я не вивчав книг про короля Артура, але я знаю багато про ковчег Заповіту. Це — ящик з акації, оздоблений золотом, з кришкою зі щирого золота, яка зветься *каппорет*. У Біблії навіть подано розміри цього священного предмета. Він становить приблизно сорок п'ять дюймів завдовжки і двадцять сім дюймів завширшки. Ковчег змайстрували ізраїльтяни під час вигнання в пустелі. У першому храмі, збудованому Соломоном, він посідав почесне місце. Припускають, що ковчег містив десять заповідей, але, на мою думку, логічніше вважати, що то була

точка доступу. Ковчег тримали у святая святих — найвіддаленішій частині храму.

— Але хіба ж його не зруйнували ассірійці?

— Ви, мабуть, маєте на увазі вавилонян, — посміхнувся Ламброзо. — Єдиним фактом, загальним для всіх першоджерел, є те, що ковчега не було в храмі, коли Навуходоносор захопив і пограбував Єрусалим. Вавилоняни склали докладний список своїх трофеїв, але в них ніде не згадується ковчег. У знаменитих Кумранських сувоях, або ж сувоях Мертвого моря, знайдених 1947 року, прямо сказано, що Мішкан — переносний храм для ковчега — винесли з Соломонового храму ще до вторгнення. Дехто вважає, що Ісає сховав ковчег десь в Ізраїлі, але напис на циферблаті підтверджує легенду, згідно з якою ковчег відвіз до Ефіопії Менелік Перший, син Соломона й цариці Савської. Римляни про це знали, коли робили отой напис.

— Так значить, ковчег наразі в Африці?

— Це зовсім не таємниця, Майє. Можна поритися в Інтернеті або прочитати з десятків різних книжок. Нині ковчег зберігається в церкві Святої Марії Сіонської в місті Аксум на півночі Ефіопії. Його охороняє група ефіопських священиків, і лишень одному священикові дозволено заходити у святилище.

— У вашої теорії є одна проблема, — зауважила Майя. — Якщо ковчег дійсно в Ефіопії, то чому ж Ізраїль і досі не заявив на нього права або не бере участі в його охороні?

— Та ні, вони намагалися це зробити. 1972 року група археологів з Музею Ізраїля літали до Ефіопії. Вони дістали дозвіл від імператора Хайле Селассіє на вивчення певних історичних артефактів. На той час у провінції Волло була страшна посуха, й імператор відчайдушно намагався залучити міжнародну допомогу. Ці археологи їздили до монастирів на озері Тана й до міста Аксум. Утім, як це не дивно, вони так і не оприлюднили звіт про свою поїздку чи якусь іншу публічну заяву. Через два тижні після повернення науковців до Єрусалима Ізраїль почав надавати військову та гуманітарну допомогу Ефіопії. Ця допомога надходила й після смерті імператора 1975 року. Надходить вона й зараз. — Ламброзо посміхнувся й допив свій капучи-

но. — Ізраїльтяни воліють помовчувати про цю допомогу — як і ефіопи. Бо для неї немає жодних політичних причин, окрім віри в ковчег.

Майя похитала головою.

— Можливо, цю теорію вигадали кілька істориків, а кілька ефіопських священиків бажають у неї вірити. Але ж чому ізраїльтяни просто не захопили ковчег і не забрали його з собою?

— Тому що він належить до храму, якого вже не існує. На його місці стоїть мечеть Омара: саме там пророк Мухаммед вознісся до раю. Якщо ковчег повернути до Єрусалима, то певні фундаменталістські групи — як християнські, так і юдейські — забажають зруйнувати мечеть Омара і відбудувати храм. Це спровокує війну, яка затьмарить усі попередні конфлікти.

Чоловіки та жінки, що керують Ізраїлем, є правовірними юдеями, а також прагматиками. Їхньою метою є збереження єврейського народу, а не розв'язання Третьої світової війни. Тому всім буде краще, якщо ковчег залишатиметься в Ефіопії, а людей спонукатимуть вірити, що його знищили тисячі років тому.

— І що трапиться, коли я поїду до Ефіопії? — спиталася Майя. — Я ж не зможу просто так увійти до церкви й наполягати, щоб мені показали ковчег Заповіту.

— Звісно, ні. Саме тому з вами маю поїхати і я. Колись я купував старовинні речі в ефіопського юдея на ім'я Петрос Семо. Я попрохаю його зустріти нас в Аддис-Абебі й допомогти під час переговорів зі священиками.

— Ковчег буде точкою доступу, через яку я потраплю до Першого царства?

— Гадаю, до будь-якого. Історичні тексти мають щодо цього великі розбіжності. Загальний висновок такий: спочатку треба послати свій дух, а потім іти йому вслід. На мою думку, це означає, що треба дуже цього захотіти, забажати всім серцем. У тій точці ви вийдете за межі історії та науки. Якщо пройдете крізь портал, наша конкретна дійсність залишиться позаду.

— Але ж чи знайду я Габрієла?

— Не знаю.

— А що як я його не знайду? Чи зможу я тоді повернутися до нашого світу?

— Цього я теж не відаю. Якщо орієнтуватися на класичні міфи, то вони сходяться лише в одному: ви маєте вийти там, де й увійшли.

Майя поглянула на П'яцца та на ту красу, яка так принаджувала її лише кілька хвилин тому. Вона вже пообіцяла Габріелові, що завжди буде поруч і завжди охоронятиме його. Якщо вона відмовиться від свого слова, то цей момент більше нічого для них не важитиме.

— То як же мені добратися до Ефіопії?

Ламброзо вклав фотографії назад у теку.

— Спершу ми замовимо ще трохи капучино. — І він кивнув офіціантові, показавши на порожні чашки.

Розділ 35

На півдні Англії була рання весна. Вийшовши на балкон третього поверху особняка Веллспрінг, Майкл побачив, що на буках, які вкривали довколишні пагорби, почали з'являтися блідо-зелені листочки. Просто під балконом гомоніли гості, що прийшли на вечірку; вони прогулювалися в трояндовому саду. Офіціанти в білих фраках подавали канапе й келихи шампанського, а квартет музик виконував твори Вівальді. Хоча вчора, в суботу, пройшов дощ, сьогодні було так тепло і ясно, що небо виглядало якимось несправжнім — як блакитний тент, напнутий для того, щоб захистити гостей від негоди.

Маєток Веллспрінг був ще однією власністю Вічнозеленого фонду. Перші два призначалися для публічної діяльності, зате горіщій поверх являв собою закрите помешкання й перебував під охороною. Уже вісім днів Майкл жив у цьому особняку. За цей час місіс Брюстер спромоглася в повному обсязі пояснити публічні й таємні цілі програми «Молоді світові лідери». Армійські полковники та працівники поліції, які наминали закуски в трояндовому саду, приїхали до Англії для того, щоб навчатися методів боротьби з тероризмом. За три дні семінару вони вже встигли чимало дізнатися про моніторинг Інтернету, камери стеження, радіочастотні чипи та всеохопні інформаційні системи.

Вечірка в саду була кульмінацією навчального процесу. Лідери мали зустрітися з представниками великих компаній та корпорацій, які прагнули запровадити нову технологію контролю в малорозвинених країнах. Кожному з лідерів видали спеціальну шкіряну теку для візитівок, що роздаватимуться в неформальній атмосфері після першого келиха вина.

Спершись на перила балкону, Майкл спостерігав, як місіс Брюстер рухалася через натовп. Її бірюзова спідниця та блакит-

на жакетка вирізнялися серед строгих ділових костюмів і світло-зелених військових мундирів. На відстані вона скидалася на молекулу-каталізатор, вкинуту в колбу з різними хімічними речовинами. Вона зустрічалася з однією групою людей, говорила з ними й після прощального поцілунку переходила до іншої групи. Таким чином вона формувала зв'язки між молодими лідерами й тими, хто хотів їм служити.

Майкл покинув балкон і пройшов крізь засклені двері до кімнати, що колись була спальнею хазяїна маєтку. Тепер у її центрі на операційному столі лежав його батько. Зі стелі на нього мовчки дивилися ліпні купідони. Голову Метью Корріґана вибрили і в мозок імплантували давачі. Науковці постійно стежили за його пульсом і температурою. Один з неврологів зазначив, що пропалий Мандрівник був «максимально мертвий, але й досі живий».

Майклу було ніяково раз у раз повертатися до кімнати і бачити в ній нерухоме тіло на столі. Він почувався як боксер, що загнав свого суперника в куток рингу. Начебто бій скінчився, але раптом його батько ухилився від завершального удару й відскочив убік.

— Так ось він який, цей знаменитий Метью Корріґан, — пролунав знайомий голос.

Майкл злегка обернувся й побачив у дверях Кеннарда Неша. На ньому був блакитний діловий костюм із приколотою до лацкана емблемою Вічнозеленого фонду.

— Привіт, генерале. А я гадав, що ви й досі на Дарк-айленді.

— Минулої ночі я був у Нью-Йорку, але я завжди встигаю на завершальну церемонію програми «Молоді світові лідери». Крім того, я хотів оглянути останній трофей містера Буна... — із цими словами Неш підійшов до столу й уважно подивився на Метью Корріґана.

— Це дійсно ваш батько?

— Так.

Генерал простяг руку й тицьнув указівним пальцем в обличчя Метью Корріґана.

— Мушу зізнатися, я дещо розчарований. Гадав, що він має більш авторитетний і владний вигляд.

— Якби він і досі активно діяв, то спромігся б організувати потужний опір програмі «Двійник» у Берліні.

— Утім, цього не буде, еге ж? — пхикнув Неш, не приховуючи своєї зневаги до Майкла. — Наскільки я розумію, ви надурили виконком і налякали його членів оцим нерухомим тілом на столі. На мою думку, Мандрівники вже не являють собою значущого чинника. Це стосується також вас і вашого брата.

— Можете поговорити з місіс Брюстер. Я переконаний, що допомагаю Братам досягти їхньої мети.

— Я чув про ваші пропозиції, і вони не справили на мене належного враження. Місіс Брюстер завжди була незламним прихильником нашої справи, але, на мою думку, вона припустилася великої помилки, дозволивши вам подорожувати по всій Європі й поширювати безглузді ідеї.

— Ви ж самі ввели мене до виконкому, генерале.

— Це помилка, яку ми невдовзі виправимо. Час вам повертатися до комп'ютерного центру, Майкле. Або приєднатися до батька в паралельному світі. Ви — Мандрівник, і це ваш обов'язок, чи не так? Усі ви є генетичними виродками. Достоту як наші тварини-мутанти.

Засклені двері було розчинено, і Майкл почув, як струнний квартет узяв завершальний малозвучний акорд. Через кілька секунд пискляво зафонив мікрофон, і в гучномовцях почувся голос місіс Брюстер.

— Щиро вітаю всіх присутніх! — сказала вона, чітко й експресивно промовляючи кожне слово. — Сьогодні прекрасний день, який вдало вінчає наш триденний симпозіум із програми «Молоді світові лідери». Мені було приємно чути — ба більше — я була зворушена тими коментарями, що я їх почула сьогодні в саду...

— Схоже, місіс Брюстер знову на своїй хвилі й зібралася виголошувати невеличку промову години на дві. — Неш скептично скривився, засунув руки в кишені та рушив до виходу.

— Ви йдете?

— Немає потреби залишатися.

— Звісно, немає. Ви ж для нас чужий. Чи не так?

Генерал Неш повільно пішов геть, а Майкл залишився коло батькового тіла. Загроза з боку Неша була цілком реальною, проте Майкл особливо не переймався. Він не збирався ані повертатися до комп'ютерного центру, ані подорожувати до паралельного світу. Ще залишалось досить часу для маневрування. Він уже встиг утворити альянс із місіс Брюстер. Тепер залишилося перетягти на свій бік інших Братів. Останнім часом Майклові було легко спілкуватися з будь-ким. Оскільки він мав змогу розгледіти ледь помітні, скороминущі зміни у виразі обличчя кожного співрозмовника, то міг дібрати такі слова, щоб скерувати його в потрібному напрямку.

— Чому ти цього не зробив? — звернувся він до свого батька. — Роздобув би грошей. Поширив би та зміцнив свою владу. Зробив би для цього все необхідне. Натомість ти змусив нас ховатися...

Майкл чекав на відповідь, але його батько мовчав. Відвернувшись від тіла, Майкл покинув кімнату й знову вийшов на балкон. Місіс Брюстер і досі промовляла.

— Усі ви — справжні ідеалісти, — сказала вона. — І я вітаю вашу силу й мудрість. Ви відкинули безглузді гасла адептів такої примарної чесноти, як «свобода». Свобода для кого? Для кримінальників і терористів? Законотворчий роботящий люд у всьому світі потребує ладу, а не риторики. Він прагне сильного керівництва. І я дякую Богові, що ви готові впоратися з цією проблемою. Упродовж наступного року одна європейська країна зробить перший крок назустріч упорядкованому контролю над своїми мешканцями. Успіх цієї програми заохотить уряди інших країн. — Місіс Брюстер підняла келих з вином. — Пропоную випити за мир і стабільність.

Натовп схвально загомонів. Усі присутні в саду підняли свої келихи, і вони заблискотіли на сонці.

Розділ 36

Залишивши Еліс та черниць на острові, Голліс і Благословенна Мати повернулися до Лондона. Не встиг Голліс пробути в Лондоні й доби, як у нього визрів план. Один з Вільних Рисаків, студент коледжу на ім'я Себастьян утік до своїх батьків у Південній Англії, але Джаггер та Роналд нікуди тікати не збиралися. Джаггер годинами походжав по двокімнатній квартирі в Чизвіку, виголошуючи промови проти Табула й вимахуючи руками. Роналд сидів на дерев'яному ослінчику, нахилившись вперед і поклавши руки на коліна. Коли Голліс спитав, про що він думає, йоркширець відповів тихим погрозливым голосом: «Ці суки заплатять за те, що скоїли».

О шостій Голліс повернувся до крамниці барабанів охороняти Габріела. Джаггер з'явився там через чотири години, він блукав по захаращеній кімнаті, розглядаючи африканські статуетки та постукуючи пальцем по барабанах.

— Кльове місце, — сказав він. — Наче я опинився десь, блін, у Конго.

Ближче до півночі Вільний Рисак почав нервувати. Він їв одну шоколадку за одною і при кожному шумі сіпав головою.

— Вони знають, що я прийду?

— Ні, — відповів Голліс.

— А чому?

— Немає причини боятися. Лише скажи їм *те*, що ти сказав мені.

— Я й не боюся. — Джаггер виструнчився й розправив плечі. — Просто мені не до вподоби ота ірландка. Таке враження, ніби вона готова мене вбити навіть за те, що я на неї кашляю.

Тихо брязнув засув, і до крамниці ввійшли Липа та Благословенна Мати. Обое були явно незадоволені, коли побачили

Джаггера. Благословенна Мати інстинктивно перетнула кімнату й стала насторожі біля входу в спальню, де в темряві лежало тіло Габрієла.

— Схоже, містере Вілсон, у вас у Лондоні з'явився новий друг. Але я не пам'ятаю, щоб його сюди запрошували, — сказала Благословенна Мати.

— Джаггера та його друзів урятувала Майя, коли повернулася до Лондона. Вона сказала мені, де вони переховуються. Як ви знаєте, Габрієл виголосив промову перед Вільними Рисаками. Він попросив їх дізнатися про нові плани Табула.

— І саме тому Табула намагалися вбити нас, — додав Джаггер. — Гадаю, дехто бовкнув зайве по мобільному чи надіслав занадто промовисте повідомлення через Інтернет. Але до того як вони спалили наш будинок, ми встигли роздобути вкрай важливу інформацію.

На обличчі Благословенної Матері з'явився недовірливий вираз.

— Щось не схоже, щоб такий, як ти, знав якусь вкрай важливу інформацію.

— Табула мають публічний заклад, що зветься Вічнозелений фонд, — відповів Джаггер. — Він проводить генетичні дослідження й запрошує закордонних поліціантів сюди, до Англії, щоб вони навчалися вистежувати людей по Інтернету.

— Ми знаємо все про програму «Молоді світові лідери», — сказала Благословенна Мати. — Її провадять ось уже кілька років.

Джаггер став між барабаном зі шкіри зебри та статуеткою бога дощу.

— Наші друзі в Берліні кажуть, що Вічнозелений фонд випробовує бета-версію комп'ютерної програми під назвою «Двійник». Вони використовують дані з радіочастотних чипів та камер стеження, щоб слідкувати за кожним мешканцем міста. Якщо ця програма спрацює в Берліні, то вони розгорнуть її по всій Німеччині та решті Європи.

Липа глянув на Благословенну Матір.

— Берлін для них є вдалим місцем. Там наразі розташовано їхній комп'ютерний центр.

Розділ 37

Час від часу довговолосий блондин і негр у білому халаті виводили Габрієла з його камери й тягли до шкільного гімнастичного залу. У цьому довгастому вузькому приміщенні й досі збереглися трибуни та червона розмітка на підлозі. Але тут не грали в баскетбол чи бадмінтон. Тут катували в'язнів.

До якихось нових видів тортур у пеклі не додумались. Усі ті способи, за допомогою яких завдавали болю та викликали відчуття страху й приниження, були добре відомими в тому світі, де жив Габрієл. Колись вовки вже дізналися про існування чотирьох бар'єрів, що відокремлювали їхнє царство від інших, тому їхня система тортур була як віддзеркалення цих бар'єрів — повітря, вогню, води та землі.

Під час тортур, що мали стосунок до повітря, Габрієлові зв'язували за спиною руки й припинали їх до довгої мотузки, з'єднаної з баскетбольною корзиною. Його підтягували вгору так, щоб він висів за кілька дюймів над землею. «Ти літаєш? — питали в нього кати. — Тоді політай іще трохи». І розгойдували Габрієла на мотузці. Біль був нестерпним, і руки його ледь не викручувалися зі своїх суглобів.

Що ж до вогню, то вовки нагрівали в газовому факелі металеві прuti й притискали їх до його тіла.

Спосіб тортур, пов'язаний з водою, полягав у тому, що голову Габрієла засовували глибоко в діжку з водою й тримали доти, доки він не починав захлинатися.

«Земляний» спосіб тортур був особливо жахливим. Одного дня Габрієла витягли з камери й виштовхали на ґрунтову ділянку біля школи. На дно глибокої ями поставили стілець із прямою спинкою. Мандрівника прив'язали до стільця й почали повільно закидати землею, ховаючи живцем.

Поступово холодна багнюка заповнила яму та дійшла до його грудей. Час від часу вовки зупинялись і запитували: «Де прохід? Як нам його знайти? Хто знає, як вибратися звідси?» Нарешті багнюка досягла обличчя Габрієла. Його закидали повністю, і з кожним подихом у ніздрі набивалася земля. Але згодом його все ж таки відкопали.

Під час тортур Габрієл завжди думав, чи не потрапив і його батько в полон до вовків. Може, його тримала заручником якась інша група на Острові, а можливо, він уже спромігся знайти портал і повернутись назад. Габрієл намагався збагнути, навіщо його батько подався до цього царства та який урок він звідси виніс. Було не дивно виявити, що ненависть і злість панували в пеклі, але співчуття й досі жило в його серці.

Габрієл відмовлявся від їжі, яку йому приносили в камеру, і голодні наглядачі жадібно накидалися на все, що було в його мисці. Мало-помалу він охляв і схуд, але спогади про Майю підтримували його дух. Перед ним стояв образ її пружного та граційного тіла, коли він пригадував їхні тренування на горищі в Нью-Йорку. Габрієл пригадував сум у її очах і її гарячий дотик, коли вони кохалися в каплиці. Ці моменти назавжди пішли в небуття, однак інколи вони здавалися реальнішими за навколишню дійсність.

* * *

Блондин називав себе містером Девітом, а негр — містером Льюїсом. Вони страшенно пишалися своїми іменами, бо володіння іменем означало бездоганне й славне минуле та світле майбутнє. Мабуть, завдяки своєму білому халату лабораторного працівника, Льюїс мав спокійні, розважливі манери. А Девіт скидався на переростка-школяра. Час від часу, коли вони тягли свого в'язня коридором, він жартував і сам же реготав. Обидва вовки страшенно боялися комісара патрулів, котрий розпоряджався життям та смертю в цьому районі міста.

Час минав, і якось Габрієла знову притягли до спортзалу, де на нього вже чекала діжка з водою. Кати зв'язали йому руки

— І ми знаємо, де саме цей центр розміщується, — додав Джаггер. — Вільний Рисак на ім'я Трістан установив місцезнаходження цієї будівлі. Вона в мертвій зоні колишнього Берлінського муру.

— Це все, що нам потрібно знати на даний момент. Дякую, що зайшов, Джаггере. — Голліс відчинив двері крамниці. — Я буду підтримувати з тобою контакт.

— Ви знаєте, де мене знайти, — мовив Джаггер, рушаючи до виходу. — А ще я хотів би знати, як там Іабріел? З ним усе гаразд?

— Не турбуйся, — відповів Липа. — Ми захищаємо його.

— Я в цьому не сумніваюся. Просто знайте, що Вільні Рисаки й досі згадують про нього. Він дав нам відчуття, що не все ще пропало.

Джаггер пішов, і вони залишилися наодинці. Благословенна Мати поправила футляр свого меча й почала ходити кімнатою.

— Він може розповісти своїм друзям про це місце. Отже, нам доведеться перевезти Мандрівника до іншої схованки.

— І це все, що ви збираєтеся робити? — спитав Голліс. — Хіба ми не будемо вдаватися до якихось дій стосовно здобутої інформації?

— Те, що відбувається в Берліні, нас не обходить.

— Якщо програма «Двійник» спрацює, то рано чи пізно всі уряди у світі запровадять її.

— Запровадження цієї технології є неминучим, — відповіла Благословенна Мати.

Голліс зосередив увагу на срібному медальйончику, що висів на його шії, і приплив гніву змінив тон його голосу.

— Думайте, що хочете, робіть, що знаєте, — можете бігати по всіх усюдах, вимахуючи своїм мечем, але я не збираюся сидіти склавши руки. Я не дам цій сволоті з Табула перемогти.

— Мені від вас потрібен послух, містере Вілсон, а не ініціатива. Сліпий послух і безоглядна хоробрість.

— І саме тому ви організували мою поїздку, щоб я побачив тіло Віккі? — спитав Голліс.

Благословенна Мати холодно посміхнулася.

— Бачу, це не дало результату.

— Я хочу знищити людей, які вбили Віккі. Але я робитиму це по-своєму.

— Ви не знаєте історії Табула й Арлекінів. Ця війна триває тисячі років.

— Так. І дивіться, що сталося. Ви, Арлекіни, так захоплені своїм минулим, своїми другорядними традиціями, що програли цю війну.

Липа всівся на лаву.

— Я не думаю, що ми зазнали цілковитої поразки. Але нині ми на роздоріжжі. Треба щось змінити.

Благословенна Мати різко обернулась у його бік.

— Ага, так, значить, ти — на боці містера Вілсона?

— Я ні на чиему боці, але вже час виступити проти ворога. Табула вже не бояться нас, мадам. Ми надто довго ховалися.

Благословенна Мати торкнулася футляра з мечем, походжаючи по захаращеній кімнаті. Голлісові на мить здалося, що вона ладна вбити будь-кого, аби довести свою значущість.

— Ви маєте якусь пропозицію? — спитала вона Голліса.

— Я хочу вирушити до Берліна, зустрітися там з Вільними Рисаками та знищити програму «Двійник».

— І ви збираєтеся зробити це самотужки?

— Схоже, що так.

— Ваша поразка гарантована — якщо поруч із вами не буде Арлекіна. Будь-який успішний план неодмінно потребує моєї участі.

— А що коли я не захочу, щоб ви зі мною їхали? — поцікавився Голліс.

— Ви не маєте вибору, містере Вілсон. Сказане вами означає, що ви бажаєте бути союзником, а не найманцем. Гарзд. Я приймаю таку зміну статусу. Але навіть союзник потребує контролю.

Голліс витримав паузу, а потім кивнув головою. Благословенна Мати полегшено зітхнула, усміхнулась і подивилась на Липу.

— Не розумію, чому б містерові Вілсону не поїхати зі мною до Берліна. Я ж просто приємна та ще не стара ірландка...

— Oui, madame. Приємна ірландка — з дуже гострим мечем.

попереду й уже були запхнули голову у воду, аж раптом він глянув на них упритул і спитав:

— Невже ви і справді гадаєте, що чините правильно?

Блондин і негр отетеріли, наче їм ніколи раніше не доводилося чути таке запитання. Вони перезирнулися, і Льюїс похитав головою.

— На цьому острові не існує таких понять, як «правильно» та «неправильно».

— Хіба ваші батьки в дитинстві вас цього не навчили?

— Ніхто з нас тут не зростав, — пробурмотів Девіт.

— А хіба в шкільній бібліотеці не було книжок? З філософії чи з релігії? Наприклад, Біблії?

Негр і блондин знову перезирнулися, наче знали якусь таємницю, потім Льюїс поліз у кишеню й дістав звідти шкільний зошит із заляпаними вкладними аркушами.

— Ми називаємо Біблією ось це, — пояснив він. — Коли почалася війна, деякі люди здогадалися, що їм не вижити, й перед смертю написали ці книги, де розповідається про схованки зброї та найкращі способи знищення ворогів.

— Це щось на взір підручника, де пояснюється, як бути сильним, щоб перемогти наступного разу, — сказав Девіт. — Люди ховають такі Біблії по всьому місту, щоб скористатися ними, коли почнеться наступний цикл протистояння. Ти бачив на стінах цифри та слова? Більшість чисел являють собою коди для знаходження Біблій та схронів зі зброєю.

— Звісно, знаходяться розумники, — додав Льюїс. — Вони пишуть фальшиві Біблії і навмисне дають у них хибні поради. — Він обережно показав зошит Габрієлові. — Може, ти скажеш, це фальшива Біблія чи справжня?

Габрієл узяв зошит і розкрив його. На кожній сторінці було нашкрябано вказівки щодо знаходження зброї та облаштування оборонних позицій. Деякі сторінки містили безсистемні пояснення причини існування пекла та його потенційних мешканців.

Габрієл віддав книгу Льюїсові.

— Я не можу сказати, справжня вона чи ні.

— Отож, — зітхнув Девіт. — Ніхто нічого не знає.

— Тут чинне лишень одне правило, — зауважив Льюїс. — Роби те, що добре для тебе.

— Ви б краще добряче подумали та змінили свою поведінку, — сказав їм Габріел. — Усе закінчиться тим, що вас стратить комісар патрулів. Йому треба зробити так, аби він був останнім, хто залишиться живим.

Девіт незадоволено скривився, як маленька дитина.

— Що ж, може, це й правда. Але ж ми нічим не можемо зарадити.

— Ми можемо допомогти один одному. Якщо я знайду звідси вихід, то ви зможете вирушити разом зі мною.

— Та невже? — здивувався Льюїс.

— Мені лише треба знайти портал. Комісар сказав, що в більшості легенд ідеться про кімнату, де в теках зберігалася шкільна документація.

Вовки перезирнулися. Було видно, що їхній страх перед комісаром ледь чи не переважував їхнє бажання втекти.

— Може... може, ми відвеземо тебе туди ненадовго, щоб ти швидко подивився, — мовив Девіт з непевністю в голосі.

— Якщо ви зібралися вшитися з Острова, то я — з вами, — сказав Льюїс. — Тоді зробимо це зараз. Нині в будинку нікого немає, усі пішли на облаву — ловити тарганів.

Розв'язавши Габріела, вовки допомогли йому підвестися. Міцно тримаючи його за руки, вони вивели його зі спортзалу та швидко потягли порожнім коридором до кімнати з теками. Обережно й перелякано відчинивши двері, Девіт і Льюїс утягли Габріела всередину.

Відтоді як Мандрівник був тут востаннє, у кімнаті нічого не змінилося. За єдине джерело світла правили газові факели, що горіли в розломах рур. Хоча Габріел і страждав від постійного болю, він насторожився. Щось невловиме підказувало, що ця кімната є незвичайною. Тут має бути портал. Озирнувшись, він побачив, що Девіт і Льюїс стоять позаду й спостерігають за ним, немов за чаклуном, котрий ось-ось розпочне своє видовишне дійство.

Габріел повільно рушив ближнім проходом повз металеві шафи з теками. Коли вони з Майклом були хлопчиками, маті́нка при нагоді часто гралася з ними. Вона ховала в домі якийсь маленький предмет, і вони його шукали, а вона тим часом приказувала — «холодно» чи «тепло». Далі проходом.

Іще далі. Щось незвичне Мандрівник відчував неподалік робочого місця посеред кімнати. «Тепло, — подумав Габріел. — Тепліше. Ні, не сюди».

Раптом хтось поштовхом розчахнув двері. Не встигли Девіт і Льюїс оговтатись, як до кімнати ввірвалася група озброєних чоловіків.

— Заберіть у них зброю, — пролунав чийсь голос. — Не дайте їм утекти.

Чоловіки схопили двох зрадників, і до кімнати ввійшов комісар з пістолетом у руці.

Розділ 38

Голліс сидів, дивлячись у вікно поїзда «Євростар». Мить — і експрес ковзнув по схилу й на великій швидкості вскочив до тунелю під Ла-Маншем. Вагон першого класу нагадував салон пасажирського літака. Французька провідниця штовхала по проходу возик і роздавала пасажирам рогалики, апельсиновий сік та шампанське.

Поруч із Голлісом сиділа Благословенна Мати в сірому діловому костюмі й окулярах. Її непокірне руде волосся було заколоте на потилиці акуратним вузликом. Коли вона читала закодовану електронну пошту на своєму ноутбуку, то скидалася на менеджера інвестиційного банку, котрий їде на зустріч із клієнтом до Парижа.

Голліс був уражений тією швидкістю й ефективністю, з якою ірландка-Арлекін організувала їхню подорож до Берліна. Не проминуло й двох діб після їхньої зустрічі в крамниці Вінстона Абоси, як Голліса забезпечили діловим костюмом, фальшивим паспортом і документами, які свідчили, що він є кінопрокатником з офісом у Лондоні.

Потяг випірнув з тунелю й попрямував на схід через Францію. Благословенна Мати вимкнула комп'ютер і замовила в провідниці келих шампанського. У її зверхніх манерах було щось таке, що змушувало людей опускати очі долу, коли вони з нею розмовляли.

— Може, вам принести ще що-небудь, мадам? — запитала провідниця ввічливим і лагідним тоном. — Я помітила, що ви досі не снідали...

— Ви прекрасно справляєтеся зі своєю роботою, — відрізала Благословенна Мати. — Нам від вас більше нічого не потрібно.

Тримавши в руках пляшку шампанського, загорнуту в серветку, провідниця пішла по проходу.

Уперше після від'їзду з Лондона ірландка обернула свою голову до Голліса й тим самим засвідчила присутність біля неї ще однієї людської істоти. Кілька тижнів тому він міг посміхнутись і спробувати обворожити цю неприступну жінку, але все змінилося. Його гнів, викликаний загибеллю Віккі, був таким сильним і неослабним, що інколи Голлісові здавалося, що в його тіло вселився якийсь жорстокий і безжальний дух.

Арлекін-ірландка зняла зі своєї шиї золотий ланцюжок. На ньому висів пластмасовий пристрій розміром як товстий олівець.

— Візьміть ось це, містере Вілсон. Це — флеш-диск. Якщо ми зможемо пробратися до комп'ютерного центру Табула, то ваше завдання полягатиме в тому, щоб підключити цю флешку до розетки USB. Вам навіть не доведеться торкатися клавіатури. Флеш-диск запрограмований на автоматичне завантаження.

— А що в цьому диску?

— Ви ніколи не чули про *банші* — привида, що віщує смерть? Ця істота завиває біля будинку в Ірландії, коли хтось там помирає. Так от, флешка містить вірус «Банші». Він знищує не лише дані в центральному комп'ютері, а й сам комп'ютер.

— А звідки ви його дістали? У якогось хакера придбали?

— Представники влади зазвичай звалюють провину за віруси на сімнадцятирічних хлопчаків, але вони прекрасно знають, що найпотужніші віруси походять з урядових дослідницьких центрів і кримінальних груп. Я придбала цей вірус в одного з колишніх вояків ІРА в Лондоні. Наразі ці люди спеціалізуються на здирництві грошей з веб-сайтів з азартними іграми.

Голліс начепив ланцюжок собі на шию разом з медальйоном Віккі й запхнув його під сорочку.

— А що як цей вірус потрапить до Інтернету?

— Навряд чи. Він розрахований на автономну систему.

— Але в принципі це може трапитись?

— У нашому світі може трапитися багато неприємних речей. Але це не моя проблема.

— Цікаво, всі Арлекіни такі егоцентричні, як і ви?

Благословенна Мати зняла окуляри й прискіпливо-критично подивилась на Голліса.

— Я не егоцентрична, містере Вілсон. Просто я зосереджуюся на кількох завданнях, а решту викидаю з голови.

— І ви завжди були такою?

— Я не бажаю розкривати вам моїх особистих таємниць.

— Я просто намагаюся зрозуміти, яким робом люди стають Арлекінами.

— Я б могла все кинути й забігти світ за очі, проте арлекінське життя мене влаштовує. Арлекіни звільнили себе від дрібних неприємностей повсякденності. Ми не переймаємося цвіллю в підвалі будинку чи необхідністю сплачувати рахунки. Ми не маємо коханців, які лютяться, коли ми пізно повертаємось додому, або друзів, які засмучуються, коли ми не відповідаємо на їхні телефонні дзвінки. Ми ні до чого не відчуваємо прихильності — тільки до своїх мечів. Навіть наші імена не мають особливого значення. З роками мені доводиться напружуватися, щоб пригадати ім'я на моему теперішньому паспорті.

— І ви щасливі з цього?

— «Щасливий» — таке заяложене слово, що воно майже втратило свій сенс. Звісно, щастя існує, але це — скороминуща мить. Якщо погодитися з тією думкою, що більшість Мандрівників сприяють позитивним змінам у нашому світі, то життя Арлекіна дійсно має сенс. Ми захищаємо право людства на прогрес та еволюцію.

— Отже, ви захищаєте майбутнє?

— Так. Таке формулювання мені подобається. — Благословенна Мати допила своє шампанське й поставила келих на складаний столик. Коли вона розмовляла з Голлісом і кидала на нього знавецькі погляди, він відчував, як за її неприступно-суворою зовнішністю напружено працює кмітливий і тонкий розум. — Таке життя вас цікавить? Зазвичай Арлекінами стають спадково, але інколи ми беремо людей зі сторони.

— Мені байдуже до Арлекінів. Я просто хочу, щоб Табула заплатили за те, що вони скоїли з Віккі.

— Ваше право, містере Вілсон. Але зі свого досвіду попереджаю вас: інколи спрага буває настільки сильною, що її так і не вдається погамувати.

* * *

На вокзал Гяр-дю-Нор вони прибули о десятій ранку й поїхали на таксі до північно-східної околиці Кліші-су-Буа. У цьому районі переважало соціальне житло — великі сірі будинки на бічних вулицях, що повнилися відеомагазинами та м'ясними крамницями. Потьмянілі остови спалених автомобілів виднілися повсюдно, а єдиними яскравими кольорами були дитячі пелюшки, розвішані на балконах. Їхній водій-француз підняв скло, коли вони проїжджали повз групи жінок у чадрах і ватаги похмурих молодиків у спортивних куртках з капюшонами.

Благословенна Мати наказала водієві зупинитись на автобусній зупинці й повела Голліса брукованою вулицею до арабської книгарні. Не промовивши ні слова, хазяїн крамниці взяв в ірландки конверт із грошима й подав їй ключ. Вона вийшла через чорний вхід крамниці та відімкнула ключем великий замок на сталевих воротах гаража. Усередині стояв «мерседес-бенц» останньої моделі. Усе було ретельно підготовлене до поїздки: бак заправлено, у замок запалення вставлено ключ, питну воду й держачки для чашок придбано.

— Він належить зареєстрований, але непрацюючій корпорації з адресою в Цюриху.

— А зброя?

— У багажнику.

Благословенна Мати розчинила багажник і дістала з нього картонний посилочний ящик, у якому містився її арлекінський меч і темна брезентова сумка. Коли вона клала свій комп'ютер у цю сумку, Голліс побачив у ній болторіз, відмички та невеликий бачок з рідким азотом для виведення з ладу інфрачервоних детекторів. У багажнику були також дві алюмінієві валізи. У них виявились автомат бельгійського виробництва та два дев'ятиміліметрові пістолети в кобурах.

— Де ви це роздобули?

— Зброю завжди можна купити. Це наче аукціон худоби в Керрі. Знаходиш продавця й торгуєшся.

Благословенна Мати рушила до ванни та вийшла звідти в чорних вовняних штаних і светрі. Потім розкрила брезентову сумку з приладдям і дістала звідти електричну викрутку.

— Я виведу з ладу чорну скриньку автомобіля. Її з'єднано з повітряною подушкою.

— Навіщо? Вона ж має записувати інформацію про дорожні пригоди.

— Це був початковий намір. — Ірландка розчинила водійські двері, лягла на сидіння й почала розкручувати пластикову панель під кермом. — Спершу реєстратори аварій призначалися лише для дорожніх пригод, а потім компанії, що здають авта в оренду, стали використовувати електронний контроль для ідентифікації водіїв, які перевищують швидкість. Зараз у всіх нових автівках чорні скриньки підключені до супутникових навігаційних приладів GPS. Вони не лише знають місцезнаходження вашого автомобіля, а й знають, коли ви натискаєте на газ, коли гальмуєте, коли користуєтеся паском безпеки.

— І як це вдалося безкарно зробити?

Благословенна Мати зняла панель, під якою показала систему повітряних подушок.

— Якщо приватність остаточно поховають, то на надгробку напишуть: «Не хвилюйтеся. Ми вбили її заради вашої ж безпеки».

* * *

Вони звернули на автомагістраль А2 й, перетнувши кордон, вїхали до Бельгії. Благословенна Мати керувала машиною, а Голліс тим часом підімкнув супутниковий телефон до комп'ютера та зв'язався з Джаггером у Лондоні. Той отримав іще одне повідомлення від Вільних Рисаків у Берліні. Після прибуття в це місто Голліс і Благословенна Мати мали зустрітися з тими людьми в багатоквартирному домі на Аугустштрасе.

— Він сказав, як їх звати? — спитала ірландка.

— Вільні Рисаки на ім'я Трістан і Крьоте.

Арлекін посміхнулася.

— Крьоте німецькою означає «жаба».

— Це просто прізвисько. І все. Загалом... ну... вас теж звуть Благословенною Матір'ю.

— Я це прізвисько не обирала. Я виросла в родині, де було шестеро дітей. Мій дядько був Арлекіном, тож хтось мав продовжити традицію. Мої брати й сестри стали добропорядними громадянами, завели сім'ї, мають роботу. А я ж навчилася вбивати людей.

— І ви за це злі на своїх родичів?

— Містере Вілсон, інколи ви нагадуєте мені психоаналітика. Це суто американська звичка? На вашому місці я б не марнувала часу, переймаючись проблемами дитинства. Ми живемо в сьогодні й непевно крокуємо до майбутнього, спотикаючись і падаючи.

* * *

Коли вони перетнули кордон Німеччини, за кермо сів Голліс. Із величезним подивом він виявив, що швидкість на автобанах була необмеженою. Їхній «мерседес» мчав зі швидкістю 160 кілометрів на годину, а по зустрічній смузі з шаленою швидкістю неслись інші авта. Через кілька годин їзди почали з'являтися дороговкази з написами «Дортмунд», «Білефельд», «Магдебург» і, нарешті, — «Берлін». Голліс звернув на Кайзердамм і за кілька хвилин вони вже їхали по Софі-Шарлоттен-штрассе. Була майже дванадцята ночі. Хмарочоси зі скла й бетону виблискували світлом, але на вулицях людей було мало. Зупинившись у провулку, вони вийшли з авта, взявши з багажника зброю. Обоє сховали автоматичні пістолети під одягом. Благословенна Мати засунула меч у трубчастий футляр з лямкою, а Голліс поклав автомат у сумку зі зброями.

«Може, сьогодні вночі я загину», — подумав він. Голліс відчував у душі порожнечу, байдужість до власного життя. Мабуть, саме це й помітила Благословенна Мати — його бай-

дужість і холодність, достатню, щоб стати Арлекіном. Це був його шанс стати захисником майбутнього, проте Арлекінів завжди вистежують і вбивають. Вони не мають друзів. Не мають коханців. Не дивно, що в Майїних очах було скільки болю й самотності.

За вказаною адресою на Аугуст-штрасе розташовувалась обшарпана п'ятиповерхова будівля. На першому поверсі колись був Балгаус Мітте — танцзал для робітників, але тепер його переобладнали під ресторан та нічний клуб. Кільканадцять молодих німців стояли в черзі, щоб туди потрапити. Вони палили цигарки й поглядали на двійко закоханих, що пристрасно цілувалися в кутку. Коли двері розчинилися, з них линула хвиля різкої електронної музики.

— Нам треба в 4В, — сказала Благословенна Мати.

Голліс зиркнув на годинник.

— Ми прийшли на годину раніше.

— Краще завжди приходити раніше. Якщо не знаєш зв'язківця, ніколи не з'являйся о домовленій порі.

Голліс пропустив її вперед, а сам рушив слідом по східцях. Вочевидь, у всьому будинку міняли електропроводку, бо стіни були подовбані, а на сходах лежав шар штукатурного пилу. Музика з нічного клубу почала стихати, а потім і зовсім стала нечутною.

Коли вони піднялися на четвертий поверх, Благословенна Мати зробила попереджальний знак рукою: «Тихше. Будь наготові». Голліс торкнувся ручки дверей квартири 4В і побачив, що їх не замкнено. Ірландка витягла пістолет і тримала його біля грудей. Голліс рвучко розчахнув двері — і Арлекін ускочила в порожню кімнату.

Квартира була заставлена підібраними на вулиці меблями. Там були кушетка без ніжок, кілька різних столів та стільців і два старі матраци. Усі стіни було заліплено фотографіями Вільних Рисаків, що виконували неймовірні кульбіти й сальто, перестрибуючи з одного будинку на інший. Складалося враження, що хлопці й дівчата на цих світлинах подолали земне тяжіння.

— Ну, і що тепер? — спитав Голліс.

— А тепер ми почекаємо. — Благословенна Мати засунула пістолет у кобуру й сіла на кухонний стілець.

Точно о дев'ятій вечора вони почули, що хтось спускається фасадом будинку. Спочатку в повітрі навпроти вікна зателіпалися чийсь ноги, потім хтось став на виступ, розчинив вікно та вскочив до кімнати. Це був хлопець років сімнадцяти. Він мав на собі подерті джинси та куртку з капюшоном. Його довге волосся було зібране в численні маленькі кіски, а на руках виднілися татуювання у формі геометричних фігур.

Кілька секунд потому ще одна пара ніг зателіпалася навпроти вікна. Другим Вільним Рисаком виявився хлопчина, якому було не більше ніж дванадцять років. Він мав кучму кучерявого каштанового волосся, від чого скидався на вирослого в лісі маленького дикуна. На ремені в нього висів цифровий записувач, а на голові — навушники.

Коли напарник ускочив у кімнату, його старший приятель уклонився. У його рухах відчувалася неприродність: він був схожий на актора, що виступає перед публікою.

— Гутен абенд. Ласкаво просимо до Берліна!

— Ваш альпінізм не справив на мене належного враження, — сказала Благословенна Мати. — Тому наступного разу можете піднятися сходами.

— Я гадав, що таким є найкращий спосіб пред'явити наші — як це англійською? — «вірчі грамоти». Ми — з команди Вільних Рисаків Шпандау. Мене звати Трістан, а це мій кузен Крьоте.

Кучерявий хлопчисько кивав головою в такт музиці, завантажений у його плеєр. Несподівано для себе він помітив, що всі на нього дивляться. Знітившись, хлопець позадкував до вікна, і Голлісові здалося, що Крьоте ось-ось видереться на підвіконня та зникне.

— Він розмовляє англійською? — поцікавився Голліс.

— Лише кілька слів. — Трістан обернувся до свого кузена. — Крьоте, скажи щось по-англійськи!

— Багатовимірний!

— Зер гут, — гордо посміхнувся Трістан. — Він вивчив це слово в Інтернеті.

— Отже, про програму «Двійник» ви з Інтернету довідалися?

— Ні. Від Вільних Рисаків. Наша подруга Інгрід працювала в компанії, під назвою «Персональний клієнт». Мабуть, вона добре справлялася зі своєю роботою, бо якийсь начальник на ім'я Ларс Райхгардт запросив її працювати у своєму відділі. Кожному працівникові там дали конкретну роботу й наказали не обмінюватись інформацією зі своїми колегами. Два тижні тому Інгрід дістала доступ до ще однієї частини системи й дізналася про програму «Двійник». А потім ми отримали е-мейл від Вільних Рисаків із Британії.

— Нам з Голлісом треба добратися до комп'ютерного центру, — сказала Благословенна Мати. — Ви зможете нам допомогти?

— Звісно! — Трістан широко розставив руки, наче пропонуючи подарунок. — Ми вас проведемо аж до самого центру.

— А на стіни нам доведеться видиратися? — спитала ірландка. — Я не взяла з собою мотуззя.

— Мотузки не потрібні. Ми підемо *під* вулицями. Під час Другої світової на Берлін упали тисячі бомб, але Гітлерові було затишно у своєму бункері. Більшість бункерів і тунелів збереглись і донині. Кр'оте зайнявся їхнім дослідженням, іще коли йому було дев'ять.

— Бачу, хлопці, до школи вам ходити ніколи, — зауважив Голліс.

— Та ні, ходимо — інколи. Там багато дівчат, а ще я люблю пограти у футбол.

* * *

Через кілька хвилин вони вчотирьох залишили Балгаус і перейшли на протилежний бік річки. Кр'оте ніс рюкзак зі своїм оснащенням для підземних подорожей. Він був схожий на нестриженого бойскаута й увесь час нетерпляче випереджав свого кузена.

Пройшовши широким проспектом біля Тірггартена, вони дісталися Меморіалу загиблим євреям Європи. Меморіал

Голокосту являв собою велику похилу площину, заставлену бетонними плитами різної висоти. Голлісу здалося, що вони подібні до тисяч сірих домовин. Трістан розповів, що фірма, яка постачала хімічну речовину проти графіті, котрою обробили ці плити, колись була виробником газу «Циклон-В», що його використовували в газових камерах. Виник гучний скандал.

— Під час війни вони виробляли отруйний газ, а в мирний час борються з любителями писати на стінах, — знизав плечима хлопець. — Усе це є частиною Великої машини.

Навпроти меморіалу розташовувалася низка сувенірних крамниць та кафе. Споруда, в якій вони містилися, була схожа на хитку конструкцію з фанери та шматочків скла. Пробігши повз закусточну «Данкін Донатс», Крьоте зник за рогом. Порівнявшись із ним, решта побачила, що хлопчик відмикає начіпний замок на сталевому люкові, розташованому на одному рівні з бетонним покриттям.

— Де ти роздобув ключ? — спитала хлопця Благословенна Мати.

— Рік тому ми відрізали замок і замість нього поставили свій.

Крьоте розкрив рюкзак і дістав звідти три ліхтарики. Для себе ж він узяв налобний прожектор з потужною лампою.

Відсунувши люк, вони полізли вниз сталевую драбиною. Голліс однією рукою тримався за щаблі, а другою притискав до себе сумку з устаткуванням. Вони потрапили до службового тунелю з кабелями зв'язку, і Крьоте відімкнув іще один начіпний замок на дверях без позначки.

— А чому ніхто не помітив, що ти змінив замки? — спитав його Голліс.

— Ніхто з офіційних осіб сюди не заходить — лише такі дослідники, як ми. Там темно та страшно. Там — колишня Німеччина. Наше минуле.

Один по одному вони пройшли крізь двері, потім коридором з бетонною підлогою й опинилися просто під меморіалом — у бункері, де під час бомбардувань ховалися Йозеф Геббельс та його персонал. Голліс очікував чогось різного — наприклад,

укритих пилом конторських меблів або нацистського прапора на стіні. Натомість світло ліхтаря вихоплювало з темряви бетонні стіни, забарвлені сіро-білою фарбою та слова «Rauchen Verboten» — «Палити заборонено».

— Ця фарба — флуоресцентна. Вона й досі, після стількох років, дає ефект.

Крьоте повільно йшов коридором, навівши промінь ліхтаря на стіну.

— Licht, — прошепотів він.

Трістан сказав Голлісові та Благословенній Матері, щоб вони вимкнули свої ліхтарики. У темряві вони побачили, як рухи Крьоте створили на стіні яскраво-зелені обриси, що світилися три-чотири секунди, а потім гасли.

Згодом усі знов увімкнули ліхтарики й рушили далі через бункер. В одній з кімнат був старий каркас ліжка без матраца. Інша кімната скидалася на маленьку клініку: у ній стояв оглядовий столик та порожня скляна шафа.

— Росіяни гвалтували мешканок Берліна й забирали з собою все, що можна було забрати, — пояснив Трістан. — А в цьому бункері вони не заходили тільки в одне місце. Мабуть, через лінощі або через те, що заходити туди було лячно.

— Ти про що? — здивовано спитала Благословенна Мати.

— Коли прийшли росіяни, тисячі німців заподіяли собі смерть. І де ж вони це робили? У туалеті. Це було одне з тих нечисленних місць, де люди могли залишитись на самоті.

Крьоте стояв коло дверей, біля яких на стіні був напис Waschraum. Стрілки показували в двох напрямках — «Manner» і «Frauen».

— У кабінках і досі лежать скелети, — вів далі Трістан. — Можете подивитися — якщо не боїтеся.

Благословенна Мати похитала головою.

— Це марнування часу.

Але Голліс зацікавився й услід за хлопчиком піднявся трьома сходинками до дверей жіночого туалету. Два промені вихопили з темряви ряд дерев'яних туалетних кабинок. Їхні дверцята було зачинено, і Голліс подумав, що в кожній кабін-

ці — останки кількох самогубців. КрЬоте зробив крок уперед і показав пальцем. У кінці кімнати дверцята були прочинені. З отвору стирчала муміфікована рука, схожа на чорну лапу з кігтями. У Голліса виникло відчуття, що він потрапив до країни мерців. Його тіло здригнулось, і він поспішив назад у коридор.

— Бачили руку?

— Так, бачив.

— Увесь Берлін стоїть на цьому, — сказав Трістан. — Збудований на кістках.

— Мені байдуже, — відрізала Благословенна Мати. — Ходімо далі.

У кінці коридору був ще один люк, але цього разу незамкнений. Трістан ухопився за ручку й відчинив його.

— А тепер ми входимо в стару каналізаційну систему. Через те що цей район був біля Берлінського муру, і Східна, і Західна Німеччина його не чіпали, — пояснив він.

Вони спустилися під бункер у каналізаційну руру діаметром приблизно вісім футів. По її підлозі тонкою цівкою текла вода. Промені ліхтариків ковзали поверхнею, і вона блищала. Со Льові сталактити звисали зі стелі, як шматки білої линви. Де-не-де траплялися білі гриби та химерні грибкові нарости, схожі на круглі й жовті кавалки жиру. Плюхаючи по воді, КрЬоте вів їх уперед. Він дійшов до перехрестя й обернувся, чекаючи, поки підійде решта, а світло його ліхтарика мерехтіло, наче світлячок.

Нарешті вони дісталися набагато вужчої рури, яка вела до великої каналізаційної системи. КрЬоте щось защебетав німецькою до свого кузена, показуючи на руру й жестикулюючи.

— Ми прийшли. Тепер треба проповзти десять метрів рурою та проштовхуватись далі.

— Не зрозуміла?! — злісно вирячилася на Трістана Благословенна Мати. — Ви ж обіцяли провести нас аж до кінця!

— До комп'ютерного центру Табула ми не підемо, — відповів Трістан. — Це надто небезпечно.

— Справжня небезпека — перед вами, молодий чоловіче. Мені дуже не подобаються люди, які не виконують своїх обіцянок...

— Але ж ми й так робимо вам послугу!

— Це *тобі* так здається. Я ж гадаю інакше. Знаю лишень одне: ви з братом взяли на себе *обов'язок*.

Холодний вираз очей Арлекіна й чіткість, із якою вона мовила ці слова, нагнали на хлопців страху. Трістан припинив вихлятися й завмер як укопаний. Кроте перелякано глипнув на свого кузена.

Голліс зробив крок уперед.

— Спочатку піду я та все перевірю.

— Я чекатиму десять хвилин, містере Вілсон. Якщо ви не повернетесь, наслідки будуть дуже серйозними.

Розділ 39

Голліс поповз через горизонтальну руру до далекого острівця світла. Рура була вузькою, і руки його торкалися чогось схожого на суміш води й моторного мастила. Він швидко добрався до сталевій дренажній решітці, вставленої в раму у верхній частині рури. Світло, яке линуло з кімнати вгорі, ділилося решіткою на маленькі квадратики, і Голліс опинився якраз під ними.

Він перевернувся, нагнув голову так, що підборіддя торкнулося грудей, і вперся спиною в решітку. Сталевий чотирикутник був три дюйми завтовшки й дуже важкий, але Голліс мав сильні ноги, а решітка виявилася незакріпленою болтами. Голліс напружився й виштовхнув чотирикутник з рами. Потім він відсунув решітку на кілька дюймів праворуч, після чого посунув її рукою по підлозі.

Вилізши з рури, Голліс одразу ж вихопив пістолет. Він опинився в підземному коридорі з електрокабелями та водогінними рурами. Пересвідчившись, що небезпеки немає, Голліс поповз назад до Благословенної Матері та Вільних Рисаків.

— Ця рура йде до службової зони. Схоже, вхід безпечний. Там нікого немає.

Трістан polegшено зітхнув.

— Я ж казав? — звернувся він до Благословенної Матері. — Усе клас.

— Сумніваюся, — відповіла вона, подаючи Голлісові сумку з обладнанням.

— Нам можна йти?

— Дякую, — відповів Голліс. — І будьте обережні.

До Трістана повернулася його самовпевненість. Він вклонився від пояса, а Кр'юте, посміхнувшись Голлісові, сказав:

— Вільні Рисаки із Шпандау бажають вам удачі!

* * *

Голліс потяг сумку по рурі, а Благословенна Мати поповзла слідом за кілька футів позаду. Коли вони вибрались у службовий коридор, ірландка прошепотіла Голлісу на вухо: «Говоріть якомога тихше. У них можуть тут бути голосові детектори».

Вони обережно рушили коридором і незабаром опинилися перед сталевими дверима із щілиною для картки-ключа. Арлекін поставила сумку на підлогу, розкрила її й дістала з неї автомат і щось схоже на кредитну картку з тонким електрошнуром. Вона приєднала шнур до свого переносного комп'ютера, набрала на клавіатурі команду та вставила картку в щілину у дверях.

На моніторі виникло шість блакитних квадратиків. Щоб з'ясувати тризначний номер у першому квадраті, знадобилася приблизно хвилина, але згодом процес пішов швидше. Чотири хвилини потому всі квадратики було заповнено, і замок, клацнувши, відімкнувся.

— Заходимо? — пошепки спитав Голліс.

— Ще рано. Нам не вдасться уникнути камер стеження, тому доведеться скористатися відбивачем. — І вона дістала з сумки щось подібне до маленької відеокамери. — Тримайте оце на плечі. Коли я відчиню двері, натисніть на срібну кнопку.

Поки Благословенна Мати перепаковувала сумку з устаткуванням, Голліс установив прилад на своєму правому плечі й націлив його вперед.

— Готові?

З автоматом у руках ірландка нечутно й легко розчинила двері. Голліс пройшов крізь них, побачив камеру стеження й натиснув на кнопку, наче знімаючи відеофільм. У коридор полетів інфрачервоний промінь. Потрапивши на відбивну поверхню лінзи камери стеження, він повернувся до свого джерела. Після визначення положення камери зелений лазерний промінь націлювався на її лінзу вже автоматично.

— Тут не можна стояти, — прошепотіла Благословенна Мати. — Вперед!

— А як же камери стеження?

— Про них потурбується лазер. Якщо охоронець дивиться на монітор, то бачить лише спалахи світла на екрані.

Вони поспішили по коридору та звернули праворуч. Відбивач помітив іще одну камеру й знову спрямував на її лінзу лазерний промінь. У кінці коридору були другі двері, які вели до пожежних сходів. Ірландка та Голліс піднялися на верхню площадку й зупинилися.

— Готові? — спитала Благословенна Мати.

Голліс кивнув.

— Тоді — вперед, — скомандувала вона. — Я засиділася на тому злочасному острові. А тут набагато цікавіше.

Арлекін штовхнула двері, і вони ввійшли до підвальної кімнати, де було повно всілякої машинерії та зв'язкової апаратури. Позначений білою фарбою прохід вів до столу реєстрації, за яким сидів охоронець і наминав бутерброд, загорнутий у вощений папір.

— Зачекайте тут, — сказала Благословенна Мати Голлісу. Вона подала йому автомат, вигулькнула з тіні й швидко рушила до столика.

— Не хвилюйтесь! Усе гаразд! Вам уже зателефонували?

Не випускаючи з рук бутерброда, охоронець помотав головою.

— А хто мав зателефонувати?

Ірландка витягла з-під куртки автоматичний пістолет і вистрелила. Куля влучила охоронцеві в груди й повалила його на підлогу. Не зупиняючись, Благословенна Мати засунула пістолет у кобуру, обійшла столик і наблизилася до сталевих дверей.

Голліс наздогнав її.

— Тут немає ручки.

— Дверми керує електроніка. — Арлекін уважно придивилася до сталеві коробочки, прикріпленої до стіни біля дверей. — Це інфрачервоний сканер вен долоні. Навіть якби ми про нього знали, нам було б дуже важко виготовити біомуляж. Більшу частину вен під шкірою не видно.

— І що нам тепер робити?

— Щоб подолати охоронні бар'єри, є два варіанти: один — примітивний, другий — пов'язаний з високими технологіями.

Благословенна Мати взяла в Голліса автомат, витягла з сумки запасний ріжок з патронами й засунула його за пояс. Тримуючи автомат стволом униз, вона кивнула Голлісу.

— Приготуйтеся. Будемо застосовувати примітивний метод.

Пролунала автоматна черга. На всі боки полетіли шматки металу й дерева, і по лівому краю дверей утворився зубчастий отвір. Благословенна Мати вставила в автомат запасний ріжок, а Голліс тим часом просунув руку в отвір і сильно смикнув. Заскреготів метал, двері перекошилися і розчинилися.

Ускочивши в кімнату, Голліс побачив перед собою скляну вежу приблизно три поверхи заввишки. У ній було нашаровано комп'ютерне начиння: мерехтливі вогники відбивалися на склі, як мініатюрні феєрверки. Уся конструкція виглядала загадковою й таємничою — наче в приміщенні раптом невідомо звідки взявся космічний корабель з далекої планети.

На відстані двадцяти футів від вежі на стіні висів великий монітор. На ньому було зображення Берліна, що транслювалося з точки всередині приміщення — світ-дублікат, де комп'ютерно-генеровані постаті чимчикували через площу. За панеллю управління прямо під монітором залякли два перелякані техніки ЕОМ. Кілька секунд вони стояли непорушно, а потім молодший натиснув на якусь кнопку на панелі й кинувся тікати.

Благословенна Мати витягла з-під куртки пістолет, прицілилась і зустріла втікача в ногу. Той гепнувся на підлогу, тієї самої миті заблинала аварійна сигналізація, а з гучномовця на стіні почувся комп'ютерний голос: «Усім покинути приміщення, усім покинути...»

Роздратована ірландка ще одним пострілом змусила гучномовець замовкнути.

— А ми не бажаємо покидати приміщення. Нам тут неабияк подобається.

Поранений технік лежав на підлозі, вхопившись за ногу й волаючи не своїм голосом. Благословенна Мати підійшла та стала над ним.

— Стули пельку та радій, що живий. Я не люблю людей, котрі вмикають системи тривоги.

Але поранений не зважав на неї. Він кликав лікаря, катаючись по підлозі.

— Я ж сказала, стули пельку, — повторила вона. — Це дуже просте прохання.

Кілька секунд Арлекін чекала, що технік послухає її, але він не вгамовувався. Тоді вона вистрелила йому в голову та підійшла до панелі управління. Другий технік був кістлявим чоловіком тридцяти з гаком років з темним волоссям і худорлявим обличчям. Він дихав так часто, що Голлісові здалося: від переляку він ось-ось зомліє.

— Як вас звати? — спитала його Благословенна Мати.

— Гюнтер Ліндеманн.

— Добрий вечір, герр Ліндеманн. Нам потрібен доступ до порту USB для флеш-диска.

— Це... це н-н-не тут, — відповів Ліндеманн. — Але всередині вежі є три порти.

— Прекрасно. Показуйте.

Ліндеманн повів їх до кованих дверей збоку вежі. Голліс помітив, що її стіни були приблизно шість дюймів завтовшки. Кожна скляна панель була вставлена в сталеву раму. На стіні висів іще один сканер вен долоні. Ліндеманн вставив у нього руку, двері клацнули й відчинилися.

Усередині було прохолодно та стерильно. Голліс швидко підійшов до робочої станції з комп'ютером, клавіатурою й монітором. Витягши золотий ланцюжок, він уставив флеш-ку в порт.

На екрані монітора з'явилося повідомлення на чотирьох мовах: **ВИЯВЛЕНО НЕВІДОМИЙ ВІРУС. РИЗИК — ВИСОКИЙ.** На мить екран погас, а потім на ньому з'явився червоний квадрат, розбитий на дев'яносто маленьких квадратиків. Тільки один з них був яскраво-червоним; він безперервно блимав,

наче попереджаючи, що в здоровому організмі з'явилася ракова клітина.

Благословенна Мати повернулася до Ліндемманна.

— Скільки в будинку охоронців?

— Будь ласка, не треба...

Вона перервала його.

— Відповідайте на мої запитання. І все.

— Один охоронець сидить на вході за столиком, ще два — на горі. Вільні від чергування охоронці мешкають у квартирі проти центру. Вони з'являться тут у будь-який момент.

— У такому разі мені доведеться їх як слід привітати. — Жінка обернулася до Голліса. — Коли все буде зроблено, погукаєте мене.

Ірландка вивела Ліндемманна з вежі, а Голліс залишився за робочою станцією. Почав блимати ще один квадрат, і Голлісові стало цікаво, яка ж битва теперечки відбувається всередині комп'ютера? Він чекав і думав про Віккі. Що б вона сказала, якби зараз стояла поруч? Смерть охоронця й техніка дуже б її збентежила й засмутила. «І виросте із зерня паросток...» Вона часто повторювала цю фразу. Усе, що робиться з ненавистю, здатне розростись і заблокувати Світло.

Він глянув на монітор. Два квадрати пульсували яскраво-червоним світлом, і тепер вірус подвоювався кожні десять секунд. Наразі заблимали й інші лампочки на терміналі, а десь усередині вежі ввімкнулася сирена тривоги. Менше ніж за хвилину вірус здолав машину. Монітор робочої станції спалахнув червоним, а потім зовсім згас.

Голліс вибіг з вежі й побачив, що Ліндемманн лежить на підлозі долілиць. За десять футів від нього стояла Благословенна Мати, націливши автомат на входні двері.

— Готово. Треба йти.

Вона кинула на техніка холодно-байдужий погляд.

— Не витрачайте часу на його вбивство, — сказав їй Голліс. — Ушиваймося звідси.

— Як скажете, — відповіла ірландка таким голосом, наче щойно пожаліла комаху. — Цей тип повідомить Табула, що я вже не ховаюся на острові.

Благословенна Мати й Голліс повернулися до підвалу. Але не встигли вони рушити проходом, як приміщення вибухнуло стріляниною. Голліс та Арлекін кинулися на підлогу й сховалися за аварійним електрогенератором. Кулі, що летіли з різних напрямків, утрислися в канал теплотраси над їхніми головами.

Стрілянина припинилася так само раптово, як і почалася. Почулося клацання — то змінювали магазини в штурмових гвинтівках. Потім хтось вигукнув німецькою якусь команду — і світло в підвалі погасло.

Голліс та Благословенна Мати лежали поруч на бетонній підлозі. Трохи світла потрапляло до них від червоних лампочок на тумблерах генератора. Голліс бачив у темряві невиразні контури Благословенної Матері: вона сіла на підлозі, розкривши сумку з устаткуванням.

— Сходи — за тридцять футів звідси, — прошепотів Голліс. — Біжімо до них.

— Вони вимкнули світло, — заперечила Арлекін. — А це означає, що в них є інфрачервоні прилади. Ми сліпі, а вони зрячі.

— Тож що ви збираєтеся робити? — спитав Голліс. — Залишитися тут і відстрілюватись?

— Я збираюся себе остудити, — відповіла ірландка й подала йому ліхтарик і маленький металевий балончик. Голліс не відразу здогадався, що то — зріджений азот, що його вони взяли для псування детекторів руху.

— Ви хочете, щоб я вас цим обприскав?

— Тільки не на шкіру. Обприскайте мій одяг і волосся. І я стану холодною й невидимою.

Голліс увімкнув ліхтарик і затис його в долоні так, що світло ледь пробивалося крізь пальці. Благословенна Мати лягла на живіт, і він обприскав рідким азотом її штани, куртку й черевки. Коли вона перевернулася і лягла горілиць, він намагався не потрапити азотом на її руки та обличчя. Балончик кавкнув — і спорожнів.

Ірландка сіла на підлозі. Губи її тремтіли. Торкнувшись свого плеча, вона відчула пекучий холод.

— Вам дати автомат?

— Не треба. Спалахи зі ствола видадуть моє місцезнаходження. Краще я візьму меч.

— Але як же ви їх побачите?

— За звуком, містере Вілсон. Вони налякані, а тому сопітимуть і стрілятимуть у будь-яку тінь, що з'явиться перед ними. Частіше за все вороги самі себе знищують.

— А яке моє завдання?

— Дайте мені п'ять секунд, а потім починайте стріляти праворуч.

Благословенна Мати рушила вліво та зникла в темряві. Підвівшись, Голліс почав стріляти, аж поки не скінчилися набої в ріжку. Найманці стали відстрілюватися — з трьох точок на лівому боці приміщення. Через мить Голліс почув, як хтось заверещав, і стрілянина спалахнула з новою силою.

Голліс витяг пістолет і поклав набій у патронник. Він почув, як хтось вставляє у гвинтівку ріжок, і побіг на звук. У кінці кімнати світилися розчинені двері ліфта. Побачивши розпливчасті обриси чоловіка, що стояв біля однієї з машин, Голліс вистрелив у нього.

Ще один спалах стрілянини. А потім запала тиша. Увімкнувши ліхтарик, Голліс побачив убитого, що лежав за шість футів від нього. Він обережно рушив підвалом — і ледь не перечепився об ще один труп біля кондиціонера. Права рука найманця була відрубана й валялася поруч.

Ковзнувши променем ліхтарика по кімнаті, Голліс помітив третього вбитого біля дальньої стіни, а четверте тіло лежало, скоцюрбившись, біля ліфта. Голліс підбіг до нього й побачив, що то Благословенна Мати. Куля потрапила їй у груди, і светр промок від крові. Вона й досі стискала руків'я меча, наче він якось міг урятувати їй життя.

— Сучому сину пощастило, — сказала вона. — Він вистрелив навмання й поцілів у мене. — Голос Арлекіна втратив свою звичну жорсткість, і вона, задихаючись, хапала ротом повітря. — Однак закономірно, що моя смерть трапилася через випадковість.

— Ви не помрете, — сказав Голліс, — Я витягну вас ізвідси. Ірландка повернула до нього голову.

— Не будьте дурнем. Візьміть ось це. — Благословенна Мати простягла руку та змусила його взяти меч. — Доберіть собі підходяще арлекінське ім'я, містере Вілсон. Моє ім'я придумала за мене матір. Мені воно ніколи не подобалося. Я його терпіти не могла.

Голліс поклав меч на підлогу й нахилився, щоб підняти її. Зібравши рештки своїх сил, Благословенна Мати відштовхнула його.

— Я була красивою дівчинкою. Усі так казали. — Голос ірландки ослаб, і з куточка рота витекла цівка крові. — Красивою маленькою дівчинкою...

Розділ 40

У вісімнадцять років Майю послали до Нігерії, щоб привезти вміст клієнтського сейфу з банку в центрі Лагоса. Померлий британський Арлекін на ім'я Грінмен залишив там пакунок з діамантами, а Шипові були потрібні гроші.

В аеропорті Лагоса сталося знеструмлення, і жоден транспорт не працював. Почався дощ, а Майя ніяк не могла отримати свій багаж. Крізь отвори в покрівлі лилася брудна вода. Роздавши хабарів усім, хто носив уніформу, дівчина нарешті вийшла в зал, і її відразу оточив натовп нігерійців. Таксисти билися за її валізу, верескливо розмахуючи руками. Протискаючись до виходу, Майя відчула, що хтось намагається поцупити її гаманець. Восьмилітній крадій спробував перерізати ремінець сумочки, і їй довелося викрутити йому руку й забрати ножа.

* * *

У міжнародному аеропорті Боле в Ефіопії все було по-іншому. Майя та Ламброзо прибули туди приблизно за годину до світанку. У терміналі було чисто й тихо, а чиновники паспортного контролю весь час приказували «тенастелен», що амхарською мовою означає «будьте здорові».

— Ефіопія — консервативна країна, — пояснив Ламброзо. — Не підвищуйте голос і завжди будьте ввічливими. Ефіопці зазвичай кличуть одне одного на ім'я. Розмовляючи з чоловіками, слід для вияву поваги додавати «ато», що означає «пан». Через те що ви не одружені, вас називатимуть «вейзеріт Майя».

— А як представники цієї культури ставляться до жінок?

— Жінки мають право голосу, займаються бізнесом і навчаються в університеті Аддис-Абеби. Ви є паранджі, тобто, іноземка, а тому належите до особливої категорії.

Ламброзо глянув на Майїне подорожнє вбрання та схвально кивнув головою. На ній були просторі лляні брюки та біла сорочка з довгими рукавами.

— Ви вдягнені скромно, і це найголовніше. Тут вважається непристойним для жінки оголяти коліна та плечі.

Вони пройшли митний контроль і опинилися в залі для зустрічаючих, де на них уже чекав Петрос Семо. Це був невеличкий на зріст тендітний ефіоп з темно-карими очима. Ламброзо виглядав велетнем поруч зі своїм давнім знайомим. Вони цілу хвилину трясли один одному руки та про щось гомоніли івритом.

— Ласкаво просимо вас до нашої країни, — сказав Петрос, звертаючись до Майї. — Для подорожі до міста Аксум я орендував «лендровер».

— А ви говорили з представниками церкви? — спитав Ламброзо.

— Звісно, *ато* Симоне. Усі наші священники добре мене знають.

— А чи означає це, що я зможу побачити ковчег? — поцікавилася Майя.

— Цього я обіцяти не можу. Як кажуть у нас, *егзіабер кале* — на все Божа воля.

Вони вийшли з терміналу й сіли в білий «лендровер», на якому й досі виднілась емблема норвезької організації, що надавала гуманітарну допомогу. Майя сіла поруч із Петросом попереду, а Ламброзо вмовстився на задньому сидінні. Перед виїздом з Рима Майя надіслала поштою японський меч Габрієла до Аддис-Абеби. Зброя й досі була в посылковому ящику, і Петрос подав його Майї з таким виглядом, наче то була бомба.

— Вибачте, що питаю, *вейзеріт* Майє, то є ваша зброя?

— Це меч-талісман, викуваний у тринадцятому столітті в Японії. Кажуть, що Мандрівник може брати з собою предмети-талісмани в інші світи. Стосовно ж інших людей я нічого не знаю.

— Мабуть, ви перший *такелакай*, який приїхав до Ефіопії за багато останніх років. *Такелакай* означає «захисник пророка».

Колись в Ефіопії було багато таких людей, але їх вистежили та знищили під час політичних заворушень.

Щоб виїхати на дорогу, яка вела на північ, вони мусили перетнути Аддис-Абебу — столицю Ефіопії та її найбільше місто. Було ще дуже рано, але вулиці вже заповнили блакитно-білі мікроавтобуси-таксі, пікапи та запылені жовті автобуси системи громадського транспорту. У центрі міста вивищувалися багатоповерхові готелі й адміністративні будівлі, оточені тисячами одно- та двокімнатних будиночків із бляшаними дахами.

Магістральні вулиці були схожі на великі річки, в які впадали вузькі ґрунтові дороги та вкриті багном проїзди. Уздовж тротуарів стояли яскраво розфарбовані кіоски, де продавалося геть усе — від сирого м'яса до піратських копій голлівудських фільмів. Більшість чоловіків на вулицях були вбрані в одяг західного стилю. Часто в руках вони тримали парасольку чи коротку палицю, що називається *дула*. Жінки носили сандалі, довгі спідниці та білі накидки, щільно обмотані довкола плечей.

На околиці міста «лендроверу» довелося прокладати дорогу крізь череду кіз, яких гнали на бійню. Ці кози були лише прелюдією до зустрічей з іншими тваринами та птахами: подорожнім траплялися то кури, то вівці, то флегматичні горбаті африканські корови. Щоразу, коли «лендровер» стишував хід, дітлахи, що стояли обабіч дороги, помічали в ньому іноземців, і тоді голомозі й цибаті хлопчачи тривалий час бігли поруч, вигукуючи англійською: «Гей, ви! Гей, ви!»

Симон Ламброзо відкинувся на сидіння й задоволено посміхався:

— От тепер ми точно знаємо, що вирвалися з лабетів Великої машини!

Проминувши пологі пагорби, порослі евкаліптами, вони з'їхали на ґрунтову дорогу, що вела на північ по кам'янистому узгір'ю. Сезон дощів закінчився кілька місяців тому, але трава й досі була жовтувато-зеленою з ділянками біло-пурпурових квітів мескель. Приблизно за сорок миль від столиці «лендровер» проїхав повз будинок, біля якого зібралися жінки в білих штанах. З розчахнутих дверей будинку долиняло пронизливе голо-

сіння, і Петрос пояснив своїм супутникам, що в ту оселю прийшла смерть. Через три села їм знову трапилася смерть: за одним з поворотів «лендрровер» ледь не наскочив на поховальну процесію. Чоловіки й жінки в накидках несли труну, схожу на човен, що пливе білим морем.

Ефіопські сільські священики вбирались у бавовняні тоги, що звалися *шамма*, а на їхніх головах були великі бавовняні шапки, які нагадали Майї хутрові шапки з Росії. На початку звивистої дороги, що вела через ущелину до блакитного Нілу, стояв священик; він тримав чорну парасольку з позолоченими краями. Петрос зупинив авто й дав священикові грошей, щоб той помолився за їхню безпечну подорож. Коли вони спускалися в ущелину, то колеса «лендрровера» їхали по самісінькому краю дороги. Визираючи в бічне вікно, Майя бачила лише хмари й небо. Їй здавалося, що два колеса автівки торкаються дороги, а решта два висять у повітрі.

— Скільки ти заплатив священику? — спитав Ламброзо.

— Небагато. П'ятдесят бир.

— Наступного разу дай йому сто, — пробурмотів Симон, коли вони проїжджали ще один крутий поворот.

Перетнувши металевий місток через Ніл, «лендрровер» виїхав з ущелини. Тепер у ландшафті панували кактуси та пустельна рослинність. Пасажирам авта й досі на дорозі траплялися кози, але також почали зустрічатися каравани верблюдів з дерев'яними вантажними скринями на горбах. Ламброзо заснув на задньому сидінні, і його крилатий капелюх зім'явся, притиснувшись до скла. Він спав і не помічав вибоїн та каменів у колії, на яких підскакував їхній джип, не бачив грифів у синьому небі та не чув, як натужно ревли запылені вантажівки, видираючись на черговий пагорб.

Майя опустила вікно, щоб ковтнути свіжого повітря.

— Я маю з собою євро та американські долари, — сказала вона Петросу. — А що коли запропонувати священикам подарунок? Це допоможе вирішити питання?

— Гроші здатні розв'язати багато проблем, але ж наразі йдеться про ковчег Заповіту, — відповів Петрос. — А він є над-

звичайно важливим предметом для народу Ефіопії. Священики ніколи не допустять, щоб на їхнє рішення вплинув хабар.

— А як ви, Петросе? Ви самі вважаєте, що ковчег є справжнім?

— Він має магічну силу. Це все, що я можу вам сказати.

— А уряд Ізраїлю вважає його справжнім?

— Більшість ефіопських юдеїв перебралися до Ізраїлю. Ізраїльтянам начебто більше немає сенсу надавати допомогу нашій країні, але все ж таки допомога триває, — злегка посміхнувся Петрос. — Цікаво, єг ж?

— Легенда каже, що ковчег забрав до Африки син царя Соломона й цариці Савської.

Петрос кивнув.

— Ще одна теорія стверджує, що ковчег вивезли з Єрусалима, коли цар Манасія встановив ідола в храмі Соломона. Деякі вчені вважають, що спочатку ковчег вивезли на Слонячий острів у верхоріччі Нілу. Там було єврейське поселення. Кілька сотень років потому, коли на це поселення напали єгиптяни, ковчег перевезли на острів посеред озера Тана.

— І тепер він в Аксумі?

— Так, і зберігається там у спеціальному святилищі. Тільки один священик має право наблизитися до ковчега й робить він це раз на рік.

— Тож які вони матимуть підстави допустити до ковчега мене?

— Я вже казав вам в аеропорті, що наша країна має давні традиції воїнів, котрі захищали Мандрівників. Священики можуть схвально поставитись до цієї ідеї взагалі, але зокрема ви можете стати для них великою проблемою.

— Тому, що я іноземка?

— Тому, що ви — жінка. Жінки-*такелака* тут не було вже років триста чи чотириста.

* * *

Коли вони проїжджали через гори на півночі Ефіопії, почало дощити. Довколишній краєвид був бляклим і непоказним, позбавленим будь-якої рослинності, окрім рідких евкаліптів,

посаджених для захисту від вітру, та нечисленних городів на терасах. Будинки, школи та поліційні відділки були споруджені з великих брил жовтого піщанику. Щоби бляшані дахи не зривав вітер, на них поклали камені, а на схилах пагорбів було зведено кам'яні мури — як пам'ятник марним спробам зупинити ерозію.

Майя тримала меч на колінах і дивилась у вікно. У цих краях цікавість викликали хіба що люди. В одному селі всі чоловіки чомусь були взуті в голубі чоботи. В іншому їм трапилася край дороги дівчинка, що тримала між великим та вказівним пальцями куряче яйце. Була п'ятниця, і багато фермерів вирушали базарювати. Численні парасольки стрибали вниз-угору, наче по дорозі марширувала колона різнокольорових грибів.

Коли вони нарешті дісталися старовинного міста Аксум, уже вечоріло. Дощ ущух, але й досі мжичило. Петрос мав стурбований і втомлений вигляд. Він позирав то на Майю, то на Ламброзо.

— Приготуйтеся. Священиків уже попередили про наш приїзд.

— Щось не так? — запитав Ламброзо.

— Спочатку з ними поговорю я. Майя повинна мати при собі меч, щоб показати, що вона є *такелакай*, але її можуть убити, якщо вона видобуде його з футляра. Не забувайте, що ці священики готові вмерти, захищаючи ковчег. І не намагайтеся проникнути до святилища силоміць.

Церковний комплекс у центрі міста являв собою поєднання яскравих сучасних споруд і сірої будівлі церкви Святої Марії Сіонської. Петрос зупинив «лендровер» посеред центрального подвір'я, і всі вийшли з авта.

Вони стояли під легкою мжичкою та чекали, а над їхніми головами пливли важкі дощові хмари.

— Подивіться, — прошепотів Петрос. — Ковчег он там.

Майя глянула ліворуч і побачила кубічну бетонну споруду з ефіопським хрестом на даху. Вузькі вікна були захищені ґратами й затулені сталевими віконницями, а двері — завішені червоним пластиковим покривалом.

Раптом з різних будівель почали виходити ефіопські священики в білому вбранні з різнокольоровими корзнями та в найрізноманітніших головних уборах. Більшість були старими й дуже худими, але серед них виявилось також троє молодших чоловіків із штурмовими гвинтівками; вони стали навколо «лендровера», утворивши трикутник.

Щойно з'явилося близько десятка священиків, бічні двері церкви Святої Марії Сіонської розчинились, і звідти вийшов старий священик у бездоганно-білому одязі. На голові він мав кипа. Спираючись на палицю з різьбленим руків'ям, він зробив повільний крок, потім іще один. Його сандалі зашаркали по вистеленій плитами доріжці.

— Це *Тебакі*, — пояснив Петрос. — Охоронець ковчега. Він — та єдина особа, якій дозволено входити до святилища.

Коли до «лендровера» залишилось футів із двадцять, старий зупинився й махнув рукою. Петрос підійшов до нього, тричі вклонився й почав щось палко говорити амхарською. Час від часу він указував на Майю, наче наводячи довгий перелік її чеснот. Його промова тривала хвилин десять. Закінчивши її, Петрос аж упрів. Священики чекали, поки охоронець ковчега скаже своє слово. Стариган хитав головою, наче зважуючи всі «за» та «проти», а потім щось коротко пояснив амхарською мовою.

Петрос поквапився до Майї.

— Усе нормально, — прошепотів він. — Й обнадійливо. Старий чернець на озері Тана нещодавно провістив, що до Ефіопії завітає могутній *такелакай*.

— Чоловік чи жінка? — спитала Майя.

— Здається, жінка, але я не певен. Охоронець розгляне ваше прохання. Він хоче, щоб ви йому розповіли дещо.

— Порадьте мені, Петросе, що маю казати.

— Поясніть, чому ви бажаєте, щоб вас пустили до святилища.

«Що ж мені сказати? — подумала Майя. — А що коли я завдам образи їхнім традиціям і священики мене застрелять?» Тримаючи руки подалі від меча, вона ступила кілька кроків уперед. Уклонившись охоронцеві, Майя пригадала фразу, яку промовляв Петрос в аеропорту.

— *Егзіабер кале*, — сказала вона по-амхарськи. — *На все Божа воля*.

Після цього Арлекін, знову вклонившись, повернулася до «лендровера».

Петрос заспокоївся й розслаблено опустив плечі — наче щойно йому вдалось уникнути великої небезпеки. Симон Ламброзо опинився біля Майї, і вона почула, як він усміхнувся та стиха промовив:

— Ви хороbra жінка.

Якусь мить охоронець стояв мовчки, розмірковуючи над почутим, а потім сказав щось Петросу. Спираючись на палицю, він у супроводі двох інших священників подибав до головної церкви. Біля «лендровера» zostалися тільки троє молодих людей із гвинтівками.

— І що він сказав? — поцікавилася Майя.

— Що вони нас не вбиватимуть.

— Ну що ж, то є вже велике досягнення, — зауважив Ламброзо.

— Це Ефіопія, тому розмова може затягтися надовго, — пояснив Петрос. — Рішення ухвалює охоронець, але він має вислухати щодо цього думку кожного.

— То що нам тепер робити, Петросе?

— Повечеряймо й відпочиньмо. А пізно ввечері повернемось і дізнаємось, чи пустять Майю до святилища.

* * *

Майя не схотіла вечеряти в готелі, де вони могли нашттовхнутися на туристів, тому Петрос повіз гостей до ресторану з баром на околиці міста. Ближче до ночі відвідувачів у цьому закладі ставало дедалі більше, і на маленькій сцені з'явилися двоє музик. В одного з них був барабан, а другий тримав однострунний інструмент під назвою масінко. Він скидався на скрипку, і на ньому грали смичком, схожим на натягнутий лук. Музики виконали кілька пісень, але ніхто не звертав на них особливої уваги. Аж ось маленький хлопчик увів до приміщення сліпу жінку.

Вона мала огрядну статуру й довге волосся. На ній було біле вбрання з довгою сукнею та кілька мідних і срібних намист. Сівши на стілець посеред сцени, жінка трохи розставила ноги, наче намагаючись якомога надійніше прикріпитися до підлоги. Потім узяла мікрофон і заспівала сильним голосом, що проникав до кожного куточка приміщення.

— Це співачка-хвалителька. Знаменита особа тут, на півночі, — пояснив Петрос. — Якщо ви їй заплатите, вона проспівує щось приємне про вас.

Барабанщик вистукував ритм і ходив залом. Беручи гроші в якого-небудь відвідувача, він дізнавався від нього деякі особисті подробиці, а потім повертався на сцену й пошепки переповідав їх сліпій виконавиці. І вона, не вибиваючись із ритму, співала про чоловіка, якого треба було похвалити. Слухаючи спів, його друзі часто сміялися та схвально ляскали долонями по столу.

Виступ тривав уже годину. Незабаром музики взяли невеличку перерву, і барабанщик підійшов до Петроса.

— Не бажаєте, щоб ми поспівали для вас і ваших друзів?

— У цьому немає потреби.

— Ні, постривайте, — сказала Майя, коли барабанщик уже збирався піти. Будучи Арлекіном, вона вела потаємне життя під цілою низкою фальшивих імен. Якщо їй судилося померти, то після неї не залишиться жодного сліду, жодного матеріального свідчення її існування.

— Мене звати Майя, — сказала вона барабанщикові й передала йому пачку ефіопських грошей. — Нехай ваша колежанка для мене заспівує.

Барабанщик щось прошепотів на вухо сліпій співачці, а потім повернувся до їхнього столика.

— Мені дуже шкода. Вибачте, будь ласка, але вона хоче з вами поговорити.

Поки відвідувачі замовляли випити, а ресторанный дівчата придивлялися до самотніх чоловіків, Майя вийшла на сцену й сіла біля співачки на складаний стілець. Барабанщик нахилився до жінок і перекладав, а співачка тицяла великим пальцем у Майїну талію, наче міряючи пульс.

— Ви одружені? — спитала вона.

— Ні.

— А де ваш коханий? -

— Я розшукую його.

— Це важка справа?

— Так. Дуже важка.

— Знаю. Я це відчуваю. Вам доведеться перетинати чорну річку. — Співачка торкнулася Майїних вух, губ і повік. — Нехай святі захищають вас від побаченого, відчутого на смак та почутого.

Майя повернулася до столика, а жінка почала співати без мікрофона. Здивований скрипаль поспішив на сцену зі своїм масінко. Пісня, присвячена Майї відрізнялася від тих, які звучали раніше. Слова вийшли проникливі й сумні. Дівчата припинили хихотіти, а чоловіки відставили свої кухлі з пивом. Навіть офіціанти зупинилися посеред кімнати, стискаючи в руках гроші.

Раптом пісня стихла так само несподівано, як і почалася. І все стало таким, як і раніш. Очі Петроса блищали від сліз, і він відвернувся, щоб Майя їх не бачила. Поклавши гроші на стіл, він сказав хрипким голосом:

— Ходімо. Вже час забиратися звідси.

Майя не стала просити його перекласти слова пісні, бо то була її пісня. Уперше в житті. І цього досить.

* * *

Вони повернулися до церковного комплексу й припаркувались у дворі майже о першій годині ночі. Лець чи не скрізь було темно, і вони зупинилися під єдиною лампочкою. Симон Ламброзо, вбраний у чорний костюм та краватку, тривожно поглядав на святилище. Петрос помітно нервував. Але дивився він не на святилище, а на церкву.

Цього разу все сталося набагато швидше. Спочатку вийшли молоді люди з рушницями; потім розчинилися церковні двері, і з'явився охоронець у супроводі інших священиків. Усі вони мали серйозний вигляд, тому важко було передбачити, яке рішення ухвалив старий хоронитель ковчега.

Старий зупинився на доріжці й підвів голову, щойно до нього підійшов Петрос. Майя чекала на якусь особливу церемонію — щось на кшталт офіційного оголошення, але охоронець просто постукав палицею в землю й мовив кілька слів амхарською. Петрос уклонився й поспішив до «лендровера».

— Святі змилювалися над нами. Він повірив, що ви дійсно є *такелакай*. І дозволяє вам увійти до святилища.

Майя накинула на плече піхви з мечем-талісманом і рушила слідом за охоронцем до святилища. Священик з гасовим ліхтарем відімкнув зовнішню браму, і вони ввійшли до огороженої зони. Обличчя охоронця нагадувало позбавлену емоцій маску, але все одно було видно, що кожен рух давався йому вкрай болісно. Він піднявся на одну сходинку до дверей святилища, зупинився, зібрався з силами і зробив іще один крок.

— Усередину зайдуть тільки *вейзеріт* Майя й *Тебакі*, — попередив Петрос. — Решта залишаються тут.

— Мав за честь зустрітися з вами, Майє. Нехай вам щастить у вашій подорожі.

Майя хотіла подати руку Симонові Ламброзо, але він зробив крок уперед і обійняв її. Це був найважчий момент для Майї. Якось невеличка її частина воліла залишитися на цьому острівці затишку й безпеки.

— Дякую, Симоне.

— Ви так само хоробрі, як і ваш батько. Певен, що він пишався б вами.

Священик підняв червоне пластикове покривало, й охоронець відімкнув двері до святилища. Поклавши ключі в кишеню мантії, він узяв гасовий ліхтар. Промимривши кілька слів по-амхарськи, він кивнув Майї: «Ходімо за мною».

Двері розчинялися дуже повільно. Коли утворився проміжок завширшки два фути, охоронець і Майя прослизнули всередину, і двері за ними зачинилися. Вони опинились у невеликому передпокої. Єдиним джерелом світла був ліхтар. Він розгойдувався туди-сюди в такт повільним крокам охоронця, коли той заледве прочвалав бетонною підлогою до других дверей. Майя роззирнулась і побачила, що малюнки на стінах відображали історію

ковчега. Ось темношкірі, подібні до ефіопів, ізраїльтяни, несуть ковчег через Синайську пустелю. Ось ковчег під час битви з філістимлянами. Ось його встановлюють у храмі Соломона.

Охоронець відчинив другі двері, і вони опинилися в набагато більшому приміщенні. Ковчег стояв посеред кімнати, вкритий вишитою накривкою. Його оточували дванадцять горщиків з горловинами, заліпленими воском.

Майя пригадала, як Петрос пояснював, що там зберігається свята вода, яку раз на рік зливають і дають випити жінкам, котрі не можуть завагітніти.

Священик сторожко позирав на Майю так, наче вона ось-ось учинить якесь насильство. Поставивши ліхтар на підлогу, він підійшов до ковчега та зняв з нього накривку. Під нею виявилася дерев'яна скриня, повністю вкрита листовим золотом. Вона була по коліна заввишки та приблизно чотири фути завдовжки. По обох її боках були палі для перенесення, а на кришці — дві золоті фігурки херувимів. Ці ангельські створіння мали людські тіла й орлині голови та крила. Крила яскраво виблискували у світлі газового ліхтаря.

Майя підійшла до ковчега та стала навколішки. Узявшись за херувимів, вона зняла кришку й поставила її на вишиту тканину. «Обережно, — сказала вона собі. — Поспішати нікуди». Нахилившись, вона зазирнула всередину й не побачила там нічого, окрім інтер'єру з акацієвого дерева. «Порожнеча, — подумала вона. — Цілковита облуда й шахрайство». Це не точка доступу до паралельного світу, а звичайнісінька дерев'яна скриня, освячена багатолітніми забобонами.

Розчарована й сердита, Майя зиркнула на охоронця. Той стояв, спершись на палю, та посміхався, явно втішаючись з її глупства. Тоді вона знову зазирнула в ковчег і побачила скраю внизу малесеньку чорну цятку. «Що то? Пропалина? — подумала Майя. — Сучок у дереві?» Поки вона дивилася, чорна цятка збільшилась — приблизно до розмірів британського пенні — й почала повільно рухатися в повітрі над поверхнею дна.

Цятка перетворилася на пляму — неосяжно глибоку, як безмежно чорний простір. Коли ця пляма набула розмірів тарілки,

Майя простягла руку й торкнулася безмежної темряви. Кінчики її пальців стали абсолютно невидимими. Вони наче зникли. Арлекін перелякано відсахнулась і відсмикнула руку: «Уф! Я й досі в цьому світі. І все ще жива».

Коли точка доступу припинила рухатись, Майя забула про охоронця та інших священиків, забула про все й усіх, окрім Габріела. Якщо вона пірне в цю безодню, то чи вдасться їй знайти його?

Майя випрямилась, набралася духу й опустила правицю в пітьму. Цього разу вона відчула дещо — болючий холод, що викликав відчуття пощипування. Вона опустила в темряву й ліву руку, і біль пронизав її. Раптом на Майю наче накопилася величезна хвиля, збила її з ніг і потягла за собою. Її тіло загойдалось і поринуло в безмежну чорну порожнечу. Майя хотіла вимовити ім'я Габріела, але не могла. Вона вже пливла в бездонному мороці. І її уста лише беззвучно ворушилися.

Розділ 41

Коли Бун добрався до бухти Чіппева на річці Святого Лаврентія, почало дощити. Вийшовши на пірс, він ледь розгледів удаліні обриси замку на Дарк-айленді. Бун бував на острові лише кілька разів. Нещодавно там відбулася нарада, на якій Неш презентував правлінню програму «Двійник». Наразі Бун мав перебувати в Берліні й шукати злочинців, які зруйнували комп'ютерний центр, але правління Братів наполягло на тому, щоб він приїхав на острів. На нього чекала неприємна робота, але накази треба виконувати.

Діждавшись двох найманців, Бун наказав капітанові поромного судна вирушати. Сидячи в кабіні, він намагався оцінити двох найманців, що мали допомогти йому в убивстві. Обидва щойно емігрували з Румунії й доводились один одному якимись родичами. Найманці мали довгі імена з великою кількістю незручних приголосних, і Бун не вважав за потреби запам'ятовувати їхню правильну вимову. Тому він назвав меншого на зріст румуна Ейблом, а кремезнішого — Бейкером. Обидва сиділи з лівого боку, впершись ногами в підлогу човна. Ейбл був балакучий та щось знервовано увесь час теревенив, а Бейкер вряди-годи кивав головою, засвідчуючи свою увагу.

На річці здіймалися високі хвилі й гупали в ніс човна. Краплини дощу барабанили по фібергласовому ковпаку кабіни, нагадуючи Бунові стукання пальців по столу. Двірники клацали вліво-вправо, заледве встигаючи змити зі скла потоки води. Капітан-канадець увесь час тримав радіозв'язок з лоцманами морських контейнеровозів, які доповідали про місцезнаходження й курс своїх суден. «Ми — за півмилі по правому борту, — повторював чийсь голос. — Ви нас бачите? Прийом...»

Бун торкнувся переду своєї куртки й намацав під водонепроникною тканиною два тверді предмети. У лівій кишені його сорочки була ампула з отрутою CS, а в правій — чорна пластмасова коробочка зі шприцом. Бун ненавидів торкатися людей, особливо тих, що помирали, але застосування шприца потребувало певного фізичного контакту.

* * *

Коли вони прибули на Дарк-айленд, капітан вимкнув двигун, і човен за інерцією підійшов до пірса. Їх вийшов привітати начальник охорони острова, колишній офіцер поліції на прізвище Фаррінгтон. Він ухопив носовий швартов і накинув його на стійку, а Бун тим часом зійшов на пірс.

— А де решта персоналу? — спитав він.

— Обідають на кухні.

— Де зараз Неш та гості?

— Генерал Неш, містер Корріган і місіс Брюстер наразі в маленькій їдальні біля кухні.

— Затримайте персонал на кухні ще протягом двадцяти хвилин. Мені треба передати керівництву дуже важливу інформацію. Я не хочу, щоб хтось випадково її підслухав.

— Зрозуміло, сер.

Вони рушили похилим тунелем, що вів до підвалу замку. Бун перекинув коробочку зі шприцом у кишеню штанів, а найманці тим часом скинули свої мокрі накидки. Під ними виявилися чорні костюми та краватки — наче румуни зібралися на сільські похорони. Підшви їхніх шкіряних черевиків зашехотіли по східцях головного входу.

Дубові двері були зачинені, і Бун на кілька секунд завагався. Він чув, як позаду важко дихали й нервово почісувалися румуни. Мабуть, їм було невтямки, чому треба зволікати. Бун пригладив своє мокре волосся, випрямився й увійшов разом з найманцями до їдальні.

За довгастим столом сиділи генерал Неш, Майкл і місіс Брюстер. Вони якраз доїли томатний суп, і Неш тримав у руці тарілку з бутербродами.

— Що вам тут потрібно? — грубо запитав він Буна.

— Я дістав певні вказівки від правління.

— Я є головою правління, але нічого про це не знаю.

Місіс Брюстер узяла в Неша тарілку й поставила її на стіл.

— Я скликала другу телеконференцію, Кеннарде.

Неш здивувався.

— Коли?

— Рано-вранці, коли ти ще спав. Брати незадоволені твоєю відмовою піти у відставку.

— А чому це я мушу йти у відставку? Те, що трапилося вчора в Берліні, не має до мене ніякого стосунку. Провину на це треба покласти на німців та Буна, бо він відповідає за безпеку.

— Ви — голова організації, але не бажаєте брати на себе відповідальність, — озвався Майкл. — Не забувайте також, що кілька місяців тому стався аналогічний напад і ми втратили квантовий комп'ютер.

— Чому це ви кажете «ми»? Ви що, є членом правління?

— Так. Тепер Майкл — член правління, — відповіла місіс Брюстер.

Генерал Неш люто вирячився на Буна.

— Не забувайте, хто взяв вас на роботу, Буне. У цій організації команду я, тому й наказую вам заарештувати цих двох, відвести їх до підвалу й там замкнути. Я скличу нараду Братів якомога швидше.

— Ти мене не зрозумів, Кеннарде, — роздратовано сказала місіс Брюстер, наче вчителька, що шпетить нетямущого учня. — Правління вже збиралося сьогодні вранці й ухвалило рішення. Одностаينو. Сьогодні ми вже не маємо виконавчого директора. І це не підлягає обговоренню. Прийми звання почесного члена, і ми призначимо тобі пенсію або дамо іншу керівну посаду.

— Ви хіба не розумієте, з ким розмовляєте? — спитав Неш. — Я негайно зателефоную президентові Сполучених Штатів та прем'єр-міністрам трьох країн.

— А ось це якраз нам і не потрібно, — відповіла місіс Брюстер. — То є наша внутрішня справа, яку не слід обговорювати з союзниками.

Якби Неш тихо сидів, Бун дозволив би йому й далі говорити. Але генерал підскочив і відштовхнув стілець, немов збираючись побігти в бібліотеку й зателефонувати до Білого дому. Майкл глянув на Буна. Настав час виконувати наказ.

Бун кивнув найманцям. Румуни вхопили Неша за руки й міцно притиснули їх до столу.

— Ви здуріли! Зараз же відпустіть мене!

— Хочу пояснити дещо, — сказала місіс Брюстер. — Я завжди вважала тебе за друга, Кеннарде. Проте не забувай: усі ми відповідальні за спільну справу, нашу вищу мету.

Бун підійшов до Неша ззаду, розкрив пластмасову коробочку й дістав шприц. Отрута була в скляній ампулі невеличкого розміру. Проткнувши запобіжну герметичну кришку, він набрав у шприц прозору рідину. Кеннард Неш озирнувся та зрозумів, що на нього чекає. Несамовито лаючись, він спробував вирватись. Тарілки та столове срібло полетіли на підлогу, а миска з супом розбилася.

— Спокійно! — промимрив Бун. — Не втрачай власної гідності. — І, встромивши шприц генералові в шию, впорснув отруту. Неш обм'як і впав. Його голова вдарилась об стіл, із рота потекла слина.

Бун глянув на своїх нових хазяїв.

— Лише дві-три секунди — і справу зроблено. Він мертвий.

— Раптовий серцевий напад, — сказала місіс Брюстер. — Як шкода! Генерал Неш віддано служив своєму народові. Світла пам'ять про нього назавжди лишиться в серцях друзів та знайомих.

Двоє румунів і досі тримали Неша за руки, наче той іще міг підскочити й вистрибнути у вікно.

— Повертайтеся до човна й чекайте на мене, — наказав їм Бун. — Мені ви більше не потрібні.

— Так, сер, — сказав Ейбл, поправив свою краватку й разом з Бейкером вийшов з кімнати.

— Коли ви викличете поліцію? — спитав Майкл.

— Через п'ять-десять хвилин.

— А коли вони тут з'являться?

— Години за дві. На час їхнього прибуття в тілі вже не залишиться слідів отрути.

— Киньте його на підлогу й розірвіть сорочку, — наказав Майкл. — Треба вдавати, ніби ми намагалися врятувати його.

— Так, сер.

— Щось мені кортіло пропустити чарчину віскі, — сказала місіс Брюстер. Вони з Майклом підвелись і пішли до бічних дверей, що вели до бібліотеки. — А-а, містере Бун, тут ще одне...

— Слухаю вас, пані!

— У всіх наших справах нам потрібен вищий рівень вправності й ефективності. На жаль, генерал Неш цього так і не второпав. Сподіваюся, ви зрозумієте.

— Так, пані, — відповів Бун — і залишився наодинці з убитим. Відсунувши стілець, він штовхнув тіло вправо, і воно з глухим стуком гепнулось на підлогу. Ставши навкарачки, голова служби безпеки розірвав генералову синю сорочку. Перламутровий гудзик відскочив і покотився по підлозі. Спочатку він викличе поліцію, а потім виміє руки. Йому потрібна гаряча вода, їдке мило та паперові серветки. Підійшовши до вікна, Бун глянув на дерева та фарватер річки Святого Лаврентія. Дощ та низькі хмари забарвили воду в сіро-сталевий колір. А річка текла на схід, до моря, і нею гуляли великі похмурі хвилі.

Розділ 42

Майя пливла в такому непроникному мороці, що навіть не бачила свого тіла. Здавалося, воно зникло. Час минав, але вона не знала, котра година, і тому не могла визначити, скільки триває її політ — кілька хвилин чи років. Вона існувала лише як іскорка свідомості, як низка думок, об'єднана її бажанням знайти Габрієла.

* * *

Майя розтулила рота, і він одразу ж наповнився водою. Її оточувала вода, і жінка не мала уявлення, де вона є і як їй вибратися на поверхню. Спочатку вона відчайдушно замотиляла руками й ногами, але потім опанувала себе й пододала жах. Усе її тіло водало, прагнучи кисню, і Майя розслабилась, даючи змогу тому повітрю, що ще залишалось в її легенях, виштовхнути її нагору. Пересвідчившись, що вона рухається вгору, Майя щосили відштовхнулася ногами та спливла на поверхню на гребені хвилі.

Глибоко вдихнувши, Арлекін перевернулася на спину й глипнула на жовтувато-сіре небо. Навколо була чорна вода з кавалками брудно-білої піни. Від неї смерділо акумуляторною кислотою, і незабаром Майїна шкіра та очі почали свербіти й боліти. Майя опинилася в річці, і течія відносила її вбік. Вона змінила положення й, підскачівши на вершечок хвилі, побачила берег. Удалині виднілися якісь споруди, а серед них — цятки жовтогарячого світла, схожого на полум'я.

Майя заплющила очі й попливла до берега. Футляр з мечем висів у неї на шиї, злегка погойдуючись. Коли вона зупинилася, щоб поправити лямку футляра, то побачила, що попри всі її зусилля берег від неї лише віддалився. Течія була в цьому місці надто сильною та крутила її, наче покинутий човен.

Глянувши в напрямку течії, Майя уздріла далекі обриси зруйнованого містка. Замість плисти проти течії, вона, злегка скеровуючи свій рух, дочекалася, поки її приб'є до однієї з кам'яних опор. Тримаючись за шорстку сіру поверхню, Майя трохи перепочила, а потім підпливла до другої аркової опори. Тут течія була набагато слабшою, і незабаром Майя вже простувала мілководдям до берега.

«Тут не можна залишатися, — подумала вона. — Мене видно як на долоні». Видершись на берег річки, Майя опинилася посеред невеликого гаю із засохлими деревами. Опале листя легенько шерхотіло під її черевиками. Деякі дерева попадали, а інші стояли, спершись одне на одне, як люди, що пережили страшну катастрофу.

Відійшовши метрів на сто від річки, Майя присіла та спробувала оцінити навколишню обстановку. Цей темний гай не був сновидінням чи плодом її фантазії. Простягнувши руку, вона могла помацати перед собою сухі стебла трави. Вона відчувала запах гару й чула далекий гуркіт. Тіло її відчувало небезпеку, ба більше — воно відчувало, що довкола панує лють і нестримне бажання руйнувати й убивати.

Майя підвелась і обережно рушила крізь зарості дерев. Вишовши на гравійну стежину, вона дісталася нею до білої мармурової лави коло водограю, заповненого опалим листям. У мертвому гаю ці предмети виглядали такими недоречними, наче хтось навмисне розташував їх тут, щоб познущатися з того, хто на них натрапить. Водограй нагадав Майї про затишний європейський парк, де літні люди сидять на лавицях, читаючи газети, а няньки прогулюються з дитячими візочками.

Згодом стежина привела її до червоної цегляної будівлі з розбитими вікнами й розтрощеними дверима. Майя витягла меч і приготувалася до бою. Проникнувши всередину, вона пройшла крізь порожні кімнати й визирнула у вікно. На дорозі, що вела повз занедбаний парк, показалися четверо чоловіків. Вони мали на собі черевики або розпаровані туфлі та всілякі лахи. Усі вони були озброєні саморобним знаряддям: ножами, палицями та списами.

Коли чоловіки досягли дальнього кінця парку, показався ще один гурт. Майя очікувала, що вони почнуть битись, але чоловіки з обох груп привітались і пішли в одному напрямку — геть від річки. Майя вирішила йти слідом за ними. Вона рушила не по дорозі, а крізь руїни, час від часу зупиняючись і визираючи з вікна. Темрява приховувала її рух, і вона трималася подалі від газових факелів, що палали з розломів у рурах. Більшість цих факелів були маленькими й немов поплъовували вогнем, але було декілька, схожих на хиткі вогняні стовпи. Від них на стінах осідала сажа й повсюдно розносився сморід горілої гуми.

Майя трохи заблукала в напівзруйнованому офісному будинку. Коли ж вона, нарешті, вибралась на алею, то побачила натовп чоловіків, що юрмився на вулиці біля одного з факелів. Сподіваючись, що ніхто її не помітить, Арлекін кинулася через вулицю до багатоквартирної будівлі, по бетонних коридорах якої струменіла масляниста вода. Майя піднялася сходами на третій поверх і визирнула в пролом у стіні.

На подвір'ї підковоподібного будинку зібралось близько двохсот озброєних чоловіків. На фасаді будинку було викарбовано імена: ПЛАТОН, АРИСТОТЕЛЬ, ГАЛІЛЕЙ, ДАНТЕ, ШЕКСПІР. Спочатку Майя подумала, що це колишня школа, однак було важко повірити, що в цьому місті колись жили діти. Блондин з довгим волоссям, зібраним у косу, та чорношкірий чоловік у лабораторному халаті стояли на стільцях під поспіхом збитою шибеницею. Їхні руки були зв'язані за спинами, а мотузки обкручені навколо шиї. Біля двох полонених юрмився натовп, хтось глузував з них, а хтось штрикав їх ножем. Раптом почулась команда, і зі школи, маршируючи, вийшов окремий загін. Його очолював чоловік у синьому костюмі. Прямо за ним охоронець штовхав інвалідний візок із прив'язаним до нього молодим чоловіком. То був Габріел. Нарешті вона знайшла Мандрівника.

Чоловік у синьому костюмі видерся на дах покинутого авта. Одну руку він тримав у кишені, а другою невпинно жестикулював, підкреслюючи кожне своє слово й кожну фразу.

— Будучи комісаром патрулів, я керував вами й захищав ваші свободи. Під моєю орудою ми вистежували та знищували

тарганів, котрі вчиняли пожежі й цупили нашу їжу. Коли наш район буде вільним від цих паразитів, ми вирушимо до інших районів і незабаром заволодіємо всім Островом.

Натовп вибухнув радісними криками, і кілька чоловіків войовничо підняли вгору свою зброю. Майя пильно придивлялася до Габріела, намагаючись зрозуміти, притомний він чи ні. Від його носа до підборіддя запеклася цівка крові. Очі його були заплющені.

— Як ви вже знаєте, ми спіймали прибульця з іншого світу. За допомогою жорстких допитів я розширив своє знання про те положення, в якому ми опинилися. Моя мета полягає в тому, щоб ми всі разом змогли вибратися з Острова. На жаль, на заваді моїм планам намагаються стати шпигуни та зрадники. Ці двоє полонених створили таємний альянс із прибульцем. Вони зрадили вас і намагались окремо від інших забезпечити свою втечу звідси. Хіба ми можемо таке допустити? Хіба можемо дозволити їм утекти, а самим залишитися невільниками в цьому місті?

— Ні! — заволав натовп.

— Як комісар патрулів, я засудив оцих двох зрадників до...

— Смертної кари!

Комісар змахнув рукою, наче проганяючи набридливу муху. Один з його прислужників вибив з-під приречених стільці, і вони повисли, задихаючись, у повітрі. Натовп ревів від захвату й усіяко над ними знущався. Коли страчені нарешті припинили сіпатися, комісар підніс руки долонями догори, і юрма вгамувалася.

— Будьте пильними, мої вірні вовки. Слідкуйте за тими, хто вас оточує. Ще не всіх зрадників викрито, не всіх відступників знищено.

Попри те, що чоловіка в синьому костюмі вважали за ватажка вовків, він увесь час знервовано вертів головою, наче постійно очікуючи нападу.

Злізши з авта, він поспішив назад до школи з Габріелом та своїми охоронцями.

Поки натовп розбрідався на всі боки, Майя залишалась у схованці. Під час страти члени патрулів здавалися єдиними та

згуртованими, але тепер вони підозріло позирали один на одного. Двох страчених залишили висіти, а останні з присутніх трохи затрималися, щоб поцупити їхні черевики.

Коли ж, зрештою, всі розійшлися, Майя перетнула вулицю й увійшла до будинку напроти школи. Сходи було пошкоджено вибухом, і від них залишився металевий каркас із нечисленними щаблями. Чіпляючись руками та ногами, Майя видерлася нагору й, перестрибнувши проміжок трохи більше як три фути завширшки, опинилася на даху школи.

Увійшовши до коридору третього поверху, вона побачила там кістлявого бородатого чоловічка, прикутого ланцюгом до батареї опалення. На його шиї в нього виднілася зелена шовкова краватка. Вона була затягнута так міцно, що нагадувала радше петлю для повішення.

Чоловічок виглядав непритомним, але коли Майя тицьнула його мечем, він розплющив очі й посміхнувся.

— Ви жінка? Здається, що жінка. А я — Пікерінг, дамський кравець.

— Я шукаю чоловіка в інвалідному візку. Де вони його...

— Це Габріел. Бачу, всі хочуть поговорити з прибульцем.

— Так де ж мені його знайти?

— Унизу, в колишній аудиторії.

— А скільки там охоронців?

— У всьому будинку їх близько дюжини або трохи більше, але в аудиторії є лише кілька. Комісар не довіряє своїм вовкам.

— Ви можете мене туди провести?

Пікерінг похитав головою.

— Вибачте. Я не можу поворухнути ногами.

Майя кивнула й повернулася, щоб піти.

— Запам'ятайте моє ім'я. Я — Пікерінг, друг Габріела, — попросив чоловічок.

Стоячи звернувшись на сходах, Майя зосередилась, відсапнула та приготувалася до тривалої безперервної боротьби. Її батько та Благословенна Мати завжди підкреслювали різницю між здатністю бачити ворога й здатністю його відчувати. Більшість людей живуть, пасивно споглядаючи те, що відбувається дов-

кола них. Але в бою конче слід послуговуватись усіма органами чуття, зосереджуватися на супротивникові й передбачати його наступний крок.

Першу секцію сходів Майя долала повільно, наче учениця, котра не хоче повертатися до класної кімнати. Але зачувши, що внизу хтось ворушиться, вона прискорила швидкість, перестрибуючи відразу через дві сходинки. Один з охоронців комісара важко тупцював нагору, і вона застукала його зненацька, загнавши йому меча між ребра. За кілька секунд вона вже була в коридорі першого поверху, де на її шляху постали ще двоє вовків. Одного вона рубонула по шиї й, ухилившись від удару палицею, проштрикнула другому живіт.

Міцно стискаючи меч, Майя вскочила в аудиторію. Один з охоронців стояв на вході. Вона з розмаху заколола його та стрибнула на маленьку сцену. Комісар вибіг із-за столу, вихоплюючи револьвер. Але не встиг він прицілитись, як Майя різко змахнула мечем і ударом зверху відрубала йому руку. Комісар заверещав, однак Арлекін другим ударом змусила його замовкнути навіки.

Обернувшись, вона побачила Габріела в інвалідному візку. Коли Майя розрізала мотузки на його руках, він розплющив очі.

— З тобою все гаразд? — спитала вона. — Ти можеш підвестися?

Поки Габріел намагався їй щось сказати, у дальньому кутку аудиторії рипнули двері. До кімнати ввійшли четверо озброєних людей, а за кілька секунд — іще декілька. Арлекінові протистояли шестеро вовків. Семеро. Восьмеро. Дев'ятеро.

Розділ 43

Габріел підвівся з візка та зробив кілька непевних кроків уперед.

— А як же їжа? — спитав він. — Тепер, коли комісар мертвий, ви всю їжу зможете забрати собі. Комора розташована на протилежному боці подвір'я.

Вовки перезирнулися. Майї здалося, що вони збираються напасти, аж раптом чоловік, що стояв найближче до дверей, вислизнув з кімнати. Решта опустили зброю та хутко рушили слідом за ним.

Габріел простяг руку, торкнувся Майї й посміхнувся — наче вони знову зустрілися на мансарді в Чайна-тауні.

— Ти і справді тут, Майє? Чи це мені знов наснилося?

— Це не сон. Я справді тут. Нарешті я знайшла тебе.

Майя засунула меч у футляр і обняла Габріела. Вона зразу відчула, що він сильно схуд. Тіло його стало тендітним і кволим.

— Нам тут не можна залишатися, — сказав Мандрівник. — Вони повернуться сюди, щойно поділять харчі.

— Отже, вони — як і люди в нашому світі? Можуть відчувати голод і спрагу?

— І не тільки. Вони можуть також помирати.

Майя кивнула.

— Я бачила страту біля будинку.

— Ці люди не пам'ятають свого минулого, — пояснив Габріел. — Вони не мають спогадів про кохання, щасливі сподівання та інші приємні чуття.

Мандрівник сперся на Майїне плече, і вона допомогла йому вийти з аудиторії. У коридорі вони нашттовхнулися на трупи вбитих Майєю охоронців.

— Як ти сюди потрапила? Ти ж не Мандрівник.

— Я скористалася точкою доступу.

— А що це таке?

Майя розповіла йому про сонячний годинник імператора Августа та свою подорож до Ефіопії разом із Симоном Ламброзо. Вона вирішила не розповідати про напад Табула на гуральню, внаслідок якого ледь не загинули його друзі Вільні Рисаки. Ще буде час для таких розповідей, але не зараз. Бо їм конче треба тікати.

Габріел відчинив двері до кімнати з рядами зелених картотечних шафок. Пліснявий запах нагадав Майї про старі книжки, що гниють і псуються в підвалах. Єдиним джерелом світла були газові факели, що горіли з розламаних рур на стінах.

— Тут небезпечно, — сказала Майя. — Треба забиратися геть.

— На цьому острові ніде сховатися. Нам потрібно знайти прохід назад, до нашого світу.

— Таж він може бути де завгодно.

— Комісар казав, що в усіх легендах про Мандрівників завжди згадувалася ця кімната. Прохід десь тут. Я це відчуваю.

Габріел узяв металевий стіл і присунув його до дверей. Здавалося, сили повернулися до нього: він хапав ящики та стільці й нагромаджував їх біля дверей. Тижнями Майя мріяла про момент, коли вони з Габріелом зустрінуться в химерному паралельному світі. І ось їхня зустріч відбулась, але що далі? Коли Симон Ламброзо вперше розповідав їй про точки доступу, він наголосив: «Ви маєте повернутися так само, як і прийшли». Майя ніколи й подумати не могла, що повертатися їй доведеться через смердючі води чорної ріки. Чи зможе вона повернутися назад з Габріелом, чи застрягне тут, як у пастці?

Забарикадувавши двері, Габріел поспішив до робочого місця посеред кімнати. Раптом він зупинився й витріщився на книжкову шафу, приставлену до стіни.

— Бачиш ту темну лінію? Мабуть, вона щось означає. — Згрібши стос бухгалтерських книг, він кинув їх на підлогу, а потім відсунув шафу вбік, щоб відкрити стіну. Мандрівник глянув на Майю, мов учень, якому щойно вдалося розв'язати складне рівняння. — Це наш шлях додому.

— Ти про що, Габріеле?

— Ось тут. Вихід розташовано тут. — І він окреслив обрис указівним пальцем. — Ти бачиш?

Майя нахилилась і не побачила нічого, крім розтрісканого тиньку. Тієї миті вона збагнула — збагнула без слів, — що втратить Габріела. Швидко ступивши в тінь, щоб він не бачив її обличчя, вона збрехала:

— Так, бачу. Там і справді щось є.

Зі входу почулося гупання. Вовкам удалося прочинити двері на кілька дюймів, і тепер вони штовхали їх плечима, намагаючись відсунути споруджену Габріелом барикаду.

Мандрівник узяв Майю за руку й міцно стиснув:

— Не бійся, Майє. Ми повернемось у наш світ разом.

— Щось може вийти не так, як треба. І ми знову втратимо одне одного.

— Ми будемо вкупі, — відповів Габріел. — Обіцяю, хай там що станеться, нас більше не розлучити.

Він ступив кілька кроків уперед, і Майя побачила, як Мандрівник пройшов крізь мур так, наче то була стіна води у водоспаді, за яким сховалася потаємна печера. Він тягнув її за собою: «Ходімо зі мною, кохана!» Але щойно її рука торкнулася твердої поверхні штукатурки, як пальці Габріела вислизнули та зникли.

Вовки доклали ще одне потужне зусилля — і двері розчахнулися. Зведена Габріелом барикада відсунулась убік і розвалилася. Майя хутко відскочила від робочого місця та стала між двома рядами картотечних шаф. Вона почула важке дихання й шепіт. Справжній воїн вибрав би добре знайоме бойовище, але діями нападників керував не розум, а лють.

Відрахувавши п'ять ударів серця, Майя визирнула в бічний прохід. Перед нею на відстані двадцяти футів стояв чоловік зі сталевим списом, до наконечника якого був прив'язаний ніж. Побачивши, як з-за рогу вигулькнув іще один чоловік зі списом, вона повернулася на попередню позицію між двома рядами шаф.

Майя рухалась автоматично, майже безтямно. Вискочивши зі своєї засідки, вона зробила мечем відволікаючий рух, а лівою

рукою вибила спис і притисла його ногою до підлоги. Потім, не зупиняючись, прохромила супротивникові груди.

Убитий упав на підлогу, але ще раніше Майя вже викреслила його зі своєї свідомості. Висунувши дві шухляди й ставши на них, як на сіддці, вона вибралась нагору й опинилась у трифуртовому проміжку між стелею та шафою. Причаївшись, Арлекін побачила, як у проході з'явився ще один нападник. Він обережно рухався вперед, сторожко озираючись. Час наче зупинився. Майї на мить здалося, що вона бачить перед собою все крізь прорізи для очей у масці.

Коли чоловік зі списом підійшов до свого мертвого напарника, вона зіскочила вниз іззаду та щосили рубонула його згори по шиї. Одне тіло впало на інше, і в кімнаті запанувала тиша.

* * *

Майя вибралася зі школи й пішла по вулиці повз зігнутий знак «Стоп». За сотню метрів від неї палахкотів величезний газовий факел. Його полум'я тремтіло, наче свічка біля розчиненого вікна. Арлекін повільно озирнулася, роздивляючись світ, до якого потрапила. Тепер байдуже, куди їй піти — ліворуч чи праворуч. Вовки нишпорили по всьому Острову. Може, їй і пощастить знайти схованку, але це буде лише перепочинком перед нескінченною битвою.

У кінці вулиці з'явилися двоє чоловіків з кийками.

— Он вона! — загукали вовки. — Ми знайшли її! Вона там! — За кілька секунд до них приєдналися ще троє, і їхня група зібралася біля факела.

Залишившись сама, Майя нарешті вповні збагнула наслідки свого рішення податися в паралельний світ. Вона потрапила в пастку люті й ненависті й у ній таки загине. *Проклята плоттю*. Так, схоже на правду. Але ж ішлося також і про *порятунок*?

Майя пригадала, як Габріел розповідав їй, що ці люди не мали спогадів про минуле. На відміну від них, вона пам'ятала своє життя в Четвертому царстві. Це був світ незрівнянної краси, але він повнився блискучими ошуками та фальшивими боже-

ствами. Що є реальним, а не надуманим? У чому сенс життя? Коли перебуваєш за волосинку від смерті, усе втрачає свою значущість — окрім любові. Вона дає силу жити, загоює рани, робить людину цілісною особистістю.

П'ятеро вовків перемовлялися між собою, вочевидь обговорюючи план нападу. Майя витягла меч і змахнула ним над головою. Полум'я факела погрозово сяйнуло на його лезі.

— Нумо, боягузи! — вигукнула вона. — Ідіть сюди. Я на вас чекаю!

Чоловіки не ворухнулися, тож Майя випрямилась і взялася за меч обома руками, зосередивши свою силу в ногах. «Урятована кров'ю», — подумала вона.

Глибоко вдихнувши, Арлекін кинулася на вовків, і її химерна тінь застрибала по розбитій бруківці та стінах будинків.

Літературно-художнє видання

ТВЕЛФ ГОУКС Джон
Темна ріка

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *К. В. Шаповалова*
Редактор *Н. В. Бордукова*
Художній редактор *Н. В. Переверзева*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *В. В. Садовнича*

Підписано до друку 23.01.2008. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 19,32.
Наклад 10 000 пр. Зам. № 60.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № 04059243Ю0017536 від 13.03.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з оригіналу-макету замовника
у ДП «Видавництво і друкарня «Гаврида»
95040, Україна, АРК, м. Сімферополь, вул. Ген. Васильєва, 44

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

Служба роботи з клієнтами:

тел. +38-057-783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

Адреси фірмових магазинів дивіться на сайті та в каталозі

З питань гуртових продажів

звертайтеся за тел. +38-057-703-44-57

e-mail: trade@bookclub.ua

Твелф Гоукс Дж.

T26 Темна ріка [Текст] : пер. з англ. В. Горбатька. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2008. — 368 с.

ISBN 978-966-343-873-3 (укр.).

ISBN 978-0-38551-429-3 (англ.).

Рідні брати Майкл і Габріел Коррігани наділені здатністю переходити з нашого до інших світів. За це їх названо Мандрівниками. Кожен з них обирає власний шлях. Майкл служить Табулі — організації, що воліє встановити абсолютний контроль над людством. Натомість Габріел протистоїть таким намірам спільно зі своїми друзями та охоронницею — молодого Арлекінкою на ім'я Майя. Обидва брати мусять якнайшвидше відшукати свого батька, теж Мандрівника. Кому пощастить знайти його першим? Хто цього разу переможе в боротьбі сил Добра та Зла?

ББК 84.7СПО

КНИЖКОВИЙ КЛУБ «КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ»

Запрошуємо до книжкових магазинів Клубу

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

просп. К. Маркса, 105, ТЦ «Сільпо», 2-й поверх
вул. К. Лібкнехта, 11а; *орієнтир*: район
Троїцького ринку, т. 8 (056) 770-20-60

ДОНЕЦЬК

вул. Університетська, 76; *орієнтир*: зупинка
«Універсам "Україна"», т. 8 (062) 381-33-38

ЖИТОМИР

вул. Київська, 87; *орієнтир*: ТЦ «Вонако»,
2-й поверх, т. 8 (0412) 41-24-85

ЗАПОРІЖЖЯ

просп. Леніна, 58; *орієнтир*: зупинка
«Драмтеатр ім. Магара», т. 8 (061) 787-63-86

КИЇВ

вул. Велика Васильківська, 72, ТЦ «Олімпій-
ський»; *орієнтир*: перехід зі станції метро
«Республіканський стадіон»,
т. 8 (044) 590-25-76

вул. Райдужна, 15; *орієнтир*: ТЦ «Фуршет»,
2-й поверх, т. 8 (044) 540-23-65

просп. Героїв Сталінграда, 46, ТЦ «Сільпо»,
2-й поверх, тел. 8 (044) 489-90-57

КИРОВОГРАД

пров. Центральний, 3/1, ТЦ «Плаза»,
2-й поверх; *орієнтир*: за будинком міськвикон-
кому, т. 8 (0522) 35-20-55

КРИВИЙ РІГ

вул. Димитрова, 30а, ТЦ «Сільпо», 2-й поверх;
орієнтир: 95 квартал, т. 8 (0564) 92-27-63

ЛУГАНСЬК

вул. Радянська, 52; *орієнтир*: зупинка
«Динамо», т. 8 (0642) 50-01-34

ЛЬВІВ

вул. Князя Романа, 26; *орієнтир*: р-н
Галицького ринку, т. 8 (032) 297-13-81

МИКОЛАЇВ

вул. Потьомкінська, 63/2; *орієнтир*: ріг
вул. Радянської, т. 8 (0512) 47-58-43

ОДЕСА

вул. Велика Арнаутська, 61; *орієнтир*: ріг
вул. Рішельєвської, т. 8 (048) 786-05-88

ПОЛТАВА

вул. Жовтнева, 50; *орієнтир*: зупинка «Сінна»,
праворуч від ТЦ «Пасаж», т. 8 (0532) 60-60-40

СЕВАСТОПОЛЬ

вул. Руднева, 2а; ТЦ «Фуршет», 2-й поверх,
т. 8 (0692) 55-62-88

СІМФЕРОПОЛЬ

вул. Кечкететська, 1; *орієнтир*: ТЦ «Крим»,
1-й поверх

СУМИ

вул. Соборна, 48; *орієнтир*: Свято-Преобра-
женський собор, т. 8 (0542) 67-00-80

ХАРКІВ

просп. М. Жукова, 3а; *орієнтир*: станція метро
«Маршала Жукова», т. 8 (057) 392-03-43

просп. Гагаріна, 20а; *орієнтир*: станція метро
«Проспект Гагаріна», гіпермаркет МКС

ХЕРСОН

вул. Суворова, 17, т. 8 (0552) 46-00-66

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

вул. Свободи, 73, ТЦ «Фуршет», 3-й поверх

ЧЕРКАСИ

вул. О. Дашкевича, 26, ТЦ «Сільпо»,
3-й поверх, тел. 8 (0472) 54-04-47

ЧЕРНІГІВ

вул. Щорса, 6; *орієнтир*: р-н Центрального
ринку, т. 8 (0462) 65-32-31

Служба роботи з клієнтами:

тел. +38-057-783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Одним з останніх живих Мандрівників був Метью Корріган, але він зник...

Еліс було відомо, що існують шість різних світів, котрі зветься царствами. Світ, у якому вона жила — світ зі свіжим хлібом та брудними тарілками, — був Четвертим царством. Третім царством був ліс, де мешкали добрі тварини, — і це прекрасно! Але існувало також якесь Царство голодних привидів і ще якесь місце, де люди завжди ворогували між собою. Габріел, син Метью, був молодиком років двадцяти з гаком — і Мандрівником, як його батько.

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-343-873-3

9 789663 438733